

Hạnh Phúc & Tình Yêu Cõi Bờ Bên Ấy

Contents

Hạnh Phúc & Tình Yêu Cõi Bờ Bên Ấy	1
1. Chương 1: Đường Sách Thên Thang	1
2. Chương 2: Harry Potter	10
3. Chương 3: Living Story	18
4. Chương 4: Thành Viên Của Tiệc Cưới (1)	31
5. Chương 5: Thành Viên Của Tiệc Cưới (2)	51
6. Chương 6: Rê Trái, Rê Phải	67
7. Chương 7: Vũ Điệu Trên Nước	82
8. Chương 8: Kafka Bên Bờ Biển	97
9. Chương 9: Hoàng Tử Bé	110
10. Chương 10: Enma	119
11. Chương 11: Love In A Fallen City (1)	139
12. Chương 12: Love In A Fallen City (2)	158
13. Chương 13: Ngoại Truyện	167

Hạnh Phúc & Tình Yêu Cõi Bờ Bên Ấy

Giới thiệu

Trước kia, “Đường sách thên thang” có hai MC chính là Thư Lộ và Man Man. Thoạt đầu, Thư Lộ l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tinh-yeu-coi-bo-ben-ay>

1. Chương 1: Đường Sách Thên Thang

Thứ Bảy hằng tuần, Thư Lộ thường tỉnh dậy vào lúc mười một giờ chín phút trưa, đồng hồ sinh học của cô có thể chuẩn xác đến vậy là nhờ hướng cửa sổ phòng ngủ.

Lần đầu tiên đến xem nhà, Gia Tu từng nói, hướng này rất đẹp, phải đến trưa nắng mới rọi vào phòng.

Sau khi choàng tỉnh, cô luôn chập vật rời giường, lục tủ lạnh kiểm đồ ăn, vừa nhâm nhi vừa xem báo ngày hôm qua.

Cô chỉ tốn vài phút để quyết định bộ quần áo sẽ mặc hôm nay, thế rồi khoác ba lô ra khỏi cửa.

Vào tầm này, thường thì Gia Tu vẫn đang làm việc. Cô sẽ đến cửa hàng sách, tìm vài quyển hay ho để giới thiệu trong chương trình của mình.

Thời gian từ mười một giờ đến mười hai giờ tối thứ Bảy hằng tuần luôn thuộc về “Đường sách thênh thang”[1], đồng thời cũng thuộc về Thư Lộ.

Trước kia, “Đường sách thênh thang” có hai MC chính là Thư Lộ và Man Man. Thoạt đầu, Thư Lộ luôn quan niệm, cái tên “Đường sách thênh thang” quê chết đi được, thà cứ đặt là “Mỗi tuần một cuốn sách”, không thì “Tuyển tập sách báo” lại chả hay hơn. Song các cô thường mở đầu bằng câu: “Chào mọi người, tôi là Thư Lộ... còn tôi là Man Man”. Cho đến về sau Tiểu Man không làm nữa, nhưng cái tên thì vẫn được giữ, coi như kỷ niệm quãng thời gian làm chung.

Khoảng năm giờ chiều, Thư Lộ đến cơ quan, chuẩn bị kịch bản buổi tối. Cô thường xuống căng tin dưới lầu, mua một suất cơm thịt bò hành tây, vừa ăn vừa đọc kịch bản.

Mười giờ tối, cô ngồi ngoài phòng thu, lắng nghe tiết mục của đồng nghiệp. Người dẫn chương trình âm nhạc từ chín giờ đến mười một giờ tối là A Khoan, bạn thời đại học với cô, và Lạc Lạc – nữ MC cùng dẫn là bà xã nhà A Khoan, thế mà thính giả chưa một lần nhận ra, thú vị thật.

Cô nghĩ, sở dĩ mình yêu công việc này, là bởi làm một MC radio vừa đủ để thể hiện cái tôi, lại vừa khéo che giấu bản thân.

- Hi!

Nhân lúc quảng cáo, A Khoan ra ngoài làm điều thuốc:

- Sắp Giáng sinh rồi, đã có dự định gì chưa?

Thư Lộ không đáp, chỉ nhoẻn miệng cười.

- Tớ và Lạc Lạc tính đi Tây Tạng, cậu thấy sao?

Thư Lộ lắc đầu:

- Năm nay tớ hết phép rồi.

A Khoan nhún vai, thở ra một luồng khói dài:

- Bên Mỹ thế nào?

Tháng chín vừa rồi, Thư Lộ đã tranh thủ kỳ nghỉ phép năm để sang Mỹ. Thời gian đó, Lạc Lạc giúp cô phụ trách chương trình. Buồn cười ở chỗ, fans của Lạc Lạc không hề nhận ra giọng cô ấy.

- Thiên đường của chủ nghĩa tư bản.

A Khoan liền huýt sáo:

- Còn chúng ta là thiên đường của xã hội chủ nghĩa.

Bấy giờ, đạo diễn Triệu chỉ thị A Khoan trở về vị trí. Cậu ta rít thêm một hơi thuốc rồi dụi tắt, sau đó khẩn trương quay về phòng thu.

Mười một giờ, thời gian đã thuộc về Thư Lộ, cô thích cái cảm giác sau khi ngồi xuống, mọi thứ tĩnh không tiếng động.

- Chào mừng quý vị và các bạn đến với chương trình “Đường sách thênh thang”, tôi là Thư Lộ. Thứ Bảy hằng tuần, tôi vẫn luôn ngồi đây, mang đến cho các bạn những quyển sách thú vị. Nếu bạn vẫn đang đắn đo một quyển sách nào đó, vậy còn chần chờ gì nữa mà không nghe chương trình của chúng tôi.

Hạ thấp micro xuống, Thư Lộ phấn khởi nói:

- Trước khi bắt đầu chương trình, tôi muốn chia sẻ với các bạn một tin vui. Tuần trước, Man Man đáng yêu của chúng ta đã vượt cạn thành công, sinh hạ một em bé vô cùng xinh xắn tại nước Pháp xa xôi. Em bé là trai hay gái, tôi sẽ tiết lộ với các bạn vào cuối chương trình. Còn bây giờ, trước tiên, chúng ta hãy xem cuốn sách mới của tuần này.

Những người có mặt trong phòng đạo diễn bên ngoài vách kính đều nhìn nhau mỉm cười, Thư Lộ thật khéo gợi trí tò mò.

Thư Lộ không cần đến kịch bản mỗi khi giới thiệu sách, cô ấy có thể nói cho bạn nghe một cách vắn tắt, đầy súc tích về nội dung cuốn sách. Bên cạnh đó, Thư Lộ còn khéo léo đưa ra bình luận đánh giá về tình tiết truyện, dụng ý của tác giả, cách vận dụng từ ngữ, văn vần. Nghe Thư Lộ giới thiệu, thính giả có thể lập tức nhận định mình thích hay không thích cuốn sách này.

Hằng ngày Thư Lộ phải xem ít nhất hai cuốn sách, mỗi lần đọc, cô thường làm bút ký, thỉnh thoảng có vài thứ hứng thú thì ghi lại, nhưng cũng có những thứ chỉ để phục vụ công việc. Sau vừa tốt nghiệp đại học, chân ướt chân ráo ra trường, Thư Lộ đã bắt đầu làm công việc này. Gia Tu thường nói, cô đọc sách quá cầu thả, nếu là anh, anh sẽ đọc kỹ từng trang, dường như mọi câu chữ đều đáng để nghiền ngẫm.

Tranh thủ lúc quảng cáo, Thư Lộ dành ít phút nghĩ vãn vợ, liệu có phải Gia Tu cũng đang ngồi trước radio nghe chương trình của cô không nhỉ?

Tất nhiên rồi.

Anh từng nói: Chương trình của em, anh nhất định sẽ lắng nghe.

oOo

Tào Thư Lộ và Bùi Gia Tu chênh nhau mười tuổi, hai người gặp nhau là nhờ đám cưới của bà chị Thư Linh.

Lễ Giáng sinh năm 1996, Thư Lộ vẫn là cô thiếu nữ xinh đẹp tuổi đời đôi mươi. Đạn đám cưới chị gái, trong số mấy người lên chúc phúc cô dâu chú rể, Gia Tu là khách mời duy nhất mang bộ mặt “xì như cái bị”, chính điều đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong cô. Thậm chí Thư Lộ đã vô đoán, hay lão này là người yêu cũ của Thư Linh, câu chuyện “nàng đi lấy chồng, chú rể không phải tôi” chẳng nhẽ lại xuất hiện trong hôn lễ của chị mình?

Bấy giờ, trong mắt cô, Bùi Gia Tu chỉ là một người qua đường hết sức bình thường, đi lướt qua cuộc đời cô.

Bởi thuở ấy, Thư Lộ mới biết yêu lần đầu.

Dịch Phi là chủ tịch hội sinh viên, có vẻ ngoài đẹp trai ngời ngời như ánh mặt trời. Anh và cô thường cùng nhau vẽ áp phích tuyên truyền trong giờ tự học buổi tối.

Đạo đó, tên tuổi Dịch Phi nổi như cồn, con người anh nức tiếng đồn, song Thư Lộ chẳng màng bận tâm cho lắm. Ngày ấy, tính cô khá kiêu kỳ, mà thực ra con gái khoa Văn vốn đã kiêu sẵn rồi. Các cô luôn cho rằng, khí chất và bản chất được đo đạc bằng số sách đã đọc. Một người đẹp nếu chưa từng đọc Wislawa Szymborska[2], vậy cái danh “người đẹp nào ngẩn” chắc chắn thuộc về cô ta. Phải nhớ rằng, đẹp thì đẹp đấy, song nào hơi bị ngẩn.

Hoàng tử bạch mã trong trí tưởng tượng của Thư Lộ phải là người ôn tồn nho nhã, tất nhiên không thể thiếu cặp kính. Còn Dịch Phi lại luôn ghi dấu ấn một gã công tử bột, mồm miệng bô lô ba la. Cô từng nghĩ thâm trong bụng, có gì lạ đâu, hằng ngày có cả đồng con gái mê muội đeo bám như đám bồ hóng, chẳng trách con người ấy có thói cợt nhả.

- Chữ em đẹp thật. – Dịch Phi cất tiếng nói đằng sau Thư Lộ.

Cô đáp lấy lệ:

- Cảm ơn anh.

- Hình như em không ưa anh thì phải?

Chẳng ngờ anh lại bộc trực đến vậy, nhất thời cô không nghĩ ra câu nào để nói, đành ậm ừ cho qua:

- Cũng tạm ả.

- Sao vậy?

Hình như ánh mắt anh đang dán vào cô.

- Ghét ai cũng cần lý do à? – Cô thẳng thừng hỏi vặn lại.

- Chẳng nhẽ lại không?

Hai người nhìn nhau bằng con mắt hình sự, không một ai lên tiếng mở lời.

Từ đó về sau, Thư Lộ luôn có cảm giác Dịch Phi đang trù dập mình, mà chuyện thường ở huyện chứ chẳng lạ gì, chẳng ai dở hơi đi lấy lòng một kẻ vốn sẵn định kiến với mình. Anh thường đẩy lịch về áp phích của cô xuống áp chót. Tối lượt cô được phép sử dụng văn phòng thì đã hơn tám rưỡi tối, văn phòng chỉ còn lại mình anh và cô. Anh chẳng bao giờ giúp cô, chỉ chăm chăm đọc sách hoặc làm bài tập.

Có điều, anh chỉ rời văn phòng khi cô đã ra về. Sau này Thư Lộ mới biết, Dịch Phi phải đợi cô về để khoá cửa, thế rồi, lẳng lặng theo sau cô, cho đến khi cô đặt chân vào ký túc xá an toàn.

Giáng sinh năm đó, hội sinh viên tổ chức liên hoan cho toàn thể ban cán sự ở đại lễ đường. Không rõ ai đầu tiên chơi trò Truth or Dare, nhằm lúc cô đang cầm cúi gặm nhấm đồ ăn trên bàn, chợt nghe một bạn nam hỏi:

- Nói nghe coi, cậu thích em nào.

Sau một loạt tiếng xôn xao, Dịch Phi bèn cười trừ, nhả ba chữ:

- Tào Thư Lộ.

Bấy giờ, cả hội trường đột nhiên im phăng phắc, chỉ nghe tiếng loa phát bài “Everything I do, I do it for you” của Brain Adams. Còn Thư Lộ, thậm chí cô chẳng nghe lọt tai bài hát đó, cô có cảm tưởng, hình như mình chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh gì...

Sau này, Dịch Phi kể, khi cái tên đó buột ra khỏi miệng, có lẽ bản thân anh vẫn chưa xác định nổi, phải chăng mình đã yêu cô ấy. Nhưng nhìn bờ môi đỏ thắm hơi hé mở, cùng vẻ mặt ngẩn tò te của cô, anh mới biết mình đã yêu say đắm cô mất rồi.

Và Thư Lộ đã làm một chuyện mà rất nhiều năm sau này, hể nghĩ lại là cô chỉ muốn độn thổ cho xong, đó là: đứng phắt dậy, co cẳng chạy mất hút.

Tối đó, cô hồn hã hồn hê chạy như bay về ký túc xá, uống liền hai cốc nước bọt choảng, bạn cùng phòng nằm giường số ba hỏi cô:

- Cậu gặp ma đấy à?

Cô lắc đầu nguây nguây... rõ ràng là... hoàn toàn... không thể nào!

Suốt đêm đó, lòng cô rối như tơ vò, trần trọc không yên, cả đêm thao láo.

Sau đó, cô lánh mặt Dịch Phi những hai tháng có lẻ. Cô thường xuyên bồn thần, người ngẩn ngơ mơ màng, bạn nằm giường số ba nghi ngờ cô đã mắc chứng trầm cảm. Dịch Phi đến tìm cô rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng bị cô khước từ bằng đủ mọi lý do. Thế là, anh đành nhờ một tay cán sự phụ trách chương trình phát thanh của trường chuyển quà tới cô. Nghe đồn, điều kiện là: tiết mục âm nhạc qua đài phát thanh của trường – từ mười hai giờ trưa đến một giờ chiều hằng ngày sẽ do bạn này biên tập, kiêm nhiệm luôn MC. Và thế là, mỗi ngày sau đó, vào buổi trưa, khi sinh viên đổ dòng ngược xuôi dưới sân trường, thì một giọng nói đầy phấn khích thường vang lên trong loa: Chào các bạn, tôi là A Khoan...

Song cô kiên quyết không nhận quà Dịch Phi gửi dù chỉ một lần, A Khoan đành vác bộ mặt thống khổ quay về, chẳng rõ phải báo cáo kết quả thế nào.

Cùng lúc đó, tiếng tăm của Thư Lộ bắt đầu lan rộng trong khuôn khổ trường học. Bạn nằm giường số ba kể, mình đi học môn cộng đồng bắt buộc[3], nghe có bạn khoa khác hỏi thăm: có phải Tào Thư Lộ và Dịch Phi đang yêu nhau không. Thư Lộ hỏi cô bạn trả lời ra sao, đồng chí ngụ tại giường số ba run run bờ vai, đoạn nói:

- Hehe, tớ nói với mấy đứa nó rằng... tớ từ chối đưa ra bình luận về chuyện này, đồng thời tớ thay mặt cô Tào, cũng từ chối bình luận về chuyện này.

Miết đến ngày mười bốn tháng hai, trên đường đi ngang qua sân thể dục vào buổi trưa, Thư Lộ tình cờ nghe thấy giọng A Khoan trong chương trình phát thanh của trường:

- Bài hát sau đây do Dịch Phi gửi tặng bạn Tào Thư Lộ, hy vọng bạn sẽ thích...

Liền đó, giai điệu bài hát “Everything I do, I do it for you” vang lên. Thư Lộ chỉ muốn kiếm một cái lỗ nẻ nào đó để chui xuống cho xong.

Tiết học buổi chiều, lần đầu tiên thầy giáo dạy Luật dân điểm danh, lúc rờ tới tên Thư Lộ, sau tiếng trả lời của cô, thầy tạm dừng việc điểm danh:

- Mời em giơ tay lên?

Thư Lộ sững sờ, rụt rè giơ tay lên.

Thầy nhìn cô một thoáng rồi tùm tùm bảo:

- Bài hát buổi trưa hay đó chứ.

Lúc đó Thư Lộ ước, giá cả đời mình có thể rúc trong cái lỗ nẻ nào đó, khỏi phải ngoi lên nữa.

Hôm đó tan học, cô không về ký túc xá mà lánh mặt trong một phòng học bỏ trống, người ngẩn ngơ. Cô tự vấn lòng mình, rốt cuộc mình đang trốn cái gì, rốt cuộc mình đang sợ thứ gì? Ngẫm ngợi cả buổi mà không ra câu trả lời, chỉ biết rằng, thật sự cô thấy sợ Dịch Phi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lúc Thư Lộ nhấc tay xem đồng thì đã là tám giờ. Cô thu dọn đồ đạc, định bụng ra căng tin xem có thứ gì ăn được không. Khuôn viên trường ngày hôm nay có phần quạnh quẽ, chắc bởi lẽ tình nhân, ai nấy đều thả sức đi chơi.

Con đường dẫn về ký túc xá ngang qua thư viện, ánh đèn đường kéo dài chiếc bóng cô, thoáng đó, cô bỗng cảm thấy quạnh hiu.

Đột nhiên, có người nắm chặt tay Thư Lộ, ngược đầu nhìn, ra là Dịch Phi.

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt anh hốc hác tiêu tụy, chẳng thấy đâu vị chủ tịch hội sinh viên nhiệt tình năng mà cô từng quen.

- Em... sao em toàn trốn anh vậy. – Giọng anh khàn khàn.

- Không em...

Cô chỉ biết lí nhí, tự lẩm bẩm một mình. Trước mặt anh, thực chất cô thấy tự ti. Kiêu kì chỉ để lấp liếm cái cảm giác tự ti vô duyên vô cớ trong cô.

- Em có biết anh khổ sở lắm không?

- ...

Thư Lộ nhìn anh, thật khó để nói nên câu, chỉ nghe lòng khê nhói.

Thế rồi chẳng một lời cảnh báo, bờ môi anh ập đến. Nụ hôn mãnh liệt cuồng say đến nỗi cô đẫy mãi chẳng được.

Nghĩ tới đó, Thư Lộ lại rầu rĩ nghĩ, cô và Dịch Phi từng có với nhau rất nhiều điều lãng mạn, mỗi chuyện được viết ra dường như là một tình tiết cũ rích nào đó trong tiểu thuyết diễm tình, nhiều quá lại hoá phù phiếm. Thế mà kết cục của bọn họ lại không đi theo lối mòn “Hoàng tử công chúa hạnh phúc mãi mãi về sau”, có lẽ hoàng tử và công chúa chắc chắn sẽ hạnh phúc bên nhau, chỉ có điều vai diễn công chúa của cô được thay bằng người khác mà thôi.

Rất nhiều năm sau, Thư Lộ vẫn nhớ như in từng cảnh lãng mạn đến lay động lòng người mà cô từng có với Dịch Phi khi hai người yêu nhau. Còn bây giờ, cô chẳng khác nào một khán giả đang xem lại bộ phim tình cảm, chẳng ăn nhập gì với đời.

Thời gian thất tình, hằng ngày cô ăn những năm bữa, trong vòng một tháng béo lên mười cân. Có hôm soi bóng mình trước gương, bản thân không cầm được nước mắt. Thế là cô bắt đầu ăn kiêng, hằng ngày năng vận động, cố gắng gầy trở lại.

Cứ cái đà giày vò bản thân cả về mặt sinh lý lẫn tâm lý, cuối cùng cô được người nhà đưa tới bệnh viện. Bác sĩ nói suýt chút nữa cô bị loét dạ dày. Dù không hề bận tâm nhưng đáng về lo lắng của ba mẹ khiến cô lần lần day dứt.

Bà Tào bèn nhờ cô con gái cả tới khuyên giải cô út. Vừa nghe chị gái giảng giải, cô vừa máy móc gật đầu. Thực chất cô biết mình muốn gì, cô chỉ muốn suy sụp, bằng không sẽ chẳng cách nào tưởng niệm được “mối tình nồng cháy” ấy... Song thực tế sau này đã chứng minh rằng, có những chuyện bạn cho rằng đáng để ghi nhớ, thì sau này chưa chắc nó đã trở nên quan trọng như bạn tưởng tượng.

Và rồi bỗng một ngày, chị gái bảo cô:

- Để chị giới thiệu cho em một người.

Có nằm mơ cô cũng chẳng ngờ, Thư Linh lại dẫn anh già mặt mày xụ xị, tiết kiệm ngay cả lời nói lẫn tiếng cười – tới gặp cô.

Ngồi trong quán cà phê, cô nghĩ trộm, hã ba mẹ và chị phải sốt ruột đến phát điên rồi.

- Chào em. – Bùi Gia Tu lịch sự khom mình, đoạn ngồi vào chỗ.

Hai người chẳng có gì để nói.

Thư Linh bèn cười gượng, đoạn giới thiệu:

- Harry là bạn học với bọn chị ở Princeton[4], anh ấy giỏi lắm nhé, là tiến sĩ kinh tế đó, hiện đang công tác tại ngân hàng.

Thư Lộ hút nước cam, cũng cười khan mấy tiếng gọi là. Còn bụng thì bảo dạ: thà nghe anh già phân tích ngoại hối còn hơn hện hò với lão.

- Đây là em gái mình, Tào Thư Lộ. Mới tốt nghiệp năm ngoái, giờ đang làm ở đài phát thanh.

Dường như Thư Linh không hề cảm thấy tẻ nhạt, cô vẫn thao thao giới thiệu đầy phấn khích.

Gia Tu lịch sự mỉm cười. Thư Lộ sững sốt nhìn anh chằm chằm, té ra ông chú này cũng biết cười cơ đấy.

Tiếp theo đó, lại một màn tẻ ngắt không báo trước, trên đỉnh đầu có đàn quạ bay ngang qua...

Để khuấy động bầu không khí, Thư Linh bèn nghĩ nát óc, cốt gợi chuyện, khổ nỗi bốn mươi phút tiếp theo lại trở thành thời gian phân tích tiền tệ và trao đổi ý kiến giữa hai chuyên gia kinh tế. Thư Lộ chẳng góp vui được câu nào. Cô cặm cụi hút nước cam trong ly, nhân tiện rút mấy quyển tạp chí trên giá sách bên cạnh ra xem.

Lần gặp mặt chính-thức-đầu-tiên giữa hai người đã trôi qua nhạt nhẽo vậy đó. Thậm chí Thư Lộ chẳng nhớ nổi lần đó mình đã xem cuốn tạp chí nào. Về đến nhà, ba mẹ hỏi cô thấy thế nào, cô ậm ừ đáp, cũng được ạ, thế rồi hai cụ đành bốc máy gọi Thư Linh hỏi han tình hình. Thư Lộ đóng cửa phòng, tọt đôi giày cao chót vót, ngã phịch xuống giường.

Cô thấy mệt, nào đâu chỉ cơ thể, mà chính tâm hồn. Trong mối tương quan giữa người với người, cô thấy hoang mang, rối cuộc, để trở thành người yêu, trở thành vợ chồng với nhau, phải cần bao nhiêu gắn bó, phải cần bao nhiêu dũng cảm?

Cô không hiểu.

Hơn hai mươi năm cuộc đời cô trải qua, Thư Lộ tưởng rằng mọi thứ đều có thể học, học rồi sẽ biết. Nhưng sao cô không học được cách yêu, thế nên cô hoàn toàn mù mịt về nó.

Tháng chín, đài phát thanh chuẩn bị lên kế hoạch xây dựng tiết mục đọc sách mới. Cấp trên tiến cử Thư Lộ đi thi, vòng phỏng vấn quyết định sau cùng chỉ còn Thư Lộ và một cô gái, tên Lục Tiểu Man.

Ngồi ngoài phòng thi, Thư Lộ đã để ý cô gái có mái tóc suôn dài ấy. Lần đầu tiên thấy Tiểu Man, Thư Lộ thầm nghĩ, Tiểu Man nhìn bề ngoài rất giống cô nàng Đại Ngọc[5] ưu sầu, mà không hề có vẻ chua ngoa như bà vợ nhà thơ nọ[6], nhưng sau này mới biết, Lục Tiểu Man này còn đáng sợ hơn cả Lục Tiểu Man kia. Tiểu Man cười lên sẽ thấy rõ hai lúm đồng tiền tươi rói, thoáng đó đã che đi vẻ ưu tư buồn bã. Trong cảm tưởng của Thư Lộ, Tiểu Man đúng là người phụ nữ đầy quyền rũ.

Sau vòng phỏng vấn, đài phát thanh quyết định để hai cô dẫn chương trình đọc sách, tên gọi “Đường sách thanh thanh”. Và thế là Thư Lộ bận tít tít, hằng ngày phải lên thư viện đọc tài liệu, thường xuyên về nhà vào lúc mười một, mười hai giờ đêm, nhưng cô vẫn vui vẻ hưởng thụ công việc bận rộn đó, dường như cuộc đời đã có một mục tiêu nho nhỏ.

Sáng thứ Bảy, Thư Lộ gọi điện nói muốn hẹn Thư Lộ và Gia Tu đi chơi, cô viện cớ mình phải đến thư viện nên từ chối. Lát sau, lại là bà chị già gọi đến, lần này nhắc Gia Tu cũng muốn đến thư viện kiểm tra tài liệu, chị đã giúp hai người đặt giờ hẹn rồi, một giờ chiều gặp nhau trước cổng thư viện nhé.

Thư Lộ nhìn chiếc điện thoại đã bị chị gái đập máy, nghĩ hoài mà không tài nào hiểu nổi, rốt cuộc Thư Lộ đã làm cái trò gì mà lôi được anh già kia ra ngoài vậy?

Kiểu gì thì kiểu, đúng một giờ Thư Lộ vẫn đến thư viện. Bùi Gia Tu đã có mặt ở đó đợi cô. Ngó thấy anh mặc một bộ polo đứng dáng, tự nhiên Thư Lộ lại có thắc mắc: phải chăng mọi lúc mọi nơi anh luôn nghiêm chỉnh như vậy.

Hai người cùng nhau đến phòng tư liệu. Hoá ra anh già cũng có thể thư viện, ôi điều này quả thật khiến cô ngạc nhiên. Sau khi ổn định chỗ ngồi ở chiếc bàn đối diện, anh già liền rút laptop cùng xấp tài liệu ra. Vậy là lão đến tìm tư liệu thật chứ không phải đùa.

Đột nhiên, Thư Lộ cảm thấy sượng sùng. Tuy cô không muốn hẹn hò với anh, nhưng học vấn và cách nói chuyện của anh lại đúng kiểu cô thích. Dù sao đi chăng nữa, anh cũng không phải người đáng ghét, thế rồi bài xích trong cô dần dần tan biến.

Cô cũng nhanh chóng bắt đầu công việc của mình. Sau đó, việc ai nấy làm, cầm cùi suốt buổi chiều, như thể quên đi sự tồn tại của đối phương...

Đến giờ cơm, Thư Lộ mới dọn dẹp, đề nghị sang quán mì đối diện. Gia Tu không hề phản đối.

Trong quán mì, hai người tình cờ chọn chung món mì xá xíu. Thư Lộ tự nhủ chắc mình cũng nên nói chỉ đó, bèn hỏi:

- Sao anh lại quen chị em và anh rể?

Anh nhếch mép nói. Lúc trả lời, đường nét khuôn mặt không đến nỗi ủ dột cho lắm.

- Quen qua hội lưu học sinh.

- Anh ghê thật, tiến sĩ kinh tế cơ đó.

Anh nhướn miệng cười, đáp ngắn gọn “Thank you” rồi thôi không nói gì tiếp.

Tự nhiên Thư Lộ thấy buồn cười, bụng bảo dạ, chẳng trách vị nhân huynh này với tuổi đời từng đây mà vẫn chưa ai nâng khăn sửa túi, thì ra là một lão kiếm lời đến mức đáng sợ. Vốn dĩ không coi anh là đối tượng tìm hiểu nên Thư Lộ bắt đầu dạn dĩ hơn:

- Bình thường anh cũng hay ảo não thế này à?

- Cũng tầm tạm.

Thì ra, cách dùng từ đối đáp của lão rất hợp cô.

- Bình thường anh có hay đọc sách không?

- Đương nhiên.

- Anh đọc sách gì.

- Gì cũng đọc.

Thư Lộ cổ tình hỏi:

- Cả tiểu thuyết diễm tình cũng đọc à?

Gia Tu ngưng một lúc, dường như đang cố nhớ lại rồi nói:

- Tôi khá là thích Trương Tiểu Nhân.

Thư Lộ trợn mắt nhìn anh, tuy không biết Trương Tiểu Nhân là ai, nhưng xem ra anh không hề dãi dãi với cô.

- Vậy... bình thường anh hay đọc sách gì?

- Tài chính.

Thư Lộ cười gượng mấy tiếng, xem chừng tiến sĩ kinh tế của Princeton không phải người cao thâm, khó hiểu cho lắm:

- Nếu có người cướp thẻ ATM của anh sau đó hỏi mật mã, anh cũng tòng tọc khai báo thẻ à?

- Còn tùy.

- ...

May sao lúc đó mỳ được mang lên, cô tháo kính xuống, qua làn hơi nước mờ mờ, cô len lén nhìn người đàn ông ngồi đối diện, hay do cô tưởng tượng anh quá phức tạp nhỉ? Hoặc ngay từ đầu cô đã định nghĩa mối quan hệ giữa nam và nữ thành một thứ phức tạp?

Cô có cảm giác người đàn ông ngồi đối diện mình đơn giản đến mức khó tưởng.

Tháng mười một năm 1999, cuối tuần thứ hai trong tháng, “Đường sách thên thang” chính thức lên sóng. Lúc đó chương trình vẫn thuộc diện phát thanh gián tiếp, đạo diễn sắp xếp hai cô gái thu âm vào buổi sáng thứ hai. Hằng nhớ lần đầu tiên ngồi trong phòng thu im phăng phắc, trong đầu Thư Lộ trống trơn, toan bỏ cuộc giữa chừng. Cô chỉ nhớ mình đã tốn rất nhiều sức lực mới nói được câu chào đầu:

- Chào các bạn, tôi là Thư Lộ...

- Tôi là Man Man, bắt đầu từ hôm nay, vào lúc mười một giờ tối thứ Bảy hằng tuần, chúng tôi sẽ mang tới cho các bạn những cuốn sách mới. Mọi thắc mắc và ý kiến đóng góp, các bạn có thể viết thư cho chúng tôi theo địa chỉ...

Bây giờ nghỉ lại, chính giọng nói bình tĩnh và nhẹ nhàng của Tiểu Man lúc đó đã trao cô sự tự tin và dũng khí.

Sau khi số đầu tiên lên sóng, lục tục những mấy chục bức thư được gửi đến. Ngó đồng thư chất đồng trên bàn làm việc, Thư Lộ và Tiểu Man cảm giác ngất ngây như đang dạo bước trên mây, cuối cùng hai cô đã tìm được thánh giả của riêng mình.

Thế mà đa phần những bức ấy đều nêu kiến nghị: tầng lớp thanh niên cho rằng “Tiết mục này có phần nhàm chán, từ đầu chí cuối chỉ thao thao giới thiệu mỗi nội dung sách”; trong khi tầng lớp trung niên lại nói “Chương trình giới thiệu toàn mấy cuốn sách chạy theo trào lưu, không thể thu hút được tầng lớp thánh giả có độ tuổi cao”; thậm chí có người viết thư chỉ để hỏi, “Tiết mục Những bài hát tiếng anh hồi xưa đâu rồi”?

Tâm trạng hai cô gái bỗng chốc tụt dốc không phanh.

Đạo diễn Triệu cười nói:

- Thanh niên không thể chỉ lắng nghe những lời hay ý đẹp.

Cuối tuần, nghe nói Thư Lộ lại đến thư viện, Thư Linh liền thay mặt cô hẹn Gia Tu.

- Trông em có vẻ ủ rũ và thiếu tập trung.

Lần đầu tiên anh chủ động bắt chuyện với cô.

Thư Lộ ngẩng đầu khỏi đồng tài liệu, ngăn người nhìn anh già ngồi đối diện, bụng bảo dạ: Á, đến lão ấy cũng nhận ra...

- Hay tại tiết mục của em không được mọi người hưởng ứng?

Thư Lộ toan mở miệng phản bác, nhưng liền đó đã buông xuôi. Anh toàn gãi đúng chỗ ngứa không à?

- Thực ra tôi thấy cũng được...

Cô kinh ngạc nhìn anh, hoá ra anh già cũng nghe tiết mục của mình ư, hơn nữa còn nhận xét không gay gắt như tưởng tượng nữa chứ.

- Ít ra tôi vẫn có thể nghe khoảng hai mươi phút rồi mới ngủ.

Biểu cảm của anh tưởng chừng vô cùng nghiêm túc.

- ...

Thư Lộ sượng sùng hít vào thật sâu, lí nhí qua kẽ răng:

- Em nghĩ chắc bọn em nên làm dẫn chương trình “Bầu bạn đến sáng” để ru ngủ mọi người vậy.

- Hả? – Bùi Gia Tu ra chiều kinh ngạc – Tôi tưởng đây là phiên bản mới của chương trình đó.

Thư Lộ toan nhảy dựng lên rồi đập bàn thật mạnh, nhưng sau cùng lý trí vẫn chiến thắng cảm tính.

- Các em chỉ giới thiệu nội dung sách, đọc thêm một đoạn rồi thôi. – Anh vẫn kiên trì nói ra sự thật.

- Vậy... anh còn muốn thế nào.

- Sách viết gì chẳng nhẽ tự tôi không biết đường đọc?

Nói đoạn, anh liền cúi đầu chăm chú nghiên cứu tài liệu.

Thư Lộ thảm thở dài thườn thượt trong lòng, nhẽ nào chương trình vô vị đúng như những gì lão nói hay sao? Nhưng ngoài nội dung và tác giả ra, bọn cô còn biết nói gì thêm nữa?

Buổi tối, hai người vẫn sang quán mì nọ. Tuy không trao đổi gì nhiều nhưng cảm giác sượng sùng ban đầu đã biến mất. Nhân lúc mỳ chưa bưng lên, Thư Lộ hỏi:

- Anh, anh từng này tuổi rồi mà vẫn chưa có bạn gái, ba mẹ anh có sốt ruột không?

Vừa xem báo, Gia Tu vừa lắc đầu.

- Tư tưởng hai bác tiến bộ thật.

- Các cụ chỉ sốt ruột vì đến giờ tôi vẫn chưa lấy vợ.

- Có phải lúc nói chuyện, anh toàn nói nửa vời thế không? – Thư Lộ quắc mắt nhìn anh.

- Tại em không đợi tôi nói nốt câu đó chứ.

Thư Lộ ủ rũ nghĩ, mình đã chán lắm rồi, Bùi Gia Tu so với mình còn chán hơn, hai người ở bên nhau, rõ là chán bằng chết.

[1] Tên chương trình được đặt theo tên của Thư Lộ và Man Man, Thư Lộ trùng âm với Đường Sách. Man Man có nghĩa thành thang.

[2] Nhà thơ người Ba Lan đoạt Giải Nobel Văn học năm 1996.

[3] Chương trình bắt buộc đối với sinh viên của bất kỳ chuyên ngành nào. Chủ yếu bao gồm: chính trị lý luận, giáo dục phẩm chất đạo đức và tư tưởng chính trị, ngoại ngữ, quân sự, lao động.

[4] Một đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, New Jersey, Hoa Kỳ. Đó là viện đại học xếp thứ tư trong các trường và viện đại học cổ xưa nhất ở Hoa Kỳ và một trong tám trường và viện đại học của Ivy League.

[5] Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng.

[6] Lục Tiểu Man là tên người vợ của nhà thơ nổi tiếng Từ Chí Ma.

2. Chương 2: Harry Potter

- Bây giờ đang là hai mươi ba giờ mười một phút, ngày mười một tháng mười một năm 2006, các bạn đang theo dõi chương trình phát thanh “Đường sách thanh thanh”, tôi là Thư Lộ. Cuốn sách đầu tiên tôi muốn giới thiệu ngày hôm nay mang tên “Harry Potter và Hoàng tử lai.”

Thư Lộ nhắc cuốn sách bọc bìa xanh đặt bên cạnh, ngẫu hứng mở ra.

- Hẳn các bạn nghe đài quen thuộc của chương trình đều biết Thư Lộ là fan ruột của Harry Potter, những tập trước đều do tôi giới thiệu, sở dĩ tập này Thư Lộ giới thiệu tới các bạn muộn hơn một chút, là bởi...

Cô ngưng một lúc, đoạn nói:

- Là bởi tôi vừa mới đọc xong.

Ngoài phòng đạo diễn, nhân viên vượn vai thoải mái, bất kì ai nghe chương trình của Thư Lộ đều nhẹ nhõm, bởi một mình cô có thể nói từ đầu chí cuối.

- Lần này, cuộc sống học sinh của Harry tại trường phép thuật Hogwarts đã cận kề giai đoạn tốt nghiệp. Cậu bé nhận được một cuốn sách cũ, qua những ghi chép trong cuốn sách, Harry biết tới một người có tên Hoàng Tử Lai. Harry học được rất nhiều điều nhưng càng lún sâu, cậu bé càng trở nên sợ hãi. Trong tập này, sẽ có một nhân vật vô cùng quan trọng phải rời xa Harry – cũng là nhân vật mà Thư Lộ vô cùng kính trọng – hiệu trưởng Dumbledore. Đó cũng là lý do vì sao mãi đến tối ngày hôm qua, Thư Lộ mới đọc xong cuốn sách này. Đồng thời, lần thứ hai đọc đến đoạn một vị trưởng bối qua đời, tôi lại bùi ngùi cảm động rơi nước mắt.

oOo

Sau khi tập thứ hai của chương trình lên sóng vào cuối tuần thứ ba trong tháng mười một, năm 1999, Thư Lộ và Man Man nhận được rất nhiều thư đóng góp ý kiến của thính giả. Nhìn mặt bàn chất đầy những bì thư trắng bóc xen lẫn màu da bò, chưa bao giờ hai cô gái cảm thấy áp lực như lúc này.

Hai người quyết định không chuẩn bị bản thảo riêng rẽ nữa. Chiều cuối tuần, Thư Lộ nói với chị gái rằng, mình và đồng nghiệp phải lên thư viện, khổ nỗi Thư Linh vẫn gọi điện dặn: Gia Tu sẽ tới đó nhé.

Thế rồi vào chiều thứ Bảy, tổ hợp kỳ cục này đã xuất hiện tại phòng đọc sách của thư viện.

- Tiến sỹ kinh tế Princeton?!

Man Man thốt lên bằng chất giọng cao vút, ánh mắt nhìn Gia Tu đầy nghi hoặc.

Anh im lặng, chỉ gật đầu nhẹ nhàng với dáng vẻ lịch lãm chừng mực, chính điều đó đã khiến Thư Lộ có suy nghĩ: lão “một sách” này cũng đẹp trai ra phết.

- Anh đang theo đuổi Thư Lộ à?

Câu hỏi thẳng thắn bộc tuệch của Man Man khiến Thư Lộ thiếu điều sắc nước bọt.

Gia Tu vẫn im re, chẳng ừ hử gì.

- Người có học mà lập lờ con cá cờ thế đó.

Man Man tổng tặc buông một câu bằng tiếng Thượng Hải. Cá tính của cô ấy quả thực chưa ngoa quá sức.

- Đời này đâu phải chỉ có trắng với đen. – Gia Tu bình tĩnh nói.

Quảng lcho anh một cái nguyệt dài, Man Man đứng phắt dậy qua chỗ giá sách tìm tài liệu.

- Chương trình của chúng em không được suôn sẻ cho lắm.

Thư Lộ thở dài. Bấy lâu nay cô không dám nói vậy trước mặt người khác, nhưng trước mặt Gia Tu, cô lại nói hết sức thản nhiên.

Sao thế nhỉ? Thư Lộ nghĩ, chắc bởi Bùi Gia Tu quá xuất sắc, cô không việc gì phải che giấu khuyết điểm của mình trước mặt anh... bởi ưu điểm của cô so với anh cũng chỉ là khuyết điểm mà thôi.

- Y như rằng.

Anh buông gọn lỏn ba chữ, sau đó liền rút laptop ra.

- ...

Thực ra bị anh dả kích cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, thế mà Thư Lộ không khỏi ngỡ ngàng, người bắt đầu bần thần.

Bằng đi một lúc không rõ là bao lâu, Thư Lộ bỗng nghe Gia Tu hỏi:

- Nếu cho em chọn một quyển sách thích nhất, em sẽ chọn gì?

Thư Lộ dờ dẩn nhìn anh, dường như đang đắn đo. Gia Tu mỉm cười, lần đầu tiên Thư Lộ thấy anh hé cười với mình. Nụ cười tươi rói, để rồi nhiều năm sau đó, mỗi lần nhớ lại, nụ cười vẫn hiện rõ trong đầu cô.

- Chỉ được chọn một quyển. – Gia Tu bổ sung.

Cô tập trung suy nghĩ, sau cùng mới đưa ra câu trả lời như thể đang đưa ra một quyết định quan trọng.

- “Kiêu hãnh và định kiến.”[1]

Gia Tu gật gù:

- Em có cho rằng vừa rồi mình đã suy nghĩ thực sự nghiêm túc không?

- Đương nhiên, chính anh nói chỉ được chọn một quyển cơ mà. – Cô trợn mắt nhìn anh.

- Vậy em thử hỏi thính giả của mình xem, họ sẽ nghiêm túc hơn.

Giây phút đó, lần đầu tiên Thư Lộ nghiệm ra rằng, thì ra tiến sỹ kinh tế của Princeton có IQ cao hơn cô tưởng nhiều.

Một tuần sau, ban biên tập chương trình “Đường sách thênh thang” nhận được số thư từ nhiều gấp mấy lần bình thường, nhưng tuyệt đại đa số đều tham gia event “Cuốn sách tôi yêu nhất”. Trong quá trình phát sóng, Thư Lộ đã kêu gọi mọi người viết thư nêu cảm tưởng về cuốn sách họ yêu thích nhất, gửi về cho chương trình. Sau đó ban biên tập sẽ chọn ra bài viết xuất sắc nhất, phần thưởng cho người thắng cuộc sẽ là cuốn sách họ giới thiệu, bên cạnh đó chương trình sẽ giới thiệu những bài văn được đánh giá cao.

Các đồng nghiệp trong ban biên tập vô cùng hồ hởi, bởi chương trình nhạt phèo này cuối cùng đã tạo được sức hút nhất định. Nhưng anh Triệu bên chê tác lại nhần nhó bảo:

- Nếu cuốn sách giành giải nhất là “Tây du ký” hay “Tam quốc chí” thì còn nghe được, chứ giả sử là “Frozen day”[2] hay sách của Ngugi wa Thiong’o[3] thì biết đào đâu ra...

Mấy người tíu tít bóc thư quanh bàn chẳng màng bận tâm đến nỗi băn khoăn lo ngại của anh Triệu:

- Làm gì có chuyện, bọn này mà đọc thấy cuốn sách nào là lạ, chưa nghe tên bao giờ là lập tức cancel luôn.

Chiều thứ Bảy, tại thư viện, Thư Lộ hồ hởi kể với Gia Tu: tuần qua cô đã nhận được bao nhiêu là thư, các bạn thính giả tích cực lắm í, blah blah blah. Gia Tu lẳng lặng nhìn cô, tưởng như anh đã dự đoán được tất cả.

- Nói gì thì nói, phải cảm ơn anh đã gợi ý cho em. Anh giúp em rồi, tối nay em mời anh ăn cơm. – Thư Lộ hào phóng nói.

Gia Tu mỉm cười, đoạn bảo:

- Tiếc quá, tối nay tôi có hẹn rồi.

Chẳng hiểu cơn cố nào, trực giác đầu tiên đã mách bảo với Thư Lộ rằng, người anh hẹn là một phụ nữ. Dù mời cơm người ta mà bị từ chối đâm ra có chút phật ý, nhưng tể bào hóng hót trong cô lập tức bùng dậy:

- Là ai thế?

Gia Tu ngó cô một thoáng, mấp máy miệng toan nói chi đó, lúc sau mới lên tiếng:

- Chuyện người lớn, trẻ con chớ xen vào.

Thư Lộ thăm thất vọng trong lòng nhưng cũng đành chịu, đoạn cãi:

- Em đâu phải con nít!

Tối đó, lần đầu tiên Thư Lộ rời thư viện trở về nhà một mình. Trước kia, theo lệ cô sẽ ăn tối với Bùi Gia Tu, sau đó anh đưa cô về. Thượng Hải vào những ngày cuối tháng mười một đã se lạnh từng cơn gió bắc. Bỗng nhiên, Thư Lộ cảm thấy vẫn vương đôi chút thê lương, lòng không cảm được thắc mắc, rốt cuộc anh già hện ai tối nay nhỉ?

Cô cúi đầu, mãi miết đưa bước chân, bỗng dẫm sầm vào một đôi tình nhân đi ngược chiều. Thư Lộ quỳnh quang ngẩng đầu xin lỗi, lúc nhìn rõ mặt mũi đối phương, cô mới giật mình sững sờ.

- Thư Lộ?

Thì ra là bạn “giường số ba”, song người đi cùng không phải Dịch Phi.

“Người thứ ba” cướp Dịch Phi khỏi tay cô không ai khác, chính bạn “giường số ba”.

Thư Lộ mỉm cười, ngặt nỗi tự cô cũng cảm thấy, mặt mình lúc cười hẳn phải méo mó lắm.

- Cậu vẫn ổn chứ? - Bạn “giường số ba” hỏi.

- Rất ổn...

- Quên không giới thiệu, đây là chồng tớ. – Cô nàng thản nhiên nói.

Hai người gật đầu chào hỏi, Thư Lộ không dám nhìn lâu, song vẫn thấy quen quen.

- Đúng rồi, cậu làm ở đài phát thanh à? – Bạn “giường số ba” đột nhiên hỏi.

- Ủ!

- Thư Lộ trong “Đường sách thênh thang” có phải...

- Là tớ.

Thư Lộ lúng túng cười trừ. Nói gì thì nói, dù phong trào đọc sách tuần vừa rồi đã tạo được tiếng vang khá tốt, nhưng bản thân cô vẫn xác định mình chỉ là một MC vô danh tiểu tốt, ngẫu nhiên gặp lại bạn cũ thế này, khiến cô cảm thấy khó ăn khó nói.

- Chúng mình nghe chương trình của cậu rồi.

Do bận đến rạp chiếu phim nên vợ chồng bạn “giường số ba” liền vội vã cáo từ sau vài câu hàn huyên

Thư Lộ tiếp tục con đường của mình, dường như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, thế mà nhìn những cặp đôi sưởi ấm cho nhau trên đường, lòng cô man mác một nỗi buồn. Hình như đến cô cũng không xác định nổi, bản thân liệu chẳng vẫn đủ dũng khí để yêu một người.

oOo

- Quý vị và các bạn đang lắng nghe chương trình “Đường sách thênh thang”, tôi là Thư Lộ...

- Tôi là Man Man.

- Một tuần qua, chúng tôi liên tục nhận được rất nhiều thư từ do thính giả gửi về. Công tác bình bầu sẽ kéo dài ba tuần. Do vậy, từ số này trở đi, chúng tôi xin được đọc thư của một số bạn, chúng ta hãy cùng lắng nghe cảm nhận của mọi người về cuốn sách tâm đắc nhất.

- Đúng vậy, sau ba tuần, chúng tôi sẽ chọn ra lá thư xuất sắc nhất, đồng thời xin được trao tặng bạn ấy cuốn sách tâm đắc trên. Tôi tin rằng, không gì quý hơn món quà này.

Trong lúc đọc thư, lần đầu tiên Thư Lộ nghiệm ra rằng, thì ra tiết mục đọc sách vẫn có thể giao lưu trao đổi. Đây là lần đầu tiên cô rưng rưng rung động bởi quần chúng nghe đài, và cũng kể từ đó, cô quyết tâm nỗ lực hết mình cho tiết mục nhằm chán này.

Cuộc hẹn tại thư viện vào thứ Bảy tuần này, Thư Lộ mang theo rất nhiều thư của thánh giả nghe đài, nhưng cô không hề dă động tới chuyện đó, mà trọng tâm thảo luận lại xoay quanh cuộc hẹn từ tuần trước của anh già.

Nhưng bất chấp mọi kiểu hỏi han của cô, anh già vẫn không hé răng lấy nửa lời.

Thư Lộ dẫu môi bất mãn, Gia Tu bỗng hỏi:

- Lúc tôi không có ở đây, một mình em ăn cơm xong rồi lang thang đi đâu nữa vậy?

- Dạ?

- Tám rưỡi tối thứ Bảy tuần trước, tôi gọi điện tới nhà em, hai bác nói em vẫn chưa về.

Thư Lộ bỗng tỏ ra mất tự nhiên:

- Thảo nào em vừa về, mẹ đã hỏi em đi đâu, anh gọi điện tới nhà em làm chi vậy.

Gia Tu không trả lời câu hỏi của cô:

- Buổi tối, con gái đừng về nhà muộn quá.

Thư Lộ biết miệng mình không dấu nổi anh già, bèn hậm hực hừ mấy tiếng, không thềm đáp.

Gia Tu nói thêm mấy câu, rồi mới bắt đầu đọc bảng biểu báo cáo của mình. Thư Lộ ầm ỨC nghĩ, thì ra tiến sỹ kinh tế của Princeton còn lo cả việc con gái về nhà muộn cơ đấy, anh già đúng là lảm chuyện y như mấy bà nội trợ.

Cô bắt đầu bóc đóng thư cạnh bên, anh Triệu đã dặn cô phải đọc hết toàn bộ số thư này để chọn ra mấy lá cho số kế tiếp.

Cô cầm thư đọc, trong đó có một lá viết rõ: Người nhận Tào Thư Lộ. Bì thư rất mỏng, khác hẳn với tập thư dày cộp do thánh giả gửi, nét chữ có phần quen quen, cô thấy ngợ ngợ mà nhất thời không nghĩ ra.

Cô bèn mở ra xem, bên trong chỉ có một trang giấy.

“Thư Lộ:

Chào cậu, có lẽ cậu sẽ thấy bất ngờ, nhưng từ rất lâu rồi tớ đã muốn gửi cậu lá thư này, lần trước tình cờ gặp nhau trên đường, tớ nghĩ, hẳn đây là lúc đó.

Học chung với nhau bốn năm, dù chúng ta chưa phải phải tri kỷ, song cũng có qua có lại. Lỗi lầm tớ gây ra đã phá hoại hạnh phúc giữa cậu và Dịch Phi, cho đến tận lúc này vẫn chưa có cơ hội gửi tới cậu lời xin lỗi, chính vì lẽ đó mà tớ lấy làm hối hận và hổ thẹn vô cùng.

Dịch Phi không hề sai, lỗi là ở tớ.

Năm đó, bên cạnh tớ đã có người chồng bây giờ, nhưng gia đình anh ấy phản đối chuyện hai đứa khiến tình yêu của chúng tớ gặp trắc trở. Sau cùng, anh ấy nghe gia đình khuyên can, quyết định nói lời chia tay.

Tớ nghĩ lúc đó hẳn mình đã hoá rồ mất rồi, bằng không, chẳng đời nào tới lại kéo Dịch Phi vào cuộc, để làm nạn nhân cho tình yêu của mình.

Cậu có nhớ lễ đón sinh viên mới khi bọn mình bước vào năm cuối không? Cậu bị ốm phải nằm nhà nên không tới dự, rất nhiều người uống say bí tỉ vào tối đó, tớ phụ trách đưa Dịch Phi về ký túc xá, sau rồi mới về nhà. Lúc ấy, chồng tớ bấy giờ kiên quyết đòi chia tay, lòng tớ chỉ nung nấu tìm cách giữ chân anh ấy. Tớ biết, có cầu xin cũng chẳng ích gì, tớ bèn nói dối rằng mình đã có bạn trai mới để khích anh ấy.

Tớ nói với Dịch Phi rằng, cái đêm tớ đưa cậu ấy về ký túc xá, cậu ấy đã cưỡng bức tớ... Tớ đòi cậu ấy phải chịu trách nhiệm, đòi cậu ấy phải làm bạn trai tớ.

Bây giờ nghĩ lại, tớ biết, lúc đó mình điên mất rồi. Dịch Phi nghe tớ nói vậy liền sững sờ, tớ có thể nhận ra, hẳn cậu ấy phải rất đau khổ, nhưng lúc đó tớ đã bất chấp tất cả bởi ý nghĩ trên đời này chẳng ai đau hơn mình.

Tớ dẫn Dịch Phi đến gặp anh xã bây giờ, anh ấy cũng đau đớn lắm, thế rồi khi bọn mình đang học năm cuối, anh ấy nghe lời cha mẹ, ra nước ngoài du học.

Tớ nghĩ, tớ và Dịch Phi chưa từng ở bên nhau đâu chỉ một lần, tớ đã làm tổn thương Dịch Phi, tổn thương cậu, tớ vô cùng xin lỗi.

Sau này, tớ đã thú nhận toàn bộ sự thật với Dịch Phi, cậu ấy nói mình đã đoán ra tất cả, nhưng xin tớ đừng nói với cậu, bởi cậu ấy tin rằng cậu đã có cuộc sống mới, những gì tốt đẹp giữa hai người đã kết thúc thật rồi.

Một năm sau, nhờ Dịch Phi giúp đỡ mà tớ và người chồng bây giờ quay về với nhau. Tớ rất biết ơn cậu ấy. Những tớ chẳng thể nào quên được nỗi đau mà tớ mang tới cho các cậu, tớ không biết phải làm sao để bù đắp những lỗi lầm đã qua?

Bất luận thế nào, tớ vẫn muốn nói: Dịch Phi là người đàn ông tốt, Dịch Phi luôn yêu cậu.

Tớ không hy vọng nhận được sự tha thứ của cậu, nhưng xin cậu hãy tha thứ cho Dịch Phi...”

Thư Lộ nhìn lá thư trắng hừng từng giọt nước mắt mặc sức tuôn rơi. Trước khi nhận được lá thư này, cái tên “Dịch Phi” và con người ấy đã dần trở nên nhạt nhòa trong trái tim cô. Nhiều lúc, thậm chí cô không nhớ nổi khuôn mặt anh, và rồi đọc xong lá thư này, cái tên Dịch Phi lại khiến trái tim cô quay quắt vì đau, đau đến nỗi không cầm nổi dòng nước mắt.

Cứ ngỡ tưởng vào lúc mối quan hệ ấy đặt dấu chấm hết, chỉ mình cô là người đau, vậy mà hai năm sau, cô mới nhận ra, anh phải gánh vác bao điều.

Gia Tu luống cuống ngồi xuống cạnh cô, nắm chặt vai cô. Nước mắt đua nhau trào ra, mờ mờ ảo ảo, cô không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Giá như thời gian có thể quay lại, phải chăng cô và Dịch Phi sẽ có một kết thúc khác đi. Giờ đây, phải chăng hai người cũng như bao đôi tình nhân trên đường, khi đông về ta sưởi ấm cho nhau, an ủi lẫn nhau; hoặc: trên tay mỗi người đã đeo một chiếc nhẫn thề, từ nay về sau, họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi như những hoàng tử và công chúa...

Song cô biết rằng, chẳng điều gì có thể mang họ trở về như trước kia, đúng như Dịch Phi từng nói, những gì tốt đẹp giữa họ đã kết thúc thật rồi.

Tình yêu là một thứ cảm giác, không hề có “hình hài thật sự”

Bấy giờ, cô dựa vào vai người ngồi kế bên, nức nở một chặp, cốt để tưởng niệm câu chuyện đau thương này.

oOo

Lúc ăn cơm, Gia Tu nghiêm túc nói.:

- Lần sau tôi quyết định không lên thư viện nữa.

Thư Lộ sụt sịt nước mũi, ngẩng lên nhìn anh:

- Sao lại thế ạ?

- Hôm nay em khóc lóc một thôi một hồi, thế nào người ta cũng cho rằng tôi bắt nạt em. Tôi không còn mặt mũi nào mà tới thư viện nữa.

Thư Lộ bĩu môi im re. Cô nhớ lúc đó mình khóc ngon lành, chính Gia Tu đã gỡ tờ giấy cô cầm khư khư trên tay, sao đó ôm cô vào lòng, nắm tay cô, dường như còn nói mấy câu dỗ dành, khổ nỗi cô chẳng nghe thấy gì, chắc bởi lúc đó khóc nhập tâm quá. Cứ nghĩ tới bức thư thương tâm ấy, mũi cô lại thấy cay cay.

Đột nhiên, mũi cô bị người ta bóp chặt, khó mà thở được, cô ngẩng đầu nhìn, ra là Gia Tu.

- Cầm được khóc. – Gia Tu làm bộ vô cùng nghiêm nghị, thế mà giọng điệu lại thoáng trêu trọc lẫn van lơn.

Chỉ khi Thư Lộ nín khóc, đoạn bật cười, bấy giờ anh mới chịu buông tay.

Lúc ăn mỳ kéo sợi, Thư Lộ thấy ngạt thở, bởi cả mũi lẫn miệng đều tắc tịt.

- Bây giờ em còn tò mò tuần trước tôi hẹn ai không? – Gia Tu bỗng hỏi.

Thư Lộ kinh ngạc nhìn anh, ngần ngừ gật đầu.

- Người yêu cũ.

- Em biết ngay mà.

Cô làm bộ “té ra là vậy”, rồi sốt sắng hỏi:

- Anh cũng từng yêu cơ á?

- Sao lại không? - Tiến sỹ kinh tế của Princeton vô cùng phật ý.

- Chị em nói chưa từng thấy anh hẹn hò với con gái bao giờ.

- Thời đi học hơi bận. – Anh trả lời một cách vắn tắt.

Thư Lộ quyết truy hỏi đến cùng:

- Vậy lúc anh và người yêu cũ hẹn hò, hai người thường làm gì?

Gia Tu ngắc đầu nhìn cô:

- Tôi nói em này, chuyện người lớn, trẻ con chớ xen vào.

Chỉ bằng một câu của anh đã khiến cô cứng họng.

Ăn xong bữa tối, theo lệ Gia Tu sẽ đưa Thư Lộ về nhà.

- Hay em về muộn một chút được không? – Thư Lộ quạu quọ hỏi.

- Sao thế?

- ... Mất sưng này, về nhà thể nào ba mẹ em cũng tra hỏi cho coi.

Anh ngấm ngấm cô vài giây rồi nói:

- Em phải trả lời tôi câu này đã, tối nọ em đi đâu?

Thư Lộ kinh ngạc phát hiện ra, anh già cũng y như mình, mọi vấn đề luôn đòi hỏi câu trả lời.

- Em... có thể từ chối trả lời không? – Cô ngượng ngập nói.

- Ồ! – Gia Tu đứng phắt dậy: – Vậy tôi đưa em về nhà.

Thư Lộ kéo anh lại:

- Em nói, anh ngồi xuống đã.

- ... – Gia Tu nhìn cô, hình như “lo lắng” là tên gọi chuẩn xác dành cho ánh mắt kiểu này.

- ... Em thấy buồn nên đi loăng quăng một mình, lang thang một rồi mới nghĩ ra phải về nhà, lúc xem đồng hồ mới biết đã muộn lắm rồi.

- ... That's all?

- That's all.

Cô không hề nói dối, nên ánh mắt vô cùng chân thành.

Anh nhìn cô, mấy giây sau mới nói:

- Đi thôi, tôi dẫn em tới nơi này.

- Đi đâu ạ?

- ... – Anh ngưng một thoáng, đoạn quay đầu nhìn cô: – Chỗ dành cho hẹn hò.

Thư Lộ không thể ngờ được, Gia Tu lại dẫn cô tới nhà anh trai lão.

- Chú!

Một đứa con trai chừng mười sáu, mười bảy ra mở cửa, nó then thùng gật đầu với Thư Lộ.

Thì ra, vào tối thứ Bảy hàng tuần, người anh trai mắc bận trực ca ở bệnh viện đã nhờ Gia Tu đến kèm cặp hai đứa cháu.

- Em cứ tưởng anh sẽ dẫn em tới chỗ nào hay ho... – Mặt Thư Lộ xị ra dài thượt.

- Em nghĩ ra à?

Gia Tu quen lối bước vào nhà, sai đứa cháu trai đi rót trà.

Lát sau, đứa cháu gái cũng bước ra. Thư Lộ nghĩ thầm, con bé không giống anh trai cho lắm nhưng anh em sinh đôi đa phần cũng đâu giống nhau.

Gia Tu gọi hai đứa cháu đến trước bàn ăn tiện thể làm bàn dạy học, anh giới thiệu một lượt, đứa anh là Bùi Nhã Quân, đứa em là Bùi Nhã Văn, hiện đang học lớp mười hai, hơn sáu tháng nữa là thi đại học đến nơi rồi. Ba chúng nó là bác sĩ, thường xuyên bận bịu, không có thời gian đôn đốc chúng học bài, nên Gia Tu kiêm luôn chức trách của người cha, hằng tuần đến kiểm tra bài vở của hai đứa cháu.

Nhã Quân toe toét cười, gật đầu một cái coi như đã xong màn chào hỏi. Nhã Văn mắt tròn xoe hỏi:

- Chú ơi, chị này là bạn gái chú ạ?

Gia Tu nhắc quyển sách gõ lên đầu con bé:

- Không phải, mà nếu phải thì con nên gọi là “cô”, chứ không phải “chị”.

Thư Lộ phá lên cười, cô mà đi cạnh anh già, chắc người ta lại tưởng hai người là chú cháu không biết chừng.

Sau đó, Gia Tu kiểm tra bài vở của hai đứa, nghe giọng điệu anh lúc giảng bài, chẳng khác nào một người cha.

Đột nhiên, Thư Lộ thấy mình rung rinh. So với những người con trai cô biết, anh thuộc một lĩnh vực khác hẳn, mọi việc anh làm đều nghiêm túc, anh chưa từng nói năng huênh hoang. Trong cuộc sống, anh luôn có tinh thần trách nhiệm, mang tới cảm giác tin cậy.

Quan trọng là, ở anh, cô bắt gặp một người đàn ông, khác biệt hoàn toàn so với những cậu chàng thanh niên.

Thời gian gia sư kéo dài hai tiếng, ngoại trừ lúc nghỉ giải lao mười phút, Gia Tu không hề nói tới những việc ngoài bài vở. Xem ra, hai đứa cháu rất sùng bái anh.

Trên đường về nhà, Thư Lộ phấn chấn hơn rất nhiều:

- Có anh trai thích thật đấy, hồi nhỏ em và Thư Linh toàn hục hặc thôi, mà nguyên do cũng chỉ bởi tranh đồ với nhau.

Gia Tu cười nói:

- Do cá tính cả đấy, hồi nhỏ, tôi và anh trai chưa từng cãi nhau.

- Nhã Quân và anh có cá tính rất giống nhau. – Cô đưa ra một kết luận.

- Hử?

- Rất là giống bà quản gia.

Anh không nói gì mà chỉ cười.

- Mẹ bọn nhỏ đâu hả anh?

- Anh trai tôi ly hôn từ sớm, một mình nuôi hai đứa.

- À, em xin lỗi. – Thư Lộ le lưỡi.

Gia Tu lắc đầu.

Đến tầng trệt nhà cô, Gia Tu cáo từ rồi quay gót ra về. Thư Lộ rảo chân mấy bước, bỗng sực nhớ ra gì đó, đoạn gọi anh lại:

- Anh này!

- ?

- Cảm ơn anh.

Anh nhìn cô, biểu cảm như muốn nói: Ôi thôi đi.

- Bây giờ chúng ta đã được xem như bạn bè chưa? – Cô cười hỏi.

- Chắc thế rồi. – Anh nhún vai, tỏ vẻ kì cục.

Đó là lần đầu tiên Thư Lộ thấy anh bông đùa.

oOo

- Cuốn sách thứ hai chúng tôi muốn giới thiệu ngày hôm nay mang tên: “Harry Potter và hòn đá phù thủy” theo lời gợi ý của một bạn độc giả, cuối chương trình tôi sẽ chọn vài đoạn tiêu biểu để giới thiệu đến các bạn, còn bây giờ, trước tiên chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu hoàn cảnh của Harry Potter.”

Trước khi làm chương trình này, Thư Lộ hoàn toàn mù tịt về Harry Potter, với cả từ trước đến nay, cô luôn mặc định đó là sách dành cho thiếu nhi. Ngay từ năm lớp một cô đã đọc xong Hồng Lâu Mộng, kể từ đó cô không còn xem bất cứ quyển sách thiếu nhi nào nữa.

Thế mà đọc xong lá thư được viết bởi độc giả lấy bút danh “Harry Potter”, cô đã vội vàng đi mua ngay một cuốn để đọc, chẳng những vậy mà sau này Thư Lộ còn trở thành độc giả trung thành của Harry Potter.

- “...Cuốn sách này không thuộc thể loại sử thi huy hoàng như Chúa Nhẫn, nhưng vẫn đủ sức đánh thức dũng khí trong mỗi chúng ta. Một cậu bé mười bốn tuổi có khả năng chịu đựng mọi gian nan trong cuộc đời, đồng thời luôn mong muốn thay đổi cuộc sống của chính mình, dù cho những biến đổi có thể ập đến bất ngờ hoặc đầy mạo hiểm, song cậu bé luôn sẵn lòng, tôi tin đó là bởi trong con người Harry luôn có sự dũng cảm và lòng kiên định.

...

Giả sử vào một đêm Bình an, một đoàn tàu dừng trước cửa nhà bạn, một nhân viên bước xuống và nói: muốn đưa bạn đi gặp ông già Nô en, bạn sẽ lên tàu chứ?

Là tôi, tôi sẽ lên.

Bởi tôi không muốn mình phải hối hận về sau...”

Đọc tới đó, đạo diễn liền ra hiệu cho âm nhạc nổi lên, mọi người bắt đầu vươn vai nhẹ nhõm. Thư Lộ chậm rãi gỡ tai nghe xuống, nhìn bản thảo trong tay, lòng miên man nghĩ mãi câu hỏi cuối cùng.

Nếu... chọn lựa từ chối, nói không chừng sẽ có một ngày hối hận.

Bỗng nhiên cô nhớ tới Dịch Phi, không biết đã bao giờ anh từng hối hận vì lời chia tay năm xưa?

Bây giờ gắng hỏi câu này phỏng ích chi. Dẫu vậy, mỗi lần hồi ức tua lại quãng thời gian đã như dòng nước cuộn trôi, cô vẫn nhớ tới người con trai mình từng yêu say đắm.

Rất nhiều năm sau này, Thư Lộ mới nghiệm ra rằng: thời gian chẳng bao giờ chảy ngược dòng, dù cô hối hận hay không.

Thư Lộ mở micro, nói với biên tập viên ngồi ngoài phòng đạo diễn:

- Giải thưởng nhất định phải trao cho lá thư Harry Potter này!

oOo

- Em đang xem gì đó?

Hẹn nhau tại thư viện vào thứ Bảy hằng tuần dường như đã trở thành thông lệ, Gia Tu ngẩng lên từ xấp tài liệu kinh tế, mắt nhìn Thư Lộ.

Thư Lộ cường giọng nói:

- Em nghĩ chắc anh không thích thứ này đâu, em đang đọc sách dành cho thiếu nhi.

Ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn cô

- ... Harry Potter, anh nghe qua chưa? – Thư Lộ đành bấm bụng trả lời.

- À... – Anh liền nháy mắt một cái.

- ?

- Nhờ bạn bên Cambridge gửi về nên tôi đủ bộ bìa cứng bằng tiếng Anh.

Câu trả lời của anh quả là bất ngờ đối với Thư Lộ, như thể một lão hủ nho[4] đang thừa nhận mình cũng xem Doraemon.

Gia Tu bật cười đắc chí trước ánh mắt tròn xoe của cô.

Thông qua event “Cuốn sách tôi yêu thích nhất” lần này, tiết mục “Đường sách thanh thanh” đã nhận được sự ủng hộ từ một bộ phận thính giả. Giải thưởng sau cùng không đến tay Harry Potter, mà thuộc về một bạn đọc thích Trương Ái Linh. Chuyện này quả thực khiến Thư Lộ chán chường suốt một thời gian.

Từ tận thâm tâm mình, dần dà cô đã tha thứ cho Dịch Phi, mà có khi, những ngày tháng đó cùng nỗi đau kia đã dần trôi vào quên lãng trong cô.

Lần đầu tiên Thư Lộ có cảm giác thành công, dù cho cô đã từng mang nặng cảm giác thất bại, và hiện tại cô vẫn chỉ là một MC radio vô danh tiểu tốt, nhưng cô luôn định ninh cuộc sống của mình đang tiến vào một quỹ đạo tràn đầy hy vọng, biết đâu càng về sau sẽ càng tốt đẹp hơn.

[1] Kiêu hãnh và định kiến (tiếng Anh: Pride and Prejudice) là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Anh Jane Austen.

[2] Chẳng biết đây là cuốn nào, đành để tên tiếng anh cho nó sang vậy :3

[3] Một nhà văn gốc Kenya.

[4] Nhà nho có tư tưởng quá lạc hậu, lỗi thời.

3. Chương 3: Living Story

- Bây giờ là hai mươi ba giờ, hai mươi phút, ngày mười một tháng mười một, năm 2006, tôi tin chắc rằng các bạn nghe đài quen thuộc đã nhận ra “Đường sách thanh thanh” của ngày hôm nay khác hẳn với thường ngày. Vâng, hôm nay là chương trình phát thanh trực tiếp.

- Hôm nay tôi muốn giới thiệu tới các bạn cuốn tự truyện của một nữ nhân vật đặc biệt, bà chính là cựu đệ nhất phu nhân Hoa Kỳ – Hillary Clinton. Gần đây, Hillary tuyên bố sẽ tham gia tranh cử tổng thống nhiệm kỳ tới. Nếu chiến dịch thành công, bà sẽ tạo nên rất nhiều kì tích trong lịch sử nước Mỹ. Trên thực tế, Hillary là hình tượng tiêu biểu cho tuýp phụ nữ hiện đại, là thần tượng đáng ngưỡng mộ của rất nhiều công nhân viên chức nữ. Hôm nay tôi muốn giới thiệu tới các bạn, cuốn sách xuất bản năm 2003 “Living story” của người phụ nữ thành đạt này.

- Cuốn sách miêu tả cuộc sống tại Nhà trắng, không chỉ dừng ở những sự kiện mất xích, mà còn miêu tả con người Hillary từ thời ấu thơ, đến khi trưởng thành và rồi bước sang tuổi trung niên. Thư Lộ cho rằng, chính sự khác biệt đã khiến bà trở thành một trong những đệ nhất phu nhân được chú ý nhiều nhất trong lịch sử Hoa Kỳ. Từ Jacqueline[1] cho tới Nancy[2] và ngay cả Laura[3] bây giờ, sự chú ý mà họ dành được chỉ bắt nguồn từ cương vị Đệ nhất phu nhân và họ từng sống trong Nhà Trắng. Nếu để họ viết lên cuốn

sách này, biết đâu cuốn sách sẽ mang tên “Cuộc sống trong Nhà trắng của tôi”. Còn Hillary lại có thể lấy bất kỳ một cái tên nào, bởi tất cả đều đại diện cho sự thành công của bà.

- Trên mạng từng đăng một câu chuyện cười về cựu phu nhân tổng thống, nội dung như sau: Clinton và Hillary đang ngồi trong xe, tình cờ nhìn thấy người bạn trai thời đại học của Hillary lếch thếch đứng bên đường, Clinton dí dỏm nói: “Này, nếu năm xưa em lấy anh ta, thì bây giờ em đã không ngồi cạnh anh”. Hillary lạnh nhạt phản bác: “Nếu năm xưa em lấy anh ta, thì người ngồi đây bây giờ đã không phải anh.”

- Quả là người phụ nữ sắc sảo, phải không nào? Nếu bạn muốn tìm hiểu thêm về người phụ nữ, vậy chúng ta hãy cùng đọc “Living story”

oOo

Thư Lộ nhớ mãi tháng mười hai năm 1999, thông qua xét duyệt của đài phát thanh, “Đường sách thên thưng” đã trở thành tiết mục trường kỳ cố định, đồng nghiệp trong tổ nhảy nhót reo vui, đạo diễn mua rất nhiều KFC gọi là khao quân.

Trong giờ giải lao giữa lúc thu âm, Tiểu Man đột nhiên hỏi Thư Lộ.

- Cậu với cái anh giáo sư kia đến đâu rồi?

- Giáo sư nào?

- ... – Tiểu Man quắc mắt, tỏ thái độ ra mặt: – Chính cái lão trong thư viện đó.

- Bùi Gia Tu á? Thì vẫn là bạn.

- Tổ không thấy vậy.

Tiểu Man nói bằng giọng điệu sành sỏi của người “từng trải”.

Thư Lộ dở khóc dở cười, nhẽ nào phải nói, đàn ông và đàn bà ở đời chỉ tồn tại một kiểu quan hệ?

- Hoặc cậu có ý với anh ấy, hoặc anh ấy có ý với cậu, hoặc cả hai cùng có ý với nhau.

Thư Lộ nghệt mặt khó hiểu:

- Sao lại thế?!

- Bằng không tại sao các cậu lại gặp nhau hằng tuần, các cậu đang hẹn hò còn gì?

Giọng điệu của Tiểu Man trong cảm nhận của Thư Lộ chẳng khác nào lời thoại trong opera soap[4] của đài NBC[5], bởi lúc nói chuyện với cô ấy, Thư Lộ có cảm giác mình đang sắm một vai trong soap opera.

- Đương nhiên không phải, bọn tớ tới thư viện, thư viện chứ không phải rạp chiếu phim, công viên, hay quán cà phê, hoặc bar.

- Nhưng chung quy vẫn là hẹn hò, đúng chưa?

Một biểu cảm thường thấy trong opera soap đang hiện sờ sờ trên mặt Tiểu Man: “Cô em đừng hòng lừa chị”.

- Thôi thôi, cứ cho là vậy. – Thư Lộ nhún nhường. – Nhưng bọn tớ ai làm việc người nấy...

Tiểu Man thấy đạo diễn ra hiệu chuẩn bị bắt đầu, cô liền ngắt lời Thư Lộ:

- Nói gì thì nói, tóm lại là đang hẹn hò... Xin chào các bạn đây là chuyên mục “Đường sách thên thưng”...

Trông về đặc ý của Tiểu Man mà Thư Lộ uất nghẹn mất một lúc.

Chiều thứ Bảy, núp sau cuốn sách đang cầm trên tay, Thư Lộ len lén quan sát Gia Tu ở phía đối diện, anh đang chăm chú đọc báo cáo phân tích số liệu của mình.

Chắc không phải hẹn hò đâu, Thư Lộ nghĩ thầm, nhưng đúng là thứ Bảy nào họ cũng gặp nhau ở thư viện, thực ra không thể gọi là hẹn được, vì hai người chưa từng gọi điện quyết định cuối tuần gặp nhau. Thế mà cứ đúng một giờ chiều thứ Bảy hằng tuần, người đến trước sẽ đứng tại cổng thư viện đợi người đến sau.

Thư Lộ buồn bực gãi đầu, có đúng là hẹn hò không nhỉ?

- Sao vậy? – Mắt Gia Tu vẫn nhìn lom lom bản báo cáo trước mặt.

- Dạ?

- Một tiếng đồng hồ qua, em vừa nhìn trộm tôi vừa nghĩ ngợi.

Thư Lộ sững sốt nhìn anh, đành dùng quyển sách che đi khuôn mặt ửng hồng của mình:

- Đâu... làm gì có.

Gia Tu nhún vai, đoạn tiếp tục đọc báo cáo của mình

Thư Lộ cúi gằm mặt, làm như đang coi sách.

Qua mấy giây, cô mới buột miệng hỏi:

- Anh nói...

-?

- Chúng mình thế này... có được coi là hẹn hò không...?

Gia Tu ngẩng đầu nhìn cô, dường như thông qua biểu cảm của cô, anh có thể hiểu được lý do vì sao cô lại hỏi như vậy.

- Chắc thế rồi.

- Gì ạ? – Thư Lộ trợn mắt nhìn anh.

- Em định nghĩa hẹn hò như thế nào? – Anh nửa cười nửa không nhìn cô.

- ... Thì, định nghĩa như bình thường.

Anh vẫn nhìn cô, lặng lẽ không nói gì, chẳng rõ có hiểu ý cô không.

- Ý em là... – Cô ngập ngừng trong giây lát, đầu cân nhắc phải nói thế nào để bớt lúng túng: – Hẹn hò giữa nam và nữ đó.

- Vậy không tính.

Câu trả lời chắc nịch của Gia Tu khiến Thư Lộ ngẩn người. Anh mỉm cười bổ sung thêm.:

- Vì chúng ta không phải bạn trai, bạn gái.

Thư Lộ vội vàng phụ họa:

- Phải phải, chúng ta không phải bạn trai, bạn gái.

- Nhưng vẫn tính là hẹn hò.

- ...

Thư Lộ nhìn anh già ngồi đối diện, một ý nghĩ siêu cấp khủng bố lần đầu tiên nảy ra trong đầu cô: Không phải anh già đang ve vãn mình đó chứ?!

Lần tiếp theo gặp hai đứa cháu của Bùi Gia Tu, đứa em lấy dép cho Thư Lộ, gọi một tiếng “Côôôôôô” bằng chất giọng ngọt lịm...

- ... – Động tác thay dép của Thư Lộ bỗng cứng đờ: – Gọi chị là được rồi.

Thư Lộ liếc trộm Gia Tu, dường như anh chẳng có biểu cảm gì.

Hôm nay Thư Lộ bắt đầu một công việc mới, đó là giảng bài cho hai đứa nhỏ, hướng dẫn chúng viết văn.

Sau tiết học, để tăng thêm uy tín cho bản thân, Thư Lộ bèn hớn hở khoe rằng:

- Chị làm MC ột chương trình đọc sách ở đài phát thanh, mấy đứa nghe chương trình của chị chưa?

Hai anh em đồng loạt lắc đầu, mắt đứa em mở tròn xoe:

- Chú nói tiết mục của chị phát tầm muộn, trước mười rưỡi bọn em phải lên giường đi ngủ rồi. Với cả chú còn nói, tiết mục phát sau mười một giờ là dành cho người lớn, bọn em không được xem, cũng không nên nghe.

- ...

Thư Lộ á khẩu, đành hậm hực gật đầu, khuyến khích bọn trẻ nên đi ngủ sớm.

Đợi hai đứa nhỏ về phòng, Thư Lộ liền túm lấy Gia Tu đang mải xem tin tức trên ghế sofa, đoạn thấp giọng hạch hỏi:

- Sao anh lại bảo tiết mục của em là “tiết mục dành cho người lớn”!
- Đâu có, tôi chỉ bảo với hai đứa nó là những tiết mục phát sau mười một giờ chỉ dành cho người lớn xem và nghe thôi, có gì sai à.
- Nhưng tiết mục của em rất lành mạnh mà.
- Thế các em có giới thiệu Kim Bình Mai không?

Thư Lộ ngẫm một lúc:

- Nếu cần thì cũng có.
- Nếu Nhã Văn hỏi anh Kim Bình Mai viết về cái gì thì tôi phải trả lời làm sao.
- Làm gì có chuyện. – Thư Lộ ngồi xuống, vuốt tóc nói: – Bọn nhỏ bây giờ chẳng ham hồ đọc cổ văn đâu. Với cả, mấy loại sách đó em xem từ hồi lớp một kìa, đừng tưởng trẻ con thì không hiểu gì.

Lần này đến lượt Gia Tu tròn tròn con mắt.

Trên đường về nhà, trong taxi, Thư Lộ chợt nhận ra, ngày hôm nay cô thường xuyên liếc nhìn Gia Tu ngồi cạnh bên. Bằng mọi nỗ lực, Thư Lộ quay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bàn tay lạnh ngắt bịt kín mặt mình, cảm giác nóng rang.

Hai người bọn họ thật khác biệt, rõ ràng họ đang sống ở những thời đại khác nhau.

- Hôm nay hình như em có rất nhiều tâm sự. – Bỗng Gia Tu lên tiếng.
- Đâu... – Cô trả lời lấy lệ, rồi đến chính cô cũng thấy mình thiếu chân thật, bèn bổ sung thêm: – Chắc do dạo này lu bù công việc.
- Thứ Bảy tuần sau tôi không đến thư viện được.
- Sao lại thế? – Thư Lộ buột miệng hỏi.
- Tôi phải tới dự một bữa tiệc.

Thư Lộ làm bộ quá hẳn nói:

- Anh mà cũng đi dự tiệc á, em tưởng anh chỉ tham gia hội thảo học thuật thôi.
- Tiệc tùng thường là hội thảo học thuật.

Anh trả lời một cách bí ẩn.

Cô bĩu môi nhìn anh. So với thanh niên bọn cô, anh già quả nhiên có nhiều hoạt động ha. Không ngờ giờ này tuần sau, có khả năng cô sẽ phải lết về nhà một mình, thành thử tâm trạng cứ buồn bực khó chịu.

- Em muốn đi cùng không.

Đột nhiên anh hỏi, nhưng ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ với vẻ dửng dưng như bánh chưng ngày tết.

- Em á? Đi để làm gì?
- Để ăn.

Anh quay sang nhìn cô.

- Lần nào tôi đi cũng chỉ để ăn, gọi là lướt qua, rồi về nhà trước chín giờ.

Thư Lộ tin chắc một điều, chắc chắn Gia Tu đã nhìn thấy sự dao động trong mắt cô, bằng không, anh sẽ không khoe ra cái vẻ tủm tỉm hiềm hoi đó.

Chiều thứ Tư, theo lệ, Thư Lộ và Tiểu Man cầm cùi lên kịch bản trong văn phòng, ngoài trời cơn mưa bất ngờ kéo đến như thác đổ, Thư Lộ bước đến bên cửa sổ, bảo:

- Chẳng rõ thứ Bảy tuần này có mưa không?

- Cậu đi đâu à?

- Ừ.

- Với anh giáo sư?

- Anh ấy không phải giáo sư.

- Ồ, thế đi đâu?

- Ăn tiệc.

Thư Man huýt sáo nói:

- Xem chừng lão già này không phải người biết an phận thủ thường.

- Là sao?

- Chẳng sao cả, tớ cho cậu một lời khuyên chân thành: Tuyệt đối đừng uống rượu.

Thư Lộ lắc đầu nguầy nguậy:

- Anh ấy không phải loại người đó.

- Tớ biết. Tớ chỉ nhắc cậu cẩn thận thôi.

Tiểu Man bật cười, đoạn nhắc quyển sổ ghi chép:

- Tớ cũng hy vọng thứ Bảy không mưa, tối đó tớ còn phải đến Phố Đông phỏng vấn một tác giả trung niên, trời mà mưa là tối về phiền lắm.

Hôm đó tan làm về, Thư Lộ đến bách hoá Từ Gia Hối[6] mua một chiếc váy liền mà bình thường cô chẳng bao giờ mặc. Trên đường về nhà, cô cẩn thận bọc chiếc váy trong túi giấy, tránh bị ướt.

Trước lúc đi ngủ, cô còn soi gương ngắm mình trong bộ váy mới, thấy khá hài lòng, xong rồi bỗng nghĩ tới một việc, mình ăn vận trang điểm lộng lẫy cỡ vậy, nhưng nhờ anh già chỉ mặc vét tông thôi thì sao nhỉ?

Càng nghĩ lan man, phần hăng hái càng tụt dốc không phanh.

Thư Lộ chán nản nằm vật xuống giường, bỗng dưng cảm thấy, mình chẳng hiểu gì về lão cả.

Sáng thứ Bảy trời vẫn mưa, đến trưa bỗng chuyển nắng, tầm chiều, nước đọng trên đường đã khô cong. Ba giờ chiều, mẹ gọi Thư Lộ ra nghe điện thoại, còn úp mở nói:

- Con trai gọi đó, giọng lạ hoắc.

Cô thắc mắc nhận điện thoại, ra là Gia Tu.

- Tôi ốm rồi. – Câu đầu tiên anh đã nói vậy: – Năm giờ tôi qua đón em.

- Dạ.

Tự nhiên cô thấy hơi thấp thỏm.

- Lát nữa gặp.

Nói rồi anh thẳng thừng cúp máy.

Đúng năm giờ chiều, Gia Tu ngồi taxi đợi dưới lầu, áo xống chỉnh tề, thậm chí còn thắt cả nơ cổ.

Lại một lần nữa, Thư Lộ thấy mình chẳng hiểu gì về anh già cả. Bởi lẽ anh mặc vest nom lịch lãm khác thường, lúc anh giúp cô mở cửa xe, Thư Lộ bỗng nhen nhóm một cảm giác lạ lùng.

Hai người không hề nói chuyện trên đường đi, ai nấy đều quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như không dám đối diện nhau.

Tiệc rượu tổ chức tại khách sạn cao cấp toạ lạc cạnh toà nhà làm việc của Gia Tu. Lúc chạm chân đến cửa, Gia Tu bỗng đề nghị:

- Tốt nhất em nên khoác tay tôi.

Nói rồi anh liền nhấc cánh tay lên, Thư Lộ chỉ còn nước khoác tay anh. Cô thấy tay mình run run, không rõ vì lạnh hay vì căng thẳng. Mà căng thẳng cái chi? Thư Lộ nghĩ, chắc chắn do lạnh quá đó mà.

Nhiều người tiến lại gần chào hỏi anh già. Anh già cũng bắt chuyện thăm hỏi nhiều người. Nhưng điều khiến Thư Lộ thất vọng nhất là, chẳng có thứ gì ngon nghề để ăn cả. Đã thế, Gia Tu còn đáp:

- Tôi từng nói có nhiều đồ ăn ngon à?

Lòng vòng một lúc, đám lãnh đạo mới lục tục lên sân khấu phát biểu, Gia Tu cũng nằm trong số đó. Thư Lộ có cảm giác miếng bánh ga tô đang nghẹn cứng nơi cổ họng. Thế rồi mọi người tiếp tục trò chuyện theo từng tốp, có người tới chạm cốc với Gia Tu, khiến Thư Lộ khó tránh khỏi uống thêm vài ly.

Chín giờ, Gia Tu cúi đầu nói nhỏ với cô:

- Chúng ta về đi, tôi đưa em về trước, tôi thấy hơi mệt.

Thư Lộ nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ của anh, giọng khàn hơn rồi đó. Hai người đành lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc.

Trên taxi, họ vẫn câm lặng làm thinh chẳng hé môi, nhưng lý do là bởi Gia Tu đang thiu thiu ngủ. Đầu anh nghiêng sang một bên, tựa như đã chìm vào giấc ngủ sâu. Thư Lộ nghĩ thầm chắc anh thấy khó chịu trong người lắm, chẳng phải anh nói mình bị ốm đó thôi.

Thư Lộ bất ngờ yêu cầu tài xế đổi hướng, chạy về phía nhà Gia Tu.

Thực ra cô cũng chẳng biết địa chỉ cụ thể đâu, lúc gần tới nơi, mới đành lay anh dậy.

- Sao? – Anh nhìn cô: – Chẳng đã nói đưa em về trước à?

- Nhưng em thấy anh mệt người, nên đưa anh về nhà trước.

Thư Lộ khẳng khái như vậy, Gia Tu đành đồng ý.

Ngồi xuống sofa, Gia Tu bắt đầu sai bảo Thư Lộ:

- Thuốc ho và thuốc viên đều trong tủ lạnh, em cầm bình điện rồi đun ít nước nóng.

Thấy Gia Tu thản nhiên nhắc chiếc chăn len trên ghế sofa bọc kín người, tự nhiên Thư Lộ thấy hối hận – em chỉ bảo tiền anh về thôi, chớ có nói sẽ phục vụ anh đâu cơ chứ.

- Bố mẹ anh đâu? – Vừa lấy thuốc, Thư Lộ vừa hỏi.

- Ở bên Mỹ với chị gái tôi.

Thư Lộ trợn mắt hỏi:

- Anh sống một mình?

Cô ngưỡng mộ anh quá xá. Đối với những người trẻ tuổi vừa đi làm, cuộc sống không bố mẹ mới là tự do đích thực.

- Tôi già đến mức đủ để sống một mình.

Thư Lộ đặt thuốc nước và thuốc viên xuống bên cạnh Gia Tu, bắt lực nói:

- Nhưng người già chưa hẳn đã biết cách chăm sóc bản thân.

Anh không ngó cô, mà dốc thẳng thuốc xuống họng.

Qua một lúc rất lâu, anh mới thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ Thư Lộ mới phát hiện ra rằng, mới rồi anh tập trung để uống thuốc.

- Chẳng nhẽ hồi nhỏ, anh từng bị thuốc mắc nghẹn ở cổ, đáng đến nỗi buồn nôn nhưng không thể nhè ra hả.

Về mặt của anh già như thể một cậu bé con vừa bị bắt quả tang tè dầm ra giường, mặt hiện rõ bảy chữ: Thế quái nào mà em lại biết?

- Em cũng từng bị như thế, nhiều năm sau em vẫn có cảm giác sợ uống thuốc. Cơ mà sau đó em tự khắc phục được rồi.

- ?

- Em ngậm súp lơ ở cuống họng rồi nhè ra, làm mấy mấy lần là hết sợ cái cảm giác đó. Trái lại, anh sẽ thấy thích cái kiểu nhè súp lơ...

Chưa dứt câu, đầu cô đã bị cốc một cái...

- Em tin bây giờ em chữa khỏi bệnh sợ uống thuốc, là bởi cái sợ chuyển hết sang súp lơ rồi. – Gia Tu khoằm mặt lườm cô: – Cuộc sống của em lập dị thế à?

- Gì chứ! – Thư Lộ khó hiểu nhìn anh: – Em là đứa trẻ có cuộc sống hoàn toàn bình thường.

Gia Tu cũng nhìn lại cô, vẻ nghiêm nghị dần trở nên ôn hoà.

- Có lẽ chúng ta có sự khác biệt về tư tưởng... – Anh khẽ nói.

Ánh mắt đăm đăm của anh khiến Thư Lộ mất tự nhiên, cô bèn đứng dậy ngó nghiêng nhà anh. Căn nhà có hai phòng đóng cửa im ỉm, chắc do không có người ở cùng. Phòng ngủ của anh nằm cuối hành lang, đèn chùm treo trên trần nhà toả sáng mờ mờ, căn phòng chỉ bày một tủ quần áo bụi choảng, một chiếc giường bụi con, và một chiếc ghế sofa pha bụi vĩ đại. Cô lấy làm kinh ngạc vì mình đã dùng liên tiếp những ba chữ “bụi” để miêu tả chúng, nhưng quả thực mấy thứ đồ đồ đó đều thuộc loại BIG SIZE, người không biết thế nào cũng nghĩ chắc Diêu Minh[7] sống ở đây mất.

- Trước kia anh nặng một trăm cân hả? Sao đồ đạc trong phòng đều mua ngoại cỡ thế này?

Gia Tu quăn quắt, chậm rãi rời sofa, lê bước đến bên cô rồi nói:

- Tôi thích những thứ mang lại cảm giác thoải mái.

Bỗng nhiên, Thư Lộ nổi hứng trêu anh già, cô bèn dựa vào cửa, nói:

- Nhưng đồ ngoại cỡ không có nghĩa là “thoải mái”.

- Hm?

- Con gái ngực bụi chưa chắc đã thoải mái.

Mặt mũi anh già hơi sa sầm, đoạn quắc mắt với cô. Có lẽ anh quen thói quân tử, ít gặp các bạn nhỏ bàn luận về vấn đề này.

Thư Lộ cười thâm trong bụng, thì ra điểm yếu của anh già là đây. Cuối cùng cô đã hiểu cái cảm giác “chặn họng người khác chỉ bằng một câu”, mà nhất là Bùi Gia Tu đang sắm vai “người khác” nữa chứ.

Chẳng rõ có phải do men rượu hay không mà tự nhiên cô nổi hứng rướn người, sờ trán anh già, đúng là hâm hâm nóng, xem ra bệnh thật rồi.

Gia Tu sững sờ với hành động của cô.

Thư Lộ càng cười thâm, nhẽ nào anh già chưa gần gũi con gái bao giờ?

- Muộn rồi, tôi đưa em về nhà. – Anh già bỗng nói vô cùng nghiêm túc.

- Muộn rồi ă? Còn sớm mà. – Cô ra về ghẹo anh.

Gia Tu bắt lực nhìn cô:

- Ngoan nào.

Nhận ra vẻ bức rức của anh, Thư Lộ nghĩ bụng, thôi, lão đang bệnh, tha cho lần này vậy. Nhưng cô vẫn kiên quyết đòi tự về, bất kể nói thế nào thì người bệnh vẫn là to nhất.

Về đến nhà, cô gọi điện thông báo mình đã cập bến an toàn như đã hứa với anh già. Ở đầu bên kia giọng anh yếu xìu, nói thêm vài câu rồi cúp ngay tức thì.

Đêm đó, dù muộn lắm rồi nhưng Thư Lộ vẫn có cảm giác lâng lâng là lạ khi nằm trên giường, chẳng rõ vì sao, hay do men say nhỉ?

Chắc vậy rồi...

Sáng hôm sau thức giấc đã là mười hai giờ trưa. Mẹ liên tục giục cô rời giường, bởi chị gái và anh rể ghé chơi, cả nhà đang ngồi dưới bàn đợi cô dậy ăn cơm.

- Hôm qua đi đâu thế?

Chắc mẹ vừa bắn tin nên chị gái cô vừa đến đã vồn vã hỏi han.

- Đi ăn tiệc ă.

Thư Lộ ngồi xuống, nhắc đũa, tiện thể gác một chân lên ghế, chưa được bao lâu đã phải để xuống trước lời uy hiếp của mẹ.

- Đi với ai đó?

- Dạ?

Tự nhiên cô không muốn thú thật với Thư Linh rằng mình và Bùi Gia Tu đi với nhau. Bởi sau lần “gặp mặt” trở về, cô luôn ra sức kể lể anh già vô vị thế này, khô khan thế kia, khát khe thế này, chặt chẽ thế kia, bây giờ khai ra chỉ còn nước đeo mo vô mặt. Về đề dặt hời xửa của mình như bị người ta ném xuống đất, không còn quan trọng nữa rồi.

- Là Harry hả. – Bà chị vẫn chưa chịu thôi.

- Ôi trời...- Cô lại co chân lên, rồi lại bỏ xuống vì bị mẹ quát. – Anh ấy phiền quá, em đành phải đi.

Thư Linh và chồng liếc nhìn nhau, rất ý tứ ngậm tăm luôn tức thì. Song trên mặt lại tủm tỉm, khiến Thư Lộ lấy làm khó chịu.

Xong bữa cơm, trở về phòng mình, tự dưng Thư Lộ thấy bức bối, thế quái nào mà lại đi dự tiệc với anh già nhỉ, làm vậy chỉ khiến mối quan hệ giữa hai người thêm phần lằng nhằng...

Nghĩ đến đó, cô mới sực nhớ ra, hôm qua anh già bị bệnh, chẳng rõ tình hình thế nào rồi. Ngó ra ngoài phòng khách, thấy chị và anh rể vẫn đang nói chuyện với ba, cô bèn tranh thủ lúc cả nhà không chú ý, nhắc điện thoại cầm tay, chui tọt vào phòng mình.

Chuông reo rền rĩ một hồi lâu mới có người nhắc máy.

- A lô...- Giọng Gia Tu nghe có vẻ tệ hơn hôm qua.

- Anh... không sao chứ.

- ...

- ...

- Ai thế...

Thư Lộ tròn tròn mắt:

- Em là bạn nhỏ Tào Thư Lộ đây.

- À... – Phản ứng của anh dường như chậm hơn nửa nhịp: – Là em à, chuyện gì thế?
- Anh... bệnh nặng lắm ạ?
- ... Chắc vậy rồi. – Anh đáp uể oải.

Thư Lộ cảm thấy mình sẽ phát điên nếu tiếp tục nói chuyện với anh theo cái kiểu câu được câu chăng thế này. Cô bèn nói:

- Vậy em qua bây giờ, anh đừng ra ngoài. Bye bye.

Cô cúp điện thoại, khấn trương thay quần áo, rồi lao như tên bắn ra khỏi nhà trước ánh mắt ngạc nhiên của ba mẹ và anh chị. Sau đó, cô tới hiệu thuốc mua ít thuốc, đến hiệu bánh mua ít đồ ăn, xong xuôi liền phóng thẳng đến nhà anh già.

Thư Lộ ấn chuông mấy hồi mới thấy Gia Tu ra mở cửa. Tắm chần ngày hôm qua vẫn quần trên người anh, áo quần chưa thay, tóc rối bù, sắc mặt tệ hết biết, xem chừng tối qua sau khi cô về, anh lăn quay ra ngủ ngay tức thì.

Thư Lộ chưa chăm sóc ai bao giờ, lúc này mới thấy bản năng làm mẹ trong mình toả sáng rực rỡ. Cô đun sữa, nướng bánh mì, ép anh uống thuốc. Đầu vào đó, cuối cùng anh cũng thi u thi u ngủ trên sofa.

Còn lại mình cô ngó nghiêng gian phòng khách vắng lạnh, bỗng đâu nghe lòng cô đơn.

Bao lâu rồi cảm giác này chưa về tìm cô? Từ lúc bắt đầu dẫn chương trình “Đường sách thên thang”, hay từ lúc hai người hẹn nhau ở thư viện?

Từ lâu lắm rồi cô không còn đủ thời gian lẫn sức lực để mà đi nghiên ngẫm hai chữ “cô đơn”, bởi lẽ, thất tình đã là lui vào dĩ vãng, buồn phiền đã nhạt nhòa từ lâu. Cô có một công việc yêu thích, hằng ngày cô phấn đấu hết mình vì công việc; cô có bạn mới, đồng nghiệp mới, độc giả mới, gặp nhiều chuyện mới mẻ; cô đã quên mất rồi, quên mất những thất bại, những ký ức khổ đau, và thay vào đó là một tương lai đáng để mong đợi.

Vậy mà lúc này đây, sự lẻ loi vẫn tìm đến cô.

Thư Lộ đứng trước cửa sổ, ngoài trời rả rích mưa đông, hà hơi lên tấm kính một lớp mây mù, phân cách thế giới bên trong với bên ngoài.

Những lúc ở bên Gia Tu, Thư Lộ biết mình xóc nổi. Bởi anh lớn hơn cô rất nhiều, chắc chắn anh sẽ bao dung cô. Thư Lộ biết mình muốn kết bạn với anh chính bởi điểm này... Sống phép tắc và thận trọng đã thành nề nếp mất rồi, chỉ khi ở bên anh, cô mới cảm thấy một tạo, mới buông thả một tạo.

Chẳng rõ bao lâu sau, Gia Tu tỉnh giấc, anh từ từ nhồm người dậy, ôm lấy đầu.

- Anh đau đầu lắm à? – Thư Lộ bước đến trước mặt anh.
- Hơi hơi.
- Đi tắm nước nóng là đỡ ngay.

Không biết anh nghe theo lời khuyên của cô, hay bởi tối qua anh chưa kịp tắm rửa, Gia Tu nhờ cô mở tủ lấy bộ quần áo sạch, đồng thời vào nhà tắm xả nước.

- Có cần quần lót không ạ? – Thư Lộ láu cá cất cao giọng hỏi.
- Không cần, cảm ơn!

Câu trả lời của Gia Tu ra chiều bực bội.

Lúc anh bước ra khỏi nhà tắm, người bốc hơi hừng hực, chỉ quần một tấm khăn to.

Thư Lộ đẩy anh vào phòng:

- Anh làm ơn quý trọng bản thân mình vào, cảm mạo đã nặng lắm rồi, lại còn hong gió.

Cô đóng cửa phòng lại, bật lò sưởi lên, tổng Gia Tu vốn đang ướt rượt vào chăn, rồi cô mới yên tâm ra sofa ngồi.

- Cảm ơn em.

Anh im như thóc từ đó đến giờ, chắc do đau đầu đây mà.

- Khỏi cảm ơn.

- Em đừng lại gần anh, kéo bị lây là phiền đấy.

- Không sao, bây giờ anh vẫn bệnh, không lây được đâu.

- Cái thứ logic gì buồn cười vậy.

- Em có một người bạn từng nói rằng, người ta hồi phục được là do truyền hết bệnh cho người khác.

- Bạn trai à?

Dù tiếng anh vẫn hơi khàn nhưng giọng điệu chậm chọc thì chẳng lẫn đi đâu được.

- Sao anh biết.

Thư Lộ ngẫm một lúc, rồi nhận ra, đúng là Dịch Phi từng nói với cô như vậy.

Anh già bật cười mấy tiếng, liền đó lại ho một chập. Sau mới nói:

- Bởi vì trước đây tôi cũng nói như vậy với bạn gái – lúc đó tôi hơi ranh mãnh.

Hai người cùng phá lên cười, vì câu nói đó, vì ký ức của mỗi người, hoặc vì những gì đã qua. Song chỉ có bản thân đương sự mới biết được.

- Bây giờ em còn tin điều đó không? – Gia Tu hỏi.

- Nói không chừng bạn gái anh còn tin đến bây giờ ấy chứ...

- Có thể lắm...

Cả hai không hẹn mà cùng nhìn lên chùm đèn toả sáng từ mù trên trần nhà. Ngày đông mưa tầm tã, ngoài trời âm u khác lạ, mới ba bốn giờ chiều mà đã bật đèn.

Bỗng nhiên Thư Lộ thấy buồn buồn, bởi Gia Tu nói, đến giờ em còn tin điều đó không, bởi đến giờ cô vẫn tin câu nói ấy.

- Em có thể qua bên này không? – Gia Tu nói.

Thư Lộ bèn đứng dậy, chậm rãi bước đến bên anh. Gương mặt anh tái nhợt, song rất dịu dàng, không giống với vẻ nghiêm nghị và những lúc tự kiểm chế của thường ngày.

- Em có thể ngồi xuống giường, trò chuyện với tôi không?

- Chuyện trò cái gì, anh nên đi nghỉ đi.

Thư Lộ thấy mình rõ buồn cười, rốt cuộc cô muốn nói chuyện với anh hay yêu cầu anh nên nghỉ ngơi nhỉ.

- Hôm qua... – Anh mở miệng nói: – Cảm ơn em đã ở cạnh tôi.

Cô nhoẻn miệng cười, bỗng nghĩ, lần đầu tiên anh già cảm ơn mình, phải không nhỉ?

- Cũng cảm ơn em đã chăm sóc tôi.

- Sao anh lại khách sáo với em thế.

Thư Lộ ngồi xuống mép giường, chân bắt chéo, tay vỗ lưng anh.

- Không... thật sự cảm ơn em.

- ?

- Cảm ơn em không chê tôi khô khan.

Thư Lộ cúi gằm mặt, xoa mũi mình. Thú thực, cô luôn mặc định anh khô như ngói, nhưng có lúc cô lại thấy cái vẻ khô khan của anh lại hoá hay hay. Liệu có được cho là lý do để anh cảm ơn cô không nhỉ?

- Tôi ít khi tiếp xúc mấy cô bé, mà nhất là độ tuổi nhỏ hơn tôi.

- Vì sao? – Cô khoanh tay trước ngực nhìn anh: – Là do anh kiêu không muốn qua lại với họ?

Gia Tu cười nhạt:

- Bọn họ có quá nhiều vấn đề và lối suy nghĩ quá phong phú, khiến tôi luôn có cảm giác mình không theo kịp. Những lúc ở cạnh nhau, thật sự tôi có cảm giác mình già mất rồi.

- Vậy anh hay qua lại với mấy cô cùng độ tuổi?

Gia Tu cười khổ:

- Em không hiểu đâu. Không phải mọi Clinton đều gặp được Hillary.

- ...

Vẻ kì quái hiện rõ trên gương mặt Thư Lộ, gò với gò cơ...

- Chỉ ít hồi đó tôi chưa gặp được ai.

Tự nhiên thói hiếu kỳ trong cô trỗi dậy:

- Nhưng lần trước anh nói đi gặp mặt tình cũ mà.

Ánh mắt anh bỗng pha chút phức tạp, tuồng như không muốn nói. Chính lúc Thư Lộ dợm bỏ qua vấn đề này thì anh bất ngờ lên tiếng:

- Đó là mẹ của Nhã Văn và Nhã Quân.

- !

Thư Lộ thẳng thốt nhìn anh.

- Hồi nhỏ, chúng tôi là hàng xóm... sau khi ly hôn với anh trai tôi, nhiều năm không quay về, chúng tôi gặp mặt là vì cô ấy muốn biết tình hình của bọn nhỏ.

- Vậy sao anh lại nói là đi gặp người yêu cũ? – Thư Lộ gãi đầu.

Gia Tu cười đắng cay:

- Vì cô ấy là người yêu cũ của tôi.

- ...

- ...

- Ý anh nói, anh và chị dâu trước kia từng yêu nhau?

- Phải. – Về mặt anh có phần tự trào: – Trước khi cô ấy trở thành chị dâu của tôi.

- ... Nói thế tức là anh bị anh trai nẫng mất bạn gái?

- ...

- ...

Lời vừa buột khỏi miệng, Thư Lộ bất giác trách mình nói năng bộc tuệch quá đi, thành thử chẳng biết nói gì tiếp theo cả.

- Nói đúng ra thì... – Gia Tu vươn một cánh tay gói dưới đầu: – Phải.

- À... – Ngược đời ở chỗ Thư Lộ lại là người cảm thấy bối rối.

- ...

- Vậy... lúc đó anh có muốn giết anh trai mình không?

- Đương nhiên là không.
- Nhưng đó là anh trai anh, mà lại cướp bạn gái của anh.
- Chuyện tình cảm, khó nói rõ ngọn ngành lắm, nếu hai người bọn họ ở bên nhau mà được hạnh phúc hơn, vậy thì việc gì tôi phải khiến cả ba cùng khổ. – Biểu cảm của anh hết sức hoà nhã.
- Nếu chị gái em mà cướp bạn trai của em, thì em chắc chắn sẽ... chắc chắn ...

Trong vòng hai giây, trăm ngàn cái “chắc chắn” chạy qua đầu cô, nhưng tới lúc nói ra, cô lại thấy, mọi cái “chắc chắn” đều mang lại nỗi thương tổn, bất kể là với mình hay kẻ khác.

- Chuyện tình cảm giống như: hôm nay em thích một loại cổ phiếu nào đó, nhưng em theo nó mấy lần mà chưa mua được, thế rồi em thấy loại khác, em mua vào một ít, nói chưa biết chừng nó sẽ kiếm được bọn hơn cái em định mua trước đó.
- Anh ví dụ kiểu gì vậy. – Thư Lộ trợn mắt với anh.
- Ý tôi là, trên đời này không có gì là “chắc chắn” cả.

Không có ư? Nhưng cô từng tưởng rằng, sống cạnh người đó, chắc chắn mình sẽ hạnh phúc, nên lúc mất đi, cô mới đau khổ tột cùng.

Hai người không ai nói năng gì những mười mấy giây, ai nấy đều mãi miết chiêm nghiệm về cái “chắc chắn” kia.

Qua một lúc lâu, Thư Lộ bèn lên tiếng:

- Sau này anh có thêm bạn gái khác không?
- Đã từng có. – Gia Tu buông tiếng thở dài đầy hiềm hoi: – Nhưng giờ không nhớ nổi nữa... dù là tướng mạo hay tính cách.

Thư Lộ cười cợt, đánh anh một cái:

- Thì ra anh không đến nỗi cổ hủ lắm, thời trẻ vẫn có tỳ gọi là “đùa hoa giỡn bướm”.

Bị cô trêu, anh liền bật cười:

- Tuy tôi cổ quái thật, nhưng cũng là một người đàn ông bình thường.

Thấy nụ cười của anh, bỗng Thư Lộ có cảm giác trái tim mình vừa bị thứ gì va chạm, khiến trái tim cô đập như trống trận.

Cô đứng bật dậy như bị điện giật, mặt mày nóng phừng phừng, không nói nên câu.

- ...

Gia Tu nhìn cô lom lom, chắc anh vừa giật mình trước hành động của cô.

- Em, em, em... – Cô tuôn một tràng ba chữ “em”, song không nói nổi nguyên do.
- ?

Sau cùng, cô phải dốc toàn bộ sức lực mới thốt được nên lời.

- Em phải về đây!

Thế rồi, không đợi anh kịp hiểu ra, Thư Lộ đã xách túi lao về phía cửa, chạm chân đến cửa, cô mới nhớ ra mình chưa chào anh, bèn lí nhí nói một câu “bye bye” rồi ba chân bốn cẳng lao ra ngoài...

Lật đật xuống lầu, sờ bức tường lạnh lẽo, nhiệt độ trong cô mới có cảm giác hạ xuống.

Trời ơi, rốt cuộc cô đã làm gì vậy?!

Nhìn màn mưa giăng mắc, cô mới sực nhớ, có cái ô mình bỏ quên ở nhà anh mất rồi còn đâu. Cô đành kéo cao cổ áo, cắm cúi bước đi.

Cái đêm chia tay đó, Dịch Phi đã nói:

- ... Anh cũng là một người đàn ông bình thường... xin lỗi em.

Mặc dù nhiều năm sau mới biết, lúc đó anh không làm gì có lỗi với mình, nhưng câu nói ấy vẫn là cơn ác mộng trong cô.

...

Một tuần sau, cả Thư Lộ lẫn Gia Tu đều bật âm vô tín. Sáu ngày thì mưa kéo dài rả rích suốt năm ngày, miết đến sáng thứ Bảy, trời mới hừng hửng sáng, tuy mây đen còn giăng đầy, nhưng Thư Lộ vẫn thầm cảm tạ lời cầu nguyện của mình đã ứng nghiệm – Bởi cô chúa ghét vác cái ô tới thư viện.

Vào bữa trưa, tự nhiên Thư Lộ thấy căng thẳng, đầu không ngừng phỏng đoán tình cảnh chiều nay sẽ gặp Gia Tu. Liệu anh có nghĩ rằng cô rất xốc nổi không nhỉ? Hoặc cho rằng cô đang hờn dỗi kiểu trẻ con, hoặc cũng có thể anh sẽ nghĩ cô đang bày trò thu hút sự chú ý của anh?

Mặc kệ anh nghĩ gì, điều khiến cô lo nhất là, mấy ngày bọn họ không liên lạc, hay anh giận nhỉ?

- Thư Lộ. – Ba cất tiếng gọi cô từ thư phòng: – Qua đây ba bảo.

Thư Lộ rời bàn ăn, khép nép đến trước mặt ba. Giữa hai cha con luôn có sự khắt khe, dù chị gái lớn hơn cô nhiều tuổi, nhưng trước mặt ba vẫn thường xuyên làm nũng, còn cô từ bé tới giờ luôn có cảm giác nể sợ, không dám bày tỏ cảm xúc thật.

Ba ngồi trước bàn làm việc, chỉ vào cuốn vở trên bàn:

- Chú Lưu ở văn phòng ba nói con gái chú ấy muốn xin chữ ký của con.

- Dạ? – Đầu đang cum cúp bỗng ngẩng phắt lên, vẻ mặt cô đầy kinh ngạc:- Xin chữ ký của con ấy ạ?

- Ồ... nghe nói con bé thường nghe chương trình của con.

- ...

Lần đầu tiên trong đời Thư Lộ cảm thấy, thì ra mình cũng có sức ảnh hưởng tới một số người lạ chứ bộ.

Buổi chiều trên đường tới thư viện, Thư Lộ bỗng thấy vòm trời quang đãng hơn, con đường ướt át chẳng hề đáng ghét là mấy. Trông thế mà đã có thánh giả tới xin chữ ký của cô rồi đó, lại còn nhờ ba nữa chứ, hình như cô đã thấy trong mắt ba niềm tự hào, kiêu hãnh.

Thư Lộ đứng đợi nửa tiếng đồng hồ trước cổng thư viện với niềm vui rạo rực ấp ủ trong lòng, vậy mà chẳng thấy mặt mũi Gia Tu đâu.

Ngồi trong thư viện, ngay chỗ ghế quen thuộc, đầu óc Thư Lộ cứ để đâu đâu.

Anh... không đến thật rồi.

Giận à? Có khả năng lắm... làm gì mà hẹp hòi thế không biết.

Cô lấy bừa mấy quyển sách, lật ra xem, nhưng chẳng nhét nổi tên sách vào đâu.

Không rõ là do thời tiết hay sao ấy, chiều thứ bảy, phòng đọc ít người, yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến nỗi Thư Lộ chẳng hề nhận ra mình đang nghệt mặt ngồi đó.

- Chào em... Tôi là một người đàn ông bình thường.

Bỗng đằng sau vang lên tiếng nói trầm thấp, nhấn mạnh từng chữ rành rọt.

Thư Lộ quay đầu nhìn Gia Tu đứng đằng sau, mặt đầy hốt hoảng.

- Mở đầu như vậy hay đó chứ. – Thật hiếm khi thấy anh bông đùa.

- Cứ tưởng gặp ma chứ. – Thư Lộ quắc mắt nhìn anh, nhưng trái tim lơ lửng bỗng hạ xuống.

Gia Tu đặt cặp tài liệu lên bàn, ngồi xuống đối diện với cô:

- Thật không? Nhưng tôi vẫn phải nhấn mạnh: tôi là một người đàn ông hoàn toàn bình thường.

Thực lòng cô muốn cười, không phải vì trò đùa của anh mắc cười ra sao, mà vì vẻ mặt nghiêm túc của anh khi nói ra câu nhát nhẽo này khiến cô chỉ muốn phá lên cười.

- Được rồi, em đã rõ anh là một người đàn ông bình thường.

- Thật không? – Gia Tu rút tài liệu từ trong cặp ra: – Vậy em xác định sẽ ngồi với tôi trong thư viện một buổi chiều chứ?

- Miễn cưỡng xác định vậy.

Thư Lộ cười đáp.

Gia Tu cũng bật cười:

- Khá lắm, để tôi giới thiệu cho em một cách hái ra tiền nhé, cả chiều nay chúng tôi mở cuộc họp, thảo luận tình hình bầu cử ở Mỹ, đô la Mỹ sắp tăng đấy.

- Haha. – Thư Lộ cười có vẻ chột dạ: – Tài khoản tiết kiệm của em từ trước tới nay mới có tám trăm mười hai tệ, sáu hào thôi.

- Từ nãy đến giờ, chúng ta đang “ông nói gà, bà nói vịt” phải không? – Anh mỉm cười nói.

Chưa bao giờ Thư Lộ thấy anh cười nhiều như ngày hôm nay, cô nghĩ, hay anh đang cố lấp liếm về bất an của mình nhỉ?

Tối đó, Gia Tu dẫn Thư Lộ về nhà anh trai mình, kèm cặp bài vở cho hai đứa cháu. Đứng trong phòng khách, cô ngó ra ngoài cửa sổ, lại mưa rồi, mưa khiến đêm đông càng thêm buốt giá. Nhưng hồ nước nhỏ phía bên kia, dưới ánh đèn đường lại toả ra quang sáng lơ mờ, vô cùng ấm áp.

Tuần sau đã là Giáng Sinh, tuần sau nữa là bước sang năm 2000. Bỗng cô có dự cảm, mọi thứ sẽ khác đi đi, cô chỉ không rõ sự thay đổi đó là tốt hay xấu mà thôi.

[1] Jacqueline Lee Bouvier Kennedy Onassis là vợ của Tổng thống John F. Kennedy, và Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ năm 1961 đến 1963.

[2] Nancy Davis Reagan là vợ của cựu tổng thống Hoa kỳ Ronald Reagan, và là Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ 1981 đến 1989.

[3] Laura Lane Welch Bush là vợ của cựu Tổng thống Hoa Kỳ George W. Bush, và là Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ 2001 đến 2009.

[4] Ở Mỹ, từ thời nhà sản xuất được tài trợ bởi các hãng xà phòng – cho ra đời thể loại opera soap (opera xà phòng – vì khi chiếu, phần đông các bà nội trợ xem nên quảng cáo nhiều xà phòng).

[5] National Broadcasting Company (NBC) là một công ty chuyên về mạng lưới phát thanh và truyền hình thương mại Mỹ

[6] Tên địa danh tố sẽ không chú thích nhé, vì mọi địa danh trong truyện đều có thật. Các bạn nếu cần tìm hiểu cứ google.

[7] Diêu Minh là ngôi sao bóng rổ của Trung Quốc, hiện đã giải nghệ. Anh cao 2,29m và nặng 141kg.

4. Chương 4: Thành Viên Của Tiệc Cưới (1)

- Đòi người lãnh đèn song cũng có hạn định, hạn định rồi lại tiếp tục lãnh đèn.

Thư Lộ đọc thật chậm những con chữ trong bản thảo, nhiều lúc, cô lại thấy lòng mình nhẹ nhõm và bình yên đến lạ kỳ

- Khi đọc nên câu văn này, liệu bạn có thấy được sự cô đơn?

Thư Lộ không hề nhận ra, khi mình nói đến đó, khoé môi thoáng phớt cười giễu cợt.

Thư Lộ đổi tư thế ngồi, hướng về phía micro rồi nói:

- Thực ra, đây là trích đoạn trong một cuốn sách nói về nỗi cô đơn, sách có tên gọi “Thành viên của tiệc cưới” viết bởi tác giả Carson McCullers. Năm hai mươi ba tuổi, bà đã cho ra đời cuốn tiểu thuyết lừng danh “Trái tim là kẻ săn đuổi cô đơn”, ngoài ra còn có “Du ca của quán cà phê buồn”. Những tác phẩm trong cuộc đời bà hầu như đều nói về sự lẻ loi trơ trọi, hoặc có lẽ chính bản thân bà luôn là người cô đơn.

- Mười lăm tuổi, Carson mắc bệnh phong thấp, đi liền theo đó là bệnh tim, viêm màng phổi, viêm phổi, ung thư vú. Năm hai chín tuổi gần như bại liệt, đến tháng tám năm 1967, Carson bất ngờ xuất huyết não, hôn mê liên tục bốn mươi lăm ngày rồi qua đời. Chúng ta có thể mừng tượng ra, cả cuộc bà là sự cô đơn ngàn trùng, luẩn quẩn trong vòng vây của bệnh tật, nhưng kỳ tích ở chỗ Carson không hề tuyệt vọng, bằng không bà đã không mang đến cho đời nhiều tác phẩm đến vậy.

- “Thành viên của tiệc cưới” không nổi danh bằng hai tác phẩm đã kể trên nhưng cá nhân tôi lại cho rằng, cuốn sách này sẽ mang tia sáng hy vọng đến với những mảnh đời cô đơn. Niềm hy vọng ấy không nằm trong cái kết buồn của tiểu thuyết, mà chính mỗi khi chúng ta cảm thấy cô đơn, mỗi người nên biểu hiện ra ngoài – mặc dù rất ít ai để ý tới điều này, nhưng giao tiếp luôn là thứ chúng ta thiếu hụt bấy lâu nay... chẳng phải vậy sao.

Thư Lộ không phân biệt nổi, rốt cuộc “chẳng phải vậy sao” là câu khẳng định hay chỉ là một câu nghi vấn mà thôi.

oOo

Giáng sinh năm 1999 đi liền với một số chuyện, khiến Thư Lộ nhớ mãi không quên.

Trước tiên phải kể đến: “Đường sách thân thiện” nhận được đề cử trong danh sách “Mười tiết mục xuất sắc nhất” của đài phát thanh năm 99. Tuy rằng, hầu hết mọi tiết mục của đài đều lọt vào bảng đề cử, nhưng cũng phải biết rằng, đối với một chương trình mới chập chững lên sóng được chừng một tháng, được vậy cũng là vinh hạnh lắm rồi. Thế mới có chuyện, tổ biên tập chương trình hẹn nhau vào Giáng sinh này phải tổ chức một bữa linh đình mới bỏ.

Việc thứ hai có phần chấn động hơn. Vợ của nhà văn mà Tiểu Man từng phỏng vấn xông xộc lao vào văn phòng đánh ghen. Bà ta nói Tiểu Man quyến rũ chồng bà ta, bà ta “đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh hành vi gian dâm giữa bọn họ”. Đồng thời, nếu lãnh đạo đài không ngăn chặn mối quan hệ bất chính giữa chồng bà ta và Tiểu Man, bà ta sẽ “dùng phương pháp cực đoan để xử lý vụ việc”.

Tuy việc này không đến tai ban lãnh đạo nhưng cũng khơi dậy không ít tin đồn xôn xao trong đài. Khéo ở chỗ, bà vợ kia đến mấy lần, mà toàn những lúc Tiểu Man vừa ra ngoài, nên thực chất hai người chưa có cơ hội chạm mặt. Biết tin bà kia mò đến tận nơi, thậm chí Tiểu Man cũng chẳng buồn nao núng, cô ấy không đưa ra lời thừa nhận hoặc phủ nhận, khiến mọi người ù ù cạc cạc chẳng hiểu nổi đầu cua tai nheo gì ở đây.

Cô ấy chỉ nói nhẹ tênh rằng:

- Mặc bà ta, cứ để bà ta thể hiện.

Thư Lộ nghĩ bụng, chắc chỉ có người phóng khoáng như Tiểu Man mới giữ được bình tĩnh trước cơn phong ba bão táp này. Chỉ khổ kẻ hoạch tiệc tùng đêm Giáng sinh cũng tan thành mây khói tại đó, lẽ vì đám đồng nghiệp trong tổ biên tập đều có chung một suy nghĩ: đã đứng nơi đầu gió thì nên khiêm nhường một chút vậy.

Rồi dẫn đến việc, lúc Gia Tu hẹn cô dùng bữa tối vào đêm Bình an, cô đã đồng ý ngay tắp lự – thì bởi còn chỗ nào để đi đâu cơ chứ.

Song, điều khiến Thư Lộ ngạc nhiên nhất là, bữa tối mà Gia Tu mời chỉ có hai người, lãng mạn với nến và hoa.

- Không phải chứ? – Thư Lộ tròn mắt nhìn mấy cô phục vụ trang điểm lộng lẫy trong nhà hàng, rồi ngó xuống chiếc áo len dày sù đi cùng áo leo núi trên người mình, cảm giác thẹn thùng thật đó: – Sao anh không nói trước với em là mình sẽ đến đây ăn tối.

- Tôi nhờ thư ký đặt bàn, tôi cũng không biết mình sẽ đến đây. – Gia Tu nói bằng vẻ ngây thơ vô tội.

Thư Lộ hỏi với giọng điệu méo xệch:

- Không phải thư ký của anh tưởng bỏ anh và cô ấy sẽ đi ăn tối với nhau đó chứ?

Ánh mắt anh ra chiều ngờ ngàng:

- Không, đó là đàn ông mà, với cả thường ngày tôi vẫn quan sát, cậu ta, hình như... ờ, không có khuynh hướng đó đâu.

Thư Lộ lại được phen kinh ngạc, chẳng rõ tự bao giờ anh già học được cái kiểu nói đùa nhạt như nước ốc này.

Ổn định chỗ ngồi xong, Gia Tu đảm nhiệm công việc gọi món. Thư Lộ tranh thủ ngó dáo dác bốn bề, hình như đôi nào đôi này đều là người yêu hoặc vợ chồng, thậm chí có bàn dẫn theo con nhỏ, cả nhà ba người cùng ăn tối. Không khí trong nhà hàng yên bình, song cũng sôi nổi lắm thay.

- Hay cậu ta tưởng anh dẫn bạn gái tới, nên mới chọn chỗ lãng mạn này. – Thư Lộ thì thảo hời.

- Chắc vậy rồi.

Cởi bỏ áo khoác ngoài, Thư Lộ ngồi có vẻ thấp thỏm. Hình như, đây là lần đầu tiên cô và anh già ngồi đối diện nhau qua một chiếc... bàn tròn. Phải nói trước là, trong quan điểm của cô, một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau trên cùng một chiếc bàn vuông, có nghĩa cơ hội làm bạn bình thường là năm mươi phần trăm; còn nếu thay bằng một chiếc bàn tròn, vậy khả năng không phải bạn bè đơn thuần lên tới chín mươi phần trăm.

- Em uống rượu gì? – Gia Tu đang chọn món với nhân viên phục vụ, bỗng cất tiếng hỏi cô.

- À gì cũng được ạ. – Cô cúi gầm mặt.

Bữa nay, Thư Lộ ăn uống hết sức rụt rè, bẽn lẽn, cho đến khi món ngọt được đưa lên, cô mới thăm thở phào nhẹ nhõm như trút được tảng đá trong lòng.

Vừa nhâm nhi rượu vang, Thư Lộ vừa tâm sự rất nhiều chuyện ở đài, bao gồm việc Tiểu Man và nhà văn nọ. Gia Tu rất ít khi phát biểu ý kiến nhưng mọi ý kiến của anh đều thấu đáo sâu sắc, đến nỗi Thư Lộ phải gật đầu như bó củi.

Cơm nước xong xuôi, nhưng phải đến khi chai rượu vang được rót cạn, họ mới gọi phục vụ tính tiền.

Rời nhà hàng vào lúc tám giờ rưỡi, đường Hoài Hải chìm giữa biển người, từng bùng từng bùng Quốc khánh. Thanh niên trai gái cầm trên tay những quả bóng bơm hơi đủ màu sắc và đa dạng về chủng loại, nào là búa lớn, nào là gậy bóng chày, thậm chí có cả mũ bơm hơi.

Thư Lộ và Gia Tu lách qua dòng người, chầm chầm tiến về phía ngược lại. Chẳng ai nói với ai câu nào, nhưng đôi bàn tay nhét trong túi áo lại cảm giác rõ rệt về bầu không khí rộn rã này.

Thư Lộ bỗng hỏi:

- Bên Mỹ, anh đón Giáng sinh thế nào?

Gia Tu nhún vai, cho cô một câu trả lời đầy bất ngờ:

- Đi chơi với bạn duy nhất một lần, còn lại là tới văn phòng trường trực ban, đổi lại sẽ có một khoảng thu nhập, Giáng sinh mà, có ai muốn đi làm vào ngày đó đâu.

Vừa bước đi, Thư Lộ vừa hỏi.

- Anh không thấy cô đơn à?

Gia Tu ngăn người trong chốc lát, bước chân vô tình chững lại, đoạn quay sang nhìn vào mắt cô. Miết tới khi nhận được ánh mắt thắc mắc của cô, anh mới cười trừ nói:

- Chẳng nhớ nữa.

Thư Lộ thấy mặt mình nóng ran, hình như anh già chưa bao giờ nhìn cô như thế. Dạo gần đây, mối quan hệ giữa hai người bọn họ có phần kì lạ, lần nào gặp gỡ cũng mang hơi hướm hẹn hò. Một số chuyện liên quan đến anh già cứ luẩn quẩn trong đầu cô, nhưng mọi việc vẫn ổn và chưa đến nỗi nghiêm trọng. Thế

mà ánh mắt mới rời của anh, quả thật khơi dậy nỗi bất an trong cô. Bóng lưng anh vẫn chững chạc, trang nghiêm như bao lần, tự nhiên, cô muốn làm nũng với anh.

- Em lại đói rồi... – Vừa nói, Thư Lộ vừa làm bộ “hờn tủi”.

- Không phải chứ... – Gia Tu nhìn cô một lượt: - Tôi biết ngay mà, dẫn em tới đó ăn đúng là phí tiền...

- ...

- Được rồi. – Anh kéo cô ra khỏi dòng người đang đổ dồn về phía ngược chiều, để rẽ sang một lối vắng vẻ hơn: – Cho em về nhà tôi, dưới lầu có bán súp cay Tứ Xuyên

Chín giờ tối, trong phòng khách nhà Gia Tu, hai người ngồi trên ghế sofa, xì xụp hai bát súp cay Tứ Xuyên bốc khói nghi ngút. Gian phòng tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng xuýt xoa ứa nước miếng của hai người. Ai mà thấy cảnh này chắc khó mà tưởng tượng nổi, họ vừa kết thúc bữa tối đầy lãng mạn của mình cách đó một tiếng đồng hồ.

Cho tới khi thoả mãn, hai người mới đặt bát nhựa trên tay xuống, ôm bụng ngả người ngã xuống lưng tựa ghế sofa, Gia Tu bỗng nghiêm túc nói:

- Tôi buộc phải cảnh báo em rằng, loại bát xốp rẻ tiền này có khả năng sẽ phóng thích chất độc dưới tác động nhiệt cao.

Thư Lộ kinh ngạc nhìn anh, lễ phép hỏi:

- Thưa anh, anh học kinh tế hay hoá học thế ạ...

Anh già bật cười nhìn cô, chẳng buồn nói gì thêm, đoạn bưng “hai cái bát xốp có khả năng phóng thích chất độc dưới tác động nhiệt cao” vô nhà bếp. Lúc ra ngoài, anh cầm theo hai chiếc ly cùng một chai rượu vang.

- Ế... – Lần này đến lượt Thư Lộ nghiêm túc nói: – Thành thật xin lỗi anh, nếu em mà làm... chuyện đó với anh, ba em sẽ giết em chết mất.

Ngay lập tức, chiếc ly gõ nhẹ lên đầu cô:

- Nhóc con, nghĩ linh tinh!

Gia Tu đặt ly xuống bàn, bắt đầu loay hoay mở chai rượu:

- Tôi chẳng bao giờ, cũng chẳng thêm dùng cách này gạt con gái đâu. Chai rượu này mua lâu rồi, định Tết nhất lôi ra uốn. Hôm nay vừa hay uống chưa đã, nên muốn khui ra uống thêm thôi.

Thư Lộ khoanh chân ngồi trên sofa, ngó Gia Tu uống liền hai ly, cuối cùng khó mà nhịn được, cô bèn tự rót ỉnh một ly. Lần đầu tiên cô nhận ra, mình hơi bị thích cái vị chua chua ngọt ngọt, có men này rồi đó.

Chẳng mấy chốc hai người đã giải quyết xong chai rượu, cả hai mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, hình như vẫn chưa đã ghiền.

- Em say chưa? Say rồi để tôi đưa em về. – Anh già hỏi.

- đương nhiên là chưa, chẳng có cảm giác gì cả.

Thế rồi bốn mắt nhìn nhau sẫm soi, thấy người kia chưa có biểu hiện say nhưng cũng nhận ra, cứ như thể họ chưa uống lấy một giọt rượu nào.

- Hai chúng ta siêu nhân quá thì phải? – Thư Lộ vẫn ôm đùi từ bấy đến giờ.

- Sao?

- Nếu một trong hai muốn chuốc say đối phương rồi làm chuyện xấu, liệu có phải kế hoạch luôn bất thành không?

Nói dứt lời, đến chính Thư Lộ cũng thấy buồn cười, cô bèn bật cười khúc khích, nhưng chẳng mấy câu, chuyện trên đã thành trò đùa.

Gia Tu dợm kéo cô dậy, song cô liền tỏ thái độ vùng vằng, đồng thời phản đối nói:

- Nhóc con, em say rồi, để tôi đưa em về.
- Không, em chưa say, em muốn uống tiếp.

Lực bắt tông tâm, anh bèn bĩu môi, nói đồng dục:

- Bây giờ tôi có thể khẳng định em say rồi đấy.
- Không mà!

Bốn mắt nhìn nhau giữa phòng khách, chẳng ai nói câu nào, song không một ai chịu nhường ai.

Đột nhiên, Thư Lộ đứng phắt dậy, lách người vô nhà bếp, thoát cái cô lấy từ trong tủ lạnh ra hai lon bia. Lúc lắc lon bia cầm trên tay, Thư Lộ đắc chí nói:

- Em biết ngay anh vẫn còn mà.

Gia Tu dùng chân trước mặt cô, đầu cúi rất thấp, khoảng cách giữa hai chóp mũi là 0.5 cen-ti-mét. Ở khoảng cách đó, hương rượu lãng đãng len vào mũi cô, nhưng cô chẳng phân biệt nổi đó là mùi trên người Gia Tu hay mùi từ thân mình nữa.

- Nếu em cứ đòi uống tiếp thế này, tôi sẽ làm việc xấu với em đấy. – Gia Tu bình tĩnh và lạnh lùng một cách khác thường: – Em vừa mới nói, nếu làm việc đó, ba em sẽ giết em. Em phải cân nhắc kỹ...

Chữ “càng” chưa kịp thoát nên lời đã tắt ngấm, bởi bờ môi cô ập tới.

Hai lon bia còn đang cầm trên tay, cô không đủ sức để giữ lấy cánh tay anh. Còn Gia Tu, hai cánh tay anh cứng đờ, buông thông bên hông bởi cú shock quá bất ngờ. Cơ thể anh hơi nghiêng về phía trước, nơi tiếp xúc duy nhất chỉ có bờ môi ấm nồng.

Anh thốt nhiên vươn tay ghì chặt vai cô, đáp lại anh là vòng ôm gắt gao từ cô, bắt chập hai lon bia vẫn cầm trên tay. Qua lớp áo len, hơi ấm từ anh truyền tới cô một cách rõ rệt.

Hai người bắt đầu nụ hôn cuồng nhiệt, miết tới khi dưới lầu vắng lên tiếng “rầm” cực lớn từ cánh cổng sắt, họ mới thực sự choàng tỉnh.

Gia Thu hít một hơi sâu, nhìn xoáy vào mắt cô, anh hỏi:

- Em thực sự muốn thế này chứ?

Não Thư Lộ trống trơn, tuy vậy bản năng vẫn mách bảo cô rằng, nếu làm chuyện đó... chắc chắn ba sẽ không bao giờ tha thứ ỉn. Cô muốn khước từ, nhưng lòng vẫn vương chần chừ, hình như anh già đang nghiêm túc đợi chờ câu trả lời từ cô. Thế rồi, men rượu xộc lên não, cô đặt lon bia trên tay xuống. Cô phát hiện ra rằng bản thân mình không thể dừng được ý nghĩ muốn hôn người đàn ông trước mặt, đối với cô mà nói người đàn ông đó có một sức hấp dẫn vô cùng khó hiểu.

Sáng hôm sau, vừa đặt chân vào cửa, Thư Lộ cảm nhận được bầu không khí kì quái trong nhà. Ba mẹ không hề hỏi cô đã đi đâu, nhưng ánh mắt nhìn cô lại ngập ngừng toan nói chi đó. Cô cúi gằm mặt, trốn vô phòng, khoá trái cửa lại, bản thân ngồi xuống giường.

Chuyện tối qua đối với cô mà nói chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai. Đến nỗi, ngay khi choàng tỉnh vào sáng sớm, cô lập tức muốn huyền hoặc mình rằng: mọi chuyện chỉ là giả, chỉ là mơ... Nhưng biểu cảm của anh già đang ngồi xem tivi trên ghế sofa đã nói lên rằng... chẳng có mơ mộng gì ở đây hết....

Đây là cái quái gì? One night stand? Cô thật không dám tin nữa.

Thư Lộ rầu rĩ vùi mặt vào hai lòng bàn tay, giá mà anh đừng để cô quá chén, giá mà anh đừng dẫn cô về nhà, giá mà anh không nhìn cô bằng ánh mắt đó, giá mà... giá mà cô chưa từng hôn anh...

Trên thực tế, cô không hề trách cứ anh, nỗi đau khổ của cô xuất phát từ việc hối hận, đi liền với hổ thẹn.

Cô tắm rửa rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ, trong mơ, dường như cô đã quay về sân trường thân thương, gặp rất nhiều người chỉ thiếu mỗi Dịch Phi. Thế rồi cô xuất hiện trên một hòn đảo u ám, bờ cát trắng tĩnh không bóng người. Phía xa xa, thấp thoáng cánh buồm đang dập dềnh trên sóng nước, khi thuyền từ

từ cặp bến, cô mới nhìn rõ người trên đó là Bùi Gia Tu. Cô co cẳng toan chạy, nhưng lại bị anh kéo lên thuyền, thế rồi hai người và thuyền cùng nhau khuất bóng nơi chân trời.

Tỉnh dậy vào lúc nửa đêm, cái bụng đói biểu tình dữ dội mà cô vẫn bấm bụng chịu đựng, chỉ vì không nỡ rời khỏi ổ chăn ấm áp của mình để đi tìm đồ ăn. Bấy giờ, men say đã tỉnh, đêm khuya thanh tĩnh khiến cô khó vào giấc, thôi bèn chong mắt ngóng ra ngoài cửa sổ vậy.

Bỗng dưng cô nghĩ, chẳng biết anh già đang làm gì? Liệu có đang hối hận như cô không? Nghĩ đến đó tự nhiên lại thấy giận, anh thì có gì mà phải hối hận, lời thế còn gì nữa.

Cái cảm giác nhục nhã hổ thẹn lại một lần nữa bủa vây cô, trước nay cô luôn là đứa ngoan ngoãn, biết tự trọng đó chứ. Mẹ nói, chị Thư Linh ngoan ngoãn đủ đường, chỉ ngặt yếu sớm cậu bạn cùng lớp ngay từ năm cấp ba, tốt nhất cô đừng lặp lại con đường của chị. Cô thầm tự nhủ, mình có thể thua chị về mọi mặt, nhưng riêng chuyện đó, mình phải ngoan hơn chị. Dù đã từng ở bên Dịch Phi, nhưng chưa một lần cô vượt qua giới hạn. Mẹ nói, con gái phải biết ý tứ giữ gìn, vậy mới có người thương.

Vậy mà, ngay lúc này đây, giọt nước mắt lăn dài trên má cô, cô thấy thương thay cái thân mình. Bao năm qua, hình như cô toàn sống vì người khác, một lòng kiềm chế bản thân để đổi lấy sự chấp nhận của người khác – nhưng chưa một lần, cô chấp nhận chính mình. Chỉ duy nhất giây phút hôm qua, khi đặt lên môi anh nụ hôn, không phải bởi tự trọng mất đi, mà bởi cái tôi nhỏ nhoi trong cô đang thầm chấp nhận, mặc kệ yêu hay không, giây phút đó cô cần một niềm vui đến từ việc buông thả.

Thế mà lúc tỉnh dậy, cô vẫn phải sống cho người khác, để được họ chấp nhận, cô lại tiếp tục kiềm chế bản thân, vẫn lờ đi cái tôi nhỏ bé. Và thế là, cô lại quần quanh trong ăn năn day dứt, miết tới khi thiêm thiếp say ngủ...

Cảm giác đi bộ dưới màn mưa vào mùa đông quả thật khó chịu, gió lạnh thấu xương, chưa kể phải cắn răng chịu đựng cái âm u rét mướt của Thượng Hải, mỗi lần hít vào thở ra luôn đi kèm cơn rất buốt. Đặt chân vào văn phòng ấm áp, cô mới sững người: không gian mười mấy mét vuông mà chật ních người với người, chính giữa vang lên tiếng gào thét điên cuồng:

- Tôi phải giết nó, kêu nó ra đây.

Mọi người hết lời khuyên can, có người nói “Thôi việc gì, làm vậy chẳng sướng ai”, người khác lại khuyên “Đừng đừng, sức khoẻ mới đáng quý, chị cứ về nghỉ ngơi, bình tĩnh rồi nói sau”, cũng có người nói “Đừng kích động, đừng kích động, cô ấy không có ở đây...”. Nghe giọng là Thư Lộ đã đoán ra đại thể, vợ của ông nhà văn nọ lại đến tìm Tiểu Man rồi.

Từ xưa đến nay chưa bao giờ cô đồng tình với “kẻ thứ ba” chứ chưa muốn nói là “cực kỳ khinh bỉ”. Dù đương sự trong vụ việc lần này là đồng nghiệp thân quen với cô, nhưng cô không thể tán đồng với hành vi đó. Song cô cũng ghét cái kiểu làm rùm beng lên như thế này, làm vậy chỉ khiến người ta chú ý chứ chẳng giải quyết được gì. Nếu là cô, cô sẽ trút mọi hờn ghen lên người gã đàn ông kia, mà chẳng phải bất kì ai khác.

Xem ra ngồi trong văn phòng làm việc là không ổn rồi, Thư Lộ bèn xoay gót rời sang phòng nghỉ cuối hành lang, bên đó thường là chỗ yên tĩnh nhất.

Cô mở cửa, đằng sau cánh cửa là khung cảnh tĩnh mịch, bên ngoài mưa rơi rả rích, bầu trời âm u khác lạ, chẳng loé ra bất kì tia sáng nào. Thư Lộ bật đèn, mới để ý thấy Tiểu Man đang thu lu một góc, lặng lẽ nhấp ly cà phê.

Thư Lộ vội vã đóng cửa lại, dường như chỉ cách này mới mang họ rời xa những tiếng ồn ào đầy phiền nhiễu ở bên ngoài, để tới một không gian cách biệt.

- Cậu tới từ bao giờ vậy.

Thư Lộ cởi ba lô, tìm cái ghế ngồi xuống, rút từ trong cặp ra vài quyển sách đã chuẩn bị kỹ càng.

- Chưa lâu lắm. – Tiểu Man ngưng một lúc rồi mới nói: – May mà mọi người vây quanh bà ấy, nên không để ý tới tớ, bằng không, có lẽ bà ta đã lao ra giết tớ rồi.

Thư Lộ im lặng nhìn Tiểu Man, tựa như có chút bức mình, lại cảm thấy thương thương.

- ... Chúng tớ chia tay rồi.

- ?

- Tớ và tay nhà văn đó.

Thư Lộ khẽ ờ một tiếng, rồi thôi không hỏi gì thêm. Cô cảm tưởng lúc này đây, mọi lời nói ra đều mang theo bối rối.

- Cậu có thấy tớ bị ối không?

- Không. – Thư Lộ nhìn cô: – Nếu cậu cứ đâm đầu vào đó như con thiêu thân đâm đầu vào lửa, thì tớ sẽ nghĩ vậy. Nhưng chẳng phải cậu đã kịp thời chia tay rồi đó thôi?

- Nhưng tớ thấy buồn lắm.

Tiểu Man nói trong nghẹn ngào, rồi bật thành tiếng khóc rất trầm, rất khẽ.

Thực lòng Thư Lộ muốn trao Tiểu Man một cái ôm, nhưng cảm giác không đủ. Cái Tiểu Man cần chưa chắc đã là một hai câu an ủi của người khác, bởi lẽ người khác chẳng thể an ủi được cô ấy.

Thấy Tiểu Man sụt sùi, Thư Lộ cũng buồn thay bạn. Trên tình yêu, con gái luôn ở thế bị động, nhiều lúc bị tổn thương, đến chính mình cũng không nhận ra, cho tới khi đau quặn lên, song vẫn phải tiếp bước.

- Tin tớ đi. – Thư Lộ nói chắc nịch: – Rồi mọi việc sẽ ổn thôi, hiện tại cậu đã vượt qua thời khắc khó khăn nhất. Khi cậu thôi lừa dối chính mình tiếp tục cuộc yêu này, tức là thời kỳ gian nan nhất đã ở sau lưng cậu.

Tiểu Man rầm rức khóc, không hề nhìn cô, cho đến khi cạn khô nước mắt, cô ấy mới ngẩng lên, đoạn nói:

- Cảm ơn cậu.

Suốt buổi chiều hôm đó, không ai nói với ai câu nào. Tiếng động ngoài hành lang dần thưa vắng, sóng gió luôn cần thời gian để tìm lại bình lặng. Thư Lộ không biết Tiểu Man phải mất bao lâu mới bước ra khỏi bóng đen này, nhưng dẫu sao cô ấy dám cất bước đã là một việc tốt lắm rồi.

Vin cứ trời mưa chưa ngớt, Thư Lộ quyết định gọi cơm hộp ăn ở văn phòng rồi mới về nhà, còn nguyên nhân thực chất là bởi cô không muốn đối mặt với ba mẹ.

Chuông điện thoại trên bàn bắt ngờ reo vang, cô giật bắn mình, suýt nghẹn miếng xương cá. Cô nhấc điện thoại với tâm trạng nơm nớp như cá nằm trên thớt, may mà không phải người cô ngại gặp nhất, song bị Thư Linh gọi tới để hỏi thăm thì cũng chẳng phải chuyện sung sướng gì.

- Mẹ nói đêm hai tư em không về nhà. – Tính cách của bà chị già thẳng thắn đến sợ.

- À, em đi chơi với bạn ý mà.

- Mẹ kể, gã kia gọi điện về nhà, nói em uống say, tối nay ngủ lại chỗ hắn, dặn ba mẹ cứ yên tâm.

- ... CÁI GÌ!

Phen này cô nuốt luôn miếng xương cá, cổ họng nhói lên, song chẳng kể gì đau đớn, cô cuống hỏi:

- Chị nói anh ấy gọi điện về nhà...

Giời ơi, đầu anh già đang nghĩ cái quái gì vậy, ở đâu ra cái thể loại ngủ với con gái nhà người ta xong, lại còn gọi điện nói: Hai bác yên tâm ạ, cháu sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận, các bác chớ lo?

Sau đó bà chị già còn nói thêm gì nữa, nhưng Thư Lộ chẳng nhớ nổi. Bởi lẽ lúc này cô bỗng căt tiết đến nỗi chỉ muốn giết anh già.

Thế mà khi cô bước ra khỏi cơ quan với cơn giận bốc lửa, và bất ngờ thấy anh đứng cạnh bồn bảo vệ, cái sự kích động muốn giết người kia lập tức chạy đâu không rõ. Phản ứng đầu tiên của cô là... cuống cuống vất chân lên cổ mà chạy.

Chưa quá mấy bước đã bị người đằng sau chụp được.

- Em không biết hồi xưa tôi ở trong đội điền kinh hả? – Giọng nói lạnh lùng của anh già vang lên phía sau cô.

- ...

Cô không dám quay lại, mặt đối mặt với anh, cô chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ để chui vô.

- Sao không nghe điện thoại của tôi.

Anh nói, tầm mấy ngày trước, anh gọi điện về nhà và tới văn phòng chỗ cô làm. Ngặt nỗi cô đã dặn cả người nhà lẫn đồng nghiệp: nếu có người gọi tới tìm cô, tuyệt đối không nghe.

- ...

- Á khẩu rồi à? – Nghe giọng anh ra chiều bức dọc, lần đầu tiên Thư Lộ thấy anh gần như phát hoả.

- ... Không, đâu có.

Cô thấy mặt mình nóng ran, song không dám động đậy.

- Sao lại tránh tôi?

Anh kéo cô quay về phía mình.

- ...

Thư Lộ cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh.

Cả hai đều im lặng, dường như đang thi gan. Qua một lúc, anh già mới cất giọng hiền hoà hơn chút xíu:

- Tính chối nợ hả?

- Không, không. – Thư Lộ luyến quỳnh phủ nhận.

- Đi ăn cơm nhé. – Mãi mới nghe thấy anh cười.

- Á, em ăn rồi.

Thư Lộ ngẩng đầu toan phản đối. Cô thấy tim mình đập thùm thụp rất mạnh, chắc bởi mới rồi cô tháo chạy hơi nhanh.

- Nhưng tôi chưa ăn.

Gia Tu lườm cô. Thế rồi chẳng nói chẳng rằng đoạn kéo tay cô, thẳng tiến về phía trước.

Tết Dương năm 2000 đang cập kê, không khí rộn rã len lỏi khắp ngõ ngách trong thành phố, nhưng bầu không khí trong một quán ăn nhỏ trên đường Hồng Kiều lại có phần ngột ngạt.

- Mấy ngày qua em... – Gia Tu nói nhát gừng, dường như anh vừa chất lọc lại những gì muốn nói lúc đầu: – ... Em làm gì?

Thư Lộ ngẩng đầu nhìn anh đầy lưỡng lự. Một tiếng đồng hồ trôi qua, bây giờ cô mới ngẩng đầu nhìn anh, bởi cô dám cá anh già vừa muốn hỏi: “Mấy ngày qua em vẫn ổn chứ?”

- Em đi làm...

Cô thành thực trả lời, nói xong liền cúi gằm mặt, tiếp tục ngậm hột thị.

- Tôi...

Anh không biết nói gì thêm. Mà cả Thư Lộ cũng không biết anh định nói gì.

Lần đầu tiên thấy Gia Tu nói năng nhát gừng kiểu này, dường như phải cân nhắc từng câu chữ một.

Thư Lộ nói:

- Chị em nói, tối đó anh... gọi điện tới nhà em, anh, anh bị điên à! Lát về, ba em giết em là cái chắc.

- Tôi sợ ba mẹ em lo.

Món cơm rang tôm nõn mà Gia Tu gọi được bưng lên, mang tới ăn đêm rét mướt của ngày đông một hơi thở ấm nồng.

- Anh...

Thư Lộ muốn mắng anh lắm, nhưng không tài nào mở miệng được. Sau đêm đó, cô không dám tỏ thái độ lắt cắc với anh nữa. Thay vì hai người xích lại gần nhau thì khoảng cách giữa họ lại càng thêm xa.

Tự nhiên cô thấy buồn ghê gớm, tại sao mình lại khuấy đảo mối quan hệ này, khuấy đảo cuộc sống của hai người thành ra rối tung rối mù thế này. Cô không biết, cũng không dám nhớ lại cái đêm đó, rốt cuộc mình mắc cái giống gì nữa, song cô biết những chuyện đã xảy ra thì chẳng thể cứu vãn được nữa.

Thư Lộ ngẩng đầu, thấy anh già nhìn mình bằng ánh mắt lo âu. Bấy giờ cô mới có cơ hội quan sát anh thật kỹ lưỡng. Vẫn bộ vest hàng hiệu cỡ to, nhưng chiếc cà vạt nghiêm chỉnh hằng ngày đã chẳng thấy đâu, một bên cổ tay cài măng sét, bên kia không. Đôi bàn tay trắng bệch vì công.

Lại một lần nữa, Thư Lộ nghe trái tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực, nó khiến cô không cách nào che giấu bản thân trước mặt người đàn ông này.

Gia Tu mở miệng toan nói chi đó nhưng trù trừ đắn đo rồi lại thôi, bèn gắp mấy miếng cơm trước mặt. Đồ ăn có vị gì, có lẽ đến chính anh cũng không biết nữa.

Chưa đến mấy phút, Gia Tu đã gọi tính tiền. Bà chủ thấy anh chưa ăn được là bao, hỏi anh có cần gói lại mang về không, anh hờ hững lắc đầu, mắt vẫn nhìn Thư Lộ đau đầu.

Hai người đồng thời đứng dậy, bước ra cửa, không một ai cất tiếng mở lời. Đường Hồng Kiều cách nhà Thư Lộ hai mươi phút ngồi xe, nhưng bọn họ vẫn cặm cụi tiến về phía trước, chẳng ai nhắc đến việc bắt xe.

Thư Lộ có cảm giác mình sắp ngạt thở, những lần hai người ở bên nhau, chưa bao giờ cô thấy ngột ngạt như lúc này. Cô không biết phải nói gì, chẳng rõ có nên kể chuyện Tiểu Man hay không, chẳng rõ có nên hỏi anh mấy ngày qua đã làm gì hay không, và cái khó nhất là, liệu có nên cười với anh hay không...

Bỗng nhiên, Gia Tu túm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, tay anh cũng lạnh chẳng kém, song cô vẫn cảm nhận được chút hơi ấm nhỏ nhoi. Anh ôm cô, bao bọc cơ thể tê cóng của cô bằng chiếc áo len cashmere khoác ngoài dày dặn, chiếc cầm ram ráp của anh áp lên trán cô, nhói đến từng sợi dây thần kinh trong cơ.

Thư Lộ không đẩy anh ra, cũng chẳng ôm lấy anh, mà cô bật khóc ngon lành như cái lần ở thư viện. Gia Tu ôm cô thật chặt, anh an ủi cô, tuồng như thời gian đang lắng lại.

Thư Lộ không muốn mang đôi mắt sưng mọng về nhà, cũng không muốn tới nhà Gia Tu, và thế là Gia Tu lại dắt cô tới chỗ Nhã Quân, Nhã Văn.

Mới ấn một hồi chuông, cánh cổng sắt màu đỏ bỗng mở toang, Nhã Quân xuất hiện với vẻ mặt đầy nôn nóng, thấy hai người bọn họ, thẳng bệ liền nghệt ra.

Thư Lộ bèn lên cúi đầu, táy máy mấy ngón tay, bụng bảo dạ chắc Nhã Quân đã để ý thấy đôi mắt sưng vì của mình.

Gia Tu thấy lạ bèn hỏi:

- Nhã Văn đâu?

Nhã Quân lắc đầu, bước thẳng vào trong lấy áo phao:

- Nhã Văn không mang chìa khoá, con đi tìm nó, cô chú ở nhà nếu thấy nó về, chú nhấc vào máy cho con.

Nói rồi nó liền lao ra khỏi cửa như một cơn gió.

Thư Lộ chưa kịp hiểu sự tình thì Gia Tu đã đóng xong cửa, anh rẽ vào bếp pha cho cô tách trà nóng.

Cô thâm tự giấu trong bụng, không tới nhà Gia Tu là bởi không muốn hai người ở riêng với nhau, có ai ngờ đâu, cả cái phòng khách to bằng này mà lại chỉ có hai người.

- Nếu em muốn chườm mắt thì vô nhà tắm, trong đó có nước nóng.

Gia Tu quay lưng về phía cô, cởi áo khác và chỉnh lò sưởi.

- Vâng.

Cô đáp, nhưng không vào đó ngay.

Dưới ánh đèn màu trắng sữa nhờ nhờ, bốn ống sưởi chớp tắt liên tục, anh không ngừng thử ổ điện, sau đó tìm tuốc nơ vít sửa phích cắm.

Hai tay Thư Lộ cẩn thận bưng tách trà thủy tinh, qua lớp thủy tinh cô thấy bóng lưng anh. Bộ vest màu xanh lam, luôn thẳng thớm bất kể mọi vận động, cổ tay sơ mi thiếu măng sét dần thụt vào trong ống tay vest. Thư Lộ biết, trên cánh tay đó còn hằn một vết răng, nhờ phước của cô để lại từ tối nọ.

- So với em... – Anh gia vẫn bận rộn quay lưng về phía cô: – Tôi có già quá không?

Cô nghĩ bụng, anh nói có vẻ ngần ngại, giống đứa con nít đòi người lớn phát lì xì vào sáng ngày mừng một Tết, tự nhiên cô muốn trêu anh.

- Hơi già ạ, chú út nhà em lớn hơn anh ba tuổi.

Anh im re, không dám hỏi han thêm, đành tập trung sửa phích cắm máy sưởi.

Căn phòng lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến độ Thư Lộ phải chặt vật tìm cho ra chủ đề nào đó có nội dung an toàn để nói, song vẫn không đủ dũng khí để mở miệng.

- Vậy em so với anh, có nhỏ quá không?

Anh già cầm tuốc nơ vít, quay đầu nhìn cô, nhoẻn miệng cười.

- Không hề, rất vừa một bàn tay.

Thư Lộ dợm ném cái tách về phía anh thì cánh cửa bỗng bật mở. Nhã Văn sưng sứa bước vào, đi liền sau đó là Nhã Quân cũng hằm hằm không kém.

Thấy hai người, Nhã Văn liền sững sờ, rồi quạu quọ chạy tới trước mặt Gia Tu, tức tưởi nói:

- Chú ơi, anh bắt nạt cháu.

Nhã Quân đóng cửa, không lên tiếng, nhưng mặt mũi xem chừng cũng hậm hực lắm.

Gia Tu chưa kịp lên tiếng thì Nhã Văn đã xăm xăm lao vào phòng mình, bỏ lại tiếng sập cửa đánh “rầm” đi liền tiếng chốt cửa.

- Tưởng mỗi mình biết vùng vằng, còn người khác thì không chắc! Tưởng mình là đại tiểu thư đấy à!

Nhã Quân bực mình gắt lên với cánh cửa phòng, sau rồi cũng sập cửa đánh “rầm” một cái.

Căn phòng lấy lại vẻ yên tĩnh vốn có, dường như chưa từng xảy ra cuộc cãi vã nọ. Gia Tu và Thư Lộ bốn mắt nhìn nhau, chiếc ốc vít trên đầu phích rơi xuống sàn, lăn long lóc vào gầm ghế sofa.

Tám giờ rưỡi, taxi vút qua phía Tây đường Hoài Hải, hai bên đường treo đầy băng rôn nhiều màu và đèn led chỉ thấy vào dịp lễ tết. Nhìn những đốm đèn vút qua, bỗng Thư Lộ nhận ra, chỉ có giây phút này cô mới thôi nghĩ ngợi, đồng thời chẳng muốn làm bất cứ việc gì, chỉ muốn nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài ô cửa xe, chỉ vậy thôi đã đủ để quên đi mọi phiền não. Dường như cô đang tách khỏi thế giới huyền ảo này, cô chỉ là một kẻ đứng ngoài quan sát cuộc sống.

- Lạnh không?

Gia Tu ngồi bên bỗng hỏi.

So với cái rét như cắt da cắt thịt ở bên ngoài, trong xe ấm áp hơn rất nhiều, nhưng đôi bàn tay trong túi áo vẫn lạnh buốt. Cô không biết phải nói gì, đành ngẩn người nhìn anh.

Gia Tu thò tay mình vào túi áo cô, dịu dàng nắm lấy tay Thư Lộ, thế rồi kéo bàn tay ấy đặt vô túi áo mình.

Thư Lộ vẫn ngẩng người nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, muốn thu tay lại lắm nhưng trong đó ấm áp quá, ấm đến nỗi không muốn bỏ tay ra.

Trái tim tê cóng của cô dường như đang nhũn ra từ từ.

Sau lần phỏng vấn gây xì căng đan của Tiểu Man, lãnh đạo đài đã quyết định giao nhiệm vụ này cho Thư Lộ phụ trách, thế là cô bỗng nhiên bận rộn hơn trước rất nhiều. Buổi chiều cuối cùng của năm 1999, cô theo hẹn đến nhà một nữ tác giả, làm bài phỏng vấn.

Nhà bà ấy toạ lạc trong một ngõ mới ở Downtown, Thư Lộ đi từ tầng trệt lên tầng hai trên chiếc cầu thang gỗ xưa, gian gác sáng sủa, khác xa nhà kiểu cổ, giống sân trong của khách sạn, ngẩng đầu lên sẽ thấy mái hiên bằng kính. Một chú mèo màu tro chui qua cánh cửa gỗ dày dặn sơn đỏ, hai mắt xám nhìn Thư Lộ lom lom.

Cả toà nhà hai tầng chỉ có một cánh cửa nằm ở lối rẽ của cầu thang, Thư Lộ đoán chắc số nhà 201 nằm đây.

Tay cô vừa đặt lên cửa, bên trong đã vẳng ra tiếng nói:

- Mời vào.

Thư Lộ nhẹ nhàng mở cửa, trước khi cánh cửa kịp khép lại, con mèo màu tro cũng tranh thủ trườn mình lách vào.

Ngay sau cửa là phòng cách, ánh đèn tù mù, không gian phân cách bằng rèm châu pha lê, qua tấm màn mỏng lóng lánh, không gian bên trong sáng sủa vô cùng.

- Chắc cô là Thư Lộ?

Một người phụ nữ trạc ba mươi, bốn mươi bước ra, trên người mặc áo sơ mi kẻ ca rô, khoác ngoài áo len mỏng, tóc cắt ngắn kiểu nữ sinh cấp ba. Lúc cười, hai bên má lộ lên lúm đồng tiền, nhìn rất “đáng yêu”.

Thư Lộ không muốn dùng từ “đáng yêu” để hình dung nhưng ấn tượng bà ấy mang lại quả thực giống như một “lão ngoan đồng”[1] không bao giờ già.

- Không ngờ cô đúng giờ thế.

Nữ văn sĩ dẫn cô vào trong, sau rồi nhắc phích điện trên bàn, pha cho cô một tách trà.

- Nên thế ạ. – Thư Lộ gật đầu.

- Người hẹn tôi lúc đầu không phải cái cô Tiểu Man à? – Bà ấy mời Thư Lộ ngồi xuống bên chiếc bàn vuông:

– Chẳng trách tôi qua cô gọi điện, thoát đầu tôi còn chẳng nhớ ra.

- Vâng. – Thư Lộ lễ phép nhận tách trà: – Do thay đổi công tác đột suất nên việc phỏng vấn hiện tại do cháu đảm nhiệm ạ.

- Thay đổi công tác đột suất? – Bà ấy ngồi xuống chỗ đối diện, miệng cười nhạt: – Hay bởi vụ cặp kè với ông Trần?

Thư Lộ suýt sặc miếng nước vừa uống, đầu lưỡi ran rát.

Nữ nhà văn nhoén miệng cười, khoe đôi má lúm đồng tiền:

- Chuyện này xôn xao ghê ha...

Bây giờ Thư Lộ mới thấy trước kia mình trách nhầm Tiểu Man. Cứ tưởng hằng tuần mình tới thư viện, hì hục ghi ghi chép chép đã là công việc khổ sai vất vả nhất rồi. So ra, việc của Tiểu Man nhẹ nhàng hơn biết bao nhiêu, bây giờ nhìn lại mới thấy, hoá ra chưa hẳn là vậy.

Một tiếng đồng hồ sau đó, nữ văn sĩ này một mực dò hỏi tin tức tình cảm của Tiểu Man, bất chấp Thư Lộ biểu thị mình hoàn toàn không hề hay biết, nhưng vẫn bị bà ta xoay như chong chóng, dây cà ra dây muống bao lâu.

Chuông đồng hồ điểm bốn giờ, nữ nhà văn lập tức đứng dậy, mặt tươi cười nói:

- Xin lỗi, lát nữa tôi còn có cuộc hẹn, lần sau chúng ta nói tiếp nhé.

Thư Lộ vác bộ mặt dở khóc dở cười xuống lầu, cô cúi đầu nhìn quyển sổ ghi chép của mình, mặt giấy chỉ ghi vắn vắn ba chữ: Phan Bĩ Đắc – tên của nhà văn kia. Cô thở dài, cất cuốn sổ vào ba lô, đoạn an ủi chính mình: chuyện ngày mai hẵng để mai tính vậy.

Bước ra khỏi ngõ, đèn giao thông đầu đường bật đỏ, cô bèn quay người nhìn lại con ngõ đằng sau, ở nơi xa, ánh mắt cô chạm tới một người.

Cô né sang một bên theo bản năng, người ấy mặc jacket da màu đen, rảo chân mấy bước rồi rẽ sang một ngõ khác. Cô nghe trái tim mình đập dồn như trống trận, cô không nhìn rõ tướng mạo ấy, nhưng trực giác mách bảo cô rằng: Đó là Dịch Phi!

Chẳng rõ đèn giao thông đầu đường đã nhảy mấy lần, mà Thư Lộ vẫn nép sau bờ tường khúc ngoặt, có gì cô phải trốn? Giả như thông dong bước qua đó, chào hỏi anh một câu, chẳng phải tốt hơn ư?

Thoắt cái, một ý nghĩ đáng sợ lướt qua đầu cô: Nhẽ nào, cô chưa từng quên anh?

Cô gắng sức gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, không thể nào, chỉ ít những lúc ở bên anh già, cô đã quên được anh rồi mà.

Thư Lộ không dám nghĩ ngợi linh tinh, cô thấy tay chân mình lạnh ngắt. Lúc này, giây phút này, chỉ muốn tìm một cái chăn ấm áp để chui vào, rồi đánh một giấc thật sâu.

Thư Lộ tỉnh dậy vào lúc mười một giờ tối, ba mẹ đã lên giường đi ngủ, cô quần kín mít, mò xuống nhà bếp, bữa cơm bỏ lờ hình như không chứa lại thứ gì. Bấy giờ, bụng cô không chịu nổi cái cảm giác cồn cào trống rỗng, bèn rót một cốc nước ấm, từ từ nhấp môi, dạ dày mới chịu ấm lên một chút. Cái cảm giác ấy thật quen thuộc, lúc thất tình cô bỏ ăn bỏ uống, cho tới khi dạ dày kháng nghị, cô mới uống nước ấm, những cốc nước thể này vào lúc đó thường mang lại cho cô cảm giác ấm cúng vô bờ.

Bên ngoài từng bừng rộn rã, sắp tới lúc đếm ngược sang năm 2000. Thư Lộ bưng nước vào phòng, cửa sổ phòng cô không hướng ra đường cái, một khi đã khép lại, thì tiếng râm ran huyền ảo ngoài kia sẽ biến mất ngay tức thì, chỉ còn lại tiếng kim giây phát ra từ chiếc đồng hồ báo thức trên bàn. Bỗng nhiên, cô thấy nhớ món súp cay dưới nhà anh già.

Cầm điện thoại trên tay, cô có phần lưỡng lự, đi đi lại lại trước cửa sổ mấy vòng, cuối cùng cô quyết định ấn số, đồng thời chui tọt vô chăn.

Chuông reo mấy hồi mới có người nhắc máy:

- A lô?

Giọng anh già không giống cái kiểu bị gọi dậy giữa chừng cho lắm, cô thấy lòng hơi xốn xang.

- Anh chưa ngủ à?

Gia Tu ngắt người một lát mới nói:

- Tôi tưởng em ngủ rồi.

- Tỉnh rồi. – Cô dèm chăn chặt hơn: – Em thêm súp cay Tứ Xuyên dưới lầu nhà anh quá.

- Em chưa ăn tối à?

- Chưa, chiều về một cái là ngủ luôn tới giờ.

- Vậy tôi qua đón em nhé.

- Thật không?

Dù không nghe thấy tiếng nhưng cô có thể nhận ra, hình như anh già đang cười thì phải.

- Hai mươi phút nữa, xuống nhà đợi tôi.

Thư Lộ thấy hưng phấn kì lạ, chưa bao giờ cô tranh thủ lúc bố mẹ ngủ, chuồn ra ngoài chơi. Cô vội vã thay bộ quần áo, chụp mũ len lên đầu cốt che mái tóc bù xù lúc ngủ, quần chiếc khăn len chị gái tặng, đoạn nhón chân chạy ra ngoài.

Cô đợi dưới nhà tầm năm phút, Gia Tu ngồi taxi tới. Cô khấn trương chui vào xe, lúc xe bắt đầu chạy, cô mới xoay người ngó lại phòng mình nằm trên tầng ba.

- Úi chết rồi! - Cô thất thanh kêu lên.

- ?

- Em quên tắt đèn rồi.

- Thì sao?

- Nhỡ nửa đêm mẹ em tỉnh giấc, thấy phòng em còn sáng đèn, thế nào cũng gõ cửa cho coi.

Gia Tu bật cười, bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô:

- Đợi lúc về hẵng tính, giờ em cứ nghĩ phải ăn uống nhiệt tình cái đã.

Thư Lộ gạt đầu, chợt nhận ra mình rất nghe lời anh đó nhá, hoặc chắc bởi anh luôn khiến cô cảm thấy yên tâm.

- Lát nữa sẽ có lễ đếm ngược sang năm 2000.

- Là cái gì.

Anh già thắc mắc hỏi.

- Giống thả quả táo rồi đếm ngược ở New York đó.

Anh bật cười, nhẹ nhàng nói:

- Thế à?

Chẳng mấy chốc đã tới nhà Gia Tu, nhưng thanh toán tiền taxi xong xuôi, hai người mới muợn màng nhận ra: cửa hàng súp cay Tứ Xuyên đã bốc hơi đâu chẳng rõ.

- Không thể nào...

Thư Lộ thất vọng xụ mặt.

Anh siết chặt bàn tay lạnh ngắt của cô, đoạn nói:

- Hay về nhà tôi ăn lẩu nhé.

Giây phút đó, Thư Lộ đọc thấy sự nghiêm túc trong đôi mắt anh, bụng bảo dạ: Không phải anh đã lên kế hoạch trước đó chứ?

Quả nhiên, nguyên vật liệu trong nhà anh già đầy đủ đến đáng ngờ, từ cá viên, giò viên, sủi cảo trứng, chả cua đến cải trắng, ngọn măng, bánh tổ, dĩa lá sách, đa dạng chẳng kém gì nhà hàng.

Trong lúc đợi lẩu, cô mới nhận ra mình lại đến nhà anh già mất rồi, mặt cô lập tức đỏ bừng bừng.

Vừa đổ sủi cảo trứng vào nồi, anh vừa hỏi.

- Em sao đó?

Cô bật cười giả lả:

- Không ạ.

Anh sờ mặt cô rồi lần xuống tay, thắc mắc hỏi:

- Nóng lắm à, mà tay em lạnh thế.

Thư Lộ vội vàng xoa tay:

- Tay chân em lúc nào chẳng lạnh.

Gia Tu dốc toàn bộ đồ ăn vào nồi.

- Mau ăn thôi, ăn xong rồi về.

Cô lóng ngóng vớt cá viên, bắt đầu chớp chớp.

- Nhiều thế này, làm sao... em ăn hết được...

Giọng điệu của anh nghiêm khắc như thầy giáo vậy, song vẻ mặt lại ngộ hết biết.

- Chưa ăn xong, chưa được về.

Cô “hứ” một tiếng thật khê, rồi tiếp tục hí hoáy với món cá viên:

- Anh nghĩ ra à!

Anh già mỉm cười nhìn cô, đoạn gấp giò viên vào bát cho cô. Phố phường bên ngoài náo nhiệt tươi vui, thậm chí loáng thoáng đâu đây tiếng pháo hoa đi đùng, công lịch sắp bước sang niên đại mở đầu bằng con số hai, có lẽ đây là cái tết Dương náo nhiệt nhất trong lịch sử.

Lúc ôm bụng, thoải mái ngả người xuống ghế sofa, Thư Lộ mới nhận ra mình đã chén sạch nồi lẩu, sờ cái bụng căng tròn, cô thật không dám tin.

Gia Tu đang lúi húi rửa bát trong bếp, cảnh này khiến Thư Lộ có cảm giác thời gian đang lồng vào nhau, dường như bọn họ đã là hai ông bà cụ sáu mươi, bảy mươi tuổi, sống một cuộc đời bình an mỹ mãn.

Đột nhiên, Gia Tu quay phắt lại nhìn cô, cô luống cuống ngó ra cửa sổ, lảng tránh cái nhìn của anh. Bỗng một tiếng pháo đình tai nhức óc từ lầu dưới vọng lên, hai người giật nảy mình, nhìn về mặt sưng sốt của nhau, không hên mà cùng bật cười.

Trong lòng Thư Lộ có một tiếng nói rất khê: Mày yêu anh ấy ư?

Cô muốn phủ nhận theo bản năng, nhưng giọng nói kia lại vang lên: Không yêu sao còn mỉm cười với anh ấy.

Ờ nhỉ, tại sao vậy, cô cũng không biết nữa. Cô chỉ biết, lúc vui vẻ cô muốn kể với anh, lúc buồn rầu, chỉ cần mấy câu an ủi của anh, tâm trạng cô sẽ dịu hơn rất nhiều.

Chưa bao giờ cô làm rõ tình cảm của mình với anh, thực chất cô thấy anh nhàm chán vô cùng, thậm chí còn cô luôn cho rằng bọn họ thuộc về hai thế giới khác nhau. Anh chẳng có tí tởm nào lãng mạn nào cả, cũng chẳng chiều chuộng cô; nhưng mà, những lúc có anh, cô thấy yên tâm lắm, anh luôn đưa ra lời giải đáp ọi câu hỏi, tuồng như không việc gì là anh không giải quyết được.

Kể từ tối đó, cô càng không dám nghĩ ngợi linh tinh nữa. Bởi lẽ, anh chưa từng thể hiện tình cảm với cô.

Đối xử với ai, anh cũng hết mực đứng đắn, dường như cả thế giới này nằm gọn trong lòng bàn tay anh. So với anh, hiển nhiên cô bé nhỏ vô cùng, cô tự ti kinh khủng. Thành thử cô càng không dám phân tích tại sao tối đó họ lại làm như vậy? Nếu cô giải thích rằng, tối đó do uống say nên cô mới có những hành động điên cuồng mà ngày thường không dám làm, vậy lý do của anh là gì nhỉ? Cô không dám nghĩ nữa đâu, cô sợ mình sẽ nhận được câu trả lời: Tôi cũng là một người đàn ông bình thường.

Người đàn ông bình thường sẽ không cự tuyệt một người phụ nữ tự nguyện dâng hiến chính mình, dẫu anh ta chẳng hề có cảm tình gì với người phụ nữ đó?

Nhưng mà, Thư Lộ nghĩ, có mà người như thế mới là bất bình thường ấy!

Tiếng pháo đi đoàn cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Vừa lau tay, Gia Tu vừa tiến về phía cô, cái cảm giác thời gian đan lồng mới rồi đã tan biến mất tiêu, thay vào đó là mùi thuốc pháo ngào ngạt cả bầu không khí.

- Đang nghĩ gì đó? – Anh già ngồi xuống cạnh cô.

- Không ạ.

Bỗng nhiên cô thấy sợ, sợ cái kiểu “đàn ông bình thường” của anh.

Anh không lật tẩy cô, chỉ nhìn vào mắt cô rồi ung dung nói:

- Con gái trời sinh đã thích làm đà điều nhỉ?

Thư Lộ cúi đầu, không làm đà điều thì biết làm gì, nhẽ nào hỏi anh: Sao hôm đó anh lại lên giường với em? Anh có ý với em à?

- Nếu tôi nói... sau tối đó, tôi chỉ muốn chơi đùa với em, liệu em có tin chứ?

Dường như anh đọc được suy nghĩ của cô thì phải.

- Em... em không biết.

Ánh mắt anh nhìn cô vô cùng nghiêm túc.

- Em có từng nghĩ vì sao hôm đó mình lại làm như vậy, hoặc có từng nghĩ vì sao tôi lại làm thế không?

Cô cũng nhìn anh, mắt ngân ngấn hơi nước, rất lâu sau cô mới cất tiếng:

- Em...

Lại một trận pháo di đoàn ất đi tiếng Thư Lộ, chiếc đồng hồ treo tường cổ xưa trong phòng khách giống tiếng đình đang, báo với mỗi người thời khắc đã bước sang năm 2000.

Mọi âm thanh dần lắng xuống cũng là lúc Thư Lộ lí nhí nói:

- Em... em phải về đây.

Chiều ngày tết, một mình Thư Lộ lặn lội tới thư viện. Người thưa vắng, cô lang thang giữa những giá sách, tuông như quay về cái thời sinh viên. Thư viện tách cô ra khỏi đời thực huyền ảo kia, để cô có được khoảng lặng tạm thời. Bây giờ cô mới nghiệm ra, vì sao Shunji Iwai[2] lại để Itsuki Fujii[3] thoát ả thoát hiện sau bức rèm trắng của thư viện. Có lẽ chính cảnh quay ấy đã khiến Itsuki Fujii trở thành hoàng tử bạch mã thần bí trong lòng biết bao cô gái, bằng không thì cậu cũng chỉ là một chàng trai yếu ớt và hay e thẹn.

Thư Lộ muốn tìm ít sách nói về thể kỷ mới, nhưng lòng vòng rất lâu mà chẳng thu hoạch được gì. Cô dựa người vào giá sách, bỗng thấy chơi vơi. Đã không cách nào tập trung tinh thần, cô đành chọn đại vài cuốn sách. Lúc trở về chỗ ngồi, người đối diện đặt một bịch bánh bích quy trước mặt cô.

- Tiểu Man... – Thư Lộ sững sốt nói.

- Ngạc nhiên chưa? – Tiểu Man hớn hở cười nói, đoạn tiếp lời: – Tổ hơi bị chăm chỉ đấy nhé.

Thư Lộ đỏ khốc đỏ cười:

- Cậu không có việc gì làm à?

- Không có gì làm thì mới tới thư viện chắc, nói vậy chẳng phải cậu ngồi không cả ngày à. – Cô nàng cãi bướng.

- Tổ khác, cậu khác, tới thư viện để làm việc mà.

Tiểu Man cắn miếng bánh bích quy:

- Rồi rồi, tớ thừa nhận cậu chăm hơn tớ, tớ thừa nhận tớ thất tình, nên tới để tìm lại cảm xúc.

Thư Lộ đặt ngón tay lên môi, ý nói: Nhỏ tiếng chứ.

Tiểu Man ngó dáo dác bốn bề, đoạn thì thào hỏi:

- Cậu đang tìm cái gì đó.

Thư Lộ cũng thì thầm lại:

- Tổ chúc đã dẫn, không được tiết lộ bí mật với cậu.

Tiểu Man nguyền bả:

- Đạo này, cậu đùa nhạt y như anh “giáo sư” .

Mặt Thư Lộ sầm xuống, nhưng rất nhanh cô đã hắng giọng nói:

- Nói với cậu bao nhiêu lần rồi, anh ấy không phải “giáo sư”.

Thay vì bắt bẻ, Tiểu Man lại híp mắt nhìn cô. Ánh mắt của cô nàng khiến Thư Lộ mất tự nhiên, song vẫn tỏ ra bình thản, đoạn lật giở trang sách trước mặt.

- Không phải cậu với lão dìu nhau lên giường rồi chứ? – Ngón trỏ của Tiểu Man chỉ thẳng vào cô.

- Cậu bớt tục tĩu đi không được à? - Song tự bản thân cô lại thấy mình như thể hụt hơi

Tiểu Man chắt lưỡi, rút bao ba số ra, vẽ đặc chí châm lửa chẳng khác nào một con mèo vừa vồ được chuột.

- Xin lỗi chỗ này cầm hút thuốc.

Giọng lạnh lùng của bà cô quản lý bất ngờ vang lên sát bên tai hai người.

Tiểu Man hốt hải dập đầu thuốc mới nhen lửa vào sổ ghi chép của Thư Lộ, vẽ cười trừ, hậm hực chẳng khác nào học sinh bị bắt lỗi.

Thư Lộ có cảm giác trán mình đang vã mồ hôi lạnh.

Đợi quản lý bỏ đi, Tiểu Man lại tươi hơn hớn:

- Đừng làm màu, tớ thoát nhìn là biết ngay.

Cô không đáp, cũng không biết phải trả lời ra sao, chối hay nhận đối với cô mà nói, nó đều bối rối như nhau cả.

Thấy cô ủ ê rầu rĩ, Tiểu Man không gặng hỏi thêm, mà tự lẩm bẩm một mình:

- Già cũng có cái hay của già, nhưng mà nhiều khi tư tưởng của bọn họ khó hiểu lắm.

Thư Lộ nhìn Tiểu Man, khuôn mặt u buồn gợi cô nghĩ tới mình của thời đã qua. Liệu có phải người phụ nữ thất tình nào cũng giống nhau không? Yêu cũng được, mà hận cũng xong, trong mắt người khác, vẻ sành sỏi hiện rõ mồn một trên gương mặt cô ấy vào giây phút này chỉ giống như một tiểu phẩm về tình yêu, song bản thân mình lại thấy xót xa lắm thay.

- Sau mỗi cuộc tình đổ vỡ, hoặc là ta sẽ trưởng thành hoặc sa ngã theo đó. – Thư Lộ bất ngờ lên tiếng.

Tiểu Man nhìn cô, tưởng như đã hiểu ý tứ trong lời cô nói.

- Một chị học học khoá trên từng nói với tớ như thế đấy. – Thư Lộ chống tay đỡ đầu mình: – Tớ thấy cũng có lý.

Kể từ chiều hôm đó, lần đầu tiên cả hai cô gái cùng nhau dồn hết tâm sức cho công việc. Đồng thời, cũng là lần đầu tiên Thư Lộ nhận ra rằng, có lẽ trọn đời mình sẽ theo cái nghề này mất thôi.

Một tuần sau tết Dương, Thư Lộ có cảm tưởng hình như anh già đã bất ngờ bốc hơi hoàn toàn khỏi cuộc sống của mình.

Cô không hề thấy bóng dáng anh, dù ở tầng trệt của đài phát thanh, cổng nhà, thư viện, sạp hàng súp cay hay bất kì nơi đâu. Thậm chí không một cú điện thoại, không một ai nhắc đến anh trước mặt cô, ngay cả chị gái và anh rể về nhà ăn cơm cũng không một lời hỏi han về anh.

Cứ như thể anh đã bốc hơi hoàn toàn khỏi nhân gian vậy. Thậm chí Thư Lộ còn nghĩ, hay anh không thuộc về thế giới này, phải chăng sẽ có một ngày, mọi người đều nói với cô rằng, họ chưa từng nghe nói tới con người này. Vậy bọn họ là gì với nhau, cuộc tình dang dở giữa ma và người hả?

Nghĩ đến đó, đầu Thư Lộ liền đau như búa bổ, miệng sườn heo sốt tiêu đen ăn từ trưa cũng nhộn nhạo trong dạ. Trời ơi, cô nghĩ, hình như sườn heo không hợp tiêu đen thì phải, hai thứ đó không đội trời chung với nhau mà.

Cô cặp với anh già, rốt cuộc là bát tết sốt tiêu đen hay sườn heo sốt tiêu đen đây hả trời...

Bỗng có người vỗ vai cô. Thư Lộ quay lại, thấy một người phụ nữ đeo gọng kính màu đen kiểu xưa.

- Nếu thế này... – Bà ta tháo kính xuống: -Vẫn nhớ tôi chứ?

- À... cô là...

Trong đầu Thư Lộ tức thì lục tìm cái tên của bà ta, người mà cô mới gặp gỡ tuần trước xong.

- Phan Bĩ Đắc. – Bà nhà văn mỉm cười nói.

- A chào cô ạ.

Thư Lộ lập tức chìa tay ra. Thú thực, Thư Lộ chưa bao giờ phủ nhận cái trí nhớ cà tàng của mình. Khi người ta tự giới thiệu xong, cô luôn lịch thiệp chìa tay tỏ lòng hữu nghị.

Nữ nhà văn có vẻ phật ý, bà ta bắt tay cô rất chặt, đoạn nói:

- Tôi tới tham dự một tiết mục nghị luận xã hội, MC khá nổi tiếng... tên là cái gì...

- Đinh Phàm. – Thư Lộ đỡ lời.

- À đúng. – Phan Bĩ Đắc đeo kính lên, làm vậy khiến bà ấy đĩnh đạc hơn hẳn: – Bài phỏng vấn lần trước của cô chưa hoàn thành, bao giờ gọi lại cho tôi nhé.

- Vâng ạ.

Thư Lộ bấm bụng nghĩ, cô không nhớ nổi lần trước đã phỏng vấn những gì nữa, mà cứ như thể người bị phỏng vấn là mình vậy.

Tạm biệt bà cô nhà văn, Thư Lộ liền quay về văn phòng. Ngoài cửa sổ, nắng lên rực rỡ, lạ ở chỗ tự nhiên cô thấy nhớ anh già. Lòng chộn rộn nghĩ, hay tối nay gọi điện cho lão ấy nhỉ.

Giờ tan tầm, Thư Lộ cất quyển danh bạ lưu số điện thoại của anh già vào trong túi áo khoác, hai tay thọc vô túi áo là nắm chặt cuốn sổ nhỏ xíu. Cô cúi đầu, rảo bước trong gió, ý nghĩa muốn về nhà gọi điện càng lúc càng trở nên cấp thiết.

Bỗng cô đâm sầm vào một người. Luống cuống ngẩng đầu lên, khuôn mặt nghiêm nghị của anh già xuất hiện lù lù ngay trước mắt.

Cô kinh ngạc há hốc mồm nhìn anh, gió thốc vào họng khiến cô bật mấy tiếng ho:

- Sao lại là anh?

- Sao không thể là tôi? – Ánh mắt Gia Tu thoáng xót xa.

Anh choàng lại khăn cho cô, anh biết cô thường dùng khăn choàng cổ kiêm luôn khẩu trang:

- Đi ăn súp cay Tứ Xuyên không?

Thư Lộ nhìn anh, chẳng nói chẳng rằng, máy móc gạt đầu, rồi nói bước anh leo lên taxi.

Trong xe ẩm cúng vô cùng, Thư Lộ tháo khăn quàng cổ xuống, len lén trộm nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của anh:

- Tuần qua... sao anh không... gọi điện cho em.

- Tôi bận công tác.

Thư Lộ nghĩ thầm trong bụng “Công tác thì cũng gọi được chứ bộ.” song cô không nói ra miệng, nói vậy cứ làm như cô mong điện thoại của anh lắm vậy.

Cô liếc anh, chợt nhận ra anh đang tằm tằm nhìn mình.

Bỗng đâu, anh nắm lấy tay cô, cầm áp nhẹ lên gò má cô, ôm cô vào lòng.

Chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ dựa vào nhau lặng lẽ thế thôi. Thư Lộ chợt nghĩ, hình như thời gian đang lắng lại, người qua đường, cửa hiệu và những con đường vun vút lướt qua bên ngoài cửa sổ chỉ là thứ đồ trang trí, còn hai người bọn họ mới là vật thể sống, sự tồn tại của họ mới là chân thật.

Taxi dừng bánh, giọng bác tài đều đều không âm điệu:

- Mười ba tệ, cảm ơn. (Thấy tôi không lên tiếng là mấy người coi tôi thành xác chết đấy phỏng?)

Trả tiền xuống xe, và lại một lần nữa, chỗ vốn bán súp cay hàng ngày nay lại trống hươ trống hoác – khiến cả hai thất vọng tràn trề.

Hai người cùng nhìn nhau, Gia Tu nói:

- Lên nhà tôi vậy, nhưng mà nguyên liệu làm lẩu không còn nhiều đâu, lần trước bị em ăn hết rồi.
- Đành giải quyết cho xong đồng còn thừa vậy. – Thư Lộ hóm hỉnh nói.

Thay vì đáp, Gia Tu chỉ chăm chăm nhìn cô, cho đến khi cô ngại ngừng lảng tránh ánh mắt anh.

- Em biết không?

Anh bước lại gần, cúi xuống, tỉm trán lên trán cô:

- Suốt một tuần tôi cố kiềm chế không gọi điện cho em... tôi cũng không biết mình kiềm chế kiểu gì nữa...

Thư Lộ lặng người sững sốt. Cô sợ mình sẽ hôn lên đôi môi anh nếu dám động đây. Cô chỉ biết hỏi một câu ngờ nghệch:

- Sao anh phải kiềm chế?

Anh già chớp mắt, cô có cảm giác rất rõ rệt hàng lông mi của anh vừa quét trên mặt cô, gợi ngứa ngáy râm ran.

- Em nhỏ lên nhà ăn lẩu đi thôi.

Anh mỉm cười kéo tay cô, đoạn lấy chìa khoá trong túi ra. Tay anh ấm áp, ram ráp, giống bàn tay ba đất cô đến trường thưở nhỏ.

Bỗng Thư Lộ cảm thấy, dù ở mặt nào đi chăng nữa, thì mình vẫn chưa xứng tầm làm đối thủ của lão.

Thời gian thu âm của “Đường sách thênh thang” chuyển từ chiều Chủ nhật sang chiều thứ Ba, vậy là Thư Lộ khỏi phải mất cả ngày thứ Bảy để chuẩn bị bản thảo nữa. Giờ giấc làm việc của cô bắt đầu giống dân văn phòng bình thường rồi đó.

Hôm đi công tác về, anh già tặng cô một chiếc Panasonic GD90[4] màu bạc làm quà. Cô chỉ đáp lại bằng một tiếng “ờ” rồi lặng lẽ nhận lấy, đợi anh già trở vào bếp lấy coca, cô liền phấn khích xoa xoa vuốt vuốt thân máy trơn truột, cô khao khát một chiếc di động từ lâu rồi, mà còn đúng mẫu cô thích nữa chứ!

Chẳng rõ tự bao giờ, dường như anh đã nắm rõ mọi niềm vui buồn giận của cô. Những lúc ở bên anh, mọi giằng giems đều trở nên dư thừa.

Trở về nhà, cô lưu số máy anh già đầu tiên. Thoạt đầu cô còn rầu rĩ nghĩ, coi như báo đáp lại món quà anh tặng vậy. Rồi rất nhanh sau đó, cô liền hớn hở gọi điện đi khắp nơi, thông báo cho bạn bè gần xa số máy của mình, cứ như thể chỉ mình cô có di động trên quả đất này vậy, chỉ mình cô được anh già tặng di động vậy...

Trưa thứ sáu, cô vẫn ăn món sườn heo sốt tiêu đen trong căng tin, dù lòng còn thắc mắc vì sao không phải sườn heo cốt lết nhưng bụng vẫn bảo dạ, thôi nấu với cái gì chẳng được, tiêu đen đâu nhất thiết phải đi với bít tết.

Thế mà, chiều đến cô vẫn hối hận vì đã ăn món sườn heo sốt tiêu đen. Trong giờ họp, dạ dày cô bắt đầu rục rịch biểu tình, thậm chí lãnh đạo dài đang tuyên dương mà cô cũng ù ù cạc cạc. Bấm bụng đợi tới lúc tan họp, dạ dày lại bình thường như cân đường hộp sữa một cách kì lạ, Thư Lộ tự nhủ: Hay do chứng “sợ họp” nhỉ?

Tối qua, anh già gọi điện hẹn tối nay dẫn cô đi ăn cơm. Lòng cô khắp khối thầm mong, thế mà lúc gặp nhau ở dưới lầu, anh lại dẫn cô đi mua KFC.

Anh giải thích ngắn gọn:

- Nhà Quân và Nhà Văn đang đợi.

- Sao anh không gọi điện cho em. – Thư Lộ ảo não nói.

- Bây giờ nói cũng như nhau mà.

- Như đầu mà như. – Cô nói với vẻ ảm ức: – Thế này thì làm sao đồng nghiệp biết em có di động được, mà còn là GD90 nữa chứ, cả buổi chiều em đắn đo suy nghĩ mãi không biết nên khoe khéo kiểu gì.

Anh già ngệt mặt, sau rồi phá lên cười.

Lần đầu tiên Thư Lộ thấy anh già cười thoải mái đến vậy, trước kia nhiều lần chỉ thấy anh cười mỉm mà thôi.

- Sao, buồn cười gì chứ?

Anh già cười tươi rói, hai bên má lúm đồng tiền nho nhỏ hiện rõ trên khóe môi:

- Không có gì, chí ít, em cũng là cô bé thành thực.

Thư Lộ hậm hực nghĩ, là bởi trước mặt anh, cô không cần giấu giếm gì đó thôi.

Sau tiếng chuông cửa, tiếng bước chân hối hả vang lên, tuy lần trước cũng nghe thấy tiếng bước chân tương tự, nhưng Thư Lộ vẫn cảm chắc trong lòng, người ra mở cửa là Nhã Văn.

- Cô chú đến rồi ạ!

Nhã Văn đón lấy bịch túi đựng KFC từ tay hai người.

Lúc ăn cơm, hai anh em nói cười rôm rả, chắc đã làm lành rồi đây.

Anh già ngồi kế bên, mỉm cười nhìn hai đứa cháu bằng dáng vẻ hồn hậu. Thư Lộ chợt nghĩ, nếu năm xưa mẹ hai đứa nhỏ lấy người em thay vì cưới người anh, thì có khi con cái anh già cũng tầm này tuổi rồi cũng nên.

Cô thấy hơi tò mò, không biết mẹ bọn nhỏ như thế nào nhỉ, đẹp nghiêng nước nghiêng thành hay khí chất cao sang nhỉ? Bởi trong ấn tượng của cô, chỉ những người phụ nữ như vậy mới xứng với anh già.

Đúng lúc đó, chuông cửa reo vang. Nhã Quân đứng dậy ra mở cửa, một người đàn ông cao to đứng ngoài, đường nét khuôn mặt hao hao Gia Tu. Nhưng biểu cảm không nghiêm nghị bằng anh già, mà hiền hoà và mang lại cảm giác ấm áp hơn nhiều.

- Ba.

Nhã Quân rút đôi dép cất trong kệ ra, đưa ba nó.

Thư Lộ đang cắn hamburger bỗng cứng đờ mặt, thì ra đây là anh trai của Gia Tu, kiêm ba bọn nhỏ – nói vậy tức là “phụ huynh” rồi...

Cô vội vàng nuốt miếng bánh trong miệng, dùng giấy lau qua quýt mấy cái, đợi ông anh bước tới, cô lập tức đứng phắt dậy, lễ phép nói:

- Em chào anh ạ.[5]

Anh ta sững sờ ra mặt, sau mới ôn tồn hỏi:

- Cháu là... bạn của Nhã Quân và Nhã Văn à, chào cháu, chú là ba hai đứa, cứ gọi chú là chú Bùi cho tiện.

Nói dứt câu, anh mới nhận ra bốn kẻ còn lại đang á khẩu nhìn mình. Hai đứa con gặng lăm mới nhin được cười, nom có vẻ chật vật, bởi coca trong miệng Nhã Văn đã men theo khoe miệng chực chảy ra ngoài. Anh hơi lo, miếng coca ấy mà phun trúng quần áo thì không sao, bịch Ômô anh mới mua dạo gần đây rất tiện, không cần vò tay, cứ quăng vào máy giặt là xong, nhưng ngộ nhỡ nó phun ra tẩm tẩm lông cừu anh mới mua tuần trước thì rắc rối to. Tiệm giặt khô trong khu mới dọn đi, nếu mang ra ngoài giặt, lại phải vác tới tận Từ Gia Hối cơ. Đoạn anh ngó sang đứa con trai, một tay thẳng bé cầm đùi gà rán, tay kia cầm tương cà, hai thứ ấy chực rơi xuống lúc nào chẳng biết – trời ơi đó là tẩm tẩm anh mới mua tuần trước, giá khuyến mại là bốn trăm tám mươi tám tệ tám hào! Chưa kể cô bé ngoan ngoãn lễ phép kia đang nhìn anh với con mắt tròn xoe, cố gì lại ngạc nhiên đến vậy, nhẽ nào – trông anh quá trẻ, không giống ba bọn nhỏ à? Mấy

năm trước chắc còn đỡ, chẳng bù ấy năm nay tóc bạc tua tủa, Nhã Văn thường nói, hai năm qua ba già sạm đi... trời ơi, Liêm Pha[6] già mất rồi. À còn cả Gia Tu, bình thường thằng em vốn cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, thế mà bữa nay nom lạnh te, mặt hơi tái, điệu bộ như muốn đánh nhau, hay dạo này yếu thần nhỉ?

- Đây là bạn em, Tào Thư Lộ. Thư Lộ, đây là anh trai tôi. – Giọng Gia Tu nghe thực sự lạnh lùng: – Bùi Gia Thần.

Hai đứa nhỏ không nhịn được nữa, liền phá ra cười. Gia Thần để ý thấy coca trong miệng Nhã Văn và tương cà trên tay Nhã Quân rủ nhau nhỏ xuống tấm thảm lông cừu trắng toát, mà anh mới mua với giá khuyến mãi là bốn trăm tám mươi tám tệ tám hào, song bất chấp tất cả, anh vẫn lịch lãm gật đầu với Thư Lộ:

- Chào em, anh thường nghe Gia Tu và hai đứa nhỏ nhắc tới em, anh không nghĩ em...

Anh ngắt câu giữa chừng, bầu không khí xung quanh lập tức im lặng:

- ... Lại trẻ thế này.

Thư Lộ cười thân mật đáp lại, song bụng bảo dạ, chắc mình cười phải sượng lắm.

Thứ Sáu, nắng dịu dàng, chẳng rõ căng tin mắc cái giống gì mà ọi người ăn món sườn heo sốt tiêu đen suốt ba tuần liền. Thư Lộ bấm bụng nhường sườn heo cho Tiểu Man, bởi bữa nay, cô thấy người nôn nao mắc ỏi dù chưa bỏ bụng thứ gì.

- Cậu biết gì chưa? – Tiểu Man vừa ăn sườn heo, vừa lúng búng nói: – Hôm qua anh Triệu bảo, thứ Ba tuần sau thu hai số liền đó.

- Ngày mấy?

- Hai nhằm tháng một.

Khái niệm về thời gian của Thư Lộ không được rõ ràng cho lắm, chỉ lảng máng nhớ sắp đến Tết mà thôi.

- Hôm nay bao nhiêu rồi?

- Hai mốt rồi đó.

Hai mốt à... hình như cô quên chuyện gì đó thì phải, song nghĩ mãi, nghĩ đến nát óc mà chẳng ra.

Chiều đến, cô có cảm giác bông bênh nhẹ trôi. Lúc họp bàn kịch bản, mọi người thảo luận cái gì đó hình như chẳng liên quan tới cô, chốc chốc cô lại tự hỏi, rốt cuộc mình quên cái gì nhỉ.

Tầm trưa, cuối cùng anh già đã chịu gọi điện tới, để cô có cơ hội “nở mày nở mặt” một phen, nhưng đang vội thu tiết mục, nên cô đã từ chối lời mời ăn cơm tối.

Nhân lúc nghỉ giải lao, cô tranh thủ vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Vừa đi, cô vừa xắn tay áo, nước lạnh vã lên mặt chắc chắn sẽ thoải mái hơn. Biên tập phòng kế bên và đạo diễn vừa bước ra từ nhà vệ sinh, chào cô xong, họ liền bàn bạc gì đó.

- Tổ khoảng tầm bốn mươi ngày, chu kỳ dài hơn người bình thường...

Thư Lộ mở vòi nước, hít một hơi thật sâu rồi ghé mặt lại gần, nước máy mơn man trên má cô, cảm giác đóng băng trong chớp mắt. Thế rồi, cô sực nhớ ra gì đó, thậm chí quên cả nín thở khiến nước xộc vào mũi. Cô ngẩng phắt đầu lên, đoạn nhìn mình trong gương, không nén được cơn ho, mũi tắc nghẽn thật khó chịu, nhưng lúc này, đối với cô mà nói đã chẳng còn cảm giác gì. Cuối cùng cô mới biết mình quên gì...

Bạn thân[7]! Bà bạn thân kia đến giờ còn chưa thấy đâu!

[1] “Lão ngoan đồng” là ngoại hiệu của Chu Bá Thông trong tiểu thuyết của Kim Dung, là người có tính tình ngây thơ, hay đùa giỡn như trẻ con.

[2] Đạo diễn của phim Love letter.

[3] Love letter kể về Hiroko Watanabe đã mất đi vị hôn phu Itsuki Fuji của mình trong một tai nạn khi leo núi. Vào ngày giỗ lần thứ hai của Itsuki Fuji, Watanabe tìm thấy địa chỉ nhà cũ của Fuji trong album ảnh thời trung học của anh. Cô quyết định viết cho vị hôn phu đã mất của mình một lá thư và gửi theo địa chỉ đó dù biết rằng địa chỉ đó đã không còn tồn tại. Thật bất ngờ là cô đã nhận được hồi âm của Fuji. Không dám chắc người hồi âm thư có phải là Fuji không, Hiroko tiếp tục gửi thư và phát hiện ra rằng đó không phải là người chồng chưa cưới đã qua đời của mình mà là một cô gái có cùng tên với anh, và thật tình cờ, cô gái đó là bạn học trung học của Itsuki Fuji.

[4] Năm 2000 các cậu ạ, đừng thắc mắc nhiều ; ;

[5] Lại giải thích: các cậu cũng biết xưng hô ngô nị trong tiếng trung giống I you trong tiếng anh rồi đó, chỗ này Thư Lộ nói “em chào anh ạ” thì cũng không khác gì “cháu chào chú ạ”, nên chú “phụ huynh” hiểu nhầm là điều dễ hiểu nhé.

[6] Sự tích thì đọc ở đây, dài quá, ngại viết chết đi được: https://vi.wikipedia.org/wiki/Li%C3%A4m_Pha

[7] Ý chỉ kinh nguyệt.

5. Chương 5: Thành Viên Của Tiệc Cưới (2)

Bùi Gia Tu đứng dưới tầng trệt của đài phát thanh, gió thốc một rét căm căm lướt qua mặt anh, mang tới cảm giác ngọt ngào. Dường như anh đang quay về với những ngày đông tháng giá của New York, anh dành cả ngày trong thư viện, cho tới lúc đóng cửa mới nhận ra mặt đường loang loáng nước mưa tự bao giờ. Mưa tạnh, anh kéo cao cổ áo khoác, xách cặp giấy tờ đập nước mưa đi về hướng nhà trọ. Kỳ nghỉ hè sau đó, anh cố gắng tìm một công việc gần thư viện, rồi thường xuyên trốn ra thư viện trong giờ làm việc, để tránh ông chủ biết, anh quàng áo khoác lại chỗ làm, làm như anh chỉ bỏ ra ngoài một lúc. Thế nên thứ gió rét này chẳng thấm thía vào đâu so với anh.

Dáng người thẳng tắp của anh trở nên ngô nghĩnh và mới lạ so với đám đông so vai rụt cổ. Anh chìa tay lấy di động ra xem, để chắc chắn mình không bỏ lỡ cuộc gọi nào, rồi lại lặng lẽ đợi chờ.

Anh thấy nghi ngờ, rõ ràng tầm trưa nói với anh buổi tối rất bận, thế mà đến chiều đã gọi điện đề nghị gặp mặt do có việc gấp, chắc con gái thường vậy, mọi phút mọi giây đều tiềm tàng khả năng vô hạn.

Đạo gần đây khi về nhà, anh thường có cảm giác bơ vơ là lạ khôn tả. Anh lẻ bóng đã mười mấy năm, sống một mình thành quen mất rồi. Lắm khi ghé nhà anh trai, thấy cháu trai cháu gái nô đùa âm ỉ, anh cũng thấy vui nhưng bảo anh sống chung với hai đứa nó, anh chỉ muốn khước từ. Tối qua nằm trên giường, bỗng dưng anh có một mong ước, ước gì ai đó xuất hiện trước mặt anh, bất kể là vui vẻ hạnh phúc hay buồn bực khổ đau, sự xuất hiện của cô khiến anh ngập tràn hạnh phúc.

Đó là tình yêu chăng? Nếu phải, vậy cũng hơi muộn nhỉ, muộn đến nỗi anh có cảm giác tình yêu vắt vả ghé. Hay người già thường thế?

Nhưng cô bé ấy, dáng vẻ bỏ chạy của cô luôn khiến cơn bực dọc trong anh bùng phát rất nhanh. Anh toan túm lấy cô, cảnh cáo cô đừng có mà làm ngơ; đừng có làm bộ căm cú đi lướt qua anh; đừng có mà cau mày bởi những thứ ngổn ngang trong lòng; cũng đừng nghĩ cách vùng khỏi anh. Thực lòng anh rất muốn hỏi cô, rốt cuộc mối quan hệ này là thế nào với cô, thế mà lần nào cũng như lần nào, lời dâng lên tới môi, anh lại như mắc phải xương cá, nhả không xong mà nuốt thì không đành.

Nghĩ tới đó, anh liền thấy bất lực, hình như nhiều năm lắm rồi anh không biết tới thứ cảm giác này, thậm chí, đã quên đi phần nào. Thế mà vào những ngày đông rét buốt của năm 2000, một cô bé con lại khiến anh nếm trải mùi vị của thất bại.

Cái tên “anh già” là cách cô thường gọi anh, biết đâu đối với cô mà nói, anh có hơi già thật. Cơ mà những lúc ở bên nhau, anh cảm nhận được rất nhiều hào hứng phấn khởi, chính là thứ cảm xúc tuổi đôi mươi chưa từng trải nghiệm, nay đã tìm thấy nơi cô.

Trước mặt cô, đôi khi anh tỏ ra trịch thượng, bởi anh xuất sắc, tài năng, có năng lực và sôi đời. Thế mà thi thoảng cũng tự ti lắm thay, bởi tuổi anh đâu còn trẻ nữa, cuộc sống của anh trầm lặng có quy củ đáng

hoàng, anh là người đàn ông trung niên cơ mà. Còn cô, sự trẻ trung khiến anh chói mắt, cô hồn nhiên, ngay thẳng, luôn giương cao chính nghĩa, đầy sức sống, dù đôi khi rất bướng, nhưng mà bướng một cách đáng yêu.

Cái anh lo là, một ngày nào đó, thứ hào quang được tình yêu thấp lên trong anh sẽ tắt lịm, anh sẽ quay về với vẻ trầm mặc vốn có, liệu cô có chấp nhận nổi cuộc sống đó không? Lúc ấy, có lẽ anh đã là người đàn ông trung niên đúng chuẩn; còn cô, cô sẽ là người phụ nữ trưởng thành ở độ vừa chín. Lúc ấy, giá trị quan và thế giới quan của cô đã hoàn thiện, liệu cô có cho rằng bản thân mình chính là người mà cô muốn, cuộc sống kia chính là thứ mà cô mong đợi?

Ôi anh không trả lời được...

Anh rút điện thoại ra xem lần nữa, ngẩng lên thấy bóng dáng bé nhỏ từ chôn xa chạy lại, dù không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô, song anh vẫn rào bước tiến tới, bởi anh chợt nhận ra nét mệt mỏi trong cô.

- Sao thế?

Cô giật mình ngẩng lên nhìn anh bằng ánh mắt trống rỗng. Cô không nói, chỉ lắc đầu nguây nguây.

Anh chau mày nhìn cô đầy lo lắng, tự nhiên lòng thấy xót xa.

- Về nhà anh trước đã, được không?

Biểu cảm của cô chực như sắp khóc.

Anh dìu cô lên taxi, dọc đường thấy cô im ỉm không hé môi lấy nửa lời, anh cũng căng thẳng hơn hẳn, chỉ lo lát nữa cô sẽ thông báo một tin vô cùng tệ hại. Anh siết chặt bàn tay lạnh ngắt của Thư Lộ, để chứng minh cô ấy vẫn ở ngay cạnh bên. Giá như có thể, anh ước giây phút này kéo dài đến vô tận, cứ nắm cho tới khi bàn tay ấy ấm lên...

- Hình như...

- ?

- Em có... có em bé rồi.

Mắt Thư Lộ mở tròn xoe, dường như đến chính cô cũng không tin nổi.

- ... - Gia Tu kinh ngạc nhìn cô, qua một lúc mới thốt lên: - Hay quá.

- Cái... cái gì hay quá.

- Ý tôi là...

Lần đầu tiên trong cuộc đời, đứng trước mặt cô mà anh không thốt nổi nên lời, tuồng như không từ ngữ nào có thể bày tỏ được cảm xúc của anh:

- Tuyệt vời, rất tuyệt... chúng ta lấy nhau nhé.

- Anh... - Thư Lộ tròn mắt lớn hơn: - Anh đùa cái gì thế! Anh bị điên à?

Gia Tu thật sự không biết nên cười hay khóc nữa, bình thường khi người đàn ông nói vậy, chẳng phải người con gái sẽ mừng cuống cả lên đó ư? Thế mà cô bé con này lại mắng anh điên...

- Em muốn bỏ đứa nhỏ à? - Anh đành mặt nhìn cô, ánh mắt nguội lạnh. Không đợi cô đáp, anh đã khẳng định chắc nịch: - Tuyệt đối không được!

- ... - Thư Lộ cứng họng, nhìn anh sững sốt.

- Lát nữa tôi đưa em về.

- Anh làm gì...

Dường như cô vẫn chưa lấy lại tinh thần sau cú shock.

- Về việc chúng ta kết hôn, tôi mong nhận được sự đồng ý của ba mẹ em.

- ... Anh không định làm thật đấy chứ.

Cô nhìn anh bằng vẻ mặt ngô nghê, nom đáng yêu vô cùng. Gia Tu muốn bật cười, nhưng bụng bảo dạ: đang thảo luận vấn đề nghiêm túc đó nhé, mình mà cười vào lúc này, thế nào cô bé cũng tưởng mình đùa cho coi.

Tin tức này đối với anh mà nói đúng là động trời, nhưng rất nhanh anh đã nghĩ, thực ra chuyện vẫn có thể chấp nhận được cơ mà. Phản ứng đầu tiên của anh là, anh muốn hai người sẽ cùng nhau nuôi nấng đứa nhỏ, vậy thì kết hôn là bắt buộc rồi. Thậm chí thắng thốt ban đầu đã vỡ òa thành niềm vui, bởi anh hồ hởi nhận ra, mình sắp có một gia đình hạnh phúc đích thực như một lẽ bình thường.

- Mọi việc quyết vậy nhé.

Anh chốt hạ bằng giọng điệu quen thuộc thường thấy trong phiên họp thường kỳ ở ngân hàng, không màng đếm xỉa tới vẻ chết trân của Thư Lộ.

Đưa nhóc con ủ rũ như gà rù về nhà xong, Gia Tu liền về nhà đi ngủ. Những chơi vơi, bức bối, khó chịu không tên trong vòng một tháng trước đều bốc hơi sạch sẽ, bỗng đâu thế giới này lại quay về trong tầm tay anh. Hoặc có khi chính Thư Lộ đã quay về với vòng tay anh.

Thậm chí trong lòng anh thậm mừng tượng ra cá tính, tướng mạo, giới tính của đứa bé. Tới khi ngoảnh đầu nhìn lại, chính anh cũng giật mình, khát vọng về một gia đình từ lúc nào đã có trong anh? Từng chứng kiến biết bao mối quan hệ đổ vỡ và cả cuộc sống hậu hôn nhân thiếu niềm vui, cứ tưởng trái tim mình đã già cỗi không còn đủ sức để phát ra tín hiệu về “tình yêu”. Khi mà hồi ức về tình yêu trở nên mờ nhạt trong anh, thì cô lại mang đến cho trái tim cần cỗi này những nhịp đập chọn rộn kì diệu.

Anh thiếp trôi vào giấc ngủ rất nhanh, thậm chí còn đánh một giấc ngon lành tính trong vòng một tháng trở lại đây.

Hôm sau, lúc gặp Thư Lộ, quãng thâm quanh mắt cô có vẻ nghiêm trọng hơn.

- Buổi tối nhớ ngủ đủ giấc. – Anh xót xa muốn xoa má cô, song đành nén xuống.

- Anh bảo em ngủ kiểu gì...

Cô mút nước hoa quả trong cốc thủy tinh, mặt tỏ vẻ bất lực.

- Chuyện hôm qua tôi nói, em thấy thế nào?

- ...

Cô ngẩng phắt đầu nhìn anh, điệu bộ giống một em học sinh lưu ban nghe nói mình được phép thi lại:

- Nếu em nói, em không muốn kết hôn, anh có đồng ý không?

- Không. – Anh lạnh lùng cự tuyệt.

- ... Vậy nếu em nói, em không muốn sinh con?

- Cũng không.

- Vậy em có quyền chọn lựa gì ở đây?

Cô gắt lên, khách khứa mấy bàn xung quanh trong nhà hàng đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía họ.

- Có. Em được phép chọn lựa thời gian nói chuyện với ba mẹ, chọn thời gian tổ chức hôn lễ. Em có thể chọn kiểu nhẫn và mẫu váy cưới, chọn nơi tổ chức và khách mời. Em được quyền quyết định tên đứa nhỏ và xem xét mình có nên đi làm trong thời kỳ bầu bí hay không.

Anh ngưng một lúc, đoan nhìn cô:

- Em có rất nhiều quyền chọn lựa, trừ hai việc trên.

- Bây giờ em mới được biết anh là kẻ độc tài chuyên chế đấy. – Cô lí nhí nói trong miệng.

- Kể từ hôm nay em sẽ còn phát hiện ra rất nhiều truyện mà trước đây em không biết. – Anh tủm tỉm nói.

Thư Lộ gườm gườm nhìn anh. Còn anh, chẳng khó để anh nhận ra cơn giận dữ của cô. Nhưng anh vẫn thắc mắc, nhẽ nào cô không muốn lấy anh? Cô không muốn đứa trẻ này ư?

Bởi cô còn trẻ, hay bởi cô chưa sẵn sàng làm mẹ, hay... hay bởi cô chưa từng nghĩ đến việc làm mẹ của con anh?

Anh bối rối nhận ra, mình không biết phải nói thế nào, không biết phải bày tỏ tình cảm ra sao, thậm chí anh còn không thể mở miệng hỏi cô ấy có yêu mình không... Có lẽ, đối với người đàn ông đã bước qua cột mốc ba mươi, thừa nhận tình cảm là việc khó hơn lên trời, chẳng khác nào trần trường đứng giữa đường giữa xá. Ba mươi lăm năm cuộc đời, anh đã quen làm một kẻ cẩn trọng, bảo thủ, mọi việc anh làm đều có quy luật và nguyên tắc của nó, bên cạnh đó, anh luôn quan niệm những việc mình làm là đúng. Nhưng Tào Thư Lộ lại luôn phá vỡ mọi nguyên tắc của anh. Anh miệt mài muốn thay đổi cô, song không ngờ người thay đổi lại là mình.

Mỗi lần sum họp gia đình, chị Cả thường nhắc đến chuyện hôn nhân đại sự của anh. Cả nhà sốt ruột lắm rồi, thằng con lớn nhà chị Cả năm nay vừa tốt nghiệp cử nhân, hai đứa nhà anh trai rục rịch ôn thi đại học. Chỉ có anh, hằng ngày lè loi đưa bước trên đường về, dường như cuộc sống độc thân đã thành lẽ lối, cứ thế mà đi thôi. Song có một lần, bà nội chín mươi mấy tuổi nhà anh bỗng cười nắc nẻ nói một câu đặc sệt khẩu âm Ninh Ba ngàn năm khó đổi:

- Rồi Gia Tu sẽ đợi được, rồi sẽ đợi được.

Nói xong câu đó, hôm sau, bà nội liền về với tổ tông ngay bên lò sưởi của phòng khách, nụ cười mủm mĩm vẫn đọng trên môi. Chính vào giây phút đó, lần đầu tiên anh cân nhắc một cách nghiêm túc về hôn nhân và gia đình.

Anh từng có mấy cô bạn gái, nhưng ấn tượng nhất là mối tình năm mười sáu tuổi, với Tâm Nghi, con gái chú Điền sống lầu trên.

Tâm Nghi lớn hơn anh ba tuổi, khi anh mới chỉ là một thằng nhóc lớp mười mướt non choẹt, thì chị đã là sinh viên đại học, không những cùng trường mà còn chung khoa với ông anh Gia Thần. Hai người chỉ được gặp nhau vào dịp cuối tuần, những hôm thứ Sáu anh luôn bồn chồn bất an một cách khó hiểu, rồi anh bắt đầu chú ý tới dáng vẻ của mình, sau đó thường xuyên bồn chồn ngẩn ngơ, hễ rảnh rỗi là trong đầu lại lăm lăm những câu chuyện Tâm Nghi từng kể, biểu cảm của chị, nụ cười của chị... và anh sẽ vui, sẽ buồn, sẽ thấp thỏm, cả những nhớ nhung.

Trước đó anh chưa từng nếm mùi tình yêu, đồng thời cũng không tin vào tình yêu. Một học sinh gương mẫu luôn đứng đầu bảng từ hồi nhà trẻ như anh, bỗng trở nên ngổ ngược vào năm lớp mười. Anh trốn học tới trường thăm chị, thành tích thi cử không còn là mục tiêu phấn đấu của anh nữa, thay vào đó là nụ cười của Tâm Nghi đã chiếm hữu tất cả. Những lúc Tâm Nghi trống tiết, hai người thường tới công viên Cẩm Giang, hoặc bên lên ôm nhau trong vườn hoa vắng người vào buổi tối. Những lúc ở bên nhau, anh thấy mình không còn là cậu học trò “ba tốt”[1] ngoan ngoãn thật thà nữa, anh như biến thành chú mèo máy Đôrêmon bay liệng tự do giữa không trung.

Để anh vui vẻ cực dễ, chỉ cần nghĩ tới Tâm Nghi, và thế là lòng anh sẽ ngập tràn hạnh phúc. Cho tới một buổi tối Chủ nhật, Tâm Nghi nói với anh rằng, chị ấy đã phải lòng Gia Thần.

Bấy giờ anh mới vỡ lẽ, vì sao số lần hẹn hò dạo gần đây ít ỏi đến đáng sợ. Gia Thần cũng hiếm khi về nhà, lần nào về cũng dẫn đo như có lời muốn nói, chưa kể ông anh còn tìm đủ mọi cách để lấy lòng cậu em.

Không để anh kịp hoàn hồn thì một chuyện động trời đã xảy ra, Tâm Nghi có thai! Chú Điền nổi giận đùng đùng đuổi chị ra đường, Gia Thần đến tạ lỗi đồng thời cương quyết nói, anh ấy sẽ dẫn Thư Nghi bỏ đi. Mối tình đổ vỡ của Gia Tu trở thành màn đạo đầu ột vở kịch ái tình, nhiều năm sau khi nhớ lại, anh mới kinh ngạc nhận ra một điều hết sức nực cười, anh cũng là nam nhân vật chính trong phim Quỳnh Dao chứ chẳng đùa, có điều anh sắm vai nam chính hai đẳng thương mà thôi.

Sau cùng, Gia Thần và Tâm Nghi vẫn đi tới hôn nhân, Thư Nghi nghỉ học sinh con, bão tố đã lặng gió tại đó. Gia Tu lại quay về với nếp sống gương mẫu trước kia, anh không kêu gào khóc lóc như những gã nam chính hai trong truyện Quỳnh Dao, cũng không lập kế hoạch chia rẽ bọn họ. Anh bình tĩnh chấp nhận mọi

chuyện, bình tĩnh chấp nhận cuộc sống khiến anh tê liệt, như thể sóng gió chưa từng về quanh đây. Ngoại trừ một lần, nhìn bóng lưng anh miệt mài đèn sách, mẹ khẽ nói:

- Mẹ biết con không trách cứ Gia Thần và Tâm Nghi, song nếu con cảm thấy khó chịu, thì cũng đừng dồn nén trong lòng.

Đêm ấy, anh khoá trái cửa, lặng lẽ buông xuôi dòng nước mắt. Nhiều năm sau, anh không còn nhớ nổi tình trạng lúc đó của mình như thế nào nữa. Nhưng anh nhớ rõ, kể từ ngày đó anh đã hạ quyết tâm phải quên đi vết thương mang tên mối tình đầu này, để bắt đầu một cuộc đời mới.

Quả thực anh không oán giận Gia Thần và Tâm Nghi, có điều, kể từ đó về sau, càng ngày anh càng nề nếp, khuôn phép hơn. Qua bên Mỹ, anh cũng từng vất vai đôi ba mối tình, song trái tim anh chưa một lần ấm lên. Lần nào chia tay họ cũng bày tỏ nỗi thất vọng về anh, anh chỉ biết cười trừ áy náy, đến bản thân anh còn chán chính mình nữa là...

Điều đáng tiếc nhất là, mười năm sau đó Gia Thần và Tâm Nghi đã đường ai nấy đi, họ không phải cặp đôi nam nữ chính, vượt qua mọi giông tố để được yêu, được nắm lấy tay nhau đi hết cuộc đời như trong kịch Quỳnh Dao. Chính điều đó đã khiến nỗi thất vọng về tình yêu và hôn nhân của Gia Tu càng thêm nặng nề, thì ra hai người chẳng bao giờ có được cái kết mỹ mãn như trong cổ tích, bất kể anh tận lực tác thành thế nào.

Rất nhiều năm sau đó, đã mấy lần anh nghĩ, nếu năm xưa Tâm Nghi không yêu Gia Thần, nếu người Tâm Nghi lấy là mình, vậy cuộc đời anh phải chăng sẽ khác đi. Nhưng sau lần quay về gặp Tâm Nghi, cuối cùng anh đã nghiệm ra, người trao anh hạnh phúc trong quá khứ đã không còn nữa rồi; dẫu có bao nhiêu cái “nếu như” cũng chẳng thể nào mang niềm hạnh phúc về với anh, huống hồ cuộc đời không hề có “nếu như”.

Thế mà vào lúc này đây, người phụ nữ thứ hai khiến anh ngập tràn trong hạnh phúc đang ngồi trước mặt anh. Dẫu mười mấy năm qua, khả năng tiếp đãi phụ nữ của anh chẳng tiến bộ tẹo nào, và anh cũng không hiểu phụ nữ cho lắm, song anh thầm tự nhủ, nhất định phải giữ lấy cô ấy, phải giữ lấy niềm hạnh phúc hiếm hoi này.

Hết giờ làm việc ngày thứ Sáu, Gia Tu hẹn Tôn Kiến Thiết – chồng Thư Linh. Hai người là bạn học ở Princeton, từng là làm chung với nhau bên New York một thời gian sau tốt nghiệp.

- Có chuyện gì mà gọi tôi ra đây bằng được thế.

Tôn Kiến Thiết chào đời tại Manhattan, học tại Bắc Kinh trước khi lên đại học. Sau khi kết hôn với Thư Linh, anh về Thượng Hải an cư lập nghiệp. Mọi thứ không có gì phải phàn nàn, trừ việc người ta thường xuyên lôi cái tên quê mùa của anh ra làm trò cười, khiến anh vô cùng khó chịu.

- Giúp tôi mua đồ. – Gia Tu căng thẳng nói.

Kiến Thiết đặt chiếc áo dạ trên tay xuống, vất đại lên thành ghế bên cạnh.

- Mua gì?

- Nhấn.

- Nhấn gì? – Bây giờ Kiến Thiết mới nhìn chằm chằm Gia Tu.

- ... Nhấn cưới?

- Ai cưới? – Kiến Thiết trợn ngược mắt.

- Tôi.

Tôn Kiến Thiết là người chất phác, vui buồn đều tỏ lộ trên mặt, nhưng chưa bao giờ Gia Tu thấy ở cậu ta đeo vẻ mặt kinh ngạc khó diễn tả bằng lời như lúc này, khiến anh không khỏi bật cười:

- Ngạc nhiên lắm à?

- Đâu chỉ ngạc nhiên. – Ông bạn già vỗ bàn, tách cà phê trước mặt Gia Tu bắn vẩy ra bàn: – Đúng là sét đánh ngang tai.

Gia Tu nhún miệng cười, không đáp.

- Forgive me, tôi học tự nhiên, không giỏi văn vẻ, hình như tôi diễn không chuẩn lắm thì phải, nhưng chắc ông cũng hiểu tôi ngạc nhiên thế nào rồi chứ. – Ngừng một lúc, đoạn Kiến Thiết tiếp lời: – Biểu hiện của tôi kinh hoàng lắm hả?

- Sure.

Gia Tu khoanh tay, mỉm cười nhìn lão bạn.

- Ông không biết chứ. – Kiến Thiết dùng tay ra hiệu: – Lần đầu tiên gặp ông ở văn phòng của hội sinh viên, tôi đã coi ông là kinh địch một sống một còn, nhưng sau này tôi mới nhận ra, ông không thích phụ nữ cho lắm, nên tôi tự thấy thoải mái hơn một tẹo.

- ...

- Thực ra hồi đó tôi cũng từng thắc mắc, hay ông bị... – Ông bạn bĩu môi, làm vẻ mặt châm biếm kiểu Mỹ, rồi vồn vã bổ sung thêm: – Dĩ nhiên, sau này tôi mới phát hiện ra, ông không phải vậy.

- Ông phát hiện kiểu gì?

Gia Tu thắc mắc nhìn lão bạn.

- À... – Kiến Thiết ngượng ngịu, nhìn lảng ra chỗ khác, miệng lí nhí nói: – Có lần tôi vắt quần xì của mình lên giường ông, ông vừa thấy đã hắt văng đi, nên tôi rút ra kết luận: ông không thích con trai.

Gia Tu nhún vai, thực ra anh chẳng ấn tượng gì về chuyện này.

- Thôi được rồi, này Harry. – Kiến Thiết bỗng nghiêm mặt nhìn anh: – Em nào... có phước lấy được ông thế?

Lúc câu “có phước” buột ra khỏi miệng, Kiến Thiết hơi ngập ngừng một tẹo, sau rồi bù đắp thêm một nụ cười chum chim lấy duyên.

Gia Tu không trả lời, mà gọi phục vụ tính tiền. Áo khoác của anh vắt thẳng thớm trên lưng ghế, chỗ dính cà phê đã được anh dùng giấy lụa xử lý sạch sẽ.

Anh thích cái cảm giác nắm giữ mọi thứ trong tay, nhưng cứ gặp Thư Lộ là anh lại mất tự tin.

Chiều thứ Bảy, Gia Tu hẹn Thư Lộ đến nhà. Mấy ngày qua, hình như cô hơi có thành kiến với anh, thông minh cỡ anh mà không tài nào hiểu nổi, cô nhóc hai tư tuổi này rốt cuộc đang nghĩ những gì.

Anh bật lò sưởi từ sớm, để cô bước vào sẽ không thấy lạnh. Chẳng hiểu có làm sao anh lại thấy căng thẳng, món đồ hôm qua chọn mua với Kiến Thiết, anh đặt ở góc sofa.

Chuông cửa reo vang, anh liền hốt hải ra mở. Thư Lộ mặc áo phao dày cộm đứng bên ngoài cửa, bờ môi mím chặt, nom căng thẳng chẳng kém. Cô khác hẳn những người con gái anh từng gặp, cô không có vẻ bề ngoài rực rỡ diễm lệ, song ma xui quỷ khiến thế nào mà anh không dứt mắt ra được.

- Vào đi.

Anh dắt cô vào nhà, rồi xuống bếp pha cà phê, đồng thời lăm nhăm trong dạ những lời đã nghĩ cả tối.

- Em.. em có chuyện muốn nói. – Thư Lộ bắt ngờ lên tiếng.

- ?

- Em... – Cô nhìn anh, đắn đo lưỡng lự: – Em không muốn sinh con, không muốn kết hôn.

- ... Lý do?

Chiếc muỗng trên tay Gia Tu bỗng run lên.

- Em không biết nên giải thích thế nào để anh hiểu nhưng em biết, từ ngày anh nói chuyện kết hôn với em, hôm nào em cũng thấy sợ hãi, em sợ thật đấy.

Cô ghen ngào nói, như một người vội vã trút bỏ tâm sự:

- Tối nào em cũng mất ngủ, em không biết tương lai mình lấy anh sẽ thế nào, chúng ta... chúng ta quá khác biệt.

- ...

Anh lặng lẽ nghiền ngẫm lời cô nói.

- Anh là người... người thông minh và rất tài giỏi. Còn em chỉ là cô sinh viên vừa tốt nghiệp cử nhân, so với anh, em chẳng khác nào đứa nhí đồng. Bản thân em chỉ giỏi khôn vặt mà thôi, em cũng không xinh đẹp gì cho cam, thậm chí em không có nổi một chiếc áo khoác của Channel, cũng chẳng biết Greenpan[2] là ai, lắm lúc em quen thói ỷ lại vào anh... nhưng, em là người có suy nghĩ độc lập! Thi thoảng đến chính em cũng không rõ mình muốn gì, nhưng em biết chắc chắn rằng, nếu không có tình yêu, vậy em không thể lấy anh được, không thể vì đứa nhỏ mà lấy anh được!

Câu sau cùng cô nói trong hoảng loạn, nhưng nói xong, cô lại có cảm giác như được giải thoát.

- ...

Gia Tu nhìn cô, không hé môi nửa lời, “nhì đồng” cũng biết chống đối rồi đấy.

- Em... em không biết có anh hiểu không? – Thấy anh im lìm như hóa đá, cô đâm cuống: – Em không thể kết hôn vì mang thai ngoài ý muốn, hôn nhân không thể thiếu tình yêu...

- ... Làm sao có thể thiếu tình yêu được

Mãi rồi anh mới lên tiếng.

- Làm sao mà có chứ... – Cô trợn mắt nhìn anh đầy bất ngờ.

- Làm sao có thể thiếu tình yêu được.

Anh lặp lại lời mình, đoạn bước tới, hôn ngẫu nhiên bờ môi cô.

Nếu không yêu, anh đã chẳng tới thư viện đều đặn hàng tuần cốt đợi cô; nếu không yêu, anh đã chẳng còn cào ruột gan khi cô khóc; đã chẳng mượn rượu lên giường với cô; đã chẳng đổ kị cái gã trước kia khiến cô một mực nhớ nhưng ... nếu không yêu, chẳng đời nào anh dễ nghị cưới cô!

Lòng hoài nghi, nỗi ám ức, và cả sự tức giận trong cô đang dần dịu xuống, anh có thể cảm nhận được. Nếu lý do cực tuyệt của cô chỉ vồn vẹn chữ “yêu”, vậy cuối cùng anh cũng được thở phào...

- Anh thật... – Thư Lộ bất ngờ đẩy anh ra, ngây ngơ hỏi: – ... Thật sự yêu em ư?

Gia Tu mỉm cười nhìn cô, phớt nhẹ nụ hôn lên trán, đoạn ôm cô vào lòng:

- Em nói xem?

Thế mà chẳng ai nói năng gì, chỉ lặng lẽ cảm nhận hơi thở lúa đôi trong vòng ôm siết chặt.

Gia Tu đặt chiếc hộp nhung đen đã chuẩn bị sẵn vào tay Thư Lộ. Thấy ánh mắt nửa kinh ngạc nửa mừng vui của cô, lòng bỗng mạnh mẽ cảm giác, biết đâu mình sẽ có được những gì bản thân khát khao.

Song Gia Tu không hề biết rằng, rất nhiều năm sau này, Thư Lộ mới nhận ra, đây là lời bày tỏ thẳng thắn nhất của anh.

Gia Tu ngồi xuống bên bàn ăn, tiện tay bật đèn đoạn hỏi.

- Mai anh ghé nhà em được không?

Bầu trời mùa đông sập tối rất nhanh. Tầm chiều, nhân lúc Thư Lộ đang ngủ trưa, anh ra chợ mua mấy thứ nguyên vật liệu để chế biến món tử. Khi bụng mấy món ăn bốc khói nghi ngút lên bàn, một cảm giác là lạ nhen nhóm trong anh, cứ như thể hai người đã sống chung nhiều năm lắm rồi vậy.

- Làm gì ạ? – Thư Lộ trợn tròn mắt, miệng cắn đũa.

- Nói chuyện với ba mẹ em.

- ...

Biểu cảm của cô chẳng khác nào đứa học sinh cá biệt nghe tin thầy giáo sắp tới nhà gặp phụ huynh.

- Ngày mốt ba mẹ anh và chị gái về đây, ra Giêng, anh muốn hai gia đình sắp xếp gặp mặt.

- ...

Bồng Gia Tu nắm chặt tay Thư Lộ:

- Em sợ à?

Anh không rõ cô ấy có hiểu câu hỏi của mình hay không, nhưng khuôn mặt non nớt của cô lại tỏ ra kiên định:

- Sợ, nhưng em biết đó là việc nhất thiết phải làm.

Giây phút này, chính cô khiến trái tim anh xốn xang rung động. Anh nghe mắt mình có mùi ẩm ướt, bèn đứng dậy đi vào bếp, vờ như có đồ cần lấy, tránh để cô nhìn thấy. Nhiều khi cô quen thói dựa dẫm vào anh, hoặc đứng như cô ấy nói, cô ấy không sắc nước hương trời, chỉ giỏi khôn vặt, không khoác lên mình những bộ cánh đắt tiền, cũng chẳng biết chủ tịch Fed[3] là thần thánh phương nào. Vậy mà con người bé nhỏ ấy luôn giữ vững niềm tin, một khi đã chắc dạp vào điều mình làm, tất sẽ theo tới cùng.

- Nhưng có chuyện này, anh phải nhớ hộ em. – Thư Lộ co chân ngồi lên ghế sofa: – Tuyệt đối không được nói với ba em việc em mang thai, bằng không...

- Ờ...

Gia Tu nhìn cái tủ lạnh trống rỗng, chẳng hiểu mình phải lấy gì. Có điều, trong anh đang âm ỉ vui sướng, cảm xúc na ná cái thời kỳ mười sáu tuổi lần đầu biết yêu, dường như cuộc đời anh đã bắt đầu sang trang từ đây.

Đưa Thư Lộ về nhà xong, tiện đường Gia Tu tạt qua thăm hai đứa cháu, bất ngờ ở chỗ Gia Thần cũng đang ở nhà.

- Hai đứa con đi coi phim đây!

Nhã Văn hớn hỏ múa máy chân tay nhảy ra khỏi cửa, theo sau là Nhã Quân đang mài một quần khăn, đeo găng tay, như thể bên ngoài rét mướt cắt da cắt thịt không bằng.

- Muộn thế này rồi...

Gia Tu ra chiều khó hiểu, nhìn theo hai đứa nhỏ khuất sau cánh cửa.

Gia Thần rót tách trà nóng, đoạn nói:

- Nghe đâu là giải trí thông đêm, dù sao rạp phim cũng ở ngay đây, chắc chẳng sao đâu.

- Con cái đang học cấp ba mà anh cũng thoáng tính nhĩ. – Gia Tu đưa ra kết luận.

Gia Thần bưng tách trà ra ghé ngồi, cười nói:

- Anh cứ tưởng mình là người cha tặc trách chứ.

Gia Tu cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống đầu bên kia của ghế sofa, tạm thời không thể cụng tách trà mà lão anh vừa pha hộ:

- Chí ít anh cũng thương bọn trẻ.

Gia Thần không đáp, mỗi lần nói chuyện giữa hai người thường xuyên xuất hiện khoảng lặng, song không hề khiến người ta phải bối rối sượng sùng, riết rồi cũng quen.

- Chú vẫn giận Tâm Nghi à? – Đột nhiên Gia Thần lên tiếng hỏi.

Gia Tu cười tỉnh rụi:

- Giận gì? Giận chị ấy lấy anh à?

- Dĩ nhiên là không.

- ?

- Giận cô ấy vứt lại hai đứa trẻ.

Gia Tu ngẫm một lúc mới trả lời:

- Hơi hơi. Nhưng đó là chuyện của hai người, em không có quyền trách cứ ai cả.

- Cô ấy... lần trước về đây tìm chú phải không?

- Vâng.

Gia Tu lấy làm lạ, làm sao lão anh lại biết nhỉ. Song anh vẫn gật đầu thản nhiên, do ngay từ đầu anh không định bụng giấu giếm chuyện này. :

- Bọn em tới Starbuck uống cốc cà phê.

- Cô ấy vẫn ổn chứ?

- Không đến nỗi.

Bầu không khí im lặng lượn lờ chen giữa hai người, song không hề tẻ ngắt. Có thể họ đang cân nhắc, mà cũng có thể là không.

Qua một lúc, Gia Tu nhanh chóng cắt lời phá tan bầu không khí im lặng giữa hai người:

- Em muốn... lấy vợ.

Gia Thần há hốc mồm nhìn cậu em, nói chẳng nên câu:

- Ngạc nhiên lắm à?

- Không... không... hề.

Gia Tu cười thâm trong bụng, lần nào nói dối, lão anh cũng lấp bắp như gà mắc tóc.

- Là cô bé đó à?

- À vâng.

Gia Tu gật đầu mà chẳng hề nhận ra vẻ dương dương tự đắc đang hiện sờ sờ trên mặt.

- Tuy có hơi đột ngột nhưng mà... – Gia Thần vỗ vai cậu em: – Chúc mừng chú! Hẳn ba mẹ sẽ mừng lắm, thằng lông bông như chú rồi cuộc cũng có người muốn lấy.

Gia Tu nhấc tách trà Gia Thần vừa pha, vị nhạt thếch trôi tuột xuống cổ họng. Mặc dù tình cảm giữa hai anh em lạt lẽo chẳng kém gì tách trà này, song thứ tình cảm đó là bất di bất dịch. Kiến Thiết từng hỏi anh, đã bao giờ hận Gia Thần, dẫu chỉ mảy may chút đỉnh. Anh thành thật trả lời: không hề, vì lão ấy là anh trai tôi mà.

Trưa hôm sau, Gia Tu mang quà tới nhà Thư Lộ. Thư Linh và Kiến Thiết trùng hợp thế nào cũng ở đó. Biết anh ghé nhà chơi, Thư Linh lập tức há hốc mồm, mắt tròn ngược, rặn mãi chẳng ra câu.

Những người khác cũng ngạc nhiên không kém, riêng mình Thư Lộ là đứng ngoài cười ngậy ngô một cách bất lực.

- Cậu theo tôi vào đây.

Ông Tào nói với Gia Tu bằng giọng điệu cán bộ lão thành quen thuộc.

Gia Tu nới gót ông cụ bước vào thư phòng, trước khi cánh cửa kịp khép lại, vẫn loáng thoáng nghe thấy Thư Linh và bà Tào cùng lúc hỏi Thư Lộ:

- Thật đó à?!

Ông Tào chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ. Cửa sổ thư phòng trở về phía Bắc, lúc này ánh sáng hơi âm u.

- Cậu là bạn học với Thư Linh và Kiến Thiết?

- Vâng ạ.

Gia Tu bấm bụng nghĩ, kể từ đợt thi đại học, bây giờ anh mới gặp lại cái cảm giác căng căng thẳng tột độ, đến mức lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi kiểu này.

- Thư Lộ nhà tôi tuổi vẫn còn nhỏ.

- Vâng ạ.

- Cậu năm nay bao nhiêu rồi?

- Thưa bác, cháu ba năm ạ.

- Ba năm... cậu không nghĩ giữa hai đứa có khoảng cách về tư tưởng à?

- Cháu nghĩ... có ạ. – Gia Tu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt ông cụ: – Nhưng điều đó không hề gây trở ngại cho cuộc hôn nhân của chúng cháu.

Mặt ông Tào vẫn đanh như thép, ông nhướn mày, đoạn quay mặt tránh nhìn Gia Tu. Qua một lúc lâu mới nói:

- Cậu đã cân nhắc kỹ chưa? Tôi tin với... tuổi của cậu, chắc hẳn cậu phải biết rõ kết hôn có ý nghĩa thế nào.

- Vâng, cháu đã nghĩ kỹ rồi ạ.

- ...

- ...

- Vậy được rồi, nhờ cậu chuyển lời tới ông bà bên đó, hy vọng hai nhà chúng ta có thể gặp nhau ăn bữa cơm.

Thực ra anh đã lên dây cót tinh thần, sẵn sàng chịu ăn mắng, chịu ngờ vực, thậm chí bị từ chối, song không ngờ mọi việc lại suôn sẻ đến vậy. Suýt chút nữa là anh đã phá ra cười, ông cụ nghiêm nghị đứng trước mặt anh lúc này chẳng mấy nữa là bố vợ anh rồi.

Chính lúc đó, bỗng có người gõ cửa, Thư Lộ thò đầu vô, mặt trắng bệch hơn cả mới rồi.

- Con xin phép cắt ngang tí ạ, con có chuyện muốn nói với Gia Tu.

Ông Tào nhìn hai đứa rồi miễn cưỡng khoát tay, cho phép Gia Tu ra ngoài.

- Sao thế?

Gia Tu theo Thư Lộ ra ngoài, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa.

- Anh qua đây.

Thư Lộ kéo anh về phòng bình, sập cửa đánh “rầm”.

Mắt cô rưng rưng:

- Em... kinh... kinh nguyệt của em đến rồi.

Gia Tu sững sờ trong chốc lát, chốc sau mới cất tiếng “ừ”.

- Vậy chúng ta khỏi cần lấy nhau nữa rồi! – Cô lí nhí nói.

Giây phút ấy, não anh trống trơn, anh có cảm giác bỗng bênh chơi vơi, mọi thứ tuồng như không phải thật. Khi anh ngỡ tưởng mình đã túm được hạnh phúc thì cô lại lòi tuột anh về thực tại.

- Anh và ba em bàn tới việc đám cưới rồi à? – Cô luống cuống hỏi

- Dĩ nhiên...

- Ôi...

Dáng vẻ tuyệt vọng của cô khiến anh thất lòng.

- Anh không lấy em vì đứa bé! – Anh cất giọng lạnh lùng: – Bất kể em có thai hay không, hoặc tin hay không thì cũng mặc, anh yêu em nên mới ngỏ lời cầu hôn.

- ... – Cô nhìn anh, như thể lấy làm lạ lắm bởi những lời anh nói.

- Nếu em chịu lấy anh chỉ vì đứa bé. – Anh ngưng một lúc, ra vẻ hạ quyết tâm rồi tiếp lời: – Vậy bây giờ em có đủ thời gian và lý do để cân nhắc lại rồi đấy.

Dứt lời, anh không màng nhìn cô lấy một cái, mà mở cửa bỏ thẳng ra ngoài. Thậm chí Thư Linh và Kiến Thiết đang mãi nghe lén bên ngoài cũng không kịp chạy về ghế sofa, để diễn trò “Ồ bọn này đang xem tivi mà”.

Anh không rõ mình đã chào tạm biệt ba mẹ Thư Lộ ra sao, chỉ lảng máng nhớ rằng, lúc ra đến cửa vẫn nghe Thư Linh thì thào hỏi:

- Chuyện đứa bé là sao?

Nắng đông chan hoà rọi xuống thân anh, song Gia Tu không cảm nhận ra dòng máu đang cuộn chảy trong người. Đã nhiều năm qua, và bây giờ, lại một lần nữa anh nếm mùi thất bại.

Anh muốn về nhà, nhưng thực lòng không chịu nổi cái cảm giác cô đơn ngột ngạt; anh muốn tìm bạn bè uống rượu nhưng thằng bạn chí cốt đang bị phụ nhân lẫn nhạc mẫu đại nhân luân phiên oanh tạc ở bên đó; anh muốn gặp cô ấy, nhưng sợ sẽ phải nghe thêm mấy lời “Không muốn kết hôn” phát ra từ miệng cô.

Mười mấy năm qua, trái tim anh luôn bình yên, bây giờ lại bị cô bé con này khuấy đảo cho rối bòng bong.

Rồi chẳng hiểu run rủi thế nào, anh đã đứng trước cửa nhà Gia Thần. Bỗng có người vỗ lưng anh, là Nhã Quân.

- Chú, hôm qua chú không dặn bữa nay học mà.

Gia Tu cười khổ:

- Chú không đến để kèm cặp mấy đứa.

- Ba con không ở nhà.

- ...

Anh chẳng biết phải nói gì hơn.

- Chú lên nhà ngồi cái đã, con vừa mua thịt gà luộc này.

Nói rồi Nhã Quân liền đẩy ông chú lên lầu.

Quả nhiên Gia Thần không có ở nhà, căn phòng chìm trong tĩnh mịch, nếu lão ở nhà, tivi phòng khách luôn hoạt động hết công suất. Hồi nhỏ, nhà chỉ có chiếc tivi đen trắng hàng second-hand, năm Gia Tu lên đại học mới đổi sang chiếc tivi màu đầu tiên, chẳng rõ tự bao giờ mà Gia Thần hình thành thói cứ về nhà là phải bật tivi.

- Hôm nay ba con làm ca chiều, Nhã Văn đang ngủ tít mít.

Nhã Quân đồ thịt gà mới mua vào bát, chụp màng bọc thực phẩm lên, thao tác tỉ mỉ giống hệt Gia Thần.

Hằng nhờ lần đầu gặp Nhã Quân, khi đó thằng bé mới chào đời, người nhỏ xíu, tay chân co quắp. Mười mấy năm sau, nó đã lớn vổng lên, thời gian không để lại vết tích quá rõ rệt trên người Gia Tu, anh chỉ ý thức được thời gian vụt trôi như bóng câu lướt qua cửa khi nhìn bọn trẻ trưởng thành qua từng ngày.

- Đêm qua bà nội gọi điện nói ngày mai mọi người sẽ lên máy bay.

- Ừ.

Gia Tu nhớ lời dặn của ba Thư Lộ, ánh mắt hơi sa sầm.

- Bà bảo muốn gặp bạn gái chú.

Anh không biết phải trả lời ra sao.

- Cô chú cãi nhau ạ?

Nhã Quân ngưng tay làm việc, đoạn hỏi.

- ...

- ...

- Không biết. – Gia Tu cười khở: – Thực ra chú cũng mơ hồ về mối quan hệ này lắm.

- Vì sao ạ?

- ... Là bởi chú không dám khẳng định cô ấy thích mình, cũng không biết cô ấy muốn ở bên chú không.

- ...

- Cứ cho như, cả hai câu hỏi trên đều có chung đáp án “Có”, song chú cũng không dám khẳng định sau này, liệu cô ấy còn thích mình không, còn muốn ở bên mình mãi không.

Anh như một gã trung niên đang lải nhải kể lể cội lòng của mình, bởi không một ai hỏi anh đang nghĩ gì, người ta luôn đón nhận mọi điều anh nói. Anh thông minh, anh ưu tú, anh quả quyết, nhưng không một ai muốn biết, cũng không một ai muốn tin vào khía cạnh yếu đuối trong anh.

- Chú có chắc chắn bây giờ chú thật sự yêu cô ấy không?

- ... Chú nghĩ là có.

Anh không ý thức được rằng, mình đang trải lòng với đứa cháu trai mới mười bảy tuổi đầu.

- Vậy chú có dám khẳng định, mình sẽ yêu cô ấy trọn đời không?

- ...

Gia Tu đắm chiêu. Về mặt lý luận thì: không thể. Bởi lẽ nào ai dám nói trước tương lai.

- Tình cảm chân chính không phức tạp như người lớn các chú hay nghĩ đâu.

Nhã Quân mở tủ bếp, lấy gói trà ra:

- Chỉ cần hai người thật lòng, cứ ở bên nhau mà thấy vui vẻ là được. Chuyện sau này, để sau hẵng tính.

Thật không ngờ, vào lúc Gia Tu chán đời, thì một thằng nhóc tuổi tác chỉ bằng phân nửa quãng đường đời anh đã đi, lại giải thích cho anh biết thế nào là tình yêu và phương pháp đối mặt với tình yêu là gì. Nó tóm gọn, tháo gỡ mở bong bóng trong anh, có lẽ, chỉ những tâm hồn chưa nhuốm sự đời mới có thể nói ra một cách đơn giản và nhẹ tênh đến vậy.

- Chí ít. – Nhã Quân thả túi trà vào cốc, bỏ thêm ít kem sữa và đường: – Chỉ cần hai người yêu nhau là đã có thể ở bên nhau rồi, mọi người ai nấy đều tác thành, chẳng phải mọi thứ đều rất bằng phẳng đó thôi?

Dứt lời, thằng bé ghé miệng cốc vào vôi ấm giữ nhiệt, ấn nút bên trên, dòng nước nóng hơi hồi rót xuống cốc. Hỗn hợp trà, kem sữa và đường hòa quyện vào nhau, chẳng mấy chốc đã tan thành dung dịch màu cà phê.

- Sao nghe giọng con lại chán đời hơn cả chú thế?

Gia Tu tức cười hỏi.

Nhã Quân bĩu môi, có lẽ đây là biểu cảm duy nhất phù hợp với lứa tuổi của nó, bình thường, nó luôn cố biến mình giống Gia Thân.

Nhã Văn ngáp ngấn ngáp dài bước ra từ phòng ngủ, lèm bèm nói câu “Chú ạ”, đoạn nhận tách trà từ tay Nhã Quân, rồi chui tọt vào phòng.

Bất chợt Gia Tu sực nhớ tới mẹ chúng, nhớ tới những năm tháng trai tráng và phần ký ức khuất xa từ lâu. Có lẽ, anh là đứa con ưu tú, là người em tốt, là học trò ngoan, là nhân viên cốt cán nhưng xét về mặt tình cảm thì anh lại rút ngay từ vòng loại.

Buổi tối, một mình trở về nhà, tiếng tích tắc gõ nhịp đều đặn của chiếc đồng hồ già nua vang khắp gian phòng, mang đến cảm giác bình yên bất chợt, bình yên đến mức anh khó mà chịu được.

Anh rút điện thoại, bất ngờ nhận ra mình tắt máy từ đó đến giờ, chắc sập nguồn. Chẳng rõ cô nhóc kia có gọi anh không, nếu có, liệu cô bé có thất vọng không?

Ngả người xuống sofa, dưới ánh đèn vàng vọt, anh mới thấy được đôi chút ấm áp, đầu anh ỉn đau, rồi cũng đỡ hơn.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Ngó chiếc máy bàn hiệu Siemens màu đen, anh chần chừ chốc lát rồi uể oải nhấc máy:

- A lô...

- Tiểu Bảo à, mẹ đây.

Anh thấy đầu mình đau như búa bổ.

- Tối nay cả nhà lên máy bay rồi đó.

- Vâng, lúc đó, con sẽ tới đón.

- Nghe Đại Bảo nói, con có bạn gái rồi à?

Gia Tu bấm bụng nghĩ, mào đầu không phải tác phong làm việc của mẹ, cuối cùng bà đã nhắm vào trọng điểm, đủ để thấy bà cụ nôn nóng và tò mò thế nào.

- Vâng, mẹ về rồi bàn tiếp.

- Được được. – Mẹ anh hỉ hủ nói: – Vâng nhé, để mẹ nói với ba con.

Dứt lời, bà liền cúp máy, câu “Tạm biệt” chưa bao giờ nằm trong từ điển của bà.

Điện thoại lại reo, lực bất tòng tâm, Gia Tu đành nhấc máy, chắc mẹ lại quên căn dặn gì rồi.

- A lô...

- ...

- ...

Tim anh bỗng lỗi một nhịp.

- Anh... về rồi ạ.

Là Thư Lộ.

- Ủ.

- Hồi chiều em gọi hoài cho anh mà không được...

- Máy sập nguồn.

- Anh... chiều nay làm gì thế.

- Không làm gì cả.

Đột nhiên anh nhận ra, mình ăn nói dăm da dăm dẳng, y chang mấy cô bé con đang làm mình làm mẩy để bạn trai phải thấy ăn năn hối lỗi kỳ được, để người nghe ở đầu dây bên kia phải sờn tóc gáy.

- ... Anh giận đấy à?

- Ủ.

- Em không cố ý mà... vụ mang thai đó.

- ...

- Em xin lỗi.

- Anh nói rồi, anh lấy em không phải vì đứa bé, dĩ nhiên, đứa bé góp phần xúc tiến quá trình kết hôn.

- Thế... chúng mình phải làm sao.

Giọng cô sụt sùi như sắp khóc, nghe đầy bất lực.

- ...

- ...

Rất lâu sau đó cả hai cùng im lặng, miết tới khi Gia Tu mở lời:

- Anh hỏi em lại một lần nữa, bây giờ em có muốn lấy anh không?

- ...

Đầu dây bên kia vẫn im lìm như hạt thóc, gọi nổi thất vọng ập đến với anh. Có thể, anh ép cô phải đưa ra quyết định khi tình cảm vừa manh nha bắt đầu, là việc cực kỳ vô lý.

- Em không cần phải trả lời ngay, cứ suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời anh. Bây giờ anh hơi mệt, chúng ta không đay đoạ nhau nữa, cứ yên ổn ngủ một giấc đi nhé.

Gác máy, trái tim anh vẫn nặng trĩu, nhưng chí ít, anh đã tìm lại đôi chút lý trí. Lý trí mách bảo anh rằng, quả là bất công khi ép một cô bé mới hai tư cái xuân xanh – phải dâng hiến cả phần đời còn lại bên cạnh một một người đàn ông hơn cô ấy mười tuổi, sau nửa năm quen biết – trừ phi hai người “có thai ngoài ý muốn”.

Anh cởi áo khoác, tắt đèn, về phòng nằm ngủ. Có lẽ, đó là việc duy nhất anh có thể làm vào lúc này.

Sáng hôm sau, Gia Tu xin nghỉ nửa ngày để ra sân bay đón ba mẹ và chị gái. Khi taxi lao vun vút trên cầu vượt, anh mới chợt nhớ ra: cuối tuần đã là Tết rồi. Có lẽ đây là dịp vui vẻ nhất trong năm. Cả nhà ba thế hệ bao gồm ba mẹ, anh chị em và mấy đứa cháu, quây quần bên chiếc bàn tròn rộng vừa phải trong phòng khách vào đêm giao thừa, khung cảnh ấy khác xa với sinh hoạt tẻ nhạt vào dịp cuối tuần của người độc thân như anh. Ai nấy đều náo nức, bầu không khí gia đình ấm cúng, cửa sổ dán giấy đỏ, khói thơm lừng ngào ngạt gian bếp. Sau mỗi lần giải tán ai về nhà nấy, để lại mình anh bơ vơ giữa gian phòng khách, cứ nghĩ cảnh náo nhiệt trước đây chỉ có trong tưởng tượng, mọi thứ lại trở về với vẻ yên bình vốn có.

Hình như mẹ luôn là người tìm được anh bất chấp biển người nghìn nghịt, vừa ra khỏi cửa, bà đã vẫy tay gọi anh:

- Tiểu Bảo! Tiểu Bảo!

Nụ cười bắt gặp nở trên môi anh, làn mây mù dày đặc khiến anh ngọt ngào bấy lâu, chí ít đã tan biến vào giây phút này.

Căn nhà vốn bình yên bỗng xuất hiện năm con người, khiến bầu không khí sôi động hơn hẳn. Hai đứa cháu đã thôi cái trò đuổi bắt quanh nhà như hồi còn bé, nhưng bàn trà vẫn bày bữa đồ ăn vặt, vụn bím bím rơi vãi khắp thảm. Ba mẹ anh chất đồ vào tủ lạnh đến chật ních, hai ông bà quăng đồng kem Haagen-Dazs của anh xuống bàn, chỉ để nhét vừa đồng sủi cảo đông lạnh trị giá mấy đồng năm lạng, cho đến khi kem tan thành nước mới chợt nhớ ra phải vứt đi. Anh rẽ bậu bụi không về, chị gái đang dồn tâm trí cố biến căn phòng cũ của mình quay về cái dáng vẻ thời con gái, còn phòng anh nghiêm nhiên biến thành nơi cất giữ những món đồ chị không cần.

Mà thôi cũng kệ, miễn sao Gia Tu thấy vui vẻ và ấm áp, có lẽ đây là quãng thời gian vui vẻ nhất trong năm. Anh đưa ba mẹ tới siêu thị, theo chị đến nhà thông gia, dắt cháu đi chơi bóng, chỉ khi cả nhà chìm vào giấc ngủ, căn phòng lấy lại vẻ yên bình vốn có, bấy giờ anh mới thả mình trong nỗi nhớ nhung cồn cào. Anh tưởng tượng câu trả lời cô đưa, thế rồi những phần khích hay khổ đau trong tưởng tượng, sau rốt lại quay về với khởi điểm mơ hồ.

Anh không kể với bất kỳ ai, ba mẹ gắng hỏi thì anh lấp liếm cho qua, bạn bè ướm hỏi thì anh giả lơ rất tài. Anh tự nhận, mình là kẻ cố chấp trong tình cảm, anh muốn sở hữu thế giới riêng của hai người, anh không chấp nhận sự xuất hiện của bất kỳ ai, bất kỳ ai vào đều khiến anh khó chịu.

Anh không gọi cho Thư Lộ lấy một cuộc điện thoại, cho tới chiều ngày ba mươi, anh nhận được điện thoại của cô.

- A lô... – Cô dè dặt nói: – Em là Thư Lộ đây.

Đương nhiên anh biết đó là cô. Anh đã lưu đủ mọi số điện thoại, bao gồm số di động, số máy bàn ở cơ quan, số máy nhà cô, đồng thời ghi thêm chữ “A” trước đó, để nó luôn đứng đầu trong danh bạ.

- Ừ.

Tự nhiên anh thấy căng thẳng hơn hẳn, báo cáo lỗi suất trên bàn bỗng biến thành một đồng giấy lộn vô nghĩa. Thậm chí anh còn nghe thấy nhịp tim đang đập rộn ràng của mình

- Chúng mình... chiều nay gặp nhau được không?

Cô lí nhí hỏi.

Gia Tu nhắc tay xem đồng hồ, nhưng não anh không ghi nhớ nổi thời gian đang hiển thị:

- Được, mấy giờ?

- Bây giờ em được về rồi, bao giờ anh rảnh thì gọi em.

- Vậy nửa tiếng nữa, em xuống lầu đợi anh.

Cúp máy xong, anh máy móc gấp laptop trước mặt lại, tuồng như có chút khó thở. Anh từng tiếp xúc với nhiều người, anh có thể nhận biết tâm lý, có thể phán đoán chuẩn xác hành vi và quyết định của họ, nhưng còn Thư Lộ, cảm giác về cô rất mơ hồ, lúc hiểu lúc không. Anh không rõ, rốt cuộc cô không tuân theo một quy luật này, hay bởi anh không tự tin vào chính mình?

Gia Tu rút cặp tài liệu, nôn nả choàng áo khoác chuẩn bị tan làm. Lúc này, giây phút này, chẳng gì quan trọng hơn việc nghe lời tuyên bố quan trọng của cô nhỏ kia.

Từ đằng xa anh đã thấy Thư Lộ co ro đứng trước cổng ra vào của đài phát thanh. Bước chân anh bắt giắc khựng lại, như thể chưa sẵn sàng để đi nhận tấm thẻ chết. Trên đường đi, anh đã tự nhủ, dù cô ấy cự tuyệt thì anh vẫn có cơ hội duy trì mối quan hệ nửa người yêu nửa bạn bè này; anh vẫn có cơ hội giành lấy tình cảm của cô; vẫn có cơ hội gây dựng giấc mơ hạnh phúc từng mong mỏi... Phải, vẫn còn đầy cơ hội cơ mà. Chỉ có điều, khi dừng chân nơi ngã tư này, lòng anh thoáng run rẩy, anh sợ phải đối mặt với hiện thực, dường như ngày tận thế đang cận kề.

Song anh vẫn dần bước, bất kể thế nào, anh tự nói với chính mình, đây chưa phải là ngày tận thế.

Thấy anh, Thư Lộ bèn nhoẻn miệng cười bên lên. Mặt anh thoáng cứng đờ, anh cảm tưởng giữa hai người là một khoảng cách, đáng lẽ cả hai vốn xích lại gần, thì mấy ngày ngắn ngủi vừa qua dường như đã đẩy lùi mỗi người một bước.

- Đi thôi!

Anh kéo cánh tay cô:

- Chỗ này lạnh lắm, tìm chỗ ngồi cái đã.

Anh dẫn cô tới một quán ăn gia đình nhỏ tí hin, chỉ bày mấy chiếc bàn và lác đác mấy cặp đôi. Hai người ngồi xuống chiếc bàn cạnh cửa sổ, bà chủ mỉm cười bưng hai chén trà tới, đặt menu xuống liền quay vào.

Có thời gian, anh từng làm việc tại toà nhà văn phòng cách đây hai dãy phố, đã là khách quen ở đây mất rồi, chẳng trách bà chủ vẫn nhận ra anh.

Mùi Thư Lộ đồ ửng vì lạnh, anh nghĩ thầm, chắc đập máy xong, cô ấy liền xuống nhà đợi.

Không một ai nói gì. Gia Tu đang cố tình. Tự nhiên anh thấy mình xóc nổi quá. Trước khi nhận được câu trả lời, anh sẽ không thèm để ý tới cô. Anh muốn để cô biết rằng: Không phải cái gì anh cũng nhường nhịn được đâu. Nhất là, anh không muốn để cô phát hiện ra, mình vẫn dịu dàng nâng niu cô ấy, kể cả cô ấy có từ chối mình đi chăng nữa.

Thư Lộ bối rối ra mặt, lát sau, dường như cô phải lấy hết can đảm để nói:

- Về chuyện lần trước anh hỏi ... em đã nghĩ rất lâu...

- ...

- ...

Thư Lộ len lén liếc nhìn anh, song mặt anh vẫn lạnh lùng vô cảm.

-

Anh nhìn cô, không buồn đáp.

- Em nghĩ... nếu đã... nếu anh đã nói chuyện với bố em rồi...

Cô nuốt nước bọt, mà không hề biết rằng, mấy câu nhát gừng của cô khiến trái tim anh hằng nhịp.

- Em nghĩ... chúng ta... lấy nhau thôi.

Câu “lấy nhau thôi” cất lên rất nhẹ, anh không dám tin, bèn trốn mắt nhìn cô:

- Em nói gì?

Thư Lộ hoang mang trả lời:

- Em nói... chúng mình kết hôn vậy.

Suýt chút nữa thì anh nhảy lên reo hò, song anh lại tỏ ra bình tĩnh một cách khác thường, đoạn gật gù:

- Ồ được. Thôi, gọi món trước đã.

Buổi tối về đến nhà, phòng khách vẫn bày bữa như một bãi chiến trường, đồ ăn rơi vãi khắp thảm; ba mẹ ngồi xem tivi trong phòng, tai ba anh có phần ngễnh ngãng nên tiếng tivi thường bật rất to; chị gái đang mải nấu cháo điện thoại với cô bạn thân lâu ngày chưa gặp; rác rến các thể loại chất đống trong phòng Gia Tu. Song cứ như thể mọi thứ chẳng hề tồn tại trong mắt anh, anh bước thẳng tới bên tủ lạnh, rút một chai bia, ngón tay khui nắp hơi run run.

- Tiểu Bảo này, bao giờ con dẫn bạn gái về.

Mẹ bước ra khỏi phòng, thấy anh liền hỏi.

- Sau mừng Hai ạ.

Anh ngẩng cổ, dốc cạn chai bia, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mẹ ở phía sau.

Đêm đó, anh nằm mơ, trong mơ thấy mình và Thư Lộ tổ chức lễ cưới trên thảo nguyên bao la, từng hàng ghế nối nhau kéo dài, cổng hoa thắp rất nhiều cờ đuôi cá đung đưa trong gió. Khách khứa ăn mặc hết sức kì cục, màu sắc thì sặc sỡ bảy màu. Anh thấy rất nhiều người, có thầy giáo dạy môn sinh vật hồi tiểu học, có hàng xóm mười mấy năm không gặp, có bạn bè và đồng nghiệp bên Mỹ... vân vân và mây mây. Ai nấy đều nở nụ cười rạng rỡ. Trong khung cảnh mông lung, anh và Thư Lộ mặc lễ phục, tiến từng bước...

Gia Tu không hề biết rằng, rất nhiều năm sau, bức tranh này sẽ xuất hiện trên tủ kệ của hiệu sách, đám trẻ con đi ngang qua sẽ chỉ trỏ vào bức tranh tô màu chì sặc sỡ ấy, và reo lên với ba mẹ chúng rằng:

- Đẹp quá mẹ ơi ...

[1] Học tập tốt, sức khỏe tốt, tư tưởng đạo đức tốt. Đủ ba tốt.

[2] Alan Greenspan là nhà kinh tế học Mỹ và là Chủ tịch Hội đồng Thống đốc Cục Dự trữ Liên bang Hoa Kỳ từ 1987 đến 2006

[3] Chủ tịch Hội đồng Thống đốc Cục Dự trữ Liên bang Hoa Kỳ.

6. Chương 6: Rẽ Trái, Rẽ Phải

Tôi tin chắc rằng, ắt hẳn rất nhiều bạn nghe đài đã từng xem qua bộ phim “Rẽ trái rẽ phải” do Kim Thành Vũ và GiGi thủ vai chính. Trong phim, mối nhân duyên đầy kỳ diệu giữa hai người khiến chúng ta không khỏi bồi ngùi cảm thán. Còn trong mắt tôi, câu nói “số phận trở trêu” đã khái quát được toàn bộ nội dung câu truyện Song hai nhân vật trong truyện lại thiếu nhạy bén hơn người ngoài, rẽ trái hay rẽ phải chỉ là những bản tính trời sinh, họ chẳng hề hay biết những điều lờ làng. - Bây giờ đang là hai mươi ba giờ ba mươi phút, ngày mười một tháng Mười một, năm 2006. Thực ra tôi muốn giới thiệu tới các bạn một cuốn sách ảnh không tình tiết cũng chẳng hội thoại. Chỉ bằng bây giờ chúng ta hãy cùng lắng nghe ca khúc chủ đề của truyện mà cá nhân tôi khá là thích bản tiếng Quảng.

oOo

Thư Lộ hằng nhớ tết Âm lịch năm 2000, lần đầu tiên gặp gỡ ba mẹ Gia Tu, cô luôn tự nhủ, đừng căng thẳng, hãy bình tĩnh, thế mà vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, cô lại vấp ngay tấm thảm mới toanh phủ ngoài cửa. Nếu không nhờ Gia Tu cố đỡ, chắc thiên hạ sẽ được mở cười vỡ bụng vì cô mất thôi.

- Xin chào, xin chào, bác là mẹ của Tiểu Bảo.

Khi tinh thần còn đang thăng thót chưa kịp hoàn hồn, thì một gương mặt rạng ngời cùng cái xềng nhà bếp lăm lăm trên tay – bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

- Cháu... cháu chào... bác... ạ.

Thực ra Thư Lộ chưa kịp định hình “Tiểu Bảo” là ai, song Gia Tu đã kịp nói nhỏ bên tai cô:

- Đây là mẹ anh.

Cô lập tức lên dây cót tinh thần, cúi người một góc chín mươi độ, xui thế nào lại cụng vô cái xềng trên tay bà Bùi. Cả nhà bỗng phá ra cười ngặt nghẽo, Thư Lộ ngại ngần xoa đầu, len lén liếc nhìn Gia Tu. Anh đã quay về cái dáng dấp nghênh ngang ngày nào, vẻ ung dung tự tại hiện giờ so với bộ mặt lăm lăm lì lì trước đó thì rõ một trời một vực. Mà có khi đây mới đích thị là con người thật của anh, tuy cái vẻ kiêu ngạo của anh đáng ghét vô cùng, nhưng còn hơn cái kiểu tiểu sinh u sầu, chẳng hề hợp với anh chút nào.

Nhờ đám trẻ mà không khí gia đình náo nhiệt hơn hẳn. Ba anh chị em nhà họ khá thân thiết, hai anh em sinh đôi và đứa con trai nhà chị Cả quần quýt nhau như anh em ruột thịt,. So ra thì nhà họ Tào quanh quẽ hơn nhiều. Trước kia, hồi chị gái sang Mỹ du học, ngày tư ngày tết cả nhà chỉ vồn vện ba người, ba mẹ và ngay cả bản thân Thư Lộ vốn kiệm lời, vắng mặt Thư Linh khiến không khí càng thêm phần trầm lắng.

Giờ cơm, bà Bùi vồn vã nói muốn gặp mặt ba mẹ Thư Lộ, như thể sợ bọn nhỏ dùng cái sẽ chia tay. Bỗng nhiên cô có cảm giác, mọi sự như không thật. Mới một tháng trước đó, cô còn bay nhảy trong thế giới tự do của riêng mình, thế mà một tháng sau, cô đã đứng trước mọi vấn đề, nào là lấy chồng, sinh con, nào là quan hệ gia đình, vân vân và mây mây. Tự dưng cô nghĩ, bản thân mình đã sẵn sàng chưa nhỉ? Liệu mình đã sẵn sàng gắn bó dài lâu với người đàn ông ngồi cạnh bên cho đến khi biển cạn đá mòn?

Khi anh già tiễn cô về nhà, trên taxi, anh lặng lẽ nắm chặt tay cô. Lòng cô thầm nghĩ, chỉ riêng giây phút cô mới cảm nhận được chút ấm áp chân thực từ anh.

Cô vẫn nhớ, khi mình đồng ý kết hôn với anh trong quán cơm nọ, anh chỉ gạt đầu rồi nói gọn lỏn: Ờ được. Thôi, gọi món trước đã.

Chưa bao giờ cô thấy anh bộc lộ rõ mọi vui buồn mừng giận, trừ cái hôm đó, trong phòng cô, anh dùng dùng bỏ đi sau khi cô nói mình không có thai. Lần đầu tiên cô thấy anh giận mình, chính là lần đó. Cả buổi chiều, cô đứng ngồi không yên, mấy lần nhắc điện thoại lên rồi lại đặt xuống, miết tới khi cô hạ quyết tâm phải gọi cho anh thì đầu bên kia đã khoá máy. Lúc đó, cô mới nhận thức được đôi chút cảm xúc khi yêu.

Cô sực hiểu ra: dù cách biệt mười năm tuổi tác, dù tính cách tương phản trái chiều, dù hai mảnh đời yên ả không gọn sóng, nhưng chung quy, họ vẫn đang yêu nhau. Đâu phải bởi hậu quả bắt buộc của mỗi tình một đêm, cũng chẳng phải bởi coi người kia là nơi gởi gắm tình cảm, mà như Gia Tu từng nói đó thôi, nếu không bởi “yêu nhau” thì còn có lý do nào khác nữa?

Thế rồi cô nghĩ, dấu sao, hai chữ “kết hôn” cũng buột khỏi miệng mất rồi, thôi thì cứ thuận đường mà đi.

Ngặt nỗi, có thể do cô nhìn nhận hôn nhân quá đơn giản, lúc chỉ hai người với nhau, bản chất của hôn nhân đơn thuần chỉ là chuyện tình cảm nam nữ. Cho đến khi gia đình tề tựu đông đủ thì Thư Lộ mới vỡ lẽ, hôn nhân đâu chỉ bao gói gọn giữa hai người, mà gồm rất nhiều những người khác nữa.

Cô nghĩ tới cảnh tuyên thệ trong đám cưới, khi có người hỏi cô, có sẵn sàng đồng cam cộng khổ với người đàn ông đứng cạnh bên, tới khi đầu bạc răng long cũng chẳng thay lòng đổi dạ, lúc đó tâm trạng cô càng trở nên nặng nề. Thứ sức lực vô hình ở đâu ập tới, cô thấy áp lực vô cùng.

Bởi cô chưa hiểu hết về anh, anh cũng không hiểu rõ bản thân cô. Hai người chưa thấu hiểu lẫn nhau, liệu có thể nắm tay đi hết cuộc đời?

Bà Bùi gấp một miếng cánh gà vào bát Thư Lộ, mặt mày nở nang rạng rỡ. Thư Lộ luyến quỳnh bình tĩnh, đoạn mỉm cười nói lời cảm ơn. Cô nhìn sang anh già ngồi cạnh bên, anh hơi nhướn mày, ý hỏi: Em đang nghĩ cái gì thế hả?

Mùng Ba, Thư Lộ đã bắt đầu đi làm, buổi sáng tới cơ quan vắng tanh chẳng một ai, thế mà trên bàn làm việc của Tiểu Man lại đặt một tách trà vừa pha.

Thư Lộ ngồi xuống, bần thần nhớ lại những chuyện đã trải qua trong tuần rồi, giờ mới nghiệm ra “xa xôi tưởng chừng kiếp trước” nó là thế nào.

- Năm mới vui vẻ.

Chẳng rõ tự lúc nào, Tiểu Man đã đứng sau lưng cô.

Thư Lộ mỉm cười nói.

- Năm mới vui vẻ.

- Có chuyện gì à? – Tiểu Man ngồi về chỗ, nhắc tách trà đoạn hỏi thêm: – Nom cậu có vẻ thần thờ thế?

- ... Tổ sắp lấy chồng rồi. – Cố cúi gầm mặt, táy máy mấy ngón tay mình.

Miếng trà trong miệng Tiểu Man bỗng nghẹn ứ nơi cổ họng khiến cô nằng ho sặc sụa.

- Ngạc nhiên lắm à? – Thư Lộ chẳng màng để bụng vụ cô ho hen của cô nàng.

- Vô... khụ khụ... vô cùng... sưng sốt ấy chứ!

Tiểu Man trợn ngược mắt mũi, chẳng rõ vì hết hồn hết vía hay bởi sặc nước.

Thư Lộ thở dài trong lòng, đến chính cô còn giật mình nữa là.

- Không ngờ số cậu cũng chó ngáp phải ruồi. – Tiểu Man bắt ngờ nói.

Thư Lộ sưng sốt nhìn cô bạn đồng nghiệp, trước kia cô nàng chưa từng có thiện cảm với anh già cơ mà nhỉ.

- Tuy tuổi tác anh giáo sư có già hơn cậu...

- Anh ấy không phải giáo sư!

- Ủ thì tuy anh ấy hơi lớn tuổi, con người cứng nhắc bảo thủ, nhưng chín chắn đĩnh đạc, có lý tưởng, công việc ổn định. Ít ra cậu không cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.

- ... Nhưng mà...- Nghĩ những gì Tiểu Man nói, Thư Lộ lại thì thào bảo: – Nhẽ nào hôn nhân chỉ có vậy, tổ lấy chồng chỉ để có chỗ dựa?

Tiểu Man bĩu mũi:

- Đừng có đơn giản hoá hôn nhân, song cũng đừng nghĩ phức tạp quá. Hầu hết, chẳng một ai có thể đạt được điều mình muốn từ hôn nhân đâu, nhưng chí ít cũng được một phần nào đó. Nó là cái gì thì còn tùy thuộc vào nhu cầu của mỗi người.

Thư Lộ im re, cô đang cân nhắc những gì Tiểu Man nói. Quả thật lời cô bạn chí lý hết sức, nhưng khổ nỗi, rốt cuộc thứ mình muốn là gì nhỉ?

Trong vòng hai tuần sau đó, cha mẹ đôi bên trải qua mấy lần gặp gỡ, cả hai nhà đều hứng khởi bàn chuyện đám cưới của mấy đứa. Kế đó mọi người thống nhất ngày cưới vào một tháng sau. Thế rồi ba mẹ Gia Tu và chị gái lập tức bay về Mỹ ngay hôm sau, để chuẩn bị gửi thiệp hồng tới họ hàng và bạn bè thân thích. Thư Lộ bỗng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Hai tuần qua, cô thấy người hơi lơ đãng, cô và Gia Tu – hai nhân vật chính của hôn lễ – thậm chí không có cơ hội trao đổi riêng với nhau bất kì chi tiết nào. Trước kia cứ mơ tưởng mình sẽ có một đám cưới khác hẳn người bình thường, nhưng giờ xem ra, bản thân cô lại không sốt sắng như vẫn tưởng.

Đến trưa, anh già gọi điện nói, buổi tối tan tầm sẽ tới đón cô. Tự nhiên cô có dự cảm, phải chăng cuộc sống hôn nhân chính là đây, anh tới đón cô tan làm, hai người về nhà, cơm nước rồi lên giường đi ngủ, cuộc sống hằng ngày cứ thế lướt qua trong tẻ nhạt – cô thấy kỳ vọng của mình về tương lai đã sụt giảm phần nào.

Tan tầm, Gia Tu vẫn đứng đợi dưới lầu như bao lần. Từ xa cô đã trông thấy anh, áo bành tô tối màu luôn là sự lựa chọn hàng đầu của anh, từ thứ hai đến thứ sáu thường đóng mình trong bộ vest tây, mỗi ngày thay một đôi giày khác nhau, nhưng chung một kiểu màu đen thắt dây quen thuộc.

So với cách ăn mặc thiếu sáng tạo đó, bây giờ cô lại tốn nhiều thời gian để nghiên cứu biểu cảm của anh hơn. Dù vui hay buồn, khuôn mặt anh luôn lạnh lùng, không lộ sắc thái, thỉnh thoảng cũng thấp thoáng nụ cười, nhưng chưa một lần bật cười giòn tan, những lúc khó xử anh cũng lặng người, còn lúc giận dữ, anh sẽ mím môi, trừng mắt. Song cô thích nhất vẻ ôn hoà mỗi khi anh nhìn mình, chỉ những lúc ấy trái tim cô mới có cảm giác, có lẽ người đàn ông này thực sự yêu mình.

Anh già nắm tay cô thật tự nhiên, tuy không đeo nụ cười, song vui vẻ và dịu dàng lộ ra mặt.

Anh dắt cô tới nhà hàng Hoa viên trên đường Mậu Danh, giám đốc kinh doanh dẫn họ đi xem mấy phòng tiệc, rồi quyết định chọn gian rộng nhất.

Tay trong tay từ đầu chí cuối, lúc Thư Lộ len lén liếc nhìn anh, bắt gặp ánh mắt anh cũng đang nhìn mình.

Lòng cô bỗng dưng xao xuyến lạ lùng, nhẽ nào, hạnh phúc đang hiển hiện trước mặt cô, ngay tại giây phút này...

Mấy ngày sau đó, Thư Lộ bận tới tận mắt mũi. Nhờ cách tân quảng cáo mà tiết mục vốn chỉ gói gọn trong vòng bốn mươi lăm phút, nay dần thành một tiếng, đồng thời gia tăng mấy chương trình cố định, nhằm tìm ra hình thức truyền thanh tốt nhất, bắt buộc cả tổ phải thu âm cả ba loại hình mới trong vòng hai tuần. Hằng ngày, cô và Tiểu Man đều tách ra làm đề tài riêng, chỉ khi màn đêm buông xuống, bọn họ mới liêu xiêu bước vào văn phòng, trao đổi kịch bản với anh Triêu.

Tối Chủ nhật, em di động lâu lắm không thấy tiếng chuông của Thư Lộ bỗng vang lên giai điệu bài “Hồ thiên nga”. Cô liền ngược đầu dụi mắt, đồng hồ điện tử trên bàn hiển thị mười hai giờ mười sáu phút. Chắc do mệt quá đây mà, bản thảo chưa viết xong mà cô đã lăn ra ngủ. Tấm áo khoác của Tiểu Man vẫn choàng hờ trên vai. Dưới ánh đèn mờ mờ trong văn phòng, xung quanh quạnh quẽ không bóng người, cô nghĩ, nếu chiếc đồng hồ điện tử trên bàn mà thay bằng đồng hồ loại thường, ắt hẳn tiếng kim giây chuyển động tích ta tích tắc sẽ len lỏi tới từng góc ngách trong gian phòng mất thôi.

Thế mà lúc này, chỉ có giai điệu “Hồ thiên nga” nhịp nhàng ngân nga bên tai, Thư Lộ thờ người mất một lúc rồi mới lục tục kiểm di động. Cuộc gọi đến từ số của Gia Tu.

- A lô. Anh vừa gọi cho em mấy cuộc.

Giọng anh từ xưa đến nay chưa bao giờ kéo dài âm đuôi, âm thanh lúc nào cũng dứt khoát, gọn gàng.

- Em ngủ quên... – Thư Lộ gãi đầu, cốt làm mình tỉnh táo hơn chút đỉnh: – Cả ngày hôm nay em ngồi viết kịch bản.

- Cần anh qua đón em không?

- Chắc hôm nay em phải làm thông đêm mất rồi, sáng sớm mai còn phải thu tiết mục.

- Ủ. – Anh trầm ngâm một lúc: – ... Em đã làm việc liên tục suốt tám ngày rồi đấy.

- Thế à? – Thư Lộ nhắc cái chén, làm miếng nước. – Chẳng trách hôm nào em cũng gà gât...

- ...

- ...

Bỗng anh lên tiếng:

- ... Tám ngày rồi chúng mình chưa gặp nhau.

Bấy giờ cô mới sực nhớ ra, sắp quên mất tiêu dáng dấp của anh rồi...

Anh hỏi:

- Mai, mấy giờ em tan làm?

- Anh Triệu nói, thu xong tiết mục là em với Tiểu Man được nghỉ nửa ngày.

- Vậy anh qua đón em.

Đặt điện thoại xuống, Thư Lộ chợt nghe lòng mình trống trải chơi vơi, dù hằng ngày bù lu với công việc nhưng mỗi khi đêm đến, cảnh vật tĩnh lặng lại mang đến cho cô cảm giác cô liêu, quạnh quẽ.

Cô mở radio của anh Triệu để trên bàn, một giọng nữ trầm lắng vang lên:

“Sau đây, chúng ta hãy cùng lắng nghe bài hát “I’ll be loving you” của Lương Vịnh Kỳ.”

“Nếu có một ngày, không có anh kề bên để trao em chốn nương tựa.

Đường tình duyên bấp bênh gió mưa...

khi cuộc đời đổi thay, con người ta sợ yếu mềm...”

Câu hát lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lâu, cho khi giai điệu kết thúc, Thư Lộ mới sực choàng tỉnh.

“Tiếp theo đây là thư của một thính giả gửi về chương trình, anh muốn chia sẻ về cuộc tình ngắn ngủi nhưng phảng phất thương cảm của chính mình.”

Thư Lộ nghe giọng nói này quen tai lắm. Bất giác, cô nhìn sang đồng hồ trên bàn, đang là giờ phát thanh trực tiếp của tiết mục tình cảm, tuy bản thân cô cũng là MC của đài nhưng rất hiếm khi cô nghe chương trình truyền thanh.

“... Tôi và cô ấy quen nhau thời đại học, lúc ấy tôi năng nổ lắm, nhưng trái tim lại luôn chống chọi cô đơn, mọi ánh mắt chú ý không hề khơi dậy niềm vui trong tôi, cho đến khi số trời run rủi cho tôi gặp được cô ấy. Thực ra, đấy mới tình đầu tiên trên danh nghĩa của tôi, bởi cái giá phải trả rất đắt và cũng khắc sâu vào tận xương tủy...”

Thư Lộ bưng tách trà, chậm rãi bước đến bên cửa sổ, cô không thích những câu chuyện đa sầu đa cảm, nhất là vào một đêm cô đơn như thế này...

“Năm ấy tốt nghiệp, tôi quay mòng mòng giữa những buổi tụ họp, lần nào cũng lấy danh nghĩa chia tay, hết lần này rồi sẽ có lần sau... cho đến một tối, tôi uống say mèm, lúc tỉnh dậy thấy nằm cạnh mình là một người con gái khác. Tôi không hiểu nổi tâm trạng của chính mình, đành giả vờ bình tĩnh đối diện với cô ấy. Suốt tuần đó, người tôi hoang mang, lòng tôi áy áy náy. Nhưng tôi đã tự thuyết phục chính mình, làm thẳng đàn ông con trai, đi quá giới hạn cũng chỉ là chuyện bình thường. Tâm trạng bứt rứt của tôi dần biến mất hút trong ánh mắt không mấy may nghi kỵ của cô ấy, tôi nghĩ, mình vẫn là mình, bởi cô ấy vẫn là cô ấy.

Thế rồi một ngày, người con gái từng nằm cạnh tôi vào tối đó tiết lộ, cô ấy đã có thai. Tôi không rõ biểu cảm của mình thế nào, tôi chỉ nghe thấy giọng mình cất lên, được, vậy tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Và rồi, tôi có bạn gái mới, đáng lẽ tôi phải vui mới phải, nhưng một đêm tôi nằm trên giường, sờ lên gò má thấy đầm nước mắt.

Đêm ấy, tôi thấy mình phải chịu nỗi mất mát quá lớn, nhưng tôi vẫn tự nhủ, mình không bận tâm. Tôi vẫn hằng hái nắng nỏ, vẫn có nhiều ánh mắt dõi theo tôi, nhưng tôi đã không còn là mình nữa.

Không lâu sau đó, cô bạn gái mới thú thật với tôi, giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì cả, cô ấy chỉ lợi dụng tôi để giữ chân một người con trai khác. Nhìn ánh mắt ăn năn của cô ấy, tôi đã nói: Thôi không sao, kể từ lúc tôi chọn cậu, rồi bỏ cô ấy, tôi đã đánh mất cô ấy rồi...”

Thư Lộ cảm nhận được dòng nước mắt buốt giá lăn dài trên má, tách trà trên tay chẳng rõ nguội lạnh tự lúc nào. Cô nhớ căn phòng làm việc sáng sủa của hội học sinh, nhớ góc lầu khuất ánh đèn, nhớ căng tin ấm cúng, và cả mọi góc ngách hai người từng để lại dấu ấn trong trường. Đối với cô mà nói, cuộc tình ấy phải trả một giá rất đắt, đồng thời cũng khắc vào tận xương tủy.

“Sau tốt nghiệp, tôi từng đi tìm cô ấy. Nhưng đến một ngày tôi chợt vỡ lẽ, dù cho tìm được cô ấy thì chúng tôi cũng đâu thể quay về như trước kia. Nếu trong trái tim cô ấy tôi chỉ là một gã phụ tình, có lẽ sẽ khiến cô ấy cảm thấy phần chần chừ hơn sau khi cố quên đi nỗi đau này, mà không phải bận lòng mãi với mối tình đứt gánh giữa đường. Thế nên, tôi vẫn bước tiếp trên đường đời bình lặng, dù rất nhiều đêm, tôi quay quắt bởi cô đơn và trống trải, song thực lòng tôi vẫn mong: cô ấy sống vui vẻ.

Có lẽ một ngày nào đó, chúng tôi sẽ quên được nhau, song tôi vẫn nợ cô ấy một câu xin lỗi...”

Thư Lộ đưa tay bịt miệng, muốn ngăn tiếng khóc nức nở của mình. Chẳng rõ tự bao giờ, Tiểu Man đã đứng sau lưng, vươn bàn tay dịu dàng xoa đầu cô.

Gia Tu mặc áo len cao cổ, đứng trước gương, khấn trương đánh răng. Trong anh lảng lảng hưng phấn một cách lạ kỳ, cứ như một người mới khỏi bệnh – nếu nhớ nhưng được xem như một căn bệnh.

Đêm qua, sau khi gọi điện thoại cho Thư Lộ, anh nằm thao thức trên giường, lắng nghe chương trình radio dang dở. Chưa bao giờ anh tiết lộ với cô nhỏ, thực ra anh luôn âm thầm dõi theo tiết mục của cô kể từ số đầu tiên. Thậm chí, anh còn lấy tên “Harry Potter” tham gia dự thi viết cảm nhận. Tối thứ bảy hằng tuần, tiếng nói ấm áp của cô luôn đưa anh vào giấc ngủ như một thói quen, thế rồi trái tim anh bắt đầu quen dần với việc kề cận cô bé kiên cường và dũng cảm này.

Ngặt nỗi, tối qua đó, nghe được tiếng cô mà anh cứ trần trọc suốt. Anh mừng rỡ tưởng đáng vẻ cô lúc nói chuyện, vẽ lên cảnh mình nắm lấy bàn tay cô, hình dung cái cảm giác ôm cô vào lòng. Mưa giăng trong trời khuya vắng lặng, cửa kính bám hơi nước khiến anh ngột ngạt làm sao.

Mười hai giờ, đài nhảy tiết mục. Nghe cô MC kể câu chuyện sầu bi, anh nghĩ, hai nhân vật trong đó ắt phải khổ não lắm, hiềm nỗi người ngoài chẳng thể nào hiểu được. Thế rồi anh bỗng nhớ tới Gia Thần và Tâm Nghi, phải chăng thực tâm hai người cũng ấy. Liệu Tâm Nghi đã từng hối hận? Liệu Gia Thần đã từng đấu tranh tư tưởng? Nhưng tất cả cũng giống như câu nói chốt hạ mới rồi, cả hai đã đánh mất chính mình, chẳng thể nào tìm về như ngày xưa, nên đành tiếp tục cuộc hành trình.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã chín giờ rưỡi, anh bèn mặc áo khoác ngoài rồi rời nhà. Lên taxi, anh gọi điện cho cô nhóc kia. Giọng cô thoảng một mối, tự nhiên anh nghe lòng mình se thắt.

Đứng đợi trước cổng đài phát thanh, chẳng bao lâu sau, cô nhóc đã hốt hải chạy ra, tóc ngắn ngang tai bay loà xoà trong gió.

Anh xót xa, xoa mặt cô.

- Em thức trắng cả đêm qua à? Mắt sưng húp này.

Nhóc con lầu bầu mấy câu rồi chui tọt vào lòng anh.

Tự dưng anh thêm được hôn cô, song chỉ có vòng ôm siết chặt, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối bù của cô.

Bé con ngẩng đầu, ánh mắt hơi biếng nhác. Anh mỉm cười nói:

- Về nhà nhé.

Đêm chớm xuân, ngoài trời vẫn rả rích mưa rơi, tấm rèm kéo kín mít khiến Gia Tu không nhìn rõ phải chăng hơi nước lại bám trên cửa sổ. Anh quay đầu nhìn Thư Lộ say giấc cạnh bên, hơi thở đều đều, mắt vẫn hơi sưng, miệng khẽ mở, anh nghĩ thầm, khăn trải gối lại dính nước miếng của cô rồi.

Đặt nụ hôn phớt lên trán cô, dù bụng hơi nhộn nhạo đói, song anh vẫn thích lặng lẽ ngắm nhìn cô thể này hơn.

Chẳng rõ bao lâu sau cô mới tỉnh dậy, thấy anh, cô bỗng giơ tay quệt khoé miệng. Lúc phát hiện vệt nước nhều trên tấm khăn trải gối màu vàng nhạt, cô liền cười thích chí:

- May mà có khăn trải gối.

Anh nhoẻn miệng cười:

- Nếu em nằm ngửa, chắc sẽ không nhỏ nước miếng đâu nhỉ?

Cô ngẫm nghĩ rồi nói:

- Có khi sẽ chảy cả hai bên mắt.

Gia Tu tựa đầu vào đó, bên má cảm giác ươn ướt.

- Đợi em qua đợt bận bịu này, mình đi mua đồ nội thất nhé.

Thư Lộ nhìn anh:

- Nội thất gì ạ?

- Nội thất nhà mới, kết hôn phải có đồ mới chứ?

Cô ngó quanh:

- Nhưng đồ đạc nhà anh còn tốt chán mà, vất đi tiếc lắm.

Anh cười nói:

- Em thích sao thì làm vậy.

Cô thẳng thốt nhìn anh.

- Sao thế?

- Hình như... – Cô ngập ngừng: – Anh hiền đi rồi đấy.

Gia Tu ngược ngược hắng giọng, cố gắng hồi tưởng lại cái tội ụy nghiêm của mình tự bao giờ bỗng trở nên “hiền lành”.

Rồi anh bất ngờ lên tiếng:

- Vậy từ bây giờ, anh sẽ cực kỳ nghiêm khắc.

Cô bé bật cười:

- Trước kia em cứ đoãn mãi, không biết người nghiêm nghị như bố em, năm xưa theo đuổi mẹ em kiểu gì nhỉ, đúng là khó mà tưởng được.

Gia Tu cũng cười, nếu sau này hai người có con, chắc đứa bé cũng hỏi: năm xưa mình theo đuổi Thư Lộ ra sao.

- Bởi vì chưa từng theo đuổi. – Anh nói.

- Sao anh biết. – Thư Lộ trợn mắt nhìn anh: – Mẹ em nói, hồi đó là do tổ chức sắp xếp đó.

- Anh tin. – Ngón tay thon dài của anh vẫn lấy sợi tóc cô: – Từ đầu, ba em đã thầm theo đuổi một ngàn lần rồi.

Phòng của Gia Tu đặt một chiếc cát sét kiểu cổ, âm thanh râm rì mở suốt tối đó, dường như Thư Lộ đã nghe thấy một giọng nữ dịu dàng, nói rằng: Hôm nay là Lễ tình nhân.

Thư Lộ trở mình, tiếp tục giấc ngủ sâu.

Chiều thứ Bảy sau đó, Thư Lộ và Gia Tu hẹn nhau đi chụp ảnh cưới. Sáng sớm, vừa thu xong tiết mục ở đài, chuẩn bị ra về thì anh Triệu bước vào văn phòng, bố trí công tác.

- Cái cô nhà văn họ Phan lần trước ấy, Tết rồi vừa cho ra một tập tản văn, nghe nói lượng tiêu thụ ở hiệu sách Tân Hoa khủng lắm. Hai cô chuẩn bị qua đó phỏng vấn đi, anh đã hẹn cô ấy rồi, trước tầm trưa nhé.

Theo thói quen, Thư Lộ ngó sang chỗ ngồi của Tiểu Man, và giật mình nhận ra, mấy giây trước Tiểu Man còn ngồi đây mà nay đã biến mất tăm mất dạng.

Cô ngó đồng hồ, thôi cũng không xa đâu là mấy, nhanh thì may ra vẫn kịp ăn trưa với anh già.

Khi cô cẩn thận leo lên cầu thang gỗ, bà nhà văn đã đứng sẵn ngoài cửa, đợi cô với nụ cười mỉm trên môi.

- Làm một ly sữa nóng nhé?

- Dạ thôi, cháu cảm ơn ạ, hễ uống vào là cháu lại buồn ngủ. – Thư Lộ rút sổ ghi chép ra.

- Vậy... – Bà nhà văn rót mật ong tào vào ly sữa nóng: – Lần trước cô còn quên hỏi gì nữa.

- Dạ? – Thư Lộ ngơ ngác nhìn bà ta.

- Bằng không sao lại tới phỏng vấn tôi. – Bà nhướn miệng cười.

- À... dạ... là bởi... – Thư Lộ lúng túng cười trừ: – Do cô nổi tiếng quá ạ.

Còn trên thực tế là do lần phỏng vấn trước đó “nửa đường đứt gánh”

- Thế à. – Nữ văn sĩ nhắc ly sữa: – Cô từng mua sách của tôi chứ?

Thư Lộ thấy mặt mình nóng bừng, như thể cô là đứa học sinh đang nói dối rằng mình đã học thuộc lòng bài văn mà hôm qua thầy dạy, và hôm nay khéo thế nào lại bị gọi lên trả bài.

- Đừng căng thẳng như thế. – Nữ nhà văn bật cười giòn tan, rồi vỗ nhẹ lên vai Thư Lộ: – Mấy cô gái trẻ không hợp đọc sách của tôi đâu, nó sẽ khiến quan niệm của mấy cô về đàn ông và về thế giới này trở nên tuyệt vọng. Tốt nhất là không nên đọc.

Bà ấy đang nhạo mình hay đang nói chân tình, quả thật Thư Lộ không rõ nhưng cô vẫn hắng giọng làm bộ thoải mái, đoạn nói:

- Cháu có mấy câu muốn hỏi ạ, cuốn tản văn mới của cô có tên gọi: Bên kia bờ Thiện Ác, vì sao cô lại lấy tên giống với cuốn sách của Nietzsche[1] ạ?

- Có thể do tôi muốn được người đời thán phục như ông ấy, hoặc không thể đạt được ngưỡng đó nên mới xuất bản một cuốn tản văn trùng tên, để nhiều năm sau, mọi người lên mạng tìm kiếm sẽ thấy tên tôi.

Vừa tần ngần ghi chép, Thư Lộ vừa liếc sơ qua bản lý lịch trích chéo mà cô mang theo người. Bút danh của bà nhà văn khá là thú vị: Phan Bĩ Đắc, cũng là tên của cậu bé biết bay Peter Pan[2]. Song cái tên ấy đi liền với người phụ nữ tuổi quá tứ tuần này, nghe mới khôi hài làm sao. Cơ mà Thư Lộ vẫn nghĩ, những thứ xuất hiện trên người bà ấy chẳng có gì lạ, nữ nhà văn này vốn dị hợm khác người, chẳng khác nào một người phụ nữ Di-gan với quả cầu thủy tinh.

Phỏng vấn không được suôn sẻ như tưởng tượng, “Peter Pan” luôn lảng tránh chủ đề chính, thậm chí còn gặng hỏi tình hình sau này của Tiểu Man và ông nhà văn “lầm đường lạc lối” kia một cách nhiệt tình. Khi chiếc đồng hồ cổ điểm chuông mười hai giờ, bà ấy bắt ngừng nói:

- Ái chà, hôm nay tôi có vị khách quan trọng, xin lỗi cô vậy, nếu cô vẫn còn điều muốn hỏi, vậy để lần sau nhé.

Thư Lộ ba chân bốn cẳng rời khỏi đó như thể vừa được tha đòn.

Đứng đầu ngõ, cô bốc máy gọi cho anh già, hẹn qua qua nhà hàng cạnh tiệm áo cưới. Gọi xong cú điện thoại, cô lại tới ngã tư đường có số giây đèn đỏ lâu hơn bình thường, mà hình như lần trước cô đã loáng thoáng thấy Dịch Phi ở đó.

Nhớ lại câu chuyện tối qua, chẳng rõ, nếu cái tin cô sắp chụp ảnh cưới đến tai anh ấy, liệu khuôn mặt anh sẽ mang biểu cảm gì nhỉ. Liệu tình cảm trong anh đã lắng xuống như câu chuyện kia, hay vẫn một mực thương nhớ cô? Lúc chia tay, bao lần cô mừng tượng ra cảnh gặp gỡ giữa hai người, còn giờ đây, thứ duy nhất cô dành ình là một cái cười tự giễu, tốt nhất đừng nên gặp thì hơn.

Thời gian chờ đèn đỏ rất lâu, cô ngó quanh quất bốn phía, rồi khó dần được mình ngoái đầu. Một người đàn ông nghiêng người rẽ vào hẻm từ lối nhỏ đầu ngõ. Thư Lộ bần thần cả người, khuôn mặt nhìn nghiêng kia rất giống với người đàn ông cô từng yêu, cũng từng hận. Chớp mắt, đã chẳng thấy bóng dáng anh đâu.

Nhìn phía đầu ngõ vắng tanh, rốt cuộc cô không đủ dũng khí để đuổi theo bóng hình ấy. Thì ra, bất kể trong đầu từng mường tượng bao nhiêu lần, nhưng đến khi thực sự đương đầu, cô mới biết mình thấy sợ hãi khi gặp khuôn mặt đó.

Cô nhớ trong câu chuyện kia từng kể: “Có lẽ một ngày nào đó, chúng tôi sẽ quên được nhau, song tôi vẫn nợ cô ấy một câu xin lỗi...”

Cô quay đầu, ánh đèn xanh đỏ nhạt nhòa trước mắt. Biết đâu, một ngày nào đó, họ sẽ thật sự đưa nhau vào lãng quên, đến lúc đó, có lẽ cô sẽ không sợ nữa.

Do công việc sửa soạn lễ cưới nên đám cưới của Thư Lộ và Gia Tu buộc phải dời sang Chủ nhật tuần thứ hai của tháng Năm. Tháng Ba, mưa dầm không ngớt, hẹn đi chụp áo cưới sau rốt cũng đành hoãn. Lại đến kỳ quyết toán năm kéo theo anh già bận túi bụi. Hai người lại tiếp tục hẹn hò thường kỳ vào thứ Bảy hằng tuần tại thư viện, nhưng Thư Lộ có cảm giác, họ chỉ viện cớ hẹn hò để tranh thủ làm việc với nhau mà thôi.

Sắc trời chập tối, hàng ghế sát cửa sổ thư viện lần lượt lên đèn. Anh già bỗng gấp sổ sách lại, ngồi chờ người ở đó. Bỗng đi một lúc, Thư Lộ mới ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh đang chăm chăm nhìn mình.

Cô ngượng ngùng hỏi:

- Sao thế anh?

- Không có gì. – Anh nhoẻn miệng cười, cất tiếng rất khẽ.

Chẳng hiểu có gì mà dạo này thường xuyên thấy anh cười. Trước kia không biết anh cười lên lại ngây thơ cỡ này.

- Tối ghé nhà Gia Thần nhé. – Anh chợt lên tiếng, thế rồi siết chặt bàn tay cô: – Nhã Văn nói, nó muốn mời em ăn cơm.

- Thật á? – Thư Lộ nhìn đồng hồ lớn treo tường, gấp sổ ghi chép lại: – Ăn gì vậy anh.

- Anh đâu biết. – Anh già nhún vai.

Thư Lộ bật cười, có khi cách đối xử của anh với cô chẳng khác nào với Nhã Văn. Không thích nói thì lại bảo là không biết, cứ làm như trẻ con ngổ lăm không bằng.

Như bao lần, Gia Thần bận trực ban ở bệnh viện, Nhã Văn vừa mở cửa đã reo lên:

- Thím út!

Dù chưa quen tai cho lắm, song Thư Lộ cũng không nói gì bởi con bé gọi chẳng hề sai.

Trong bếp, Nhã Quân đang lúi húi xếp đồ vào lò vi sóng, thấy cô nó cũng bên lên chào:

- Thím út ạ!

Thư Lộ thấy hơi văng vắt, nháy mắt mà vai vế của mình đã được nâng cấp lên tầm ới. Mười năm sau, bất kể ai trong hai đứa nhỏ có con, là cô lập tức lên chức “bà ” mất rồi.

- A Văn. – Gia Tu thản nhiên ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách: – Con định mời chú thím ăn món gì thế?

Nhã Văn cười toe toét, khoe lúm đồng tiền đặc trưng của nhà họ Bùi:

- Chú, để cảm ơn sự hào phóng của chú thím đợt Tết rồi, con và Nhã Quân đã chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn. Mong sao, sang năm, chú thím lại tiếp tục phát huy, để lì xì dày hơn...

Lời chưa dứt, Nhã Quân đã gõ cái muôi canh vô đầu nó đau điếng.

Thư Lộ lẫn Gia Tu không hẹn mà cười. Tuy hai đứa nhỏ mời chú thím tối ăn cánh gà tự nướng và pizza gọi ngoài, song mọi người vẫn thoải mái vui vẻ...

Nhìn anh già, bỗng Thư Lộ có cảm giác, chỉ cần có anh ở bên, phiền não mấy cũng bay hết ráo. Anh chưa từng cố mua vui cho người khác nhưng anh luôn nỗ lực hết mình để khiến họ không cảm thấy buồn phiền.

Cơm nước xong, Gia Tu tranh thủ đưa Thư Lộ về nhà cho sớm sửa. Chắc bởi anh xót cô làm việc quá vất vả. Thư Lộ nghĩ bụng, mặt anh lúc nào cũng đanh như thép nhưng thực lòng anh luôn sẵn sàng, quan tâm cô hết mực.

- Cuối tuần này đi chụp ảnh nhé, tuần sau anh phải đi công tác. – Anh già nói.

Thư Lộ khựng bước chân, ngạc nhiên hỏi:

- Ô... anh đi bao lâu?

- Chưa rõ, hiện giờ chưa quyết định.

- Vậy... cũng phải có thời gian chứ.

- Một tuần, hai tuần, hoặc một tháng, kiểu gì cũng có khả năng, phải xem sổ sách có khớp không.

Thư Lộ hơi thờ người, nhưng mà, cô lại nghĩ, đi công tác là chuyện thường ngày ở huyện, lúc cô bận bịu, cũng đâu phải ngày nào cũng gặp anh.

- Anh công tác đâu?

- Thái Lan.

- Ui... – Thư Lộ chu môi, tận nước ngoài cơ đấy, vậy là khó liên lạc rồi.

Dường như mỗi người đều mãi chạy theo những tâm sự của riêng mình nên mới cùng trầm ngâm. Đến đầu ngõ nhà Thư Lộ, Gia Tu bỗng khựng bước chân, dưới ánh đèn đường lơ mờ, mắt anh phảng phất ưu tư, song mặt vẫn đeo nụ cười:

- Em sẽ nhớ anh chứ?

Thư Lộ bật cười:

- Em không biết đâu...

Cuối tuần đó, hơi mù trên trời bỗng dạt bay, ánh nắng le lói xuyên qua mấy đám mây mỏng, đó là lần đầu tiên Thư Lộ khoác lên mình bộ váy cưới.

Cô tần ngần tần ngần đứng ngắm mình trong gương, như thể không còn là mình nữa. Anh già đóng bộ lễ phục đen nhìn cô, tuy không chói lòa như mấy bộ phim vẫn chiếu, nhưng sống lưng thẳng tắp do căng thẳng, cánh tay gấp một góc vừa vặn, khoé môi mím chặt, chẳng khác nào cái lần đầu tiên Darcy mời Elizabeth[3] khiêu vũ.

Bấy giờ cô mới hào hứng hơn, đoạn nhẹ nhàng khoác tay anh. Hai người đứng thẳng lưng, tựa một bức chân dung trước gương.

Dưới sự hướng dẫn của thợ chụp ảnh, anh và cô cùng thay đổi tư thế. Lần nào Thư Lộ len lén liếc trộm cũng thấy anh già tập trung cao độ. Nhưng mặc kệ tạo hình thế nào cũng không đạt yêu cầu của thợ chụp ảnh. Họ là những người ít khi chụp ảnh, có khi là bởi họ không quen lưu luyến quá khứ.

Cô cầm tay anh, khẽ thọt nói:

- Không biết hai khúc gối như chúng mình lên ảnh như thế nào nhỉ?

Quảng cho cô một cái nhìn, anh vẫn tập trung tạo dáng theo yêu cầu của thợ ảnh, đoạn cắn răng nói:

- Giống nữ hoàng Anh và hoàng thân Philip.

Thư Lộ bật cười, thợ ảnh liền tranh thủ ấn cửa trập[4].

Hôm sau Gia Tu đi công tác, trước lúc đi còn giao cô một đồng việc. Bấy giờ cô mới biết đám cưới lại rườm rà lắm thứ cần chuẩn bị đến thế. Buổi chiều, tại văn phòng chỉ có mình cô và Tiểu Man, dạo gần đây anh Triệu vương một tiệc mục khác, lâu lắm rồi họ không thấy bóng anh ở cơ quan.

Tiểu Man bị bác bảo vệ gọi xuống, lúc lên, trên tay cầm một bó hồng phấn. Lần đầu tiên Thư Lộ gặp một bó hoa to cỡ này, cô bấm bụng nghĩ, có khi là chín mười chín đoá hồng trong truyền thuyết cũng nên.

Tiểu Man quăng luôn hoa hoét xuống bàn, tìm cái ba lô, lục lọi gì đó.

Tuy bản thân Thư Lộ không phải người ưa hóng hớt, song cũng tò mò hỏi:

- Ai tặng thế?

Tiểu Man không đáp ngay, mà rút ra một bao thuốc lá Trung Nam Hải ít hắc ín, rồi châm lửa hút.

- Một lão người nước ngoài, quen từ đợt gặp gỡ nhà văn trước đó, rồi lão bám dai như đĩa dúi.

Cô ấy nhún vai, ra chiều chẳng biết phải làm sao.

- Lão nhiều tuổi?

Lời vừa dứt, Thư Lộ liền hỏi hận ngay lập tức.

Thế mà Tiểu Man vẫn trả lời, vẻ chẳng bận tâm:

- Chắc tầm ba mươi, không biết đâu, mấy gã nước ngoài khó đoán tuổi lắm.

- Nếu... – Thư Lộ ngẫm nghĩ một lúc rồi rụt rè nói: – Anh ấy còn độc thân, mọi mặt đều ổn, thì cậu cũng nên cân nhắc xem sao.”

Tiểu Man nhăm nhăm hút thuốc, không đáp lời, trước kia cô ấy chưa từng hút thuốc ở nơi làm việc, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề.

Cho đến khi Thư Lộ bấm bụng bảo mình đạp phải mìn rồi, đang tính lái chủ đề thì cô nàng mở miệng:

- Nếu tớ nói, tớ vẫn chưa quên người đàn ông kia...

- ...

- Theo cậu, tớ có dại lắm không?

Thư Lộ hơi ngạc nhiên, song cũng chẳng bất ngờ cho lắm:

- Có đấy.

Điều thuốc trên tay Tiểu Man còn một phần ba, cô dụi thuốc, quay sang mỉm cười bảo:

- Nói thật chứ cậu chẳng dễ thương tẹo nào, nhưng tớ thích cái tính thẳng thắn của cậu.

Cô ấy cười rất phóng túng, nhưng Thư Lộ lại ngưỡng mộ vô cùng, bởi cô ấy sống cho chính mình, chẳng hề vướng bận ràng buộc lẫn bản khoăn.

- Cơ mà. – Tiểu Man nghiêm nét mặt, bần thần nói: – Tình cảm vốn mang tính chủ quan, suy nghĩ của tớ, phiền não của tớ, đấu tranh của tớ chỉ mình tớ hiểu, dù các cậu nhận ra thì cũng không thể hiểu được.

Thư Lộ ngập ngừng toan nói, nhưng lại chẳng biết nói gì.

- Tớ biết cậu có lòng muốn giúp tớ, nhưng chỉ tớ mới giúp được chính mình.

Dứt lời, cô liền đứng dậy, cầm hoa bỏ ra ngoài với dáng vẻ cô cùng phóng khoáng.

Thư Lộ nhìn cô ấy khuất bóng sau cánh cửa, mãi rồi cũng không tìm ra lý do để phản bác. Lúc thất tình, dù người khác an ủi đến mấy thì trái tim vẫn quặn thắt mỗi khi đêm về. Chỉ bản thân mới đủ khả năng làm lành vết thương, tuy thi thoảng nản lòng nhụt chí, song tuyệt đối không bỏ cuộc giữa chừng, còn không, có lẽ vết thương ấy sẽ đau dai dẳng cho đến khi tê liệt hoàn toàn.

Giờ cơm trưa, căng tin nhộn nhạo tiếng người, Thư Lộ tìm chỗ ngồi xuống, bên cạnh là hai cô gái đang đang xôn xao bình luận chương trình âm nhạc. Cô gái tóc ngắn có giọng nói rất quen, Thư Lộ nghĩ thâm hình như mình đã nghe ở đâu rồi thì phải, song nghĩ hoài mà không ra. Lát sau, cô bạn phải đi thu âm, để lại hai người lặng lẽ ăn cơm trên chiếc bàn vuông rộng rãi, thỉnh thoảng chen lẫn tiếng húp canh sục sọt.

Thư Lộ len lén quan sát cô ấy, không ngờ cô ấy cũng đang nhìn mình, dù thoáng bối rối, song hai cô vẫn mỉm cười trao nhau cái gật đầu.

- Ủm...- Thư Lộ lau mồm: - Mình nghe giọng bạn quen quen.

Cô ấy cười tươi rói:

- Bởi mình thường xuyên làm thay ca, nên có thể bạn nghe thấy giọng mình ở mọi tiết mục, nhưng chẳng nhớ nổi là tiết mục nào nữa.

- À... - Thư Lộ ngệt mặt, không ngờ cô ấy lại nói vậy.

- Mình là Lạc Lạc. - Cô ấy nói: - Còn bạn?

- Tào Thư Lộ.

- Ồ... “Đường sách thên thang.” - Lạc Lạc chớp mắt: - Lần trước mình làm thay ca một tiết mục phát thanh, sau giờ lên sóng của hai bạn, mình nghe được một ít, hôm sau liền đi mua ngay cuốn “Pinball, 1973”[5] mà bạn nói đó.

- Á... - Thư Lộ bỗng hỏi: - Bạn chính là cái người đọc thư đó à.

Lạc Lạc tươi cười gật đầu.

Thư Lộ im re, cô cân nhắc rất lâu mới ngập ngừng hỏi:

- Bức thư kia... bức thư kể chuyện tình yêu thời đại học ấy, các bạn còn giữ không?

Cô không giải thích nổi tại sao mình lại hỏi câu này, lòng cô rối như tơ vò, nếu Dịch Phi đủ dũng cảm để kể câu chuyện đó, thì chỉ ít cô cũng đủ dũng khí để đọc bức thư kia. Bởi lẽ, bức thư đó viết cho cô cơ mà...

Lạc Lạc trợn mắt lắc đầu nhìn cô, Thư Lộ rất sợ cô ấy nói đã huỷ nó rồi.

- Thực ra là... - Cô ấy thì thà thì thào: - Là do biên tập viết đấy.

- ...

Thư Lộ á khẩu nhìn cô ấy, sao cô không nghĩ đến tình huống này nhỉ.

Lạc Lạc giải thích.

- Thư của thánh giả gửi đến phần lớn chẳng có gì đặc sắc cả, tình tiết cũng nhạt nhẽo, nên đa phần là do biên tập tự biên tự diễn đó.

Thư Lộ thấy trái tim mình như đã nguội lạnh, song cũng có cảm giác dường như vừa thấy được tảng đá đè nặng ra khỏi lòng mình. Thì ra ở đời còn có tình huống gọi là “chột dạ”. Chẳng rõ câu chuyện đêm qua đã lấy đi nước mắt của biết bao nhiêu cô gái, gợi họ nhớ lại mối tình đã qua, thậm chí còn hoài niệm kẻ năm ấy đã hành hạ tâm can mình. Thế mà họ nào có biết được rằng, câu chuyện này được dựng lên bởi một kẻ chẳng hề liên quan, nhưng kẻ cả biết rồi thì có làm sao, có lẽ, các cô chỉ cần một cái cớ để mà tưởng nhớ, song cái cớ này đủ sức thức tỉnh từng tế bào mẫn cảm trong mớ dây thần kinh mỏng manh.

Lạc Lạc bỗng chỉ về phía cửa lấy đồ ăn:

- Là anh kia viết kia.

Thư Lộ nhìn theo cô ấy, sửng sốt nói:

- A Khoan?

Thư Lộ dành cả buổi chiều để viết bài phỏng vấn “Phan Bĩ Đắc”, nói thật cô không mấy thiện cảm với bà nhà văn này. Bà ta lúc thì hăm hăm dờ dờ, lúc lại tỉnh táo lạnh lùng, mà điên nhất là, hễ bà ta muốn biết cái gì đó là sẽ xoay đủ mọi cách để cạy mồm người khác.

Có lẽ, chỉ cái kiêu của bà ta mới đủ khả năng để sáng tác không ngừng nghỉ trong thâm lặng. Nói gì thì nói, bà ta đúng là kẻ dị hợm.

Lúc Tiểu Man quay về, chín mươi chín bông hồng kia đã bốc hơi sạch sẽ. Cô ấy thản nhiên mở radio, vừa nghe vừa lật giở đồng sách mới trên bàn như thể chẳng có gì xảy ra, thỉnh thoảng còn chen mấy câu bình luận chương trình đang phát sóng. Thư Lộ chuyên mải mê giới thiệu sách mới, đọc lướt một lượt là cô đã thuộc lòng như cháo chảy, nhờ vậy mà lúc thu tiết mục, cô chỉ việc ngó qua từng cái tên trên giấy là đã có thể kể ra vách vách nội dung mà không cần tới kịch bản. Thư Lộ bấm bụng nghĩ, nhưng so ra, Tiểu Man mới gọi là thiên bẩm trời cho.

- Hôn lễ chuẩn bị sao rồi? – Trước khi ra về, Tiểu Man hỏi.

- Chẳng biết nữa. – Ánh mắt của Thư Lộ nhìn thẳng vào cô ấy: – Tóm lại vẫn đang chuẩn bị.

Tiểu Man buông một câu chữ thề, sách trên tay bị ném xuống bàn làm việc ngổn ngang, liền đó cô nàng đứng phắt dậy xách túi bước ra ngoài:

- Thật không hiểu nổi số cậu ruồi bâu kiểu gì nữa! Thôi về, bye bye.

Căn phòng lại quay về với vẻ yên bình thường thấy. Lúc về, Tiểu Man đã kịp tắt radio, chắc cô ấy cũng biết Thư Lộ vốn thích yên tĩnh.

Thư Lộ không rõ mình đã ngồi bao lâu, cho tới khi điện thoại đổ chuông, cô liền nhảy dựng dậy, đi lục lọi trong ba lô. Nhưng phạm khi càng cuống lại càng không thấy đâu, miết khi giai điệu “Hồ thiên nga” ngân đến đoạn cuối, cô mới tìm được máy để nghe:

- A lô?

- ... Hình như em đang rất yêu đời. – Giọng nói mệt mỏi của Gia Tu cất lên từ đầu bên kia điện thoại: – Đã hai mươi mấy tiếng đồng hồ rồi, anh chưa được chợp mắt. Vừa tắm xong, tính đi ngủ, mà trước lúc lên giường muốn xem em đang làm gì.

Thư Lộ thở dài ra chiều xót dạ:

- Em đang soạn bản thảo ở cơ quan... Bên Thái có nóng không ạ?

- Bình thường, hơi oi.

- Anh đã gặp được Kathoey[6] nào chưa?

- ... – Anh già ghệt mặt một lúc, sau mới trả lời ra vẻ khó chịu: – Anh tới để làm việc.

- Thôi được rồi... cuộc điện thoại quốc tế đắt lắm phải không?

- Không rõ, anh gọi bằng mấy bàn của khách sạn.

- Hôm trước tiệm váy cưới gọi điện cho em, bảo tới xem ảnh, anh nói đợi anh về rồi tính.

- Không sao, em cứ chọn đi. Dù sao biểu cảm của anh trước sau như một cả ấy mà.

- Trưa hôm qua, em ghé quán cơm mà anh dẫn em tới, bà chủ còn hỏi anh đi đâu rồi đó.

- Thế à? – Gia Tu nói: – Vậy em trả lời sao?

- Em nói anh làm ở cục kiểm dịch vệ sinh, dạo này bị phái sang Thái. Nghe xong bà chủ tái cả mặt.

Anh bật cười, tiếng cười trầm thấp.

- Tiểu Man vừa về, anh biết gì không, hôm nay có anh Tây tặng cô ấy một bó hoa to đùng, chín mươi chín đoá hồng đấy.

Thư Lộ thêm được nghe giọng Gia Tu, thành thử cô cứ lan man kể với anh những chuyện xảy ra sau khi anh đi, dường như làm vậy sẽ kéo gần khoảng cách nghìn trùng giữa hai người.

- Mẹ nói, anh về rồi phải khấn trương đi đặt vest, bằng không là...

Bỗng Thư Lộ im bật, bởi bên tai cô là tiếng thở đều của Gia Tu. Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ anh lúc ngủ, tóc mới gội hơi lăn xoắn, mặt mày an tĩnh tựa trẻ con.

Thư Lộ khẽ nói “Ngủ ngon” rồi cúp máy

Thực ra có rất nhiều điều cô muốn nói với anh, chỉ còn hai câu nữa thôi là xong rồi, sau đó cô sẽ giả vờ hỏi một cách băng quơ rằng: bao giờ anh về.

- Chưa về à? – Giọng nói hồn hậu của anh Triệu bỗng vang lên.

- Dạ... – Thư Lộ gãi đầu, dáng vẻ như anh lính đào ngũ vừa bị chop gáy: – Em đang viết bài phỏng vấn ạ.

- Nghe đâu tối nay mưa đó, mang về nhà mà viết.

Cô xem đồng hồ trên bàn, thứ Sáu, mười bảy giờ bốn mươi lăm phút. Sực nhớ ra hôm nay phải kèm hai đứa nhỏ, cô bèn thu dọn quáng quàng, lao ra cửa, để lại anh Triệu ngơ ngác nhìn căn phòng vắng tanh không một bóng người.

- Lăn nhanh thế, đang định bảo con bé gọi hộ mình suất cơm chứ...

Từ KFC đi ra, trời đổ mưa nhỏ, Thư Lộ lại không mang ô, đành thoăn thoắt chạy về. May mà chỉ tốn năm phút là tới, cô phải nước mưa đọng trên người, lòng cầu mong hôm cưới đừng có mưa đó nhé.

Cô ấn chuông mấy lần, Nhã Quân mới ra mở cửa, thằng bé bèn lên chào:

- Thím út ạ.

Thư Lộ lảng máng nghe thấy tiếng Nhã Văn, bước vào phòng khách mới thấy một người phụ nữ ngồi trên ghế sofa quay lưng về phía cô. Thấy cô, Nhã Văn liền nói ngọt sớt:

- Mẹ, đây là thím út.

Điền Tâm Nghi ngoái lại, nụ cười ngọt ngào y chang Nhã Văn. Thư Lộ tròn mắt, ra chiều lúng túng. Nom chị ấy cùng lắm chỉ hơn Thư Linh một hai tuổi là cùng, nào giống bà mẹ hai con, thậm chí con cái đang học cấp ba nữa chứ.

- À... em chào chị.

Thư Lộ đặt túi KFC trên tay xuống, bối rối gãi đầu, người phụ nữ đang ở trước mặt cô chính là mối tình đầu của anh già...

- Chào em, chị là mẹ của Nhã Quân và Nhã Văn. – Giọng chị ấy ngọt lịm, tay đang mải chơi cờ Phi hành[7] với Nhã Văn. – Em và Gia Tu sắp làm đám cưới à, chúc mừng em.

Thư Lộ cố rặn cười, cốt khiến mình bớt căng thẳng hơn.

- Mẹ của Nhã Văn...

Tâm Nghi phì cười:

- Bạn của Nhã Văn gặp chị cũng gọi như thế.

- O... – Thư Lộ sượng sùng sửa sang cổ áo, quả thực cô không biết phải gọi thế nào.

- Cứ gọi chị là Điền Tâm Nghi, nếu thân hơn thì gọi là Tâm Nghi cũng được. – Chị nói hết sức thẳng thắn.

Thư Lộ chỉ biết gật đầu rồi cười ngô nghê,

Thấy hai túi KFC dưới đất, Nhã Văn liền bỏ nhào đến. Nhã Quân gỡ tay cô em gái ra, xách túi vào bếp.

- Con bỏ đồ ăn vô đĩa đã.

Điền Tâm Nghi mời Thư Lộ ngồi xuống sofa.

- Nhã Văn và Nhã Quân nói, em làm MC ở đài phát thanh.

- Vâng ạ. – Thư Lộ cởi áo khoác ngoài, luyến quỳnh gật đầu.

- Em làm chương trình gì?

- Dạ, chương trình đọc sách ạ.

Điền Tâm Nghi mỉm cười nói:

- Hân phải thú vị lắm.

- ... Cũng được ạ. – Thư Lộ ngập ngừng: – Anh già.. à Gia Tu chê tiết mục này nhàm chán, đủ để ru ngủ.

- Ha! – Chị ấy có hai má lúm đồng tiền giống Nhã Văn y đúc. – Đúng cái kiểu ăn nói khô như ngói của Gia Tu, nhưng mà chị nghĩ, thực ra ý chú ấy là, “số nào tôi cũng nghe hết cả đó”.

- ... – Thư Lộ ngậy người nhìn chị, không hiểu vì sao mà cô bỗng có cảm giác, người phụ nữ này hiểu anh già hơn mình nhiều.

- Đừng câu nệ quá, chị cũng là khách ở đây mà. – Tâm Nghi vỗ vai lưng cô: – Lúc gặp mẹ chồng, em cũng căng thẳng thế này à?

Thư Lộ lắc đầu cười ngây thơ, bởi lúc đó có Gia Tu ở bên nên cô không hồi hộp cho lắm.

Nhã Quân bày hamburger và gà vào đĩa to, bưng ra bàn ngoài phòng khách. Thư Lộ nhìn ba chiếc bánh, áy náy nói:

- Em không biết chị ở đây, nên mua thiếu...

- Không sao, lát nữa chị hẹn bạn ăn cơm rồi. – Chị nhấc tay xem đồng hồ: – Sắp đến giờ rồi, chị phải đi đây.

Ánh mắt rực lửa của hai đứa nhỏ vốn đang chăm chú vào chiếc hamburger bỗng ử dột nhìn mẹ. Chắc bởi không phải lúc nào hai đứa cũng được gặp mẹ.

- Đừng thế mà. – Tâm Nghi vươn tay nhéo má hai anh em: – Mẹ sẽ sớm về gặp hai đứa, lần sau mẹ hứa sẽ mang nhiều quà, được chưa?

Nhã Văn nhệt mồm, im như thóc.

- Tiễn chị được không? – Tâm Nghi bất ngờ đề nghị với Thư Lộ.

- A... vâng ạ.

Thư Lộ vội vàng mặc lên người tấm áo khoác vừa mới cởi chưa được bao lâu. Lúc ra cửa, Nhã Quân đưa hai người hai chiếc ô.

Ngoài trời vẫn lâm thâm mưa bay, bám lên quần áo hơi ẩm ướt. Điềm Tâm Nghi đi giày da hoẵng cao gót, giẫm lên mặt đường ướt dề, thế mà không hề nhếch nhác.

- Từ lúc cưới Gia Thần, chị làm việc cho WHO. – Chị bỗng lên tiếng: – Một năm có hai tuần nghỉ phép, thời gian ở bên bọn nhỏ ít ỏi lắm. Chị nghe nói em và Gia Tu thường xuyên kèm cặp hai đứa nó học hành à?

- Vâng ạ. – Thư Lộ gật đầu.

- Cảm ơn em đã chăm sóc bọn nhỏ. – Mắt chị thoáng ướt, chẳng rõ có phải vì mưa chẳng?

- Chị đừng nói vậy.

- Nhiều khi chị thấy áy náy lắm, chín mươi phần trăm số năm cuộc đời dành để để chăm sóc con người ta, còn con mình lại bỏ bê.

- ...

- Nhưng mà... – Tâm Nghi bất ngờ ngoảnh sang, dịu dàng nói: – Chị chưa từng hối hận.

Trên gương mặt chị ấy, Thư Lộ thấy được vẻ tự tin khó diễn tả thành lời, cuối cùng cô đã hiểu vì sao dù bị phản bội, Gia Tu vẫn không hề trách móc oán giận người phụ nữ này. Chị ấy hiểu rõ những gì mình đang làm và biết chắc mình muốn gì, một khi chị ấy chấp nhận buông xuôi, cứu vãn mấy cũng vô ích, bởi quyền chọn lựa nằm trong tay chị.

- Tuần sau chị phải đi rồi, có khả năng không dự được đám cưới của em và Gia Tu, em cho chị địa chỉ nhận thư được không? – Nói xong, Tâm Nghi liền rút một quyển sổ đã sờn cũ từ trong chiếc túi Gucci xinh xắn, nhìn có vẻ không cân xứng cho lắm.

- Vâng. – Thư Lộ đọc địa chỉ của đài phát thanh, lòng thắc mắc, chị ấy muốn gửi gì ình nhỉ.

Ghi xong địa chỉ, Tâm Nghi lại cẩn thận cất cuốn sổ đi, sau đó là nụ cười ngọt ngào như rập khuôn từ Nhã Văn:

- Em mau quay về đi, bằng không bọn nhỏ ăn hết đồ ở nhà đấy.

Thư Lộ mỉm cười nói câu tạm biệt rồi quay gót trở về, chưa được mấy bước, bỗng nghe Tâm Nghi nói:

- Gia Tu là người đàn ông tuyệt vời, chúc mừng hai em.

Lúc cô quay đầu nhìn lại thì Tâm Nghi đã quay người bước đi.

Ngó theo bóng lưng chị, bỗng Thư Lộ có cảm giác, Tâm Nghi là người phụ nữ kiên định.

Mấy tối liền, Thư Lộ vẫn kiên trì soạn bản thảo cho đến khi mi mắt dập dính vào với nhau, cô mới chịu đi ngủ. Song Gia Tu không hề gọi lấy một cuộc điện thoại. Chiều thứ Bảy, Thư Lộ vẫn tới thư viện, ghé đôi điện chẳng có một ai.

Trước mặt cô đặt quyển sách, sách viết gì mà cô chẳng hay. Cô nhìn ra chậu cây phát phơ cành lá đón gió trước cửa sổ, gió hôn lên má nụ hôn ấm dịu, thì ra mùa xuân đã tới rồi đó.

Cô nhìn chỗ ngồi đối diện, cô từng ngồi đây vò đầu bứt tai vì công việc, cũng từng ngồi đây thút thít vì một bức thư, mà lần nào cũng có anh già cạnh bên. Về mặt anh lăm lăm lì lì, nhưng ánh mắt dành cho cô lại hiền hoà lắm thay. Lúc này cô đang ngồi ở cái ghế “chỉ thuộc về riêng anh”, bỗng nhận ra, tự lúc nào anh đã chiếm cứ một vị trí trong đời cô, một vị trí không ai thay thế nổi.

Bỗng cô thấy nhớ anh nhiều lắm, bỗng muốn nắm lấy bàn tay thô ráp của anh, nhong nhèo đòi anh xuống lầu mua ình cốc trà sữa trân châu, đổi lại là cái trọn mắt cự tuyệt của anh. Nhưng trên đường về, anh sẽ vào Starbuck mua một cốc caramel machiato dúm vào tay cô. Cô kiên quyết đòi trà sữa trân châu, mà anh còn nói kiểu khó hiểu:

- Có gì khác nhau à, cũng ngọt cả mà.

Bất chợt cô nhận ra mình đâu đến nỗi thiếu hiểu biết về anh, tuy anh lăm lì, cố chấp, bảo thủ, và nghiêm nghị nhưng cũng có chỗ đáng yêu đó chứ, nhất là những lúc lúng ta lúng túng mà vẫn cố giả đồ bình tĩnh.

Có lẽ họ chỉ là hai đường thẳng song song trong biển người mệnh mông, từng gặp gỡ để rồi chia xa, người rẽ trái, kẻ quành phải, sau cùng số phận vẫn run rủi cho họ gặp nhau, từ đó hoà thành một.

Thư Lộ sờ lên mặt mình nhận ra nụ cười tùm tùm bấy giờ.

Chiều đến, cô cứ ngồi đó tới giờ đóng cửa mới chịu về. Đứng trước cổng, cô nhớ cái lần mưa nọ, anh già đứng đợi ở đây rồi choàng áo gió lên vai cô:

- Mưa đấy, em khoác vào.

Sự quan tâm của anh chẳng bao giờ rõ rệt, lúc đó cô chỉ lo tránh mưa, sau này nhớ lại mới thấy lòng bồi hồi.

Tối nay, cơn mưa dai dẳng vẫn không ngừng rơi, quảng trường trước thư viện vắng hoe dưới ánh đèn tù mù. Lòng ngổn ngang suy nghĩ, Thư Lộ liền rẽ sang lối ngoặt dẫn tới quán mỳ.

Bất thành một, một ai đó ôm chầm lấy cô từ đằng sau, vòng ôm không chặt nhưng cô khó mà giẫy giụa được. Cổ họng cô toan thét lên thì người đó xoay mặt cô lại, nụ hôn cuồng nhiệt ập tới.

Thư Lộ tá hoả, đẩy gã ra bằng tất cả sức lực.

Anh già xoa phần ngực vừa bị cô đâm thật lực, cắn răng nói:

- Em.. khoẻ gồm.

Thư Lộ nghe tim mình hẫng liền mấy nhịp, chẳng rõ vì khiếp đảm hay bởi mừng rỡ. Gia Tu đang đứng trước mặt cô, bộ vest mỏng màu xám, cổ áo sơ mi không thắt cà vạt nên để hở, dường như vừa mới đặt chân xuống sân bay.

Nước mắt cô thẳng thốt tuôn trào, hai người lặng lẽ nhìn nhau phải mười mấy giây. Lòng cô rối bời, như thể vừa thoát khỏi tay một gã du côn, người nhớ nhung bao lâu bỗng xuất hiện sờ sờ ngay trước mặt. Còn anh, anh cũng chẳng biết phải làm sao, xưa nay vẫn vậy, vì giọt nước mắt lăn dài của cô mà anh lúng ta lúng túng như gà mắc tóc.

Thư Lộ oà khóc nức nở, trước khi gặp anh, cô không biết mình trở nên nào nề là vì thiếu vắng bóng anh, không rõ cơn hờn tủi xuất phát từ việc không được nghe giọng anh.

Gia Tu vươn tay ôm cô vào lòng thật dịu dàng, môi anh rờ lên trán cô.

- Anh xin lỗi, anh không biết em sẽ giật mình.

Thư Lộ càng khóc ghê hơn, tự nhiên nhớ lại tâm trạng hồi nhỏ, hộp sô cô la giấu giếm suốt một tuần trời bỗng dưng bị cậu ăn mất, lúc đó cô cũng khóc thảm thương cỡ này. Cả nhà tức cười, xúm vào dỗ dành cô, sau đó ba dẫn cô đi mua hộp sô cô la mới.

Thế còn đêm nay, cái cô cần là tình yêu quý báu của một người đàn ông, chứ không phải hộp sô cô la kia.

[1] Friedrich Wilhelm Nietzsche là một nhà triết học người Phổ. Cuốn sách: Bên bờ thiện ác (Jenseits von Gut und Böse) của ông được xuất bản lần đầu vào năm 1886.

[2] Tên này đọc ngược lại thành Bỉ Đắc Phan – trong tiếng trung có nghĩa là Peter Pan. Nghe rất hợp âm nhé: Bỉ de pān (Bỉ tờ Pan)

[3] Hai nhân vật trong Kiều hãnh và Định kiến.

[4] Trong một máy ảnh, tấm chắn trước cảm biến thu nhận ánh sáng(sensor) là một (hay nhiều) lá thép để không cho ánh sáng đi tới cảm biến khi máy ảnh chưa “nhận ảnh” được gọi là cửa trập.

[5] Một cuốn sách của Murakami Haruki.

[6] Kathoey hoặc katoey thường được dùng để chỉ người chuyển giới nam thành nữ hoặc một gay nữ tính ở Thái Lan.

[7] Nghiên cứu thêm tại đây: https://en.wikipedia.org/wiki/Aeroplane_Chess

7. Chương 7: Vũ Điệu Trên Nước

- Chớp mắt mà “Đường sách thênh thang” đã cùng tôi lẻ bóng được một năm. Đạo Tiểu Man mới đi, tôi không tránh khỏi ngỡ ngàng, mỗi lần nói xong một đoạn, tôi lại nhìn sang vị trí trống trải cạnh bên, đợi Tiểu Man tiếp lời... Song đến ngày hôm nay, độc chiếm phòng thu đã trở thành thói quen của tôi mất rồi. Không rõ, các bạn nghe đài đã quen với điều này chưa?

Thư Lộ nói nhẹ tên:

- Nếu chưa thì chi bằng chúng ta hãy cùng làm quen với một giọng nói khác bắt đầu từ ngày hôm nay. Tôi tin rằng, các bạn đã từng nghe chương trình của cô ấy không chỉ một lần. Bắt đầu từ ngày hôm nay cô ấy sẽ là một thành viên trong đại gia đình “Đường sách thênh thang”. Nào, chúng ta hãy nghe cô ấy giới thiệu về mình.

- Chào các bạn, tôi là Lạc Lạc, thật vui khi được dẫn chương trình cùng Thư Lộ.

- Mọi người đều yêu quý Lạc Lạc, bởi cô ấy là vua “thay ca” cấp cao của đài chúng tôi, bất kể ai xin nghỉ, cô đều sẵn sàng làm thay.

- Chúng tôi mình rất rảnh rồi, ha ha.

- Phải nói Lạc Lạc là một MC vô cùng tài năng, không một chương trình nào có thể làm khó cô ấy.

Kịch bản được Thư Lộ để sang một bên, bảy năm dẫn chương trình phát thanh, sở trường của cô là không cần kịch bản mà vẫn có thể đối đáp thoải mái cùng đồng nghiệp dẫn cùng trước micro.

- Cảm ơn bạn. – Lạc Lạc cười bổ sung: – Nói thực mình cũng nghĩ vậy đó.

- Nhiệt liệt nghênh đón đồng nghiệp mới, song chúng ta cũng không thể quên cô bạn cũ được. Mấy ngày trước tôi vừa nhận được thư của Tiểu Man. Các bạn nghe đài yêu quý Tiểu Man hẳn rất muốn biết tình hình hiện giờ của cô ấy, sau đây chúng ta hãy cùng xem Tiểu Man viết gì trong thư.

Lạc Lạc chống đầu, mắt háo hức nhìn Thư Lộ nhấc tờ giấy màu vàng nhạt xếp trên cùng, đoạn hăng hái đọc:

“Gửi Thư Lộ:

Lâu rồi không gặp, cậu khỏe chứ? Tổ vẫn ổn.

Vậy là tổ đã xa Thượng Hải, xa cậu, xa các bạn thính giả yêu quý của chúng ta đã được một năm rồi, nhiều khi đến chính tổ cũng không tin thời gian lại trôi qua nhanh đến vậy.

Một năm trước, tổ đã có một quyết định vô cùng khó khăn, vì theo đuổi tình yêu đích thực mà trái tim luôn khao khát, tổ đã bỏ lại tất cả để đặt chân sang Pháp. May thay, tổ bỏ ra nhiều thứ, song cũng gặt hái được không ít. Một năm qua, tổ đã trở lại với trường học, trau dồi vốn tiếng Pháp hạn hẹp của tổ, trong cuộc sống, tổ đã học được cách bảo vệ người mình yêu. Giờ đây tổ thấy vô cùng mãn nguyện.

Tổ vẫn đến thư viện thành phố thường xuyên, cốt tìm đọc sách văn học Trung quốc. Tuy đọc sách không còn là công việc chính của tổ nữa rồi, nhưng nó đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống. Chính cậu và các bạn thính giả đã dạy tổ điều này, tổ nghĩ vậy. Những ngày mưa, tổ lên sân phơi của chung cư, hoặc xuống quán cà phê dưới nhà, vừa nhấm nháp sô cô la nóng vừa lần mò câu chữ. Điều đó gợi tổ nhớ lại quãng thời gian có cậu và các bạn thính giả ở bên, dường như tổ đã quay lại Thượng Hải, quay về với các cậu. Đạo gần đây, thư viện vừa về một lô sách mới, nhưng cậu có thể tưởng tượng, thực ra đều là sách xuất bản từ một, hai năm trước ở Trung quốc. Tổ đã đọc “Vũ điệu trên nước”[1] và thích vô cùng, tổ đoán có lẽ cậu đã đọc qua cuốn này từ lâu.

Đạo gần đây, cậu đã đọc những gì?

...”

Thư Lộ đặt bức thư trong tay xuống, mỉm cười nhìn nét chữ dong đầy hạnh phúc của Tiểu Man, thực lòng cô mừng thay cho bạn. Cô ấy có lòng dũng cảm dám bỏ ra tất cả để đạt được tất cả. Từ tận thâm tâm mình, Thư Lộ thấy ngưỡng mộ Tiểu Man.

Lạc Lạc tiếp lời cô với chất giọng nhẹ nhàng ấm áp:

- Không ngờ cô nàng Tiểu Man bất cần của chúng ta cũng có khía cạnh tình tế đến vậy, hay là do đã lên chức mẹ nhỉ? Về vấn đề này, chúng tôi sẽ đọc tiếp thư của Tiểu Man vào số sau. Còn bây giờ, chúng ta hãy cùng xem Vũ điệu trên sóng một cuốn sách nói về đợi chờ mà Tiểu Man vừa nhắc đến.

oOo

Bây giờ nhớ lại, đám cưới diễn ra tháng Năm năm 2000 đã chẳng để lại ấn tượng gì cho Thư Lộ. Song việc quay mòng mọng theo chỉ thị của tất cả mọi người lại khiến cô ghi nhớ sâu sắc, bởi nó khác xa với hôn lễ lãng mạn trong mơ của cô. Mãi tới khi quăng bó hoa bách hợp trắng trong tay, cô mới thực sự cảm nhận được khung cảnh của buổi lễ, một tiệc cưới thuộc về riêng mình cô và Gia Tu.

Ngày thứ ba sau khi Gia Tu quay về, họ liền tới cục dân chính đăng ký kết hôn. Bà cụ đeo kính lão chặt vật đối chiếu chứng minh thư, hộ khẩu và giấy chứng nhận độc thân của hai người. Chẳng rõ mau hay chóng, sau đó bà cụ ngừng lên cười nói:

- Chúc mừng cô cậu!

Khi bà ấy nhoen cười, mặt có hai vết nhăn sâu hoắm và lộ ra hàm răng xỉn vàng.

Hôm đó, Gia Tu và cô tới tiệm đồ cưới chọn ảnh. Và đúng như Gia Tu từng nói, hai người lên ảnh quả nhiên không khác là bao so với tấm ảnh cưới đăng trên báo của nữ hoàng Elizabeth đệ nhị và thân vương Philip. Tấm sau cùng trong album chụp đúng lúc Thư Lộ đang phì cười.

- Em thấy... – Gia Tu lúng búng nói: – Trông anh có cứng nhắc quá không nhỉ?

Thư Lộ trợn mắt nhìn anh:

- Có lúc nào mà anh không cứng nhắc?

Anh già sừng sốt ra mặt, đoạn ngoác mép khắp phía, xác định xung quanh không ai mới khẽ nói:

- Lúc trên giường anh cũng cứng nhắc lắm à?

- ...

Thư Lộ quay phắt đầu đi, từ chối đưa ra câu trả lời.

Còn trên thực tế, cô lại nghĩ, anh già phải nói là quá cuồng nhiệt ấy chứ.

Cuối tuần đó, hai người đi mua giường mới, gọi là hoàn thành công việc trang trí phòng tân hôn. Cùng với hôn lễ đang tới gần, cái cảm giác bất an căng thẳng luôn khiến Thư Lộ phiền não cũng giảm dần. Hằng đêm, lòng cô luôn bình yên đến lạ kỳ, dường như người sắp lên xe hoa về nhà chồng không phải mình vậy. Thái độ ba mẹ cô không căng như đám cưới Thư Linh. Buổi tối trước hôm đón dâu ba ngày, ba tìm cô nói chuyện. Nói xong, ông nhìn cô đầy hiên từ, nhẹ nhàng xoa đầu cô con gái, lâu lắm rồi kể từ cái hồi tốt nghiệp trung học, chuyện này chưa hề lặp lại. Bỗng cô thấy thất vọng, bởi trước lúc chị đi lấy chồng, ba mẹ dặn dò chị rất lâu. Tuy cô một mực không dám khẳng định, nhưng thực lòng cô cảm thấy ba mẹ thiên vị chị nhiều hơn.

Hôn lễ diễn ra đơn giản mà trang trọng, nụ cười nở trên môi cô mọi lúc mọi nơi. Khách đến rồi về, trong đầu cô vẫn một khoảng trống rỗng. Lúc Gia Tu luồn chiếc nhẫn vào ngón tay cô, mắt cô dán vào mặt đá lộ lăng lể dính trên nhẫn. Nhớ dạo bé, từng trốn đi chơi để rồi bị ba đánh một trận nên thân; nhớ hồi cấp hai đánh nhau với bạn trai ngồi cùng bàn chỉ vì một cục tẩy; nhớ hồi cấp ba, buổi chiều tự học, lén bỏ ra ngoài ăn hoành thánh bán bên lề đường; lại nhớ hồi mới chập chững bước chân vào cổng trường đại học, buổi tối xốn xang sóng lòng đưa đẩy cô gặp Dịch Phi và cả một tối con tim tan vỡ của sau này... Đầu cô lan man với những hồi tưởng cho tới khi sức tỉnh thì mình đã đứng cạnh Gia Tu trên tấm thảm dày dặn màu đỏ của sàn khiêu vũ, hoá ra mình đã bồn chồn rất lâu.

Bỗng Gia Tu nhẹ nhàng gỡ cánh tay mà Thư Lộ đang khoắc ra, tiến lên mấy bước, đứng trước micro.

- Tối qua tôi đã đọc lại một lượt bản nháp mà mình đã soạn sẵn. Tôi nhớ đó là lần thứ mười hai tôi đọc nó, song không hiểu vì sao mà... – Anh hơi ngưng lại: – Bây giờ tôi quên sạch mất rồi.

Dưới sân khấu, mọi người ồ lên cười.

- Trước tiên, tôi rất cảm ơn mọi người đã dành thời gian tham dự đám cưới của tôi và Thư Lộ, nhất là phải cảm ơn cô bé đứng cạnh tôi vào lúc này.

Anh nhìn sang cô, dường như đang tự lẩm bẩm một mình:

- Hôn lễ của chính mình chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của tôi, bởi tôi luôn ngộ nhận, trên đời này còn nhiều việc đáng giá hơn, ý nghĩa hơn để tôi theo đuổi. Có một dạo, niềm tin về hôn nhân và tình yêu của tôi là con số không. Tôi an nhàn sống trong thế giới của riêng mình, đồng thời cứ ngỡ tưởng sẽ sống như vậy đến trọn đời.

Anh khẽ mỉm cười đoạn nói:

- Nhưng may mắn sao tôi đã gặp được Thư Lộ.

Giây phút đó, Thư Lộ có cảm tưởng hình như anh già đang nghẹn lời, bởi lẽ anh vừa khẽ mím môi.

- Em biến thế giới vốn chỉ hai màu đen trắng của tôi trở nên rực rỡ, mang niềm vui về với tôi... – Anh cúp mí mắt, ngẫm một lúc rồi hóm hỉnh nói rằng: – Đương nhiên cũng có lúc hơi khổ một tẹo.

Khách khứa bên dưới lại được phen phá lên cười.

- Nhưng nói gì thì nói, nhờ em mà một người đàn ông trung niên khô khan như tôi có được rất nhiều sự đổi thay, chính vì thế tôi phải cảm ơn em.

Anh quay lại nhìn cô, bấy giờ mắt cô đã rưng rưng:

- Cảm ơn em.

Dưới sân khấu vang lên những tràng vỗ tay rầm rầm, song Thư Lộ lại chẳng nghe thấy gì, cô chật vật hết sức cốt để nén giọt lệ đang mấp mé bờ mi, bởi nhân viên trang điểm luôn miệng dặn cô chớ có khóc kéo nhoè phấn son.

Bước đến bên cô, Gia Tu lặng lẽ nhắc tay cô lồng vào khuỷu tay anh, như thể chưa từng rời xa.

Thư Lộ cố rặn cười, cô bấm bụng nghĩ chắc bây giờ mình cười khó coi lắm. Nhưng có hề gì, anh già chẳng bận tâm đâu mà.

Mở mắt thức giấc vào sáng hôm sau, đầu óc vẫn vơ vẩn cô mới nhớ ra mình đang nằm trên chiếc giường rộng thênh thang của khách sạn. Gia Tu nằm kề bên, vẫn chìm sâu trong giấc ngủ. Cô ngắm nghía đường nét trên khuôn mặt anh, bây giờ mới nhận ra sống mũi của anh thẳng tắp. Hăng nhớ hôm qua anh nói, chính cô biến thể giới vốn chỉ hai màu đen trắng của anh trở nên rực rỡ, cô thật sự tuyệt vời đến vậy ư?

Cô chợt tự hỏi, rốt cuộc mình giành được tình yêu của anh ấy như thế nào nhỉ? Một người có vẻ bề ngoài lẫn tài trí bình thường như cô, chưa từng làm bất cứ việc gì vì anh, thậm chí, nghe xong lời tỏ tình của anh, cô còn cảm giác tình yêu mình bỏ ra chẳng nhiều bằng anh ấy.

Nhưng mà, được yêu bao giờ chẳng sướng hơn đi yêu một người, chí ít, cô cũng bớt phần khổ đau, tổn thương nhận về mình cũng nhẹ nhàng hơn.

Chắc bởi anh già cũng cảm nhận được đấu tranh trong lòng cô, nên tự nhiên mắt anh giật mấy cái, hé mi mơ màng nhìn cô. Thư Lộ lập tức nhe răng cười ngô nghê với anh.

Bởi công việc của hai người khá bận rộn nên thay vì hưởng thụ tuần trăng mật thì sáng thứ Hai, Thư Lộ gấp ngắc ngắc dài bước vào văn phòng.

Trên bàn làm việc đặt một bó bách hợp vàng to đùng, rực rỡ chói cả mắt.

- Cái này... tặng tớ à? – Thư Lộ ngỡ vực hỏi Tiểu Man, cô nàng kia đang vắt chân tẩy móng.

- Ủ, tặng cậu đấy.

- Ai tặng tớ thế?

- Tớ... – Nói rồi, Tiểu Man liền đổi sang chân kia, tiếp tục sửa sang bộ móng của mình.

- Ôi... cảm ơn nhé.

- Khỏi khách sáo.

Bỗng đâu, Thư Lộ có cảm giác Tiểu Man giống y chang mấy bà vợ lẽ điệu đà trong mấy gia đình giàu có thời xưa ở Thượng Hải

- Cơ mà sao lại là bách hợp vàng. – Cô thấy hơi thắc mắc.

- Làm sao tớ biết được. – Tiểu Man ngừng tay nhìn cô: – Mang tới đã vậy rồi.

- ... – Cô hơi hiểu vấn đề rồi đây: – Hoa của cái anh Tây kia tặng cậu à?

- Ủ, sao cậu biết.

- ...

Cô im luôn, thiết nghĩ không nên đào sâu vấn đề này.

Sách vở lẫn thư từ bấy bừa khắp bàn, Thư Lộ tiện tay mở ra, có một bức thư gửi từ nước ngoài, địa chỉ người gửi lạ hoắc, được cái nét chữ trên thư vô cùng thanh mảnh. Cô mở ra xem, ra là thư của Điền Tâm Nghi, bên trong có một tấm thiệp đồ thả.

“Gửi Thư Lộ và Gia Tu:

Thật tiếc vì đã bỏ lỡ hôn lễ của hai người. Lúc này chị đang ngồi trong lều của mình ở bình nguyên của Kenya viết thư cho em. Đêm nay trời cao và xanh lắm, sao trên trời sáng vô cùng.

Không có thứ gì hay ho để tặng em và Gia Tu, đành gửi kèm một bức tượng điêu khắc thủ công, nghe nói theo phong tục ở đây, phòng tân hôn nhất định bày nó, chị thấy cũng khá dễ thương.

Cảm ơn em đã quan tâm và giúp đỡ hai đứa nhỏ. Chị chân thành chúc phúc cho hai người, chúc em và Gia Tu hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Tâm Nghi.”

Thư Lộ lục lọi mãi mới tìm thấy một thùng giấy cất dưới gầm bàn, bên trong là bức tượng thủ công xù xì, khắc hình đôi chim dựa vào nhau, chuẩn bị tung cánh.

Nhìn bức tượng gỗ mộc mạc ấy mà cô thờ người một lúc lâu, bỗng dưng cô thấy mình đánh mất điều gì đó. Thứ cô mất đi, có lẽ cũng giống điều mà Tâm Nghi luôn theo đuổi, ấy là tự do. Về sau, bức tượng được Thư Lộ cất lên tầng cao nhất của giá sách, dường như chỉ ở nơi đó, đôi chim mới có thể cất cánh bay xa.

Nhiều năm sau, Thư Lộ mới nghiệm ra một điều: khi chúng ta đánh mất một thứ gì đó, chắc chắn sau này sẽ nhận về một thứ tương tự.

Tối này, Gia Tu phải tăng ca nên Thư Lộ rủ Tiểu Man tới tiệm cơm mới mở gần đài phát thanh. Tiệm nằm trong một con hẻm ít người để ý, hai cô chọn bàn trong góc sát cửa sổ, có tầm nhìn chéo ra ngã tư đối diện.

Phục vụ vừa đi khỏi, Tiểu Man liền nói:

- Phát biểu cảm tượng vợ chồng son xem nào.
- Hình như... chẳng có gì cả.
- Cậu cũng lạnh lùng quá nhỉ. – Tiểu Man nói đầy bất mãn: – Giả sử một ngày nào tớ mà lấy chồng, nói không chừng sẽ phản kích đến nỗi ngã vật ra đất, ngất xỉu ngay trong lễ cưới ấy chứ.

Thư Lộ tức cười nhìn cô nàng:

- Thôi xin, kéo đám cưới lại loạn lên mất.

Tiểu Man toe toét nhìn cô, băng quơ nói:

- Tớ chẳng mong một đám cưới hoân mỹ, chỉ cần chú rể là người tớ yêu, vậy đã đủ lắm rồi.

Thư Lộ chột nhận ra trong giọng điệu của Tiểu Man thoáng chút băng khuâng. Bất giác cô nhớ tới ông nhà văn đã có gia đình nọ, người thông minh như Tiểu Man chẳng rõ đã thoát khỏi toà thành vậy hăm tình cảm đó chưa.

- Ôi trời... – Tiểu Man thở hắt ra, như thể vừa thổi phồng bóng râm của cảm xúc: – Cậu thấy quanh tớ phủ một bầu không khí thê lương à?

- ...

- Tự tớ cũng thấy thế. – Không đợi Thư Lộ nêu ý kiến, cô nàng liền tự trả lời: – Nhờ thấy được vẻ mặt hạnh phúc của cậu trong đám cưới, mới khiến tớ tin rằng trên đời này vẫn còn tình cảm tốt đẹp.

Thư Lộ bĩu môi nghĩ Tiểu Man nói khoa trương thật. Cô còn chưa rõ tương lai sau này mình có hạnh phúc hay không, nói chi đến việc làm gương cho người khác. Từ khi rời ghế nhà trường, cô càng thấm nhuần câu nói “thân bất do kỷ”, những thứ cô từng cố chấp, từng ngoan cố duy trì, đến nay đã chớm lung lay.

- Bây giờ hỏi câu này hình như hơi muộn, nhưng mà... – Tiểu Man ngừng lại nhìn cô, đoạn nói: – Trong chuyện tình cảm này, nói cách khác là trong cuộc hôn nhân này, cậu tự tin chứ?

Ánh mắt Thư Lộ nhìn xuống tách cà phê trên bàn, ngơ ngẩn nghĩ: Ừ... nếu anh già không thấy chán.

Hai đĩa cơm rang hải sản thơm phưng phức được bung lên, Tiểu Man lập tức quăng ba cái vấn đề phức tạp ấy lên tận chín tầng mây, để lao vào ăn như ma đói.

Thư Lộ tức cười nhìn cô nàng, người vô tư lự dễ cảm nhận niềm vui hơn, phải vậy không nhỉ?

Chưa bao giờ Thư Lộ nghĩ xa xôi về những vấn đề như: mười năm sau mình thế nào, hai người vẫn yêu nhau chứ? Và sẽ có một đứa trẻ đáng yêu vô ngần? Phải chăng thời gian sẽ vẽ thêm nhiều nếp nhăn trên khoé mắt? Đến lúc đó, liệu “khả năng” của anh ấy có bị suy giảm không nhỉ?...

Từ trước tới nay, cô chưa từng nghĩ đến điều đó, nói cách khác là chưa từng mấy may khát khao. Cô chỉ mong mỗi mai thức dậy và mỗi tối lên giường, vòng tay anh sẽ siết chặt lấy cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán.

Tối đến Thư Lộ về nhà, vừa mở cửa, bất ngờ nhận ra đèn phòng khách sáng choang, loáng thoáng tiếng nước vọng ra từ nhà tắm. Cô rón rén đóng cửa, lúc đi qua nhà tắm, lảng máng nghe tiếng anh già ngâm nga. Cô liền phì cười, ra anh già cũng biết hát cơ đấy, mà giọng còn như ma chê quỷ hờn nữa chứ.

Cô về phòng ngủ, ngồi xuống giường, tự nhiên thấy lòng yên ả kỳ lạ. Cô bắt đầu tin rằng đây là cuộc sống mà mình mong mỏi.

- Em về rồi à.

Không biết tự lúc nào, anh già cùng chiếc khăn tắm quấn quanh eo đã xuất hiện trước mặt cô.

- Vâng, em tưởng anh phải muộn mới về. – Cô cười nói.

Anh ngồi xuống cạnh cô, lau mái tóc ướt rượt:

- Tại anh không muốn để em ở nhà một mình.

Thư Lộ ngỡ ngàng nhìn anh, nói chẳng nên câu. Cô ôm chầm lấy cơ thể chưa kịp khô của anh, ngả vào bờ vai ấy:

- Em yêu anh.

Lần đầu tiên cô thổ lộ ba chữ ấy cùng anh... Cơ thể anh căng lên, cô có thể cảm nhận được.

Cô mỉm cười nghĩ, nếu anh già cứ yêu cô như thế này, vậy cô sẽ đáp lại anh bằng một thứ tình cảm tương tự, biết đâu đây cũng là một kiểu hạnh phúc thì sao.

Tranh thủ lúc anh đang mải sững sờ, cô chồm lên người anh, gỡ khăn tắm ra:

- Đêm nay Trầm sẽ sung hạnh người, xong việc, người qua chỗ tổng quản đăng ký tên, mai sẽ thưởng hậu hĩnh.

Anh tuyệt nhiên không hề ngọ nguậy, mặt làm bộ thẹn thùng, khó nói:

- Không được đâu...

- Vì sao? – Vừa gỡ khăn, cô vừa thắc mắc.

- Hôm nay người ta “đến tháng” mà...

Ngày tháng cứ thế dần trôi trong bình yên và dung dị. Chiều thứ Bảy hằng tuần, Thư Lộ và Gia Tu vẫn xúc tiến những cuộc hẹn hò đầy lãng mạn trên băng ghế dư dật chỗ ngồi của thư viện. Nom về mặt tập trung cao độ của Gia Tu, cái tính xốc nổi trong cô dần dịu đi. Tuy chưa xác định nổi thực tâm mình muốn gì, cần phải làm gì, nhưng rồi anh sẽ nói cho cô chứ nhỉ?

Nếu thời gian ngừng trôi tại giây phút này, phải chăng họ sẽ giống như hai bức tượng im lìm bất động?

Thư Lộ len lén giẫm chân mình lên chân anh. Có thể, họ mới giống hai bức tượng đá không một li cách rời.

Thấm thoát đã bước sang tháng Tám năm 2000, cuối cùng đôi vợ chồng son cũng có được kỳ nghỉ để dành cho tuần trăng mật. Chuyến bay khởi hành từ Thượng Hải tới Singapore cất cánh trong cái nắng rực rỡ. Ôm tâm trạng háo hức trong lòng, Thư Lộ hơn hớ lật giở cuốn tạp chí trên máy bay, nhưng chẳng chữ nào len nổi vào đầu, bởi ánh mắt cô đã dành trọn cho tấm ảnh đại dương xanh ngắt một màu mắt rồi còn đâu. Nhoáng cái anh già đã lăn ra ngủ, cuộc sống bay qua bay lại chẳng lạ lẫm gì với anh, sân bay dường như đã trở thành một phần trong cuộc đời anh.

Tại sân bay Changi, đập vào mắt Thư Lộ là đủ mọi màu da và quốc tịch, nào là người Gia-va, người Ấn Độ, người Malaysia, người Hoa, người Châu Âu, người Úc, dù lúc đó đã là mười giờ tối, dòng người vẫn thông dong kéo lê hành lý. Đích đến của họ là đảo Bali.

Cổng sân bay đi Bali đứng chật ních người, từ những đôi tình nhân đến những cặp vợ chồng, hay đại gia đình cùng nhau đi du lịch. Thư Lộ ngó sang anh già đứng cạnh bên vẫn đang ngáp ngáp dài, dường như phút chợp mắt mới rồi chả thắm vào đầu.

Gần nửa đêm, họ mới tới Denpasar. Cổng ra của sân bay đông nghịt người tới đón du khách. Họ cầm trên tay những mảnh giấy đủ kích cỡ, giờ quá đỉnh đầu, bên trên viết tên khách sạn, tên người cần đón, tên công ty, vân vân. Hai người kéo vali to đùng, tìm kiếm rất lâu trong biển người mới thấy tấm biển viết “Mr & Mrs Pay”.

Dưới bầu trời oi ả, Thư Lộ ngửi thấy một hương vị ngọt ngào. Cô háo hức đến nỗi toan nhảy cẫng lên, nhưng chính vào lúc đó, cô mạnh mẽ cảm nhận được điều gì đó, liền ngoảnh đầu ngó đông ngó tây trong đám đông rối ren.

Đảo mắt mấy lần song chẳng thấy gì lạ, thế mà trái tim vẫn nhộn nhạo với những nhịp đập dữ dội. Gia Tu xoa đầu cô, như muốn hỏi: em làm sao thế. Cô mỉm cười, khoác tay anh, rồi chợt nhớ ra bọn họ đang đi hưởng tuần trăng mật cơ mà.

Sáng sớm hôm sau tỉnh giấc, Thư Lộ hơi thất vọng một tẹo, nước biển ở đây chẳng xanh rờn như trong tấm ảnh gì cả, bãi cát thì chẳng trắng ngần mềm mịn gì cho cam, đội ngũ bán hàng rong trên bãi biển lúc nào cũng nhăm nhăm đuổi theo du khách để chèo kéo mua kính bơi.

Hai người đi tham quan chùa chiền trong vùng, có một ngôi đền được dựng giữa biển, nhìn cửa nào cũng giống toà bảo tháp bị chẻ làm đôi, mà tiếng Anh của người bản địa cô hầu như chẳng hiểu mấy.

- Em không thích nơi này à?

Lúc ăn cơm trưa, Gia Tu liền hỏi.

Thư Lộ ngẩng đầu nhìn anh ra chiều hoang mang, cô luôn sầm vẻ hơn hử hưởng thụ cơ mà, nhẽ nào bị anh bắt quả tang.

Gia Tu tủm tỉm mỉm cười, song không phải bởi anh thấy đắc ý vì nắm được nỗi thất vọng cô đang cố tình giấu giếm. Anh vẫn ung dung như thường, gió biển đánh rối tóc anh, anh nhẹ nhàng nói:

- Rồi em sẽ thích.

Sang đến ngày thứ ba, họ chuyển sang căn biệt thự trên núi ở Ubud, rất nhanh Thư Lộ đã mê một nơi đây. Họ chẳng đi đâu cả, chỉ ngồi tâm sự, đọc sách và bơi, sau đó ôm nhau ngủ khi đêm về.

Một sớm, Thư Lộ bắt quả tang anh già ngồi vẽ vờ ngoài ban công. Cô tiến lại gần, thấy cảnh núi non sắc sỡ trong bức hoạ, cô liền hỏi:

- Em không biết là anh còn rành cả món vẽ vờ đấy.

- Hồi nhỏ, anh từng mơ trở thành hoạ sĩ... nói đúng hơn là, hoạ sĩ truyện tranh.

- ... Nhưng em đâu có thấy máu nghệ thuật trên người anh đâu.

Phớt lờ giọng điệu của cô, anh vẫn nói:

- Hồi cấp ba, anh mê Astro Boy lắm.

- Thì ra lần trước, tập tranh em tìm thấy trong thư phòng là của anh à?

Giờ Thư Lộ mới chợt vỡ lẽ. Mấy bức tranh đó, bức nào cũng sắc sỡ xanh đỏ tím vàng như thể nếu không tận dụng mọi màu sắc thì sẽ uổng phí tiền mua bút vậy.

- Có lúc... – Cô hơi nhát gừng: – Anh khiến em ngạc nhiên đấy.

Gia Tu không ngoái lại, anh vẫn chăm chú rê bút chì màu trên tờ giấy trắng:

- Mặt này của anh hấp dẫn em, có được tính như vậy không?

Thư Lộ nghiêm túc cân nhắc rồi nói:

- Chắc rồi... Anh khác xa tất cả những người đàn ông em quen.

Gia Tu phì cười quay đầu nhìn cô:

- Này nhóc, em thì quen được mấy gã hả.

Thư Lộ ôm cổ anh, phật ý nói:

- Đừng có khinh em, con trai theo đuổi em phải xếp hàng từ tháp Đông Phương Minh Châu cho tới cảng Thập Lục Phố đấy.

Anh tủm tủm cười.

- Hối khí không phải chứ, có phải sáng nào họ cũng gây tắc nghẽn ở hầm Diên An không?

Thư Lộ sờ soạn râu ria trên mặt anh, bất giác, cô không dám tin người đàn ông này đã thuộc về mình:

- Anh lúc nào cũng bình tĩnh, lúc nào cũng biết mình phải làm gì, không nên làm gì.

Anh nguyền cô một cái, đoạn buông tiếng “ờ”, cho phép cô tiếp tục nói.

- Anh thông minh và có trách nhiệm. – Thấy anh mỉm cười thích chí, cô bèn chêm thêm một câu: – Đồng thời cũng bảo thủ, kiêu ngạo và độc đoán.

- Ờ. – Hình như anh đang nghĩ rằng, về sau không phải đang chỉ ra khuyết điểm của mình thì phải.

Cô cười ranh mãnh:

- Đương nhiên, quan trọng nhất là, anh có vẻ bề ngoài cũng không đến nỗi nào, ăn ít mà kiếm được nhiều.

- Lại hối khí không phải, mấy gã em quen thường thế nào?

- ... – Thư Lộ cứng họng không trả lời được, bởi lẽ, đúng như anh nói đó, cô thì quen được mấy gã.

Anh già tủm tủm lắc đầu, chẳng nói gì đâu, chỉ nghiêng mặt trao cô một nụ hôn phớt nhẹ mà thôi.

Tự nhiên cô thấy thẹn thùng, như kiểu vừa bị một ai đó xa lạ hôn vậy. Trong ký ức của cô, anh luôn là người đàn ông nghiêm khắc, kiệm nụ cười. Một mặt, cô kính nể anh như kính nể cha mình; mặt khác, cô lại có dựa dẫm vào anh, mỗi lần bất gặp nụ cười chiều chuộng của anh, mỗi lần được anh ôm vào lòng, lòng cô thầm ngân lên cảm giác mãn nguyện.

Chỉ ít, cô không dám tin anh sẽ yêu mình, lẽ đó mà cô cũng chưa từng chủ động đòi hỏi gì ở anh. Song cô biết, mình đang dần trở nên gắn liền với người đàn ông này.

Nhấc tách cà phê trên bàn ăn, Thư Lộ bước tới bên ô cửa sổ trở về phía lưng núi. Nơi đó, hình như đang xây dựng một khách sạn kiểu biệt thự khác, sau mười giờ, công nhân người bản địa mới lục tục tới làm việc.

Bali chẳng khác nào anh già, là nơi mang đến cho cô biết bao bất ngờ. Chênh giữa đồi núi và ẩn hiện nơi vùng quê tĩnh lặng mộc mạc – tọa lạc những căn biệt thự hào hoa tráng lệ đầy thú vị. Biệt thự sa hoa mọc lên không ngừng, khách du lịch và dân bản địa ở cùng một nơi như nhau, sống những cuộc sống khác nhau một cách yên ổn hoà thuận.

Cô bồn thần nhìn sang khu công trường nọ. Có mấy người đang đo đạc số liệu, một trong số đó quay lại, lau mồ hôi bằng áo phông trên người, trái tim cô bỗng giật thót lên.

Dù cách xa mấy chục mét song khuôn mặt ấy vẫn rơi vào tầm nhìn của cô đầy rõ rệt. Bấy giờ, người kia cũng ngưng công việc trên tay, hướng ánh mắt về phía cô.

- Thư Lộ...

Tuy không nhìn rõ gương mặt cô gái bên cửa sổ, nhưng Dịch Phi vẫn khẳng định chắc nịch, đó là cô, bởi cô và anh ngồi cùng một chuyến bay từ Singapore tới Denpasar.

Dĩ nhiên, Thư Lộ không thể nghe thấy tên mình được thốt lên bởi anh, song cô vẫn kéo rèm lại ngay tức thì, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trước bữa tối ngày hôm đó, Gia Tu đề nghị ra ngoài đi dạo, Thư Lộ trù trừ một lát, sau cùng vẫn đồng ý. Hai người tản bộ trên con đường làng, sắc xanh ngút ngàn tầm mắt, thỉnh thoảng mới chen kẽ một vài đốm trắng bông sứ. Thư Lộ sợ gặp phải cái người ban sáng, nhưng cũng không dám khẳng định đó là Dịch Phi. Mà chung quy, tốt nhất đừng gặp thì hơn.

Lúc quay về, Thư Lộ nửa ngạc nhiên nửa mừng rỡ phát hiện ban công bên ngoài bày một vòng nến tròn màu trắng, gió biển gợi ánh lửa bật bùng. Hồ bơi bên cạnh đó thả ngập cánh hoa hồng, khăn trải bàn đổi sang màu trắng tinh khôi, bên trên đặt hai cây nến dài.

Xưa nay, đã bao giờ cô từng mơ một ngày nào đó mình sẽ có bữa tối như thế này đâu. Chỉ khi mọi thứ bày ra trước mắt, cô mới không cầm được giọt nước mắt.

Bàn tay ram ráp ấm áp của anh già gạt đi những giọt nước mắt của cô. Anh rử rử nói:

- Em khá hơn anh tưởng đấy, bọn họ nói, bình thường con gái mà thấy cảnh này thế nào cũng gào rú.

Thư Lộ hết khóc lại cười, thật xấu hổ hết biết. Bởi cô luôn vỗ ngực tự nhận mình không phải đứa con gái ham mê ba cái trò lãng mạn này. Cô từng nghĩ mình sẽ chẳng vì thế mà cảm động, song cô vẫn rung rinh bởi một người đàn ông khô khan nhưng luôn sẵn sàng lấy lòng mình đó thôi.

Cô vùi mặt vào ngực anh, nước mắt quệt hết vô sơ mi trắng cotton của anh. Qua lớp vải mỏng, nhịp tim có tiết tấu và mạnh mẽ ùa vào tai cô.

Gia Tu vỗ lưng cô:

- Mừng không? Mừng là tốt, vì anh bỏ ra không ít tiền đâu.

Mười ngày sau, Thư Lộ và Gia Tu đành chia tay căn biệt thự trên núi vô cùng yên tĩnh an nhàn này, để khởi hành về Thượng Hải. Lúc về, phi trường không nhộn nhịp như lúc đi, ô cửa đóng thuế khởi hành không có những hàng người dài dằng dặc, phòng đợi máy bay cũng vắng tanh.

Thư Lộ và Gia Tu rẽ làm hai ngã, người tới quầy mỹ phẩm miễn thuế, người qua tiệm sách.

Sau một vòng lượn lờ, Thư Lộ xách chiến lợi phẩm tới tiệm sách tìm Gia Tu, song chẳng thấy bóng dáng anh đâu.

- Thư Lộ...

Cô quay người lại, thấy người vừa ngập ngừng gọi tên mình, không kinh ngạc cũng chẳng lấy làm hoang mang.

Bao lần cô từng tưởng tượng mình sẽ phản ứng ra sao nếu gặp anh. Cô nghĩ mình sẽ móc mĩa anh; cô tưởng mình sẽ quay gót bỏ đi không thêm nói một lời; hoặc cố gắng nặn nụ cười chẳng màng bận tâm như Akana Rika[2]... thế mà đến giây phút cuối cùng, cô chỉ mỉm cười phớt nhẹ, điềm đạm nói:

- Đúng là anh à. Lâu rồi không gặp.

Gương mặt căng thẳng của Dịch Phi bỗng rạn cười chút ít.

- Hôm đó người em thấy ở công trường... là anh phải không?

Anh gạt đầu:

- Công ty anh phụ trách xây dựng khách sạn đó.

Sau tốt nghiệp, Dịch Phi biến mất triệt để khỏi cuộc sống của cô, Thư Lộ chỉ biết anh vào làm tại một công ty xây dựng. Để mau quên được anh, thậm chí cô còn tránh mặt vài người bạn.

- ...

- ...

Hai người trầm ngâm trong phút chốc, Thư Lộ bèn hỏi:

- Anh cũng đáp máy bay về Thượng Hải à?
- Không, anh qua Singapore, bên đó còn ít việc.
- À...
- Thực ra...
- ?
- Lúc đến, chúng ta ngồi cùng chuyến bay.
- ...

Nhớ lần trước ở sân bay, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại ngoái đầu, nhẽ nào lúc đó anh đang nhìn cô?

- ... Em tới du lịch à, nhiều người tới đây hưởng tuần trăng mật lắm. – Anh nhìn cô.

Thư Lộ cười nhỏ nhẹ:

- Em cũng đến để hưởng tuần trăng mật.

Khoảng khắc đó, dường như Thư Lộ đã thấy được vẻ mát mát trên gương mặt anh nhưng rất nhanh cái cảm xúc ấy đã vụt qua.

- Chúc mừng em.

Anh đen đi nhiều, gương mặt hao gầy, chẳng biết có phải vì thế mà bờ vai anh nom rộng hơn hẳn.

- Cảm ơn anh.

Thư Lộ nghĩ, anh thay đổi nhiều quá, nông nhênh đã hao vơi để nhường phần cho chín chắn và đĩnh đạc. Mà có khi đến chính cô cũng thay đổi, đâu còn ngây ngô bộp chộp như ngày xưa nữa, giờ đây cô khéo léo và hiểu đời hơn nhiều.

Trước khi gặp Gia Tu, chỉ bằng sức lực của bản thân, cô thực sự không thể thoát khỏi cái bóng của trầm uất. Thế mà, cuối cùng cô đã thoát khỏi nó. Vậy người đàn ông đang đứng trước mặt cô thì sao, phải chăng anh hằng nhớ sân trường họ từng đi qua, phải chăng hằng nhớ những đêm lặng lẽ tiễn cô về ký túc xá, phải chăng vẫn day dứt ruột gan bởi cô, phải chăng...

- Thư Lộ.

Chẳng rõ tự lúc nào Gia Tu đã đứng cạnh cô, trên tay cầm mấy quyển tạp chí.

Thư Lộ thoáng hoang mang, nhưng vẫn ép mình phải điềm tĩnh mỉm cười, đoạn hướng mắt về phía Dịch Phi:

- Em vừa gặp lại bạn cũ thời đại học.

Dịch Phi gật đầu thân thiện rồi nói nhanh rằng:

- Không sớm nữa, anh phải đi tìm đồng nghiệp đây, chúc hai người tân hôn vui vẻ. Tạm biệt.

Nói rồi anh liền bỏ đi thẳng.

Thư Lộ ngậy người dõi theo bóng lưng anh, nghẹn nghẹn chẳng nên câu.

Hồi lâu, anh già mới hóm hỉnh bảo:

- Cậu này đẹp trai đấy, có phải tuýp “hoàng tử bạch mã” mà mấy cô bé các em hằng mến không?

Thư Lộ cười khì, giả bộ khờ khạo nói:

- Thời nay, mấy “cô bé” tụi em không thịnh hành “bạch mã hoàng tử” nữa rồi.

Anh nguýt cô:

- Thật không, thế thịnh hành cái gì?

- Thì là “hoàng tử già cười ngựa trắng” như anh đó.

Anh già cầm tạp chí gõ nhẹ lên đầu cô:

- Đi thôi, chút nữa là check in rồi.

Thư Lộ cười ngô nghê mấy tiếng rồi khoác tay anh, tiến về cửa cửa làm thủ tục lên máy bay Đúng là nằm mơ cũng chẳng ngờ mình và Dịch Phi lại hội ngộ trong tình huống kiểu này.

Cái thời sinh viên non nớt đã xa lắm rồi, mỗi tình thơ ngây mang tới cho cô biết bao khổ đau cũng dần nhạt phai, người đợi chờ đã không còn là cô. Nhưng có khi, chỉ là đôi khi, cô vẫn nhớ lại những chuyện trước kia, như thể đang coi chuyện của người khác và vẫn nhoi nhói đau trong lòng.

Nhìn ra bãi biển xanh thẳm bên ngoài máy bay, cô sẽ mang theo hình ảnh buổi tối lãng mạn, được bao quanh bởi ánh nến linh ấy tới trọn đời; cô sẽ nhớ bể bơi thả ngập cánh hoa hồng, nhớ vòng ôm siết chặt của Gia Tu, nhớ vũ điệu trên mặt nước đỏ thắm.

Khi máy bay cất cánh, bỗng Thư Lộ nhận ra, mình đã phải lòng Bali.

Bữa trưa tại căng tin, Tiểu Man bắt ngờ hỏi Thư Lộ:

- Có thánh giả hỏi năm nay chúng mình có tổ chức cuộc thi viết cảm nhận nữa không.

- Hỏi anh Triệu coi. – Thư Lộ lơ đãng nhai món thịt xào măng.

- Anh ấy đồng ý rồi, tóm lại anh ấy chỉ phụ trách huy động tài trợ thôi, công việc chấm bài là toàn quyền chúng mình.

- Ồ. – Thư Lộ không nhận ra, Tiểu Man đang sẫm soi mình bằng một ánh mắt đầy thắc mắc.

Sau khi rời Bali, cảnh tượng ở sân bay đôi khi vẫn lớn vơn trong tâm trí cô. Người con trai mang tên Dịch Phi giờ đây đã trở nên xa lạ, không biết cuộc sống hiện nay của anh thế nào.

Khi cái tin mình lấy chồng thốt ra khỏi miệng, lòng cô như thoáng ngán lên một tia khoái trá, từ một kẻ bại trận, nay giành phần thắng về tay mình. Song cũng đau nhói một cái, vì sự thật mà “bạn giường số ba” từng nói, vì một thoáng mất mát của anh, dường như thắng lợi “đầy gian truân” kia trở nên bỗng trở nên kém vui đi nhiều.

Cô đe mình chớ nên suy nghĩ vẩn vơ, mặc kệ mọi sự, nói gì thì nói giờ đây cô đã là phụ nữ có chồng, đã sở hữu một người đàn ông cùng tình yêu của anh ta, chưa kể một cuộc đời thuận buồm xuôi gió. Chẳng nhẽ khát khao cháy bỏng của một người phụ nữ bình thường không bao gồm những điều đó hay sao?

Mỗi lần cô bày tỏ nỗi bất an và hoang mang với cuộc đời, bạn bè thường cự nự: Cậu mà cũng đời bất mãn? Cậu sở hữu cả đồng thứ mà bọn tớ không có kia kìa.

Khổ nỗi cô nào có biết, cô thật sự không hề biết. Cô không biết thực tâm mình muốn gì, và có những thứ tưởng rằng rất khát khao nhưng trên thực tế nó chỉ là một thứ vớ vẩn dư thừa. Cô chưa đủ chín chắn, cuộc đời như tấm màn căng trước mắt, cất giấu đi quá nhiều thứ, cô bỏ nhiều công sức cốt để vén bức màn lên, song lần nào cũng vô vọng.

Nhiều khi cô thấy nhớ nhung cuộc sống sinh viên chất phát ngây thơ ngày xưa. Thời ấy tuy không có nhà cao cửa rộng, không có sashimi tôm hùm, không có túi hàng hiệu, không cả xe hơi, thẻ ngân hàng chẳng có để mà nhét đầy ví, nhưng cũng đồng nghĩa với việc dục vọng chưa từng ngập ngề quanh đây.

Những gì họ có chỉ là ước mơ trong sáng, và khát khao hướng về tương lai. So với sự thật tàn khốc, có lẽ nó mới đích thị là điều tuyệt vời không gì sánh bằng.

- Cậu biết không? – Dòng suy nghĩ của cô bất ngờ bị cắt ngang bởi Tiểu Man: – Cậu trưởng thành rồi đấy.

Thư Lộ nhìn Tiểu Man, khi không lại thốt nên một câu như vậy, thật chẳng hiểu ra làm sao.

Tiểu Man gạt đồng sườn ăn thừa trên bàn vào hộp cơm, nghiêm túc nói:

- Bởi tớ phát hiện ra, dạo gần đây, cậu là hay suy tư lắm, tuy tớ không rõ cậu đang nghĩ gì, nhưng càng động não nhiều, càng mau trưởng thành.

Nói xong, cô nàng liền bưng hộp cơm, bỏ đi mất, để lại Thư Lộ dở khóc dở cười.

Thực tình Tiểu Man đâu có quái dị như người ta vẫn tưởng, chẳng qua, cô ấy sở hữu triết lý của riêng mình mà thôi. Thư Lộ đã quen dần thứ triết lý nhân sinh đó, bởi lẽ, giống như Tiểu Man từng nói, đang suy nghĩ đồng nghĩa với đang trưởng thành.

Thời gian “Đường sách thên thang” lên sóng đã gấp nghe kỷ niệm một năm, chương trình tổ chức event “Quyển sách tôi yêu thích nhất” lần hai, lần này bài dự thi gửi về nhiều hơn hẳn dự kiến. Và thế là, dịp cuối tuần, Thư Lộ dành phải khệ nệ xách túi bản thảo về nhà đọc.

- Em phải nói với anh, để anh còn đi đón em chứ.

Bước ra khỏi phòng tắm, thấy Thư Lộ đang thở hồng hộc, Gia Tu liền tỏ vẻ phật ý.

- Không cần đâu, nặng bình thường thôi.

Thư Lộ có cảm giác mình sắp lả đến nơi rồi.

Anh già xoay mặt cô lại, nghiêm nghị nói:

- Lần sau nếu gặp chuyện này, phải nói với anh nghe chưa.

Thư Lộ sững người, nào ai biết anh lại nghiêm túc đến vậy, cô chỉ con nước gật đầu như bả củi.

- Cuối tuần này coi như đi tong rồi, nhiều bài quá đi... – Cô nằm vậy xuống sofa, thở dài thườn thượt: – Hay anh giúp em coi đi.

- Không được. – Anh già khoát tay tuyệt tình: – Anh đã đồng ý giúp Gia Thần đưa A Văn tới trường nhập học rồi.

- Á... – Thư Lộ mở mắt tròn xoe, cô quên bồng mất chuyện này.

Hè mới rồi, hai nhóc kia vừa thi đại học xong, tiếc là, trước ngày thi một hôm, ma xui quỷ khiến thế nào mà Nhã Quân bị viêm ruột thừa. Mười hai giờ đêm, Nhã Văn tá hỏa gọi xe cấp cứu đưa anh trai tới bệnh viện. Gia Thần không may may do dự, đặt lịch sáng ngày hôm sau sẽ mổ cho thằng bé.

Vốn thành tích bậc trung thế mà A Văn lại đột phá với điểm thi cao cao chót vót, đỡ nguyện vọng một, trở thành đàn em khoá sau của Thư Lộ.

Tuy không bày tỏ ra mặt, song không ai không cảm nhận được nỗi buồn của Nhã Quân. So với trước kia nó càng trở nên lẫm lĩ khó hiểu hơn.

Mấy hôm trước, Thư Lộ nhận được thư của Tâm Nghi, trong thư viết:

“... Nhờ em thay chị giúp đỡ thằng bé bướng bỉnh ấy vượt lên khó khăn nhỏ nhoi trước mắt, được không em...”

- Anh đã tính thưởng Nhã Quân và Nhã Văn cái gì chưa? – Thư Lộ hỏi anh.

- Có rồi...

Vừa xem tivi, anh vừa kéo dài giọng. Bình thường, mỗi lần anh nói bằng giọng điệu quái đản ấy, chứng tỏ tâm trí anh đang treo ngược cành cây nào đó.

- Anh thưởng gì? – Cô chống nạnh hỏi.

- ... Tiền chứ gì. – Anh già bóc một phong thư ra.

- ...

- Ôi con xin, con xin, cảm ơn chú! – Nhã Văn nâng niu phong bì, mắt sáng rực: – Á... cảm ơn cả thím út nữa!

- Haha! – Sự nhớ lời Tâm Nghi dặn dò, cô bèn động viên hai đứa nhỏ như một vị bề trên: – Nhã Quân này, hy vọng năm sau con sẽ nổi gót A Văn... Ờ à không, ý thím là...

- ...

- Mong con đuổi kịp A Văn...

- ... – Sắc mặt Nhã Quân thoáng sầm lại.

- Ờ.. thực ra ý thím là... – Thư Lộ bấn loạn tìm từ thích hợp để nói.

- ... Ý thím là, hy vọng năm sau con cũng đạt điểm cao. – Anh già kịp thời đỡ lời hộ cô.

Thư Lộ bèn gật đầu như búa bổ.

Nhã Quân nhếch miệng cười, khẽ đáp “Con cảm ơn” rồi quay người giúp Nhã Văn chuyển hành lý.

Thư Lộ nhìn anh già, bất gặp anh cũng đang tùm tùm nhìn cô.

- Có phải em vừa làm mọi việc tề hơn không?

- Chưa đến nổi, chỉ ít Nhã Quân chưa nổi sùng lên.

- ...

- Ngốc ạ! – Anh già khẽ quệt mũi cô.

Thư Lộ nhăn mày, lòng thấy tiếc thay Nhã Quân, nhưng cũng nhẹ nhõm phần nào như thể vừa trút được tảng đá trong lòng. Làm vậy có được tính là đã hoàn thành tâm nguyện của Tâm Nghi không nhỉ?

Anh già mượn được một chiếc xe bảy chỗ ngồi để đưa A Văn tới trường. Hiển nhiên, hành lý xếp chật kín cả cốp xe. Qua tấm gương chiếu hậu, cô quan sát hai anh em ngồi ở băng ghế sau. Trên đường đi, Nhã Văn lú lo nói cười không ngơi nghỉ, hết chim sẻ. Còn Nhã Quân lại lầm lì ngó ra ngoài cửa sổ, dường như đang nặng tâm sự.

Thư Lộ nghĩ thầm, hai anh em vốn gắn bó gần gũi dưới một mái nhà, từ nay về sau mỗi đứa một nơi, có lẽ đây là cuộc ly biệt đầu tiên trong cuộc đời hai đứa.

Rồi cô chợt nhận ra, ánh mắt của Nhã Quân gợi cô nhớ tới Dịch Phi lúc ở sân bay. Không biết thằng bé tiền em gái tới trường với tâm trạng nào, năm sau một mình ôn thi sẽ thế nào đây.

Trong khi cô đang nghĩ ngợi miên man đến xuất thần, thì Nhã Quân như cảm nhận được ánh mắt trên trời của cô. Qua tấm gương, hai thím cháu nhìn nhau.

Thư Lộ bèn cười giả lả, Nhã Quân cũng cười đáp lại, rồi quay sang nói chuyện với Nhã Văn. Thư Lộ lấy làm lạ, vẻ mặt nó cứ như thể vừa bị cô túm được bí mật gì vậy.

Lúc mọi người đến nơi, khuôn viên trường đã chìm ngấm trong biển người. Thư Lộ thoáng tần ngần nhìn trường xưa thân thuộc, từ ngày tốt nghiệp, nơi đây đã thay đổi đến chóng mặt. Mà có khi, người thay đổi chính là cô.

Thư Lộ chạy ngược xuôi như con thoi khắp trường để làm thủ tục nhập học cho Nhã Văn. Nó gợi cô nhớ lại mình của nhiều năm về trước. Hồi đó, cô là sinh viên khoa văn điển hình, lúc nào cầm sách của Wislawa Szymborska[3] để ra vẻ với đời, tưởng làm thế sẽ khiến mình thêm phần tri thức. Sau này mới lưu hành danh xưng “người đẹp tri thức”, trong mắt các cô, danh hiệu nay cao cả hơn cái tên “người đẹp não ngắn” cả tỷ lần, dù những người được tôn vinh là “người đẹp tri thức” chẳng ai đẹp cả.

Nhã Văn rất nhanh đã hoà đồng với bạn cùng phòng. Khi nắng chiều phủ trùm ban công, nó ra sức đẩy mọi người quay về.

Nhã Quân im như thóc suốt một ngày trời bỗng dưng bùng nổ về như thể nổi cáu, thậm chí chẳng thiết tạm biệt lấy một câu. Để lại Thư Lộ và Nhã Văn ngơ ngác nhìn nhau. Anh già vẫn thản nhiên căn dặn mấy câu rồi kéo Thư Lộ ra về.

Trên đường về, chẳng rõ do A Văn vắng mặt hay sao mà bầu không khí nặng nề đến khó chịu. Nhã Quân ngồi khuất sau ghế lái nên Thư Lộ không thấy biểu cảm của thằng bé qua gương chiếu hậu, song bụng bảo dạ, chắc về mặt bây giờ của nó tẻ hết biết.

Tối về nhà tắm táp xong xuôi, Thư Lộ ra ghế sofa ngồi và bắt đầu đọc thư của độc giả. Một ít thư được Gia Tu bóc từ trước, lại còn thẳng tay khoanh tròn mấy lỗi chính tả và mấy chỗ sai nữa chứ. Cô đọc liền một mạch suốt mấy tiếng đồng hồ, cho đến khi mắt díp lại, không làm sao cưỡng nổi, bèn tắt đèn nằm xuống cạnh Gia Tu đang chăm chú đọc sách. Vừa dụi mắt vừa nói:

- Em thấy Nhã Quân đáng thương thật.

- ?

- Nó học giỏi thế mà lại không được vào đại học với Nhã Văn.

- ... - Anh lại cầm cúi vào cuốn sách.

- Thực ra em rất muốn an ủi nó. - Mắt cô nhìn lên trần nhà biến màu vàng sữa dưới ánh đèn: - Nhưng lại không an ủi thế nào.

- Nếu người an ủi nó là em... - Anh già dán mắt vào cuốn sách tiếng Anh trong tay: - Cách an ủi tốt nhất là, không nên an ủi.

- ... - Thư Lộ trừng mắt lườm anh, dường như đã quá quen với kiểu hóm hỉnh không phải lỗi của anh: - Anh không thấy tội nghiệp Nhã Quân à?

Mãi anh già mới rời ánh mắt khỏi cuốn sách để nhìn cô, về đêm chiều nói:

- Thực ra... có chút đồng cảm.

- Thế sao anh không an ủi thằng bé?

- ... Thì như anh nói đấy, cách an ủi tốt nhất là không an ủi gì cả, anh cảm giác thằng bé không muốn mình tội nghiệp nó. - Nói xong, anh lại tập trung vào đồng chữ tiếng Anh ri rít dày đặc.

Thư Lộ ngẫm lời anh nói, bụng bảo dạ, nếu đổi là mình, hẳn cũng không muốn người khác tội nghiệp.

- Mà có lẽ, em cứ tìm dịp nói bằng quơ với nó, làm vậy, nó sẽ không nghĩ em đang an ủi nó, mà cũng không biết em đang tội nghiệp nó.

- Nói gì.

- Thì nói... - Thư Lộ lại nhìn lên trần nhà, tưởng tượng về lạc lõng của Nhã Quân đứng trước mắt mình: - Đời người có chút phong ba là chuyện bình thường, báo trí đều nói, có người thi tám năm mới đỗ Thanh Hoa, so sánh mà xem, con chỉ cần dùng một năm chăm chỉ là vào được trường mình muốn, con phải lấy làm mừng chứ. Khó khăn chỉ là tạm thời, nó chỉ là một chướng ngại vật nhỏ xíu trên đường đời của chúng ta mà thôi, vượt qua con hổ này, đằng sau chính là đại lộ quang sáng sủa. Chỉ cần kiên trì, có quyết tâm, thím tin con sẽ khắc phục được mọi khó khăn.

Nói xong, Thư Lộ mới nhận ra anh già đang nhìn mình đầy quái lạ, cứ như thể cô đang nói hươu nói vượn không bằng.

- Em... khẳng định chúng mình đang nói cùng một chủ đề chứ? - Tự nhiên anh hỏi vậy.

Thư Lộ ngờ ngợ nói:

- Đương nhiên rồi! Bây giờ em đang nói chuyện Nhã Quân không được thi đại học mà, chẳng nhẽ còn chuyện khác đáng để thằng bé buồn?

Về mặt anh già thoát trở nên sững sốt, anh mở miệng toan nói chi đó, nhưng sau rút lại cảm như hén, đoạn trở người, quay lưng về phía cô, tiếp tục nghiền ngẫm quyển sách tiếng Anh trong tay.

Thứ Ba, Thư Lộ thu âm xong, hai vợ chồng liền dắt nhau về đằng ngoại ăn cơm. Vừa đặt chân vào cửa, tiếng cười sáng khoái của ba đã ập vào tai. Ông cụ rất ít khi cười, mà cười rộ lên thành tiếng thì càng họa hoằn.

Chỉ thấy chị gái mặt mũi đỏ ửng ngồi trên sô pha, anh vội ân cần rót nước đưa chị.

- Thư Lộ! – Chị mỉm cười nói: – Chị có bầu rồi, bác sĩ nói cái thai đã được hai tháng.

- Thật á! – Thư Lộ bước tới, cẩn thận sờ lên bụng Thư Linh, phẳng vậy mà bên trong lại ấp ủ một sinh mệnh bé nhỏ thần kỳ.

Từ bếp đi ra, mẹ cô hồ hởi nói:

- Nhà có hai mống con gái đều yên bề gia thất cả rồi, sau này mẹ chỉ việc bé cháu thôi.

Tối đó, không khí trên bàn ăn vui vẻ lạ thường. Thư Lộ mừng thay chị, cô để ý thấy nụ cười thường trực trên nét mặt ba. Một vẻ mặt rạng rỡ đầy tự hào mà cô thường thấy mỗi khi Thư Linh thi đạt điểm cao.

Sau này lớn lên, cuối cùng, Thư Lộ đành phải thừa nhận trong lòng, có lẽ ba quý chị Thư Linh hơn mình một tẹo. Song cô không hề ghen tỵ, bởi Thư Linh thực sự xuất sắc, thực sự hiền lành. Dù tình cảm giữa hai chị em chưa hẳn là thắm thiết, hồi nhỏ thường xuyên cãi cọ chỉ choé, nhưng được cái hai người luôn quý trọng lẫn nhau. Có lúc cô nghĩ, hay bởi mình tầm thường quá, nên không được yêu quý như chị, nhưng giờ đây, cách nghĩ ấy đã dần phai nhạt.

Bởi lẽ... cô len lén nhìn sang anh già, bởi lẽ có một người luôn dành cho cô mọi sự yêu mến.

- Anh biết không? – Buổi tối về nhà, Thư Lộ mới nói: – Hồi đầu năm, lúc em tưởng mình có thai, em đã nghĩ lung lắm.

- Em nghĩ gì. – Anh già mỉm cười cầm tay cô đoạn hỏi.

- Nghĩ mình phải nhìn mặt đứa bé ra sao, nhìn mặt ba mẹ ra sao, nhìn mặt anh ra sao. – Cô ngừng một lát rồi nói: – Nghĩ hoài mà chẳng ra.

- Thực ra... – Gia Tu vờ vờ tay cô: – Lúc đó anh cũng hơi ngạc nhiên.

- ...

- Nhưng mà sau đó anh lại nghĩ, dù sao nó cũng là con của em và anh, anh tin mình sẽ nuôi được nó trưởng thành nên người.

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng của anh mà cô ghen ngào nói chẳng nên lời.

- Bởi anh luôn nghĩ, nếu chúng mình có thể sống với nhau thì tốt biết bao..

Ý sâu sa mà lời thốt ra lại ít đến lạ lùng, song tưởng như Thư Lộ đã hiểu trọn vẹn mọi điều anh nói. Cô kinh ngạc nhận ra, đối với tương lai của hai người, anh không có một mảy may do dự hay lưỡng lự nào. Kể từ khoảnh khắc đó, anh đã đặt kỳ vọng vào tương lai.

Nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của anh, lòng cô thoáng phân vân. Bởi từ khi mối quan hệ này bắt đầu, cô luôn ở thế bị động, sợ hãi, và cả do dự. Cô luôn cố vũ chính mình phải tự tin, khổ nỗi, cô không thể xác định nổi tình yêu mình dành cho người đàn ông này là bao nhiêu, dù họ từng thề hứa sẽ bên nhau trọn đời trước sự chứng giám của Chúa trời.

Rồi bỗng nhiên cô nhận ra, những gì cô trao anh, so với những gì anh cho cô, đúng là một trời một vực. Thế mà trước đó, cô cứ tưởng mình và anh đều bỏ ra một số vốn liếng như nhau.

- Nhưng mà... – Cô nói: – Em có cảm giác mình chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ.

Đốm lửa hy vọng nhỏ nhoi trong mắt Gia Tu dường như lụi tắt theo câu nói ấy. Song anh vẫn vươn bàn tay ấm áp xoa đầu cô:

- Không sao, anh sẽ đợi đến bao giờ em sẵn sàng.

Thư Lộ không dám nhìn anh, bèn ngả vào bờ vai ấy. Cô sợ anh đọc được vẻ sợ hãi trong mắt mình.

Cô sợ mình, một ngày nào đó, sẽ mang thất vọng đến với anh.

[1] Một cuốn sách của Trương Tiểu Nhàn.

[2] Nữ chính trong bộ phim Tokyo Love Story.

[3] Wislawa Szymborska là nhà thơ người Ba Lan đoạt Giải Nobel Văn học năm 1996.

8. Chương 8: Kafka Bên Bờ Biển

- Mỗi lần chạy xong đoạn quảng cáo thứ ba, tôi lại nhẩm tính, chúng ta đã đi được quá nửa thời gian chương trình.

- Những lúc tâm tình thoải mái, tôi sẽ nghĩ, công việc chẳng mấy sẽ kết thúc, sau đó tôi sẽ xuống căng tin ăn cơm, nói không chừng hôm nay sẽ có món sườn heo cốt lết và trứng sốt cà chua mà mình thích; Còn tâm trạng hơi kém vui, tôi lại nghĩ, thì ra mới đi được một nửa chặng đường dài, mà thu xong tiết mục, tôi lại phải mò mẫm cả chồng sách trên bàn, mới có củi có, để chuẩn bị cho chương trình tuần sau.

- Thế mới nói, cùng một chuyện nhưng ở những thời điểm khác nhau, con người sẽ có những quan điểm và cảm xúc bất đồng. Song cũng đừng buồn, bởi lẽ, con người ta vốn là vậy.

Thư Lộ đỡ tai nghe, đoạn tiếp lời:

- Mới rồi trong thư Tiểu Man đã hỏi tôi, dạo gần đây đọc được sách gì, về vấn đề này, trước tiên chúng ta hãy hỏi Lạc Lạc.

- Gần đây nhất mình đã đọc “Đồng thoại nước Ý”, ngạc nhiên chưa.

- Một chút. – Thư Lộ ngả người vào lưng ghế, nhìn bạn đồng nghiệp: – Không phải bạn đọc để ru ngủ đấy chứ?

- Dĩ nhiên là không rồi. – Lạc Lạc ra vẻ kì quái: – Mình chỉ muốn ôn lại thời tiểu học mà thôi.

- Thật không đó, hồi lớp hai, trước lúc đi ngủ mình thường đọc quyển đó.

- Thôi được rồi. – Lạc Lạc nói: – Nếu bạn muốn nhấn mạnh “năm lớp hai bạn đã đọc quyển này” thì mình xin được khai “đến tận lớp năm mình mới đọc nó”.

Hai người nhìn nhau tủm tỉm, như bao cuộc tán gẫu giết thời gian dưới căng tin.

- Vậy gần đây nhất, bạn đã đọc gì? – Lạc Lạc hỏi.

- Kafka bên bờ biển.

- Mình nghĩ, sách của Haruki Murakami cũng là liều thuốc an thần tuyệt vời dành ột bộ phận các bạn độc giả.

- Đôi khi sách của ông mang tới cho người đọc một cảm giác tĩnh lặng, đều đều, nhưng cũng có lúc sâu sa bí hiểm, nhưng có hề gì, độc giả thích Haruki Murakami chính bởi họ thích cái bầu không khí mà ông tạo dựng. – Thư Lộ cười nói.

- Bạn thích chứ?

- Khó nói lắm, chỉ ít chưa thích bằng Harry Potter. – Thư Lộ nhăn mặt làm trò hề, tỏ ý trêu đùa: – Nhưng mình cho rằng, thông qua những tác phẩm của mình, Haruki Murakami muốn biểu đạt quan điểm cá nhân hoặc thế giới mà ông đúc kết được.

- Nhưng cậu có cảm thấy quan điểm của ông nhiều khi khá là cực đoan không?

- Hẳn rồi. Có điều, giống như ông từng nói trong “Thuyền hàng đi Trung Quốc”: “Trung Quốc trong mắt tôi, chỉ là Trung Quốc tồn tại vì tôi”, “Nó cũng là NewYork của tôi, Petersburg của tôi, địa cầu của tôi, vũ trụ của tôi”. Cách nhìn nhận của chúng ta đối với mỗi con người, mỗi một cuốn sách đơn thuần chỉ là quan điểm của chính chúng ta, rất cuộc đúng hay sai, tôi nghĩ, không bao giờ chúng ta tìm ra câu trả lời. Bởi lời giải cho câu hỏi trên cũng thuộc về đáp án của chính chúng ta.

Thư Lộ ngưng ngang một thoáng rồi nói:

- Hình như triết lý này hơi khó hiểu thì phải?

- Minh nghĩ... – Lạc Lạc hóm hỉnh trả lời: – Có lẽ “Đường sách thên thang” cũng là liều thuốc an thần hữu nghiệm đối với một số bạn đọc giả.

- Nếu đúng vậy thì đó là niềm vinh dự ỉnh. Nhưng không sao, có lẽ một số bạn thính giả thích nghe chương trình này là bởi không khí đặc trưng của nó. – Thư Lộ mỉm cười nói: – Nào chúng ta hãy cùng xem cuốn “Kafka bên bờ biển” của Haruki Murakami, một cuốn sách nói về cái tôi và thực tế tàn khốc. Sau đó, chúng ta sẽ tiếp tục với lá thư Tiểu Man.

oOo

Thư Lộ hằng nhớ, cuộc thi viết bình luận được tổ chức trước dịp kỷ niệm một năm ngày chương trình lên sóng, bài dự thi của độc giả lũ lượt gửi về văn phòng như thác lũ, khiến mấy tổ khác phải há hốc mồm ngạc nhiên. Chưa bao giờ Thư Lộ và Tiểu Man bận rộn như lúc này. Anh Triệu nói, đối với một chương trình đọc sách tẻ nhạt và khô khan mà nói, như thế cũng tạm gọi là thành công rồi đó.

Không rõ anh Triệu nói vậy là đang tuyên dương hay phê bình nữa, nhưng nhìn từ góc độ của hai cô gái, từ những liều lĩnh, khó khăn ban đầu, trải qua một năm nỗ lực, chỉ ít hai cô được nhiều người đón nhận, thậm chí mạnh mẽ kỳ vọng.

Tối thứ Sáu như đã thành lệ, Thư Lộ tay xách nách mang một túi thư nặng trĩu về nhà. Đằng sau cánh cửa, tĩnh mịch ngự trị từng góc tối trong căn nhà. Cô nhấc tay xem đồng hồ, kim chỉ tám giờ rưỡi, bình thường cứ tầm này ngày cuối tuần, anh già đã tắm rửa xong xuôi, ngồi đọc báo ở phòng khách rồi cơ mà.

Đặt túi xuống, cô mở tủ lạnh lấy một lon coca mát rượi. Tháng Mười năm nay hình như không oi ả như tháng Mười năm ngoái. Cô mở cửa sổ, đứng đó phóng tầm mắt nhìn sang sân thượng trên đỉnh toà nhà khác ở chón xa, dưới bầu trời ngập tràn ánh sao lơ mờ một ngọn đèn.

Đến tận bây giờ cô vẫn không tin nổi đây là cuộc sống của mình. Căn phòng trước kia của cô vốn chỉ có một chiếc giường đơn thoải mái, bốn mặt tường là tủ áo và giá sách, trong cái thế giới nhỏ bé ấy, tự cô dệt lên giấc mơ của chính mình. Còn giờ đây, ngoại trừ người đàn ông nằm cạnh cô mỗi ngày, căn nhà sau lưng quả thật có phần xa lạ.

Bống Gia Tu mở cửa bước vào, thấy cô đứng trước cửa sổ, anh như thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Anh đến đài phát thanh, đồng nghiệp của em nói hôm nay em về sớm.

- Anh đến đón em à? – Thư Lộ sững sốt nhìn anh: – Sao anh không nói trước?

Hình như anh đang hờn dỗi cô thì phải.

- Anh bảo rồi, lần sau em đừng tự xách đồ nặng thế này, cho nên hôm nay anh mới đi đón em.

- Em có phải con nít đâu... – Thư Lộ lầu bầu.

Nhiều lúc, cách anh đối xử với cô chẳng khác nào với Nhã Quân và Nhã Văn. Anh quen áp đặt cuộc sống của cô ở mọi khía cạnh.

- Anh thấy em còn búng hơn cả trẻ con đấy. – Đặt đôi giày vừa cởi vào chỗ “chuyên dụng của nó” trong tủ giày, sau đó anh vô nhà vệ sinh rửa tay.

Thư Lộ ảo não quay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh đã quá quen với việc áp đặt suy nghĩ, đồng thời vô tình cũng quen luôn với việc yêu cầu người khác phải làm theo cách của anh. Có thể, anh tài giỏi, thông minh, nhưng cũng kèm theo mấy cái khuyết điểm to đùng, đó là: độc đoán và đề cao cái tôi.

Cuộc đời trong mắt cô mỗi ngày một mới mẻ, cô không cần bất kỳ một khuôn mẫu, một cách thức cố định nào, cũng chưa từng mong muốn một cuộc sống như thế này. Anh già đúng là chiều cô thật đấy, nhưng bên cạnh đó, anh lại không ngừng can thiệp vào cuộc sống của cô, còn cô ngày càng phản cảm với lối can thiệp này.

Tối đó, cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên đã nổ ra, ai làm việc người nấy, dường như chẳng ai thiết gới chuyện. Thư Lộ ngồi ở bàn làm việc, đọc hết bài này đến bài khác, cho đến khi hai mắt díp lại vào nhau, cô mới sực nhận ra thời gian đã điểm một giờ đêm.

Gia Tu nằm quay lưng về phía cô, đầu giường để một bên đèn mờ mờ.

Thư Lộ rón rén nằm xuống, chợt nghĩ, từ trước đến nay hai người luôn đắp chăn riêng của mình, liệu điều đó có nói nên rằng, họ là những kẻ đề cao cái tôi và rất cố chấp hay không?

Nếu nói, tình yêu chỉ cần xác định bạn có yêu người kia hay không, vậy còn trong hôn nhân, điều đầu tiên cần làm rõ đó là, bạn phải xác định được mình có thể khoan dung và thoải mái khi sống chung hay không. Có thể trước đó, bạn không cần phải thích ứng với người khác, nhưng sau khi kết hôn, ngoại trừ việc hoà hợp với một người (thậm chí một gia đình), bạn còn phải học cách để người ta thích ứng mình.

Thư Lộ nghĩ, có lẽ, hai người sắp sửa tiến vào giai đoạn thử nghiệm.

Cô tắt đèn, lặng lẽ buông tiếng thở dài. Màn đêm phủ trùm, vẫn đủ để thấy ánh đèn đường len lỏi qua rèm cửa, hắt lên trần nhà ánh sáng nhờ nhờ, thoáng đó, cái cảm giác xa lạ đối với căn phòng này càng dâng đầy trong cô.

Bỗng Gia Tu lật người, nhẹ nhàng ôm lấy cô:

- Ngổ ọ, mau ngủ đi.

Đôi mắt chưa kịp thích nghi với bóng tối của cô không nhìn rõ nét mặt anh, cô chỉ loáng thoáng cảm nhận rèm mi anh đang động đậy, quệt trên mặt cô ngứa râm ran.

Sắp đến kì nghỉ Quốc khánh nên thứ Bảy mọi người vẫn đến cơ quan làm bù như bình thường. Sáng sớm Thư Lộ đi phỏng vấn một nhà văn, đang tính xong việc sẽ về nhà luôn thì giai điệu “Hồ thiên nga” vang lên:

- Thư Lộ hả, tớ Tiểu Man đây. – Hình như cô nàng đang rất gấp thì phải.

- Ủ...

- Tớ hẹn người ta ra quán cà phê phỏng vấn, nhưng tớ vướng ít việc, cậu giúp tớ nhé.

Nghe giọng điệu cô ấy thì hình như không có ý hỏi dò, Thư Lộ bấm bụng nghĩ, trong hai người, mình luôn là phía bị động.

- Bây giờ, ở đâu?

- Nửa tiếng nữa, ở quán cà phê góc rẽ đường Nhạn Đãng và Nam Xương.

- Ủ. – Thư Lộ nhìn đồng hồ đeo tay, nhanh chân chắc vẫn kịp.

Tiểu Man đọc tên người cần phỏng vấn và địa chỉ gặp mặt rồi cúp máy.

Bỏ lại Thư Lộ sững sốt nhìn điện thoại trong tay, cô ngó đồng hồ rồi hốt hải chặn một chiếc taxi. Lên xe, cô mới chợt nghĩ, đúng thật không biết di động mang lại cho con người ta tiện lợi hay là phiền phức nữa.

Đến giờ hẹn, cái vị nhà văn mà Tiểu Man nói chết đáp ở đâu chẳng thấy, thay vào đó, bà bạn cũ bất ngờ ngồi xuống trước mặt cô.

- Tôi tưởng người phỏng vấn là cái cô Tiểu Man kia. – Phan Bỉ Đắc tao nhã ngồi xuống, gọi phục vụ mang một tách Latte

- ... Dạ nhưng cô ấy có việc đột suất nên không đến được ạ. – Thư Lộ thẳng thốt nhìn bà ta.

- Thế à. – Nữ văn sĩ tháo kính râm xuống: – Khéo thật, người cô ấy hẹn cũng có việc đột suất không đến được, nên mới nhờ tôi chuyển lời...

- ... – Thư Lộ nhìn bà ta mà á khẩu luôn.

- Thì tôi sống gần đây mà. – Bà ấy giải thích.

-

- Nói vậy, dù sao cũng đến rồi, hay ghé nhà tôi ngồi chơi nhé.

- Dạ...

Chưa kịp trả lời thì nữ văn sĩ đã lúi tuột cô ra ngoài. Thư Lộ chỉ kịp ngoảnh đầu, thấy cậu phục vụ mặt mũi non choẹt với khay đĩa xiêu xiêu vẹo vẹo trên tay đang ngó dáo dác khắp nơi bằng vẻ mặt ngơ ngác.

- Cô biết không? – Phan Bĩ Đắc mở cửa mời Thư Lộ vào nhà: – Tôi rất là thích giao lưu với mấy thanh niên trẻ như cô.

- Thế ạ? – Thư Lộ miễn cưỡng trả lời, nếu không nhờ cái vụ “mời mọc” của bà ấy thì giờ này có khi cô đã ngồi nhà rồi chưa biết chừng.

- Cô uống gì?

- Tùy cô ạ. – Tự nhiên cô thấy mình không rảnh hơi để khách sáo với bà ta, bèn ngồi xuống chiếc ghế bên bàn ăn.

- Vậy nước lọc nhé. – Nói rồi Phan Bĩ Đắc liền rót một cốc nước lọc đầy đến trước mặt cô.

- Cảm... cảm ơn cô ạ. – Thư Lộ cố rặn cười.

- Lâu lắm rồi không gặp, chắc cũng phải nửa năm rồi nhỉ? – Nữ văn sĩ ngồi xuống ghế đối diện Thư Lộ.

- Chắc thế ạ.

- Thực ra tôi rất muốn gặp Tiểu Man một lần cho biết.

- ?

- Tôi từng nghe rất nhiều lời đồn đại về cô ấy và anh Trần, nên cứ tò mò muốn xem cô ấy là người thế nào.

Thư Lộ rất muốn nói, “E rằng lần này lại khiến cô thất vọng rồi”, song rốt cuộc cô đã nhịn được.

- Hình như càng ngày, tiết mục của hai cô càng được nhiều người đón nghe.

- Vâng, bọn cháu cũng mừng ạ. – Thư Lộ buồn thiu buồn thiu, nhấp ngụm nước nhạt nhẽo.

- Cô Tào, cô đã có bạn trai chưa?

Câu hỏi từ trên trời rơi xuống này khiến Thư Lộ giật nảy mình, toan trả lời thì Phan Bĩ Đắc nói:

- Tôi thấy cô và cháu trai mình khá hợp nhau, nó sẽ thích tuýp người như cô.

Tuýp người như mình? Thư Lộ tự hỏi, mình thuộc tuýp gì ấy nhỉ?

- Tầm trưa nó sẽ đến đó, hay cô gặp nó xem sao, thằng bé rất khá, lại có chí tiến thủ.

Thư Lộ cười khan mấy tiếng, chẳng rõ vì sao mình lại theo bà ấy tới đây, cũng chẳng rõ vì sao tự nhiên bà ấy lại biến thành “bà mai”, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cuộc gặp gỡ tiến thoái lưỡng nan này.

- Cháu có chồng rồi ạ.

Phan Bĩ Đắc trợn mắt nhìn cô, không biết là vì ngạc nhiên hay bởi nghi ngờ, sau cùng, bà ấy bèn nhún vai về tiếc nuối:

- Tiếc quá. Thằng cháu tôi ỗn lảm đấy, phong độ ngồi ngồi, lại tận tụy với công việc, ngắt nổi, miết mà chưa có bạn gái.

- Hình như hồi đại học, nó từng có một cô bạn gái khá gắn bó, sau này chẳng rõ vì sao lại chia tay, nó buồn mất một thời gian dài, hiển nhiên, nó là người rất nặng tình.

Thư Lộ cứng đờ nét mặt, không buồn đáp lời.

- À phải rồi, hai tháng nữa tôi ra cuốn sách mới. – Nữ văn sĩ bắt ngờ đổi chủ đề.

- Thật à, là tiểu thuyết hay tản văn vậy ạ? – Thư Lộ vớ ngay lấy chủ đề mới, chỉ sợ bà ấy lại nhắc tới gã cháu trai kia.

- Bí mật. – Nữ văn sĩ nhoẻn miệng cười về thần bí, rồi tuyệt nhiên không hề nhắc tới cuốn sách mới dù chỉ một chữ.

Thư Lộ có cảm giác mình sắp điên tới nơi rồi, cô không ngừng tự hỏi, rốt cuộc là có làm sao mà mình lại rơi vào cái hoàn cảnh đáng sợ, đầy khó hiểu này cơ chứ.

Bấy giờ, tiếng chuông cửa bất ngờ khiến Thư Lộ giật nảy mình. Phan Bĩ Đắc vội vã đứng dậy ra mở cửa. Và sau đó, một người mà Thư Lộ không bao giờ ngờ đến bỗng bước vào.

- ...

Dịch Phi sững sờ nhìn Thư Lộ. Còn Thư Lộ, cô cũng đang sững sờ không kém, bèn buột miệng nói:

- Sao lại là anh?

- Hai người biết nhau à? – Phan Bĩ Đắc vỗ Dịch Phi, đoạn nói với Thư Lộ: – Đây là đứa cháu trai mà tôi vừa nói đấy.

Thư Lộ thấy hơi váng vất. Hai người mỉm cười nhìn nhau, hiềm nỗi nụ cười ấy có phần đắng chát, chắc chẳng ai ngờ họ sẽ hội ngộ trong tình cảnh này. Rồi cô sực nhớ, bóng người thường thấy ở đầu ngõ, chẳng nhẽ đúng là anh?

- Dì, bọn cháu là... bạn thời đại học. – Dịch Phi cười với người dì rồi ngồi xuống ghế sofa.

- Thật à! – Nữ văn sĩ nhìn hai người bọn họ: – Mới rồi dì còn bảo giới thiệu cháu cho cô Tào.

Dịch Phi sững người một thoáng, sau rồi chẳng nói gì.

- À chết, dì phải xuống tiệm tạp hoá dưới nhà mua hộp sữa, các cháu cứ ngồi chơi nhé. – Dứt lời, Phan Bĩ Đắc liền lĩnh mất hút.

Gian phòng nhỏ bé chỉ còn lại Thư Lộ và Dịch Phi, thực tình không biết nói gì với nhau, tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường chẳng hiểu có làm sao lại ngân vang đến vậy.

- À phải. – Dịch Phi là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc trước tiên: – Chúc mừng em.

- Lần trước ở sân bay, anh đã nói rồi. – Thư Lộ mỉm cười thân thiện đáp lại, suy cho cùng, quan niệm “chia tay rồi vẫn làm bạn” sẽ khiến cả hai cảm giác thoải mái hơn.

- Thế à... – Anh càng lúc càng bối rối: – Thực ra...

- ?

Anh hạ quyết tâm nói:

- Biết em đang sống hạnh phúc, anh rất mừng...

- ...

- ...

Lúc ấy Thư Lộ thấy mắt mình cay cay, câu nói của anh đã xua tan mọi tình yêu và cả nỗi hận thù mà rất lâu trước kia cô từng chất lên người anh. Họ đã trưởng thành, quay đầu nhìn lại dĩ vãng, họ không còn so đo được mất, những thứ còn lại chỉ còn là hồi ức và kỷ niệm.

- ... Cảm ơn anh. – Thư Lộ nghe giọng mình có chút gì đó nghèn nghẹn, cô lặng lẽ quay đầu, len lén lấy tay chùi nhanh khoé mắt.

- Tuy bây giờ đã muộn, nhưng anh vẫn nợ em một câu: xin lỗi. – Và cũng như cô, đôi mắt Dịch Phi long lánh ánh lệ.

Thư Lộ mỉm cười thay vì đáp lời. Đã từ lâu, câu xin lỗi đối với cô mà nói đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Hai người không ai nói năng gì, nhưng căn phòng nhỏ bỗng trở nên ấm áp hơn hẳn.

- Anh cũng nghe... chương trình của em, rất khá. – Dịch Phi xắn ống tay áo, ánh mắt không dừng ở phía Thư Lộ.

- Bọn em cứ nghĩ chương trình này có gì đó khô khan lắm cơ, nhưng bọn em đang cố gắng làm nó hết đơn điệu. – Cô cười nói, rồi chợt nhận ra ánh mắt ngỡ ngàng của Dịch Phi đang nhìn mình.

- ... Sao thế ạ?

- Không... – Dịch Phi đưa tay xoa mũi mình: – Anh thấy, hình như em chả thay đổi gì cả.

- Thế ạ...

Thế rồi lại một màn trầm lặng, lần này hình như im ắng lâu hơn, cho tới khi Thư Lộ lên tiếng:

- Em phải đi đây... phiền anh nói với cô Phan một câu.

- À... được... – Anh ngược mắt nhìn cô.

Thư Lộ nhắc túi ra đến cửa, đang phân vân không biết nên tạm biệt thế nào thì anh đã đứng ngay đằng sau.

- Đây là danh thiếp của anh... – Anh rút một tấm danh thiếp từ trong bóp ra, giơ trước mặt cô, ánh mắt thấp thoáng hồi hộp.

Sau ít phút do dự, sau cùng Thư Lộ vẫn nhận tấm danh thiếp, liền đó cô nói nhanh một câu “Tạm biệt anh” rồi mở cửa bước thẳng ra ngoài.

Đi qua tiệm tạp hoá dưới lầu, tuy không thấy bóng dáng Phan Bĩ Đắc đâu, song cô chẳng lấy làm lạ. Có lẽ bà ấy đã đoán ra tất cả khi thấy họ bốn mắt nhìn nhau.

Một làn gió thu thoáng qua không gọn se lạnh, song Thư Lộ vẫn kéo cao cổ áo khoác. Trước lúc đặt chân lên taxi, Thư Lộ thả tấm danh thiếp của Dịch Phi vào thùng rác của cửa hàng tạp hoá.

- Thím út!

Ngày thứ ba của kỳ nghỉ lễ, Thư Lộ tới cơ quan tăng ca, lúc về nhà, Nhã Văn ra mở cửa khiến cô ngạc nhiên hết biết.

Vừa thay giày, vừa ngó vào bếp, thấy Gia Tu và Nhã Quân đang lúi húi trong đó. Nom bóng lưng hai chú cháu, tự nhiên cô nghĩ, về phương diện nào đó, đàn ông con trai nhà họ Bùi giống nhau như trạc.

- Đại học thế nào?

Không rõ tự bao giờ mà Thư Lộ luyện được thói quen rửa tay mỗi khi về nhà giống y như Gia Tu, trong khi mẹ cô ở nhà ca cẩm cảm rằm suốt hai mươi mấy năm mà bất thành.

- Cũng được ạ... – Nhã Văn thì thầm nói.

Thư Lộ không khỏi ngạc nhiên, sau rồi thấy cô bé trở vào Nhã Quân đang đứng trong bếp, mặt làm vẻ kì kì, cô mới tủm tủm cười. Đường như đại học tạm thời bị liệt vào danh sách những chủ đề cấm kỵ.

- Đã gặp được anh nào đẹp trai chưa? – Thư Lộ ghé tai Nhã Văn thì thảo hỏi.

Cô nhóc lập tức giơ ngón tay OK:

- Rồi ạ, rồi ạ, buổi tối con lên thư viện ôn bài thấy mấy anh liên, nhưng mà tiếc lắm thím ơi, chẳng quen gì cả.

- Nghĩ cách làm quen đi chứ. – Thư Lộ ra vẻ “Thím đây là người từng trải”, chỉ hận không thể “cầm tay chỉ nghề” “phải thế này rồi thế kia”.

- Í... nhưng con gái phải làm kiêu một tý chứ thím, làm vậy mới có giá...

- ... Hối khí không phải, em đang rao bán cái gì à? Thế nào là có giá với cả không giá.

Thật không biết Nhã Quân sa sầm mặt mũi, đứng lù lù sau hai người, nghe họ rủ rỉ to nhỏ tự lúc nào.

Bà thím lần cô cháu tức thì cứng đờ mặt, lần đầu tiên trong đời Thư Lộ trải nghiệm cái cảm giác đáng sợ khi đứa cháu vốn ôn hoà nhã nhặn của mình bỗng nghiêm nét mặt. Cô đành cười giả lả rồi lĩnh ra chỗ Gia Tu, miệng vẫn vãi hỏi:

- Hahaha, xem tối nay ăn gì nào...

Tay bận bịu trộn salad, Gia Tu cười nhạt nói:

- Đừng có làm hư bọn nhỏ.

- Đâu có... – Thư Lộ trợn mắt: – Em có làm gì đâu.

Ngồi vào bàn ăn cơm, Thư Lộ và Nhã Văn cười nói vô tư. Còn Nhã Quân vẫn đeo nguyên bộ mặt u uẩn hầm hụi. Anh già ngồi bên, lặng lẽ và cơm như thường tình, song vẻ mặt lại như người ngoài cuộc thích ngó cuộc vui.

- Anh có thấy... – Buổi tối trước lúc đi ngủ, Thư Lộ bò sang chỗ anh già đang đọc sách: – Càng ngày Nhã Quân càng ừ rừ thì phải.

Anh già ừ hử băng quơ rồi thôi.

- Em thấy anh nên tìm nó nói chuyện, khuyên nó phải đối mặt với hiện thực, rồi động viên nó cố gắng.

- Ừ...

- ... Anh đang trả lời lấy lệ đấy à?

Gia Tu đặt quyển sách trên tay xuống, mắt nhìn cô, thành khẩn nói:

- Đâu có.

Thư Lộ đã cạn lời để nói. Sống với anh già, dù lòng bứt rứt khó chịu đến mấy, nhưng chẳng đào đâu ra lý do để mà xả cơn. Anh rất tốt, chỉ hiếm cái bệnh cố chấp, cái kiểu cố chấp của những ông già.

Thi thoảng cô nghĩ, như hai người bọn họ, liệu có bị liệt vào dạng “kết hôn trước, tập yêu sau” không nhỉ?

Thế mà những thứ vật vãnh trong cuộc sống cứ tràn đến bữa vầy lấy họ, cướp đi thời gian lẫn tâm trạng để yêu.

- Em cứ thấy... – Cô mở miệng như định nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Anh già nhìn vào mắt cô, sau mấy giây bốn mắt nhìn nhau, tầm nhìn của anh mới rời xuống quyển sách. Thư Lộ có cảm giác, dù cô không nói gì, nhưng anh luôn đi guốc trong bụng cô.

Cô nuốt bước bọt, hình như anh già biết khá nhiều, song kín miệng như bưng, trừ phi cô gặng hỏi, anh mới chịu khai.

Nghĩ tới đó, cơn ầm ức bỗng trào lên trong cô, tuồng như cô đã vận đủ mọi chiêu mà vẫn không giành được thắng lợi, thế là cô hậm hực phát anh một cái.

Đáp lại cô chỉ có vẻ mặt “ngờ ngàng” của anh.

Tự nhiên cô chỉ muốn nổi cáu, bèn giả vờ “e hèm” một tiếng.

- O... hôm qua không phải vừa mới “ấy” xong à... hôm nay phải để anh nghỉ ngơi lấy sức đã chứ. – Anh nhìn cô với vẻ khó xử ra mặt

- ...

Thư Lộ như quả bóng da xì hơi, từ từ kéo căng nằm xuống đi ngủ.

Cô hậm hực nghĩ, có khi anh già giỏi nhất trò “giả ngu” cũng nên.

Những ngày tháng vô tư lự thường lướt nhanh như một cái chớp mắt, ít khi Thư Lộ nghĩ tới tương lai, cô chỉ mong ngóng lễ Giáng sinh đang tới gần, bởi Gia Tu đã hứa sẽ dẫn cô đi Cáp Nhĩ Tân trượt tuyết.

Bụng Thư Linh mỗi ngày một nhô cao, dự tính cuối tháng Bốn năm 2001 là sinh. Ba mẹ cô đã chuẩn bị mọi thứ để chào đón sinh mệnh nhỏ bé gấp ghé chào đời này. Mỗi lần về nhà, tâm trạng hân hoan của hai cụ lan sang cả cô, rồi cô không nén được suy nghĩ, có lẽ chẳng mấy chốc đứa nhóc này sẽ cuốn đi mọi sự quan tâm săn sóc vốn thuộc về mình, song cô không hề oán trách. Nhớ cái cảm giác khó tả từ vụ “nhầm nhọt” trước kia, đâm ra cô cũng mong ngóng đứa cháu ra đời nhiều lắm.

Nhìn bề ngoài thì Tiểu Man đã bước ra khỏi nỗi ám ảnh từ vụ tình cảm thất bại cũng như sai lầm trước kia. Cái vẻ ủ rũ như gà rù, lúc nào cũng nặng nề suy nghĩ đã thôi đeo bám cô nàng. Tiểu Man lại quay về với hình ảnh bất cần quen thuộc ngày nào. Song hình như cô nàng vẫn đau đầu với lão Tây dai như đĩa dấm. Thư Lộ lấy làm lạ, người gì mà đến dấm để như Tiểu Man cũng phải bó tay thế nhỉ.

Về phần Nhã Quân, dần dà, nó đã chấp nhận sự thực bỏ lỡ kỳ thi đại học. Chỉ ít Thư Lộ cũng nhận ra, mỗi lần Nhã Văn nhắc đến chuyện trường lớp, tuy mặt mũi nó lạnh tanh nhưng nét u ám đã không còn vằng vặc. Hẳn đây là điềm lành cũng nên.

Còn anh già, cái tính cố chấp trước sau vẫn như một. Thi thoảng giữa hai người lại bùng nổ chiến tranh lạnh chỉ vì những chuyện mà Thư Lộ cho rằng “bé tí hìn hìn như con kiến”, được cái về sau người xuống nước luôn là anh. Thư Lộ tự an ủi chính mình, tuy mình luôn thiệt thòi trong việc này, nhưng chí ít cũng thua không bởi tay anh.

Cuối tuần rảnh rang, hai người vẫn tới thư viện, thỉnh thoảng đi xem phim, còn lại đa phần họ ở nhà. Anh già sẽ vào bếp nấu cơm, hoặc tranh thủ buổi chiều nắng đẹp, anh lại lôi đồng bút chì màu có phần “ấu trĩ” của mình ra để tô tô vẽ vẽ. Lúc ấy, Thư Lộ thường bưng cốc ca cao nóng, đứng sau anh, lặng lẽ ngắm nhìn.

Cô luôn hưởng thụ sự yêu chiều của anh, đồng thời cũng phần cảm kích khỉnh khỉnh với lối can thiệp của anh. Nhưng chí ít, hoà bình vẫn được giữ vững cho đến tận bây giờ. Mẹ từng nói, vợ chồng nào chẳng có điểm ăn cánh với nhau, tuy ba chưa từng biểu hiện ra mặt nhưng mẹ biết, ông rất yêu vợ, thương hai cô con gái, và quý trọng gia đình này. Có lẽ, chỉ người trong cuộc mới hiểu nỗi điều huyền bí cất giấu bên trong, dù cô không nhận ra người cha nghiêm khắc yêu con cái nhiều thế nào, nhưng cô vẫn tin lời mẹ nói, đồng thời, cô cũng tin rằng, chỉ cần tận tâm là đủ để hạnh phúc.

Kể từ sau lần nọ, Thư Lộ không tới phỏng vấn cái bà nhà văn gàn dở Phan Bĩ Đắc kia nữa. Và hai chữ “Dịch Phi” trước kia chưa từng một lần thoáng qua não cô, cũng bốc hơi bằng sạch, như thể xưa nay cô vốn không hề quen biết ai là Dịch Phi. Đến tận một sớm mai, tiết trời rét mướt, anh bất ngờ xuất hiện tại cơ quan cô.

- Hi.

Mặt mày anh lúc đó chẳng khác nào đi thi phỏng vấn.

- ... Sao... sao anh lại ở đây.

Văn phòng vắng tanh, Thư Lộ ngần ngừ bước tới chỗ bàn làm việc của mình.

Anh vui vẻ nói, hai bên má thấp thoáng má lúm đồng tiền, da dẻ anh có vẻ sạm đi nhiều.

- Anh đến để... đo đạc. Toà nhà của các em thuê công ty anh trùng tu cải tạo.

- À vâng...

Chuyện tán trang hình như Thư Lộ cũng nghe loáng thoáng đâu đó, nhưng nhất thời chẳng biết phải trả lời ra sao.

-À... A Khoan nói em làm việc ở đây, nên tiện đường anh ghé qua.

Anh đưa tay xoa mũi, vẻ mặt tự nhiên.

- ... Hai người vẫn liên lạc với nhau ă? – Cô ngập ngừng nói: – Ý em muốn nói A Khoan.

- Có, thỉnh thoảng vẫn tụ tập họp nhóm bạn cũ. – Anh cân nhắc rồi nói: – Nhưng chưa bao giờ thấy em đến.

Thư Lộ nghe trái tim mình lỡ mất một nhịp, anh nói vậy, cứ như thể anh tham gia họp lớp chỉ để nhìn thấy cô vậy.

- ...

- ...

- Ừm... – Dịch Phi ngần ngại nhìn cô: – Sau đó em không hề gọi điện cho anh...

- Dạ... – Thực tình Thư Lộ không biết trả lời câu hỏi này ra sao, bỗng dưng cô có linh cảm, nếu cô cứ tiếp tục lẳng nhăng mãi thế này, thế nào cũng có chuyện chẳng lành.

- Hay em... còn hận anh. – Đường như anh phải hạ quyết tâm lắm mới dám thốt ra câu nói này.

Thư Lộ tròn tròn mắt nhìn anh, hồi lâu mới cất tiếng:

- Anh hiểu nhầm rồi, em với anh... từ lâu đã không còn hận thù gì nữa, chuyện đã qua thì cho nó qua luôn, coi như chưa từng có gì.

Thực ra, khi nhìn thấy một thoáng đau khổ lướt qua mặt anh, cô mới nhận ra, bản thân cô cũng không rõ mình vừa nói cái quái quỷ gì nữa.

- Í, Thư Lộ đến rồi à. – Tiểu Mang bưng phích nước nóng bước vào, đoạn nói với Dịch Phi: – Xin lỗi anh, mấy người đồng nghiệp tầng này lười ghê lắm, tôi phải xuống dưới nhà mới xin được nước nóng, để anh phải đợi lâu rồi. May mà hôm nay Thư Lộ đến sớm, chứ bình thường chín giờ rưỡi cô ấy mới mò tới kìa.

Nói rồi, Tiểu Man liền loay hoay tìm cốc tách dưới gầm bàn uống nước, pha tách trà đưa tới bàn Thư Lộ, tỏ ý mời Dịch Phi dùng nước.

Dịch Phi lúng túng cười cảm ơn. Anh nhìn Thư Lộ hồi lâu rồi cất giọng nói:

- Anh có việc phải đi trước, lần sau liên lạc vậy.

Dõi theo bóng lưng anh, Thư Lộ có cảm giác lòng bàn tay mình sưng mồm hôi. Cô ngồi về chỗ, trần trở nghĩ rớt cuộc anh vừa nói gì với mình, mà không hề nhận ra Tiểu Man đang nhìn cô bằng ánh mắt hóng hớt.

- Cậu thế này là thiếu trung thực đấy nhé. – Nhắc tách trà mà mới rồi Dịch Phi chưa đụng tới, Tiểu Man nhấp luôn.

- ?

Cô nàng tỏ ra là người sành sỏi:

- Cái gã vừa rồi rõ là “Tương vương ôm mộng” mà chẳng rõ “nữ thần” cậu có tâm chẳng[i].

Thư Lộ méo máo không ra nước mắt:

- Cậu không xông pha làm ký giả văn nghệ đúng là tổn thất lớn cho ngành giải trí.

- Đừng đánh trống lảng.

- Anh ấy chỉ là bạn học cũ. Chúng tớ chỉ hàn huyên chuyện xưa. Tớ đã có chồng rồi, không thể làm chuyện có lỗi với anh già được. – Cô dùng hai lần chữ “chỉ” để tăng tính nhấn mạnh.

- Tớ biết. – Tiểu Man đặt tách trà xuống: – Cậu là người đoan chính.

- ...

- Nhưng đánh chết tớ cũng không tin hai người chỉ là bạn học đâu nhé.

Thư Lộ á khẩu. Tiểu Man luôn tung đòn hiểm vào đúng thời khắc quan trọng. Tự cô cũng hơi thắc mắc, Dịch Phi từng kiên quyết chia tay cô, vì sao hăng còn ba lần bảy lượt xuất hiện trước mặt cô.

Chả lẽ chỉ vì muốn xin lỗi, hoặc anh muốn xác định xem cô còn hận anh hay không?

Nhưng hận hay không thì liên quan gì, cô đã gần quên được anh rồi, làm sao có chuyện nhớ xem mình còn hận hay không. Hoặc, cô nghĩ, người cổ chấp như anh có lẽ chỉ muốn biết một đáp án mà thôi.

Gần đến Giáng Sinh, anh già vẫn lu bù công việc, thành thử lời hứa đi Cáp Nhĩ Tân đành bỏ ngỏ, song Thư Lộ chẳng hề lấy làm thất vọng, bởi cô dần hiểu ra, có rất nhiều việc trong cuộc sống không thể toại theo ý người. Nếu đã vậy, việc gì phải câu nệ những thứ vật vãnh kia nữa, chí ít thì người đàn ông này vẫn ở bên cô.

Đêm Bình an, anh già lại dẫn cô đi ăn nhà hàng. Nhóc trai ngồi bên cạnh tập tễnh chạy nhảy, ngang qua bàn hai người bỗng ngả sóng soài, anh già đỡ nó dậy, đồ dành ngon ngọt, thẳng bẻ sứt sứt mấy cái, chứ

không hề khóc. Ba mẹ nó cảm ơn anh già miết, anh khoát tay tỏ vẻ không để bụng hai vết tương cà hình bàn tay bé tí hìn in trên áo vest. Thư Lộ không khỏi bùi ngùi nhớ lại lễ Giáng sinh năm ngoái...

- Anh bắt đầu thích em từ bao giờ? – Đột nhiên, Thư Lộ tỉnh nghịch hỏi, đồng thời cũng không bắt ngờ với vẻ bối rối trên mặt anh già.

- Sao tự nhiên lại hỏi vậy. – Sở trường của anh là “giắc đến tướng chặn, nước dâng dê ngăn”, khi anh không muốn trả lời một câu hỏi nào đó, anh sẽ hỏi vặn lại.

- Có gì đâu, tại em muốn biết thôi mà. – Câu trả lời tặng kèm nụ cười ngọt lịm của cô có lẽ đủ để khiến anh gờ tay xin hàng.

- ... – Anh hắng giọng mấy tiếng ra chiều mất tự nhiên: – Anh quên rồi.

- Sao lại thế chứ! – Thư Lộ vẫn chưa chịu thôi.

Mắt anh già loé sáng, tựa một lão hồ ly đã nghĩ ra kế sách:

- Vậy còn em, em yêu anh từ bao giờ?

- ...

- Em là thiếu trung thực lắm đấy nhé. – Anh già tùm tùm nhìn cô.

Thư Lộ chẳng nói chẳng rằng, vừa ăn vừa suy nghĩ. Hai người trầm mặc một lúc, chỉ nghe dao đĩa chạm nhẹ vào đĩa sứ màu trắng, phát tiếng lanh lảnh.

Bỗng Thư Lộ cất tiếng, má ửng đỏ ngượng ngùng:

- Anh từng nghe câu này chưa...

- ?

- Tình yêu của đàn bà khởi nguồn từ tình dục...

Cô không dám ngược mắt nhìn người đối diện, dù họ đã kết hôn, đã từng chia sẻ vòng ôm không biết bao nhiêu đêm.

- ... – Anh già không lên tiếng, nhưng dao đĩa trên tay đã ngưng động tác để nhìn cô.

- Trương Ái Linh từng nói “Con đường dẫn tới trái tim người đàn ông thông qua dạ dày, còn đường dẫn đến trái tim người đàn bà là thông qua...”

Cô nói lấp lửng bỏ ngang giữa chừng, chẳng rõ anh già có biết câu này không.

- ... Anh già vẫn giữ ình sự im lặng, nhưng ánh mắt nhìn cô thì sáng quắc. Tuy hai bờ môi mím lại thành một đường thẳng, song Thư Lộ có cảm giác: hình như anh đang cười thì phải

Từ khi nào cô phát sinh tình cảm với người đàn ông đang ngồi trước mặt mình – thực ra, vấn đề này cô chưa từng suy nghĩ nghiêm chỉnh cho đến tối ngày hôm nay. Chính cô cũng không rõ đoạn thoại vừa nãy có được tính là câu trả lời không nữa. Có điều, khi anh hỏi cô, trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh nửa trên trần trụi của anh. Lần nào cũng vậy, bờ vai rắn chắc ẩn hiện trong bóng tối luôn khơi dậy đam mê trong cô, thúc giục cô ôm lấy anh thật chặt, cho tới khi mồ hôi rịn ra, ướt đầm sống lưng anh, cho tới khi hai người nhắm nghiền mắt vì kiệt sức.

Hoặc, cô nghĩ, bởi anh là người đàn ông đầu tiên của mình, nên tình cảm cô dành cho anh mới khác biệt thế này. Tuy cô chưa hiểu hết về anh, nhưng đôi mắt ấy luôn mang lại cho cô cảm giác “lệ thuộc” mỗi khi nhìn vào.

- Ý em là... – Nụ cười anh không gắn trên khoé môi, mà ánh lên bởi đôi mắt: – Nhờ khả năng “giường chiếu” của mình mà anh chinh phục được em?

Sau này, Thư Lộ không sao nhịn được cười mỗi lần hồi tưởng lại cảnh tượng ngày đó, bắt kể vào thời điểm bấy giờ, cô cay cú không để đâu cho hết. Cô nghĩ, thời đó mà có cái emo “orz”, có khi nó sẽ phản ánh chân thực nhất tình trạng của cô cũng nên.

Nói gì thì nói, chỉ ít Gia Tu đã thành công trong việc phân tán tinh thần cô, đánh trống lảng – đối với anh già mà nói – có lẽ là một vấn đề hơi xấu hổ. Chẳng nhẽ lại không?

Sắp bước qua lễ Giáng sinh của năm 2000, trước đó Thư Lộ đã huỳnh hoang nói sẽ dẫn Nhã Văn và Nhã Quân đi công viên Cẩm Giang chơi, trong khi anh già lại tạt cho cô một gáo nước lạnh, lão bảo mừng Một tháng Một sẽ mưa chứ. Phớt lờ cái gườm khó chịu của anh già, Thư Lộ và Nhã Văn vẫn đưa ra tuyên bố hùng hồn: mưa cũng đi. Thế mà sáng sớm hôm đó, trời đổ mưa như trút nước, hai người lại điễm nhiên ngủ nướng trên giường.

Mới bảnh mắt ra, anh già đã lục đục bỏ dậy chuẩn bị đồ che mưa, sau cú điện thoại thông báo của đứa cháu trai, anh lại lục xục nhét áo mưa vừa tìm đồ mất mới thấy vào chỗ cũ. Anh lặng lẽ ngồi xuống mép giường, ngắm nhìn Thư Lộ đang ngủ tít mít, cầm lòng không đành mới dụi tóc cô.

- Gì vậy... – Thư Lộ cuốn chăn, thái độ rất không vui vì bị làm phiền.

Anh già rúc vào tấm chăn ấm áp cùng cô, khơi dậy sự kháng nghị mạnh mẽ từ cô, khổ nỗi mắt cô vẫn nhắm nghiền, thật tình không nở dậy sớm vào một hôm rét mướt thế này.

Rà môi lên trán cô, tay anh bắt đầu vuốt ve âu yếm.

- Anh muốn làm gì... – Cuối cùng, Thư Lộ buộc phải mở mắt, cúi kính nhìn anh.

- Anh muốn đi vào con đường dẫn tới trái tim em. – Ý cười dâng lên mắt anh.

Ba giờ chiều hai người mới rời giường đi siêu thị. Trong trí nhớ của Thư Lộ, có lẽ đây là lần dậy muộn nhất của anh già.

Tối đến, Gia Thần dẫn theo hai đứa nhỏ tới nhà cậu em trai ăn cơm. Anh già nhanh chóng bưng một đĩa mỳ Ý lên, Nhã Quân và Nhã Văn lanh chanh đổ tương cà vào đĩa của nhau rồi đánh chén ngon lành.

- Ái chà... đồ anh nấu chẳng bao giờ chúng chịu ăn. – Gia Thần tỏ vẻ bất lực.

- Ba... – Nhã Văn nhồm nhoàm nói: – Tài nấu nướng của ba không bằng chú đâu, thịt thái chỉ mà ba lại cắt khúc.

- Chịu thôi, ba quen dùng dao phẫu thuật rồi, cầm dao phay thấy gượng tay. Hôm nọ chủ nhiệm khoa còn khen tài cầm dao của ba đấy. Chỉ một nhát rạch là thịt ra thịt, da rõ da, không ứa một giọt máu nào.

Những người khác đều ngừng miệng nhai, ớn mặt nhìn Gia Thần.

- Ba, lúc ăn cơm ba làm ơn đừng nói chuyện này nữa, bọn con quen rồi thì không sao, nhưng ba làm thím út sợ đấy. – Nhã Văn khôi phục tinh thần bằng tốc độ nhanh nhất, liền đó, con bé nhai rau rầu miếng bít tết ba phần tái bảy phần chín.

Thấy vẻ mặt “đứng hình” của Thư Lộ, Gia Thần bèn cười xòa:

- Xin lỗi thím, ngại quá, bệnh nghề nghiệp í mà.

Cắt xong miếng bít tết, Gia Tu liền đặt vào đĩa của Thư Lộ, sau đó còn cẩn thận rưới sốt tiêu lên.

- Chú, chú ghê quá đi... – Nhã Văn phá lên cười: – Hồi con còn nhỏ, ba cũng hay cắt thịt cho con.

- Ủ thì cô ấy là con gái chú. – Gia Tu pha trò.

- Chú, chú khác xưa rồi. – Nhã Văn tấm tắc nói.

- Khác thế nào?

- Con thấy chú trẻ hơn này, hay cười hơn này, trước kia lúc nào chú cũng nghiêm nghị, thậm chí lúc đưa lì xì mà mặt cũng sắt lại.

Nghe Nhã Văn nói chuyện, cả Gia Thần lẫn Nhã Quân đều tủm tỉm mỉm cười, có lẽ họ cũng thấy vậy, nhưng chỉ có Nhã Văn là ăn ngay nói thẳng mà thôi.

Tự nhiên, Thư Lộ thấy vui vui, lẽ bởi, lần đầu tiên cô nhận ra, trong lúc mình bị anh biến đổi thì đồng thời, anh cũng thay đổi theo mình.

Trước kia và cho đến tận bây giờ, cô vẫn tưởng anh già đã cảm hoá cái tính xốc nổi ngậy ngô của cô, biến cô trở nên điềm đạm, tự tin. Và chính anh đã cứu vớt cô ra khỏi cái bóng của dĩ vãng, đồng thời trao cô một niềm tin nho nhỏ về tình yêu. Cứ tưởng cô chỉ nhận những gì anh đưa, mà chưa trả cho anh thứ gì, bây giờ nghe Nhã Văn nói vậy làm cô sực nhận ra, ơ thế cô cũng có sức ảnh hưởng đến anh chứ bộ, mà sức ảnh hưởng này còn khiến mọi người vui vẻ thoải mái nữa chứ.

- Không phải con đang nhắc khéo chú chuẩn bị đưa thêm lì xì đấy chứ? – Lời trêu đùa của cô cháu gái không hề làm anh thẹn thùng.

- Chú à! Làm gì mà chú cứ coi con như đứa hám tiền không bằng. – Nhã Văn liếm láp cái thìa, nói vẻ phật ý.

- Thì bởi em là đứa hám tiền chứ gì nữa. – Nhã Quân cợt cợt ngó cô em.

Thế rồi cả nhà cùng phá ra cười, Nhã Văn bắt mẫn đánh Nhã Quân:

- Chớ quên em đang nắm đằng chuôi anh đấy.

Về mặt Nhã Quân thoảng đổi khác, nhưng nó luôn biết cách nắm thóp Nhã Văn:

- Vậy cũng đừng quên em đang nợ tiền anh.

Về huênh hoang của “thần hám tiền” Nhã Văn lập tức xẹp đi phân nửa, nó buông tiếng cười khan, không thêm chấp Nhã Quân nữa.

Ông anh trai và hai đứa cháu ra về để lại căn phòng bất chợt lắng xuống trống trải. Thư Lộ xông xáo vào bếp rửa bát, anh già ngồi ngoài sân pha, nhả khói thuốc, thật hiếm khi.

- Nhà mình mà có đứa nhỏ như Nhã Văn cũng hay anh nhỉ. – Thư Lộ bất ngờ gợi chuyện.

Anh già búng nhẹ tàn thuốc:

- Anh tưởng em sẽ nói con bé lắm mồm cơ.

- Làm gì có chuyện! Trẻ con ngoan ngoan như được Nhã Quân là tốt, nhưng lí lắc như Nhã Văn cũng vui mà. – Cô ngẫm ngợi rồi kết luận.

- Nhã Quân ngoan à?

- Đương nhiên, em thấy tuy nó còn nhỏ, mà rất hiểu chuyện.

Tự nhiên anh thấy nhớ thời trai trẻ, anh cũng là đứa trẻ ngoan, yêu Tâm Nghi rồi anh lại trở nên bất cần. Khi biết Tâm Nghi và Gia Thần phản bội mình, thậm chí anh từng có những ý nghĩ đáng sợ. Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại mình của thời xưa, tâm trạng anh thật khó diễn tả bằng lời. Sau này anh mới hiểu, nếu năm đó anh và Tâm Nghi nắm tay nhau đi tiếp đường đời, vậy kết quả cũng chẳng khác hơn Gia Thần bây giờ là bao. Tâm Nghi là loài chim không chịu được gò bó, mà anh và Gia Thần lại không thể bay cùng cô.

Anh của ngày nay đã không còn là “đứa trẻ ngoan”, nhưng trái lại, anh biết cách hưởng thụ cuộc sống bình yên êm đềm. Dù bảo anh phải bình tĩnh đợi chờ quả “đu đủ xanh”[ii] này ị ạch chín, anh cũng cam lòng. Hoặc, không “chín” được thì thôi, chẳng sao, bởi anh luôn sẵn sàng chăm chút chiều chuộng cô.

- Em thấy Nhã Quân giống anh, không biết đến tuổi của anh, nó sẽ thế nào. Thịnh thoảng thông qua thằng bé, em lại thấy anh. Hai người giống nhau cái tính cố chấp, tự phụ, song cũng kiên cường. – Thư Lộ quay đầu, âu yếm nhìn anh.

- Anh ẵm nó về, đương nhiên phải giống anh rồi. – Gia Tu cười nói.

- ... Gì? – Thư Lộ ngơ ngác nhìn anh, quên bém mắt cái đĩa đang rửa.

Gia Tu tiến tới, đóng vòi nước hộ cô, cười kiêu thần bí:

- Chẳng nhẽ em không thấy hai đứa nhỏ có khuôn mặt khác nhau rõ rệt à?

“Đu đủ xanh” trợn mắt:

- Không, em thấy hai đứa giống nhau đấy chứ”

- Người ta nói phụ nữ có giác quan thứ sáu cực nhạy, sao em lại chậm chạp thế nhỉ? – Anh quệt nhẹ mũi cô, đoạn ngồi xuống sô pha, châm điếu thuốc khác.

Thư Lộ lúng lúng lau tay, rồi ngồi xuống cạnh anh:

- Thế rốt cuộc là sao hở mình?

Gia Tu nực cười nghĩ, có lẽ chỉ khi đòi hỏi, cô mới chịu gọi anh là “mình”.

- Chẳng là, anh ẵm nhầm Nhã Quân về. Tối đó, y tá mới bế Nhã Văn tới, nhận thằng bé về. Sau đó nghe nói nó bị mẹ đẻ bỏ rơi. Tâm Nghi thương đứa nhỏ, mới nhờ cậy người quen, nhận Nhã Quân về nuôi.

- Anh...

- Hồi đó nghỉ học anh tới bệnh viện, đúng lúc không có ai ở đó, mẹ mãi chăm sóc Tâm Nghi nên chỉ có mình anh. – Mặt anh làm vẻ vô tội: – Nói chính xác hơn là: Y tá chỉ nhầm, chứ không phải anh ẵm nhầm.

- Vậy... – Thư Lộ hỏi: – Nhã Quân và Nhã Văn biết không?

- Nhã Quân biết, Nhã Văn thì không.

- Sao lại thế?

- Lúc ly hôn, Tâm Nghi đã nói tất cả với Nhã Quân, còn tại sao chị ấy không kể với Nhã Văn, thì anh không tiện hỏi.

- Chẳng trách thằng bé tỏ ra hiểu chuyện, thì ra nó có thận phận đáng thương... sao trước giờ không nghe anh kể. – Thư Lộ khẽ thở dài.

- Bởi từ xưa đến nay, cả nhà không ai coi nó là con nuôi, cả nó lẫn Nhã Văn đều là con cái trong gia đình.

Thư Lộ ngậy người ngẫm lại những lời anh nói. Lúc nhỏ, từng có một dạo, cô cũng ngậy ngô vô đoán, nếu ba mẹ không nhặt mình về, tại sao ba lại yêu chị hơn mình. Nhưng sau này, cô đã dần quên, hoặc, bản thân đã mở lòng hơn.

- Em cứ tưởng anh quý Nhã Quân hơn...

- Anh quý cả hai, nhưng... – Anh ngưng ngang một lúc đoạn nói: – Anh quan tâm Nhã Quân hơn, bởi nó là người có tâm hồn khá nhạy cảm.

Câu trả lời của anh gọi lòng cô xốn xang rung động. Xưa kia, cô khổ não vì mình không được yêu thương công bằng, cô chấp nhận sự thực này, chẳng qua là để che giấu nỗi khổ tâm sâu tận đáy lòng, nhưng không có nghĩa nỗi khổ đó không hề tồn tại. Bây giờ anh nói vậy mới khiến cô vỡ lẽ, không phải cô thiếu thốn tình cảm, mà bởi có người cần nhiều tình cảm hơn cô.

- Không rõ khi A Văn biết sự thực, nó sẽ thế nào... – Cô nói.

- Anh cũng không biết... – Đầu óc miên man suy nghĩ, anh chẳng màng chú ý đến điếu thuốc đã cháy sất đầu lọc trên tay: – Có lẽ, sẽ buồn nhiều lắm, nhưng đó là sự thật tất phải đối mặt.

Thư Lộ nhìn Gia Tu, nhẹ nhàng quàng tay qua vai anh.

Tuổi trẻ cố chấp ích kỷ nhưng rồi cũng sẽ phải bước vào thế giới tàn khốc này. Cô ngẫm thân mình, ngẫm về Thư Linh, ngẫm về Nhã Văn Nhã Quân, có lẽ, đây là điều mà mỗi người trong số họ ắt phải đối mặt trên con đường trưởng thành.

Tuy Nhã Quân bị mẹ đẻ bỏ rơi, nhưng đổi lại, thằng bé nhận được nhiều tình thương. Còn cô, chỉ cần Gia Tu là đủ.

[i] Câu nói: “Tương vương ôm mộng, nữ thần vô tâm” trích trong Thần nữ phú của Tống Ngọc. Ngày nay có nghĩa tương đương câu: chàng có tình nhưng thiếp không có ý.

[ii] Bằng nghĩa với “ngổ” “ngốc” “ngơ”.

9. Chương 9: Hoàng Tử Bé

- “Thư Lộ thân mến, tiếp theo là tin vui tới muốn gửi với cậu và các bạn nghe đài, chí ít, đối với tớ mà nói, đó là tin cực kỳ vui.”

Thư Lộ ngừng một lúc, khoé mắt ướt nhoèn, dường như tâm trạng của Tiểu Man từ nơi xa xôi nghìn dặm đã lan cả sang cô.

- “Hôm kia, tức hôm thứ Ba, tớ đã hạ sinh một cô con gái vô cùng kháu khỉnh. Tớ và Pierre mừng quýnh cả lên, thậm chí anh ấy còn khóc nữa cơ đấy. Còn bà sản phụ vượt cạn thành công sau năm tiếng đồng hồ đầy đau đớn là tớ vẫn tươi hơn hớn. Bao giờ con gái đầy tháng, tớ sẽ gửi ảnh cho cậu xem, bây giờ tuy bé cũng đáng yêu, nhưng mặt mũi nhăn nhoe, mấy nét xinh đẹp do được di truyền từ tớ nhìn chẳng rõ gì cả.”

Ngoài phòng thu âm, qua lớp vách kính, Thư Lộ có thể thấy được nụ cười tủm tỉm trên khuôn mặt mỗi người đồng nghiệp, đôi ba người cũng đỏ hoe con mắt như cô. Tổ chương trình có lúc như một gia đình bao gồm Tiểu Man là một thành viên trong đó, tuy tha hương nơi xứ người, nhưng cả nhà ai cũng lấy làm mừng khi biết tin cô ấy đang sống hạnh phúc.

- Vậy mong sao thời gian trôi nhanh để chúng ta được thấy hình em bé. Tôi sẽ đăng bức ảnh lên website của chương trình, để mọi người cùng gửi lời chúc phúc tới thiên thần bé nhỏ.

Xưa nay, tâm trạng chưa bao giờ ảnh hưởng đến chất giọng của Thư Lộ.

- Nói đến trẻ con, không biết “Đường sách thên thang” có thính giả nhí không nhỉ? – Lạc Lạc tiếp lời.

- Theo thống kê hằng năm, chương trình nhận được thư từ bạn đọc giả trẻ nhất là mười hai tuổi – nhưng cũng phải bổ sung thêm, đó là chuyện của năm năm về trước. Còn năm nay, chúng tôi nhận được thư của một người cha nói rằng, con trai anh vừa bước vào lớp hai, cũng thường xuyên cùng bố đón nghe chương trình của chúng ta, không biết cậu bé có phải thính giả có độ tuổi nhỏ nhất hay không?

- Không biết các em thiếu nhi bây giờ thích đọc sách gì, hồi tiểu học, mình hay đọc cổ tích Andersen, Grimm, Nghìn lẻ một đêm, vân vân. Còn bạn thì sao?

- Thực tình mình không cố ý tỏ ra mình là người đặc biệt đâu nhé. – Thư Lộ bèn nói: – Nhưng hồi xưa mình xem chủ yếu là những tác phẩm nổi tiếng, như Hồng lâu mộng, Jane Eyre.

- ... Bạn xem hiểu không đó? – Lạc Lạc hơi thẹn thùng.

- Nói thật là... không hiểu gì cả. Nhưng do yêu cầu của bố mẹ nên hè nào cũng vậy, mình và chị gái thường ngồi nhà, cố gắng hoàn thành số “bài tập” bổ sung ấy.

- ...

- Bọn mình chỉ đọc một lượt rồi liệt kê những chữ không hiểu, sau đó tra từ điển dần dần.

- Tội nghiệp thật.

- Đương nhiên rồi. – Thư Lộ phá lên cười: – Thế nên, mong rằng những vị phụ huynh đang nghe chương trình của chúng tôi không nên làm vậy với con cái mình, thỉnh thoảng hãy để bọn trẻ được làm những gì chúng thích.

- Vậy tiếp theo chúng ta sẽ giới thiệu cuốn sách gì?

- Một cuốn sách thiếu nhi, nhưng dành cho người lớn và có tên gọi “Hoàng tử bé” của tác giả Antoine de Saint-Exupéry.

oOo

Bước qua tết Dương lịch năm 2000, tết Nguyên đán đang rực rộ đến gần cũng là thời điểm tổ chương trình “Đường sách thên thang” bận bịu hơn bao giờ hết. Với một tiết mục có lượng thính giả tâm tằm, nhìn lên thì chẳng bằng ai nhưng nhìn xuống lại hơn ổi người như họ mà nói, lịch thu âm được lên từ rất sớm. Thư Lộ tính nhầm, một tuần phải thu hai số, với cô và Tiểu Man đúng là quá sức, thế là, lại một lần nữa, hai cô gái cùng nhau sánh vai tới thư viện viết kịch bản.

- Có câu trắc nghiệm cho cậu đây. – Tiểu Man nói.

- Hử? – Thư Lộ thì thảo hỏi.

Lúc đó là hơn bốn giờ chiều, thư viện quang người, nhưng bà dì quản lý vẫn là nỗi khiếp đảm với họ.

- Nếu được là một nhân vật trong “Hoàng tử bé”, cậu muốn là ai? Có ba sự lựa chọn: – Hoàng tử bé, viên phi công, cư dân của sáu tiểu tinh cầu trước đó.

Không ngờ trò trắc nghiệm của Tiểu Man lại có đẳng cấp này, Thư Lộ bèn buông gói thiệu Trương Ái Linh trên tay xuống, tập trung suy nghĩ một chốc rồi nói:

- Hoàng tử bé.

- Ồ... – Tiểu Man mở tạp chí, tìm đáp án cho câu trả lời “Hoàng tử bé”: – Cậu là người chính trực luôn bênh vực chính nghĩa, rất có lý tưởng, vô cùng thẳng thắn, nhưng cậu thường xuyên có cảm giác lạc lõng giữa cuộc đời, giống như một đứa trẻ rơi vào thế giới của người lớn.

Thư Lộ trợn mắt khinh khỉnh, cái trò trắc nghiệm rõ nhạt:

- Nói vậy, nếu tớ chọn “cư dân của sáu tiểu tinh cầu trước đó”, điều đó nói lên rằng, tớ là người có ham muốn quyền lực, tự phụ, ham hư vinh nhưng lại có thể thích nghi với thế giới này; còn nếu tớ chọn “phi công”, vậy tớ là người hiểu rõ mình đã lớn, nhưng vẫn mang trong mình trái tim trẻ thơ, theo đuổi lý tưởng song nổi cô đơn thường xuyên đeo bám?!

Tiểu Man so đáp án rồi nhìn Thư Lộ, ngạc nhiên nói:

- Sao cậu biết hay vậy?!

- Thì đều là mấy câu phân tích nhân vật trong Hoàng tử bé mà.

- ...

- Vậy cậu sẽ chọn ai. – Thư Lộ hỏi.

- Không biết. – Tiểu Man so vai, mặt ra vẻ vô tội: – Tớ đã đọc Hoàng tử bé đâu.

- ...

Tối đó về nhà, cả người Thư Lộ mệt rũ, anh già khuyên cô đi ngủ sớm nhưng sáng mai còn phải thu âm, cô bèn chuyển sang thư phòng sửa bản thảo.

- Uống đi này. – Anh rót cốc sữa nóng đặt trước mặt cô.

- Em muốn uống cà phê. – Cô day hai bên thái dương.

- Em cố thủ ở đây chi bằng đi ngủ sớm, bằng không sáng mai không dậy được đâu.

- Em sợ làm không xong, anh cứ ngủ trước đi.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, dường như không ai nói nổi ai.

- Em uống sữa là được chứ gì, sắp xong rồi, anh cứ ngủ đi. – Thư Lộ cười trừ.

Gia Tu khẽ bấu môi rồi bước ra ngoài.

- Đồ trẻ con ngang càn bướng. – Anh nói rất nhỏ, cứ như đang lẩm bẩm một mình.

Buông tiếng thở dài, cô lại tiếp tục đọc bản thảo của mình. Bảo cô ngang, chẳng nhẽ anh lại không?

Thế mà sáng hôm sau, quả nhiên đúng như lời anh già dự đoán, Thư Lộ dậy muộn một tiếng đồng hồ.

- Trời ơi! Sao anh không gọi em.

Cô chạy vọt vào nhà tắm, quàng quàng cầm khăn lau mặt, thậm chí đến nước cũng chẳng buồn nhúng.

- Vừa nãy sao không nghe tiếng đồng hồ báo thức nhỉ, tối qua em đã hẹn bảy giờ rưỡi rồi cơ mà! Đúng là, bình thường anh cũng dậy tắm này, sao không gọi em...

Cô ló đầu khỏi nhà tắm, căn phòng im lìm không một bóng người, chỉ nghe tiếng con lắc đồng hồ loại cổ xưa trong phòng khách, đung đưa điểm nhịp tích tắc tích tắc.

Lão già chết tiệt, mới đó đã đi rồi!

Chiều đó, mãi một giờ mới thu xong tiết mục, Thư Lộ và Tiểu Man vác hai bọng mắt thâm quầng xuống căng tin lấy cơm. Món trứng xào cà chua khoái khẩu của cô đã bị người ta vét sạch, chỉ chừa lại ít cơm thừa canh cặn.

- Tớ muốn ngủ. – Tiểu Man uể oải nói.

- Ồ, tớ cũng thế.

Thư Lộ trệu trạo nhai miếng thịt bò nguội ngắt. Sáng nay cả hai cô bị “đại gia” phòng thu mắng té tát một trận can tội đến tởm.

- Biết thế tớ đã nghe lời ông cụ ở nhà, ngủ sớm đi một tí. – Tiểu Man nói.

- ...

Thư Lộ im bặt, bởi anh già cũng nói thế, nhưng cô gàn không chịu nghe. Cô tức ở chỗ, chỉ vì chuyện đó mà anh già không thèm gọi cô dậy.

- Mà hận nhất là, tối qua cố đấm ăn xôi đọc hết nửa cuốn tiểu thuyết khủng bố kia rồi mới đi ngủ, thế quái nào đến sáng nay lại quên bồng mất tối qua đã đọc những gì... Giời ơi, đúng là mất cả chì lẫn chài.

- Haizzz...

Nhìn Tiểu Man mà Thư Lộ không khỏi thở dài.

Gần đến giờ tan tầm, tự nhiên Thư Lộ muốn tỏ thái độ với anh già, thế là cô quyết định phải muộn mới về. Đồng nghiệp trong văn phòng lẫn nhanh như trạch theo tiếng chuông tan ca. Thư Lộ nghĩ, tốt thôi, lâu rồi chưa ngồi yên tĩnh một mình.

Tiện thể, cô nhắc bức tượng trên giá sách mà năm ngoái Tâm Nghi tặng làm quà cưới. Bức tượng khắc hình đôi chim, cả hai đều không có chân. Nếu không có chân, cô nghĩ, nó sẽ bay mãi, bay mãi, phải chăng cứ bay cho đến tận cùng cuộc đời?

Thế rồi cô chợt liên tưởng đến Tâm Nghi, chị ấy như loài chim không chân, miệt mài vút bay, nhẽ nào không thấy mệt? Có lẽ, người như chị ấy sẽ khó nhận được sự cảm thông của mọi người, nhưng có hề gì, chỉ cần bản thân chị ấy hiểu là được. Thư Lộ không khỏi hăm mộ lòng dùng cảm của Tâm Nghi, để có được tự do trọn vẹn ắt phải đánh đổi rất nhiều.

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, Thư Lộ ngẩng đầu thấy Dịch Phi đứng đó.

- Anh chỉ định ghé qua xem thế nào, không ngờ em ở đây thật. – Anh nhoẻn miệng cười.

- À, hôm nay em vướng chút việc nên phải tăng ca. – Cô cũng cười đáp lại.

Anh thông dong bước tới, đảo mắt quanh căn phòng rộng rãi.

- Anh không nghĩ em sẽ làm MC Radio.

- Đến em cũng không ngờ.

- Mà bất ngờ nhất là, A Khoan cũng làm ở đài, cứ tưởng nó chỉ làm vui mấy chương trình phát thanh ở trường, rồi cuộc thăng ranh học vật lý ấy lại chuyển ngành thật.

Thư Lộ bùi ngùi nói:

- Ở đời nhiều việc khó tiên liệu, thế mới nói “thế sự vô thường”.

- Phải. – Anh ngưng một lúc rồi nói: – Em biết không, cái cậu “siêu nhân con” hồi trước ở ký túc xá với anh đó, bây giờ làm “siêu nhân” thật rồi.

- ?

- Cậu ấy diễn vai “siêu nhân” ở công viên bên Mỹ.

- Thật à? – Thư Lộ mở mắt tròn xoe, cố gắng nhớ lại dáng vẻ cậu bạn đó.

- Còn “A Tam” bây giờ đang làm phát triển phần mềm ở Ấn Độ, nó kể, cả người nó bây giờ có cảm giác sắc mùi cà ri.

Thư Lộ bật cười, những chuyện từng trải thời sinh viên như một màn kịch tái hiện trước mắt, mà tất cả đều sắm một vai trong đó, dù không ai thủ vai chính, và cũng chẳng ai đóng vai phụ.

- Hồi đó, anh ngây thơ nghĩ rằng, có những chuyện sẽ mãi mãi không thay đổi. – Khuôn mặt Dịch Phi trở nên dịu dàng hơn, dường như đang nhớ lại quãng dĩ vãng tươi đẹp: – Nhưng rồi cuộc đã thay đổi cả rồi.

Vì câu nói đó mà hai người dừng lại. vở hài kịch nhẹ nhõm mang tên học đường mới rồi bỗng kết thúc đột ngột, thay vào đó là tấm màn che đen sịt, không ai trong hai người có thể nhắc nhở nó lên.

- ... Xin lỗi em. – Sau một hồi lâu im lặng, Dịch Phi là người mở miệng trước tiên.

- ... – Thư Lộ bậm môi không đáp.

- Anh không cố ý nhắc đến chuyện này, thoát đầu chỉ định hàn huyên cùng em... – Anh giải thích.

- Không sao. – Cô gượng gạo mỉm cười.

- ... – Anh cũng trầm ngâm, mặt mày u ám, không còn là anh chàng Dịch Phi mà Thư Lộ từng quen.

- Thực ra... – Thư Lộ lấy hết can đảm để nói: – Chuyện của anh và “bạn nằm giường số ba”...

- ?

- Cô ấy đã viết thư kể toàn bộ với em rồi.

- ... – Anh nhìn cô đầy kinh ngạc.

Thư Lộ nhướn miệng cười:

- Bất kể sai hay đúng, tất cả đều là chuyện đã qua cả rồi. Em không còn nghĩ ngợi gì nữa, mong anh cũng đừng tự trách mình.

- ...

- Hồi mới chia tay, quả thực em rất buồn, cảm giác ấy từng giày vò em rất lâu. Nhưng giờ em sống rất hạnh phúc, nên em không trách cứ anh, cũng mong anh sống vui vẻ.

- ... – Anh vẫn nhìn cô mà không thốt nên lời.

- ...

- Cảm ơn em. – Bẵng đi một lúc lâu, Dịch Phi mới khẽ cất tiếng. Thế rồi, anh mỉm cười nói câu tạm biệt, đoạn vội vã bước ra ngoài.

Thư Lộ thoáng bồn chồn, cô không hề thích cái anh xuất hiện liên tiếp trong cuộc đời mình. Dù nhìn anh chẳng có vẻ gì ác ý, nhưng nó mang đến cho cô cảm giác bất an, tựa như trái tim đã nguội lạnh, nay bỗng nhen lửa bập bùng...

Thoạt đầu, Thư Lộ lên kế hoạch dẫn Gia Tu về nhà mẹ để ăn cơm tất niên cùng chị gái và anh rể, nhưng mẹ cô nói:

- Theo lý mà nói, năm đầu nên ăn tất niên ở nhà chồng, nếu không thì ông Công ông Táo, hai vợ chồng qua luôn.

Sau này cô mới biết, thì hai cụ đi dự liên hoan khiêu vũ người cao tuổi vào hôm Ba mươi, nên mới tích cực thuyết phục hai con về nhà ăn cơm vào tết ông Công ông Táo.

Và một chuyện khác khiến cô buồn hết cả người đó là... từ năm nay, cô bị cắt suất lì xì mất rồi.

- Đừng buồn nữa, cứ sinh em bé như chị con kia kìa, ba mẹ sẽ lì xì cho cháu, tức là con cũng có phần rồi còn gì. – Mẹ cô khéo léo gợi ý.

Cô cười trừ ậm ừ cho phải phép, chẳng biết tự bao giờ, cô học được cách cười trừ trong tâm lặng để phản kháng những việc mình không muốn làm.

Giờ cơm, Thư Linh tuyên bố: Kết quả siêu âm là con trai, cả nhà liền hồ hởi đặt tên cho đứa bé sắp chào đời. Thư Lộ háo hức nghĩ, vậy là cả nhà sắp có “Hoàng tử bé” đầu tiên rồi.

Tối đến, trước giờ đi ngủ, Thư Lộ bỗng hỏi Gia Tu:

- Ba mẹ anh có giục chúng mình sinh con không?

- Không. – Ánh mắt anh vẫn dán vào quyển sách: – Anh lấy được vợ là mẹ anh đã mãn nguyện lắm rồi, cụ không dám “được voi đòi tiên” với Phật tổ đâu.

Càng ngày Thư Lộ càng có cảm giác, trời phú anh già cái kiểu hóm hỉnh không phải lỗi, sánh đôi với vẻ ngoài thờ ơ của anh, đúng là đôi đũa lệch.

- Sao thế? – Anh nhìn cô một thoáng rồi ánh mắt lại dừng ở chỗ cũ.

- Không. Em chỉ sợ ba mẹ anh hy vọng quá lớn vào chúng mình, nếu chúng mình tạm thời không thể làm hài lòng các cụ... chí ít cũng phải báo các cụ một câu.

Thư Lộ nhẹ nhàng bôi kem Lanolin lên chân. Nói gì thì nói, lúc nào cũng vậy, cô không muốn thấy bạn bè và người thân thất vọng về mình, dù có thể, việc đó hành cô mệt mỏi vô cùng.

- Em đã đủ khả năng chăm sóc chính mình, vậy em nên học cách chịu trách nhiệm với bản thân. – Anh già nhìn cô: – Nhiều khi, em đừng bận tâm tới suy nghĩ hay sự kì vọng của người khác, em sống đâu phải chỉ cho họ. Vả lại, đối với em mà nói, họ thất vọng hay hy vọng về em thì có gì quan trọng. Nếu họ nói với em, cái này rất quan trọng, điều đó chứng tỏ, họ đang sống dựa dẫm vào người khác, đó là vấn đề của họ, không mắc mớ gì đến em.

Tối đó, Thư Lộ cứ suy đi ngẫm lại lời anh nói. Trước kia chưa một ai nói với cô như vậy, sau này có lẽ cũng không. Còn anh, trong lúc yêu nhau, anh không quên dạy cô trưởng thành, dạy cô tính độc lập và trao cô tự tin.

- Anh giống hệt ba em. – Thư Lộ ngập ngừng bổ sung: – Nhưng ngay cả ba em cũng không dạy em như vậy.

- Bây giờ em đã biết anh là “đồ hiểm” rồi chứ, sau này em phải báo đáp anh nhiều hơn đấy. – Nói rồi anh mỉm cười xoa má cô.

Hôm Giao thừa, mới tầm sáu giờ, ngoài đường đã dần quang người. Thư Lộ nhớ dạo bé cả nhà thường ngồi quây quây trước tivi xem Chương trình liên hoan mừng Xuân, Thư Lộ thường bắt chước mấy tiểu phẩm trong đó, gợi cả nhà vui ới là vui. Sau này chị sang Mỹ du học, không khí Tết nhất ở nhà trở nên quạnh quẽ buồn tẻ suốt mấy năm liền, cho tới khi chị dẫn anh về về nước, cả nhà lại đông vui khác thường. Không bao giờ cô là diễn viên chính, mà cũng không muốn thủ vai chính.

Từ ngày Thư Lộ lấy Gia Tu, mỗi lần nhà họ Bùi họp mặt gia đình, địa điểm thường cố định ở nhà họ. Hai người chính là ông chủ và bà chủ của cái nhà này, tự nhiên Thư Lộ thấy mình cũng trở thành nhân vật chính mất rồi.

Tối nay Nhã Văn tỏ ra ngoan ngoãn cực kì, không chỉ cholest với anh trai, cũng không cãi lại người lớn, thậm chí còn ân cần lấy dép đi trong nhà cho Gia Thần, lúc anh trở về nhà sau giờ trực ca.

Thư Lộ để ý thấy Gia Tu và Nhã Quân tùm tùm trao nhau cái nhìn, dường như giữa hai chú cháu có việc gì đó không cần nói mà lòng vẫn hiểu.

Thoạt đầu, căn nhà này đối với cô mà nói vẫn thuộc phạm trù xa lạ. Nhưng giờ đây, phòng khách bày rải rác những con búp bê mà cô yêu yêu thích, chai lọ linh kính của cô chiếm phần lớn bề mặt, Gia Tu còn phải kê thêm một bàn làm việc trong thư phòng cho cô. Cô đã là một phần trong nhà, và cái nhà đã trở thành một phần trong cô.

Hôm nay dường như tâm trạng Gia Tu khá vui vẻ, anh nấu nhiều món ăn bày chật bàn. Tuy Thư Lộ hơi lo đồng bát đĩa chốc nữa phải rửa, nhưng khuôn mặt hào hứng của mọi người đã xua tan chút lo lắng cồn cỏ chỉ trong nháy mắt.

Gia Tu và ông anh trai hô hào đòi giải quyết sạch số rượu trong nhà, chắc bởi lâu lắm rồi hai anh em chưa uống rượu với nhau; Thư Lộ và hai đứa nhỏ ngồi bàn luận đủ thứ chuyện liên quan tới cuộc sống đại học, hai đứa gọi cô nhớ lại thời sinh viên nhẹ nhõm vui vẻ. Lần đầu tiên trong đời Thư Lộ không ăn Tết cùng ba mẹ, song cũng không lạc lõng cho lắm, bởi đây là nhà của cô và Gia Tu kia mà.

Miết tới khi Gia Thần và Gia Tu uống cạn số rượu trong nhà, cũng là lúc ba mẹ anh và chị gái từ Mỹ gọi điện về chúc mừng năm mới. Tiếng nói chuyện trong phòng khách bỗng sôi nổi hẳn lên, khiến Thư Lộ nhớ tới tiểu phẩm ca ngợi chiến sỹ biên phòng trong Chương trình liên hoan mừng Xuân.

Có lẽ Gia Tu say thật rồi, sau cùng, nhờ bỏ công “dỗ dặc nhắc nhở” mà Nhã Văn mới “lấy” được lì xì từ chỗ ông chú. Thư Lộ tức cười nghĩ, chẳng trách con bé khép nép ngoan ngoãn suốt cả buổi.

Gia Thần được hai đứa nhỏ khênh về. Thư Lộ cầm khăn ẩm đắp lên khuôn mặt đang nhắm nghiền mắt của Gia Tu. Lúc cô quay đi, bỗng anh kéo tay cô lại.

- Minh... – Khuôn mặt khuất dưới tấm khăn của anh không rõ đang mang biểu cảm gì: – Em đừng đi.

Thư Lộ hơi kinh ngạc, xưa nay anh đã gọi tiếng “minh” nào đâu.

- Em dọn cái bàn đã, rồi quay lại ngay... – Cô cố vờng khỏi anh.

- ... Anh bảo em không được đi...- Anh ngắt lời cô bằng thứ câu từ lú lú rú rú vào nhau.

Thư Lộ thoáng ngây người, chưa bao giờ anh trẻ con như lúc này, người đàn ông luôn khiến cô phải ngược nhìn, thì ra cũng biết mè nheo cơ đấy.

Cô tủm tỉm mỉm cười, trao anh nụ hôn qua lớp khăn mặt.

Trưa mừng Một, đang rúc trong trong chăn ấm áp có Gia Tu nằm bên, bỗng Thư Lộ hỏi anh:

- Anh còn nhớ ngày này năm ngoái không?

- Ờm. – Hình như anh đọc được suy nghĩ trong đầu cô: – Thi thoảng thức dậy, anh cũng ngạc nhiên vì mình đã có vợ.

- Tại sao. – Cô chum chim mỉm cười, quay sang nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh.

- Bởi vì... tuổi càng cao, tim càng lạnh.

- Thể hiện giờ, tim anh đang nóng lắm à? – Cô cười khúc khích.

Quay đầu sang nhìn cô ấy, anh nắm lấy tay cô đặt lên ngực mình:

- Em sờ thử coi.

Thư Lộ ngả đầu vào ngực anh, mắt nhìn lên trần nhà màu vàng sữa, bỗng đâu nhận ra, sao mình vui quá.

Đây là yêu ư? Là thứ tình yêu trường tồn vĩnh cửu mà sách báo thường nói đến ư? Cô vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Nhưng cô có cảm giác, món tiền cược – cô đặt cho cuộc hôn nhân này không hề sai.

Mùng Ba âm lịch, Gia Tu bắt đầu đi làm. Sau khi anh rời nhà, Thư Lộ cũng tỉnh cả ngủ, cô liền bật dậy, mò sang thư phòng viết bản thảo.

Chiếc bàn làm việc Gia Tu mới mua cho cô có màu cà phê sậm, kiểu dáng châu Âu cổ điển đi liền với đồ nội thất trong thư phòng. Thoạt đầu, Thư Lộ còn chê nó già, nhưng sau rồi cũng dần thích nghi. Cô lục ngấn kéo, tìm gối cà phê hoà tan, uống vào, tinh thần sảng khoái hơn nhiều. Đứng trước kệ sách của Gia Tu, toan tìm mấy cuốn xem, kết quả chẳng gặt hái được gì, bởi sách của anh không viết bằng tiếng Anh thì cũng thuộc phạm trù chuyên ngành, không phù hợp với yêu cầu của cô.

Trên kệ bày cúp và bằng khen thời đi học của Gia Tu, từ giải văn học, giải Odyssey of the mind, cho đến diễn thuyết tiếng Anh, thi lắp ráp mô hình máy bay, thậm chí huy chương vàng giải bóng bàn. Thư Lộ không cầm được suy nghĩ, anh già thật đáng sợ, rốt cuộc có cái gì mà lão không biết?

Trên bàn làm việc của Gia Tu chất đầy tạp chí và báo, bên dưới chèn tập giấy vẽ nguệch ngoạc mà Thư Lộ từng thấy. Cô hớn hở mở ra xem, mấy chục trang giấy vẽ đã dùng hết nửa già.

Cô lật tới bức tranh bình minh Ubud, có cầu vồng bảy sắc vắt giữa thình không, mà anh vẽ hồi đi Bali hưởng tuần trăng mật; lật trang sau, là hồ bơi phủ cánh hoa, sáng ngời trong đêm, khăn trải bàn trắng muốt làm nổi bật ly rượu toả sáng rực rỡ; sau nữa là sân trường rớt nắng lấp lánh, Thư Lộ đoán, có lẽ là ngôi trường mà hai người đưa Nhã Văn tới.

Thế giới trong tranh của anh giống thế giới trong mắt mấy bé mầm non, cũng muôn màu muôn vẻ, tươi tắn đến chói mắt. Chỉ gạt một điều, trong tranh không vẽ người bao giờ, hiển nhiên có chút trống trải.

Bỗng Thư Lộ nghĩ, anh già giống viên phi công trong “Hoàng tử bé”, sống giữa thế giới người lớn, nhưng luôn mang trong mình một trái tim trẻ thơ. Vậy, có khi nào nổi cô đơn đeo bám anh trong lúc anh miệt mài theo đuổi chân lý?

Tiếng chuông cửa bất ngờ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô bèn khoác áo ra ngoài mở cửa.

- Chào em.

Điền Tâm Nghi mỉm cười xuất hiện sau cánh cửa.

Thư Lộ ngạc nhiên nhìn chị, ngây ngẩn mấy giây mới nhớ ra phải mời chị vào nhà.

- Ôm... hôm nay Gia Tu đi làm ạ. – Thư Lộ sắp xếp lại ghế sofa, đoạn mời Tâm Nghi ngồi xuống.

- Không sao, chú ấy ở nhà hay em ở nhà thì cũng vậy.

- Vâng ạ... – Thư Lộ không dám nhìn thẳng vào mắt Tâm Nghi. Trước mặt chị ấy, lúc nào cô cũng thấy tự ti.

- Vốn không định quay về, nhưng vừa hay có lịch đi Thái tham gia huấn luyện, nên mừng Một chị quay về đây. – Nụ cười của Tâm Nghi luôn trong leo lẻo: – Thực ra chị cũng sợ đêm Giao thừa không ai đón năm mới cùng mình nên đành hoãn một hôm.

Thư Lộ không biết phải nói gì, đành gượng cười đáp lại.

- Hôm qua chị ăn cơm với Nhã Quân Nhã Văn, Nhã Văn luôn miệng kể chuyện “thím út”, đến nỗi chị cũng cảm thấy hơi ghen.

- Ấy... – Thư Lộ vội vã khoát tay: – Không có đâu, bình thường cháu nó cũng hay nhắc tới chị trước mặt mọi người...

Tâm Nghi bật cười, tiếng cười có sức cảm hoá cực mạnh:

- Lúc em nói dối nhìn rất dễ thương.

- Dạ... – Nụ cười bỗng cứng đờ trên mặt Thư Lộ.

- Chị đùa thôi. – Tâm Nghi nói: – Nghe Nhã Văn nói thế, dù có đôi chút buồn lòng nhưng chị không trách em đâu, còn cảm ơn em là đằng khác.

- ?

- Chứng tỏ hằng ngày em rất để tâm chăm sóc hai đứa. – Vẻ thành khẩn hiện trong mắt chị.

- ... Cũng không có gì đâu ạ. – Ánh mắt chị khiến Thư Lộ ngại ngùng.

- Chị biết mình là người mẹ tắc trách, nhưng đã chọn con đường hiện nay rồi thì chị cũng chuẩn bị sẵn tinh thần lúc về già, hai đứa con sẽ không ở bên chăm sóc bên mình. – Chị nói chuyện với dáng vẻ hết mực điềm đạm.

- ...

- Chọn lựa của chị quá sức ích kỷ, nhưng quả thực chị không thể thuyết phục nỗi lòng mình đừng chọn như thế. Nên lúc mẹ con gặp nhau, hai đứa nhỏ chịu gọi một tiếng “mẹ”, hoặc lúc chị không ở đây, thỉnh thoảng chúng vẫn nhớ chị, là chị đã mãn nguyện lắm rồi.

- ...

- Chị lấy làm mừng vì ngoài ba chúng và chú út ra, hiện giờ đã có thêm một người yêu thương và chăm sóc chúng. Chị biết, mọi người đã làm rất nhiều thứ. Chị thực lòng cảm ơn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Thư Lộ thấy buồn thay Tâm Nghi. Giờ đây, ngồi trước mặt cô, không còn là một vị bác sĩ vĩ đại, không còn là một người phụ nữ dám yêu dám hận, không còn là một người vợ dám theo đuổi cái tôi đích thực, chị chỉ là một người mẹ day dứt khôn nguôi mà thôi. Hoặc giống như chị vừa nói, con đường này chị đã chọn, buộc lòng chị phải buông gia đình và con cái, nhưng không có nghĩa chị vất bỏ mọi thứ một cách dễ, một cách tuyệt tình. Nỗi khổ tâm của chị, người khác khó mà hiểu được, nhưng tình mẫu tử thì chẳng bao giờ thay đổi.

Vốn định hỏi Tâm Nghi về chuyện Nhã Quân nhưng sau rốt, ý nghĩ ấy bị cô xua ra khỏi đầu. Bởi cô chợt nghiệm ra một điều, trong lòng Tâm Nghi, Nhã Quân là con nuôi hay con đẻ – điều đó không quan trọng, không hề ngăn trở tình mẫu tử chị dành cho nó. Nhã Quân mãi mãi là “Hoàng tử bé” trong lòng mẹ.

Tiến Tâm Nghi ra về, tận sâu đáy lòng cô bỗng trào dâng lòng ngưỡng đối với người mẹ và tình mẫu tử. Có lẽ Nhã Quân và Nhã Văn không bao giờ biết rằng, tuy mẹ chúng luôn đón hai đứa với nụ cười rạng rỡ trên môi, động viên chúng nhất định phải sống vui vẻ, nhưng lúc chia ly, lại buồn bã, bịn rịn hơn tất cả.

Tối đến, Thư Lộ đến ngân hàng đón Gia Tu tan làm. Hai người lại đến quán mì quen thuộc gần thư viện trước kia. Trong quán vẫn ồn ào náo nhiệt như mọi khi, tiếng nói chuyện rì rầm vang lên không dứt.

- Hôm nay, mình em ở nhà làm những gì rồi. – Gia Tu tháo kính xuống, cất vào hộp. Chỉ những lúc làm việc, anh mới đeo cặp kính có số độ cực nhẹ này.

- À... – Thư Lộ làm bộ đăm chiêu: – Nhiều việc lắm, anh không đoán được đâu.

Gia Tu nhìn cô:

- Trừ ăn uống ra, chắc sang thư phòng lục lại đồ của anh, chán chê thì viết một đoạn bản thảo là cùng chứ gì.

Thư Lộ phật ý ra mặt:

- Còn chuyện nữa anh chưa đoán trúng đâu.

- Hử? Gì thế? – Anh già háo hức nhìn cô.

- Anh đoán đi.

- Anh không đoán được. – Anh rất thẳng thắn, và không thích người khác làm khó mình.

- ... Chị Tâm Nghi đến chơi.

Tuồng như Gia Tu chẳng ngạc nhiên là mấy, anh chỉ nói băng quơ:

- Anh nghe Gia Thần nói, cô ấy về ăn Tết.

- Chị ấy đến để cảm ơn em. – Nhớ tới Tâm Nghi, Thư Lộ bỗng cảm thấy mình thật không xứng với lời cảm ơn của chị.

- Hử? – Anh hồ hững đáp lại, dường như cũng đang mải suy nghĩ gì đó.

- Chị ấy nói, cảm ơn em đã săn sóc Nhã Quân và Nhã Văn.

- ...

- Nhưng mà... em thấy mình đã làm được gì đâu. – Thư Lộ rầu rĩ nói. Mà chính ra, không ai xung quanh đủ sức làm gì cho bọn nhỏ, là tự bản thân hai đứa luôn kiên cường, mới có thể vượt qua tổn thương để mà vui sống.

- Em làm rất nhiều. – Gia Tu dịu dàng nhìn cô: – Em không biết đãi bọn nhỏ vì chúng không có một gia đình hoàn chỉnh, đó là điều chúng cần nhất.

- Em... – Cô ngơ ngác, nói không ra lời.

- Là bởi em không tội nghiệp chúng, cũng không kì thị hai đứa nó, mà em giao lưu với chúng bằng trái tim thực lòng muốn giúp đỡ. Anh nghĩ đây là việc tốt nhất mà những người đứng ngoài như chúng ta có thể làm.

Thư Lộ bật cười, thì ra trong mắt cô, những chuyện vốn chỉ là lẽ thường tình, lại trở nên vĩ đại đến vậy trong mắt Gia Tu.

Còn trên thực tế, Gia Tu trong mắt cô cũng vĩ đại không kém. Những lúc lạc lõng, anh luôn động viên cô; những lúc kiêu ngạo, anh luôn nhắc nhở cô. Anh giúp cô nhìn nhận nhiều việc, dạy cô biết cách cân nhắc vấn đề.

Cô cũng nên cảm ơn anh, phải không nhỉ?

Ngày cuối cùng của tháng Hai, vừa từ phòng thu đi ra, Thư Lộ liền mở di động, tức thì một cuộc gọi ào đến.

- Thư Lộ! – Mẹ cô thở hổn hển ở đầu dây bên kia: – Thư Linh sinh non rồi!

Cô hằng nhớ, hôm đó là một ngày rối ren chưa từng có. Liền sau cuộc điện thoại của mẹ là Gia Tu gọi tới, anh nói sẽ đến đón cô ngay lập tức.

Trên taxi, ruột gan Thư Lộ nóng như lửa đốt. Thư Linh mang thai khi tuổi đã cao, lại thêm sinh non, có lẽ đây là đại hạn lớn nhất trong cuộc đời luôn thuận buồm xuôi gió đến tận bây giờ của chị.

Đứng ngoài phòng phẫu thuật, lần đầu tiên Thư Lộ chứng kiến cảnh ba mẹ dìu nhau, tay trong tay siết chặt. Gia Tu cũng nắm tay cô, nhìn vào mắt anh mới khiến trái tim cô lấy lại nhịp đập bình tĩnh.

Gia Tu vỗ vai Kiến Thiết, tỏ ý chớ lo lắng, rồi mọi việc sẽ ổn.

Cả nhà đợi chờ trong nôn nóng, Kiến Thiết không ngừng gọi điện quốc tế. Gia đình anh cũng sốt ruột không kém. Thư Lộ thương chị, mấy lần vành mắt đỏ hoe nhưng vẫn gắng gỏi cầm dòng nước mắt.

Cuối cùng, sau bốn tiếng đồng hồ, y tá bước ra thông báo với gia đình cả mẹ lẫn con đều bình an, ngật nổi đứa bé rất yếu, phải nuôi trong lồng kính. Giây phút ấy, nước mắt Thư Lộ cứ thế đua nhau trào ra. Còn Kiến Thiết, anh òa khóc nức nở như một đứa trẻ.

Em bé được đưa ra trước tiên, khuôn mặt rúm ró cau có, nom vẻ cực đáng sợ, chắc vừa chịu lẽ rửa tội sau khi chào đời, nên thằng bé không được vui cho lắm. Song trong lòng Thư Lộ, thằng bé luôn là Hoàng tử bé của cả nhà.

Một lúc sau Thư Linh mới được đẩy ra, khuôn mặt trắng bệch cắt không ra giọt máu, nhưng thấy cả nhà và con trai, chị vẫn nở nụ cười yếu ớt. Kiến Thiết ôm chị, khóc rưng rức. Bà mẹ dưng cảm Thư Linh vỗ đầu anh, ý khuyên anh đừng khóc nữa, phải kiên cường lên.

Thư Lộ và Gia Tu về đến nhà lúc mười giờ tối. Cô có cảm giác mình vừa trải qua một ca sinh đẻ, tuy không đau đớn về thể xác nhưng nhìn cháu trai được ẵm ra, bỗng nhiên cô có cảm giác mình cũng như mẹ đẻ nó. Bởi lẽ, cô cũng ngong ngóng thằng bé chào đời y hệt Thư Linh, đồng thời cũng cầu mong nó lớn lên khỏe mạnh bình an.

- Thằng cha Kiến Thiết đúng là đồ vứt đi. – Anh già vừa đánh răng vừa bảo:

Thư Lộ đứng dựa bên cửa:

- Nếu đổi lại, người đợi bên ngoài là anh, còn em đang đánh vật bên trong, anh sẽ thế nào?

- ... – Anh ngừng động tác tay, mắt nhìn cô qua tấm gương: – Không rõ, mà anh sẽ trốn vào nhà vệ sinh nếu có khóc.

- ... – Thư Lộ cố gắng vận dụng trí tưởng tượng, song thật khó để hình dung bộ dáng nức nở của anh già.

- Đợi lúc em ra ngoài, anh sẽ lau nước mắt, tươi cười đón em. – Nói rồi, anh lại tiếp tục chải răng.
- Thật ă? – Thư Lộ hơi rung rinh cảm động.
- Thật. – Anh ngậm ngậm nước rồi nhỏ ra: – Nếu lúc đó anh chưa ngủt.
- ...

Đêm đó, Thư Lộ có một giấc ngủ an lành, cô nằm mơ, thấy mình ẵm một đứa nhỏ sơ sinh, từ phòng đẻ ngênh ngang đi ra. Anh già run rẩy hết hồn, thấy cô ra, mừng quá xỉu luôn. Bác sĩ và y tá hô hào cấp cứu cho anh, cô cười hả hê mấy tiếng, rồi lại khệnh khạng tiến về phòng bệnh...

Chỉ hiem giấc mơ ấy, cho đến cùng đã không thành hiện thực.

10. Chương 10: Enma

- Hiện đang là hai mươi ba giờ bốn mươi phút. Thời lượng chương trình ngày hôm nay không còn nhiều nữa. Phần tiếp theo, chúng tôi xin được kết nối cuộc gọi đầu tiên với một vị thính giả, bảy năm liên anh luôn tham dự cuộc thi “Cuốn sách yêu thích nhất của tôi”, và năm nay anh đã giành được giải xuất sắc của chương trình.

Vừa nói, Thư Lộ vừa ra hiệu cho đạo diễn điều chỉnh nhạc nền nhẹ nhàng hơn.

- Kể từ khi “Đường sách thênh thang” bắt đầu lên sóng, hôm nay là lần đầu tiên chương trình thực hiện giao lưu trực tiếp với thính giả. Thư Lộ này, bạn có thấy hồi hộp không?
- Có đôi chút. – Cô nói: – Nhưng mình nghĩ, đây cũng là một thử nghiệm hay, một MC radio chưa từng thực hiện bất kì một tiết mục phát thanh trực tiếp nào trong suốt bảy năm làm việc, hơi bất hợp lệ thì phải.
- Haha, “Đường sách thênh thang” đã đi được một chặng đường bảy năm rồi, đồng thời event “Quyển sách tôi yêu thích nhất” cũng trải qua bảy lần tổ chức. Trong bảy năm đó, điều gì đã để lại cho bạn ấn tượng sâu sắc nhất? – Lạc Lạc nhìn Thư Lộ.

Khoảnh khắc đó, những bức tranh muôn màu muôn vẻ lướt qua đầu cô, dường như chỉ trong mấy giây vồn vện, cô đã ôn lại bảy năm với biết bao câu chuyện ... Thế rồi giây kế tiếp, cô vẫn là người dẫn chương trình phát thanh ngồi trước micro, cô cần quên đi mọi ký ức dù đau buồn hay vui vẻ, để nói năng cho thật đỉnh đạc.

- Thực ra, rất nhiều thính giả ủng hộ event này, giống như bạn thính giả đạt giải xuất sắc năm nay, và nhiều bạn khác hằng năm vẫn gửi bài đề dạn cho chúng tôi. Nhân đây tôi cũng thay mặt tổ chương trình “Đường sách thênh thang” gửi lời cảm ơn tới mọi người. Nếu nói, ấn tượng sâu sắc nhất, tôi nghĩ... hẳn là người thắng cuộc của kỳ thứ ba, tên cô ấy là Viên Thế Phân, hồi đó cô ấy hằng là sinh viên năm nhất, tác phẩm dự thi có tên gọi: Jane Austen cùng “Kiêu hãnh và định kiến”.

Thư Lộ hơi ngưng ngang, găng dần nỗi đau trong lòng, đoạn tiếp lời:

- Chuyện là, khi chương trình quyết định trao giải xuất sắc nhất cho cô ấy, chúng tôi mới hay tin từ phía gia đình Viên Thế Phân, cô ấy đã qua đời ít lâu sau khi gửi bài dự thi.

Không khí tĩnh mịch bao phủ trước micro trong vòng mấy giây.

- Tuy không có cơ hội trao giải thưởng này đến tận tay cô bé, nhưng mong rằng gia đình cô ấy có thể kiên cường và hạnh phúc trên con đường đời vẫn phải tiếp diễn này. Tôi nghĩ đây có lẽ cũng là tâm nguyện của Viên Thế Phân.

- ...

- Tiếp theo đây, chúng tôi muốn giới thiệu tới mọi người một tác phẩm khác của Jane Austen, có tên gọi “Enma” – Thư Lộ hích cùi chỏ vào người Lạc Lạc đang mải ngâm ngẩn, cốt nhắc cô ấy tiếp lời. Sau đó, cô rút một tờ giấy lụa, lặng lẽ thấm giọt nước ứa nơi khoé mắt.

oOo

Tháng Ba năm 2001, nhà họ Tào tíu tíu bận rộn. Sau một tuần, Thư Linh được phép xuất viện, nhưng do đứa trẻ sinh non cần nằm viện quan sát mấy ngày, thế là bà chị Thư Linh bèn chiếm cứ giường bệnh thêm một thời gian.

Thư Lộ cũng như ba mẹ mình, thường xuyên tới bệnh viện thăm chị và cháu. Cô thích Thượng Hải giữa tiết trời tháng Ba, nắng choàng lên người ấm áp, ngẩng đầu nhìn ta lại thấy trời bát ngát trong xanh với bầu không khí lẫn quất hương vị mùa xuân.

Tâm trạng uể oải xuất phát từ mùa đông, vốn bao trùm toà nhà phát thanh và những người làm việc trong đó đã dần tan biến, hành lang lại bắt đầu nhộn nhịp người qua.

Đạo gần đây Tiểu Man trở nên xuất quỷ nhập thần, bữa cơm chẳng bao giờ thấy bóng dáng.

- Bạn biết không? – Lạc Lạc ngồi xuống chỗ đối diện với Thư Lộ, giọng thì thào nói: – Hôm qua mình bắt gặp Tiểu Man lên xe một anh Tây.

Thư Lộ tròn tròn mắt:

- Tây á...

- Tiểu Man đúng là không đơn giản chút nào... – Lạc Lạc cảm khái nói, giọng điệu ra chiều phức tạp.

Thư Lộ chợt nhớ đến người tặng hoa bách hợp vàng, nói gì thì nói, cô vẫn thấy cảm thông cho anh ta, muốn yêu Tiểu Man là phải có tấm lòng bao dung.

Sau bữa trưa, Gia Tu gọi điện, hẹn tối đón cô đi ăn cơm. Thư Lộ chợt có cảm giác, ngoại trừ việc “sống chung dưới một mái nhà” ra, thì cuộc sống của họ chẳng khác cái thời yêu nhau là mấy. Cô có phần nghi ngờ, chẳng nhẽ hôn nhân không còn ý nghĩa nào khác, ngoài chứng minh tình yêu và duy trì giống nòi? Hơn nữa, ngày tháng trôi qua, cái sự minh chứng ấy cũng dần lung lay...

Thư Lộ thường có cảm giác, hình như nội tâm mình còn đang mải mê tìm kiếm thứ chi đó. Cô luôn mong mỗi sẽ tìm được lời giải thông qua cuộc sống này, dù có khả năng cô không thấy thỏa mãn với đáp án, hoặc có khi sẽ chẳng bao giờ tìm ra. Thi thoảng, cô thấy mình bị anh già hấp dẫn, nguyên do là bởi anh có thể cho cô câu trả lời, nhưng anh quá thông minh, không bao giờ anh đưa cô lời giải ăn sẵn, mà anh sẽ chỉ ra một con đường, sau đó bảo cô tự mình bước.

Thời con gái, cô rất thích các đọc tác phẩm của Jane Austen, nhất là Emma. Cô thích nhân vật nữ chính, bởi cô luôn “vỗ ngực” tự nhận mình thông minh, thẳng thắn, có chủ kiến giống Emma, song sở dĩ cô luôn bất mãn với Austen là vì bà ấy cho nữ chính lấy Mr. Knightley vốn hơn nữ chính rất nhiều tuổi. Không phải cô gái trẻ trung, cá tính nào cũng phải lòng những chàng trai bằng tuổi, có hoài bão lớn chẳng?

Có điều, nhiều năm sau đó, cô đã hiểu ra, cuộc đời không phải câu chuyện cổ tích tình yêu, không phải câu chuyện cổ tích nào cũng có hồi kết; dẫu có, vậy không phải kết thúc nào cũng vui vẻ.

Cô nghĩ, có lẽ một mai kia, cô sẽ điềm đạm, lạnh nhạt khi đối mặt với mọi chuyện như Gia Tu; hoặc có lẽ, cô cũng sẽ cố chấp, song không hề bảo thủ như Gia Tu. Nhiều người rĩ tai nhau, vợ chồng chung sống về lâu về dài, vắng trán sẽ dần trở nên giống nhau; cô thấy mình bắt đầu giống anh rồi đó...

- Ngon không? – Gia Tu cầm dao chia miếng “thịt bò” trong đĩa, chậm rãi đưa lên miệng.

- ... – Thư Lộ bầm bụng nhại lại câu nói trước đó của anh: – Rất được.

Thì ra, cái nhà hàng “rất được” mà anh nói là một quán cơm chay Thượng Hải mới khai trương. Mấy món “thịt” của quán đều được gia công từ thực phẩm chay, theo lời bồi bàn thì “rất giống vị thịt”.

Quả thực Thư Lộ không dám tâng bốc cái vị chay này, song Gia Tu đã có thịnh tình thì cô cũng đành giả bộ tuyên dương nó.

- Đạo này công việc trực trực à? – Bỗng anh hỏi.

- Dạ, vẫn ổn ạ. – Thư Lộ gồng mình nuốt “miếng thịt bò”, sao đó uống liền ngụm nước.

- Có định đọc ít sách không?

- Sách gì ạ?

- Tiếng Anh, hoặc bất kì thứ gì em muốn học.

Tự nhiên Thư Lộ có cảm tưởng, đôi khi những cuộc trò chuyện trao đổi giữa hai người cứ na ná cha đang dạy con gái, mà còn là một ông bố truyền thống và một cô con gái ngỗ nghịch nữa chứ. Chốc chốc anh lại đôn đốc cô làm rất nhiều việc, những việc anh từng làm, đồng thời có ích với cô.

- Muốn học thì nhiều lắm, nhưng chưa chắc đã có nơi dạy. – Thư Lộ vẫn đang đánh vật với miếng “thịt bò”.

- Ví dụ?

- Ví dụ... – Cô ngẩng phắt đầu nhìn anh, dường như khoảnh khắc trước đó, cô vốn chỉ ậm ừ băng quơ lấy lệ:

- Ví dụ... làm sao để anh đừng quản thúc em nữa.

Mặt mũi Gia Tu méo xệch, anh lau khoé miệng:

- Ngốc ạ, anh chỉ muốn tốt cho em thôi.

- Ba mẹ em cũng hay nói thế. – Cô lườm anh.

- Thôi được rồi... – Anh ngừng một lúc, đoạn nói: – Nói chuyện chính nhé, em thích công việc hiện nay chứ?

- Thích mà, em rất hài lòng. – Cô nhét miếng “thịt bò” vào miệng. – Nhưng mà... làm MC radio không phải ước mơ của em.

Anh tủm tỉm nhìn cô:

- Vậy em muốn làm gì?

- Ờm... – Thư Lộ bẽn lễn cúi đầu, dùng dao đâm chọc đồng thức ăn thừa trong đĩa: – Thực ra, hồi đại học, em muốn làm... làm phóng viên mặt trận.

Chưa bao giờ cô tâm sự với người khác về ước mơ của mình, thậm chí, đến chính cô cũng quên khuấy cái ước mơ này.

- ...

- Dở hơi lắm à? – Cô ngẩng đầu nhìn anh.

- Không. – Anh làm điệu bộ ngạc nhiên kiểu Mỹ: – Chỉ là... có hơi kinh ngạc.

- Vậy khó thực hiện lắm phải không?

- Không phải. – Ánh mắt anh nhìn cô vô cùng kiên định. – Chẳng qua, chúng ta thường khó hạ quyết tâm để biến ước mơ thành hiện thực.

Thư Lộ dẫn đo lời anh nói, hồi lâu mới hỏi:

- Anh có ước mơ không?

Gia Tu hấp háy mắt, ranh mãnh nói:

- Không nói với em.

- ...

Xong bữa cơm, hai người tay trong tay về nhà, Thư Lộ ngả đầu vào cánh tay anh, cố ý chân nam đá chân chiêu. Gia Tu đẩy cô ra mấy lần mà không được việc, đành mặc cô làm vậy.

Một người co ro đứng đợi taxi dưới cột đèn đầu đường bỗng cất tiếng gọi khi họ đi tới gần:

- Harry...

Gia Tu hơi khựng lại, liền đó anh mỉm cười chào hỏi, đồng thời giới thiệu đây là Jessica, đồng nghiệp làm cùng ngân hàng.

Thư Lộ theo sau anh già, phải tiến lên một bước mới nhìn rõ khuôn mặt cô gái kia, khá xinh, mũi cao, ánh mắt nhìn cô có vẻ kiêu kỳ.

- Đây là vợ tôi. – Gia Tu nói.

Thư Lộ liền vui vẻ chào hỏi.

- Anh kết hôn thật rồi? – Phớt lờ sự có mặt của Thư Lộ, Jessica tròn mắt nhìn Gia Tu.

Anh gật đầu, đi kèm một nụ cười.

- Haiz... – Dù Thư Lộ ngạc nhiên ra mặt, song bất chấp tất cả, cô nàng Jessica kia vẫn thờ dài thườn thượt:
- Giá biết anh thích thể loại trẻ trung thế này, đám con gái trong ngân hàng đã chẳng ngày ngày bôi trát cho già thêm chục tuổi.

- ... – Nụ cười trên mặt Gia Tu tắt ngấm, anh không đáp lại Jessica.

- Em thấy taxi kia rồi, tạm biệt anh. – Cô nàng lao vọt về đằng trước, chẳng buồn ngoái đầu vẫy tay một cái gọi là tạm biệt.

Thư Lộ và Gia Tu toan nhìn cho rõ thì cô nàng đã chui tọt vào một chiếc taxi đỗ cách đó hơn năm mươi mét.

- Đồng nghiệp của anh... ai cũng thú vị như thế à? – Thư Lộ hỏi.

Gia Tu cười gượng:

- Thực ra cô ấy chẳng có ý gì đâu, chỉ bị cái tính thẳng thắn mà thôi.

- ...

- ...

Cô quay sang nhìn anh:

- Ở ngân hàng anh được nhiều em ái mộ lắm à?

- Em nào. – Mặt Gia Tu ra vẻ vô tội: – Mới rồi cô ấy nói tới em nào à?

Thư Lộ trừng mắt lườm anh, coi như chưa hỏi gì vậy. Sao cô lại quên bém đi mất nhỉ, sở trường của anh là “giả ngu” cơ mà.

Về đến nhà đã là chín giờ, điện thoại bàn mà Gia Tu mới sấm – hiển thị có một tin nhắn lưu trong hộp thoại, là Gia Thần gọi tới, nói cuối tuần phải tặng ca, muốn nhờ Gia Tu và Thư Lộ chăm sóc hai đứa nhỏ.

- Làm bác sĩ bận thế cơ à? – Thư Lộ cầm khăn lông lau tóc cho Gia Tu.

- Phòng cấp cứu thường khá bận, nhưng anh nghĩ, có khi ông anh mình là người bận nhất cái phòng cấp cứu ấy.

Thư Lộ ra sức vò tóc anh, khiến Gia Tu phải thốt lên oán thán, thế mà cô vẫn cười hí hửng, tiếp tục trò đùa dai của mình.

- Em lau thế này, chắc đến bốn mươi tuổi là đầu anh bắt đầu trọc mất.

- Em giúp anh lau sạch tóc bạc đó chứ.

- Nhiều lắm à... – Lưng anh thoáng cứng đờ.

- Nhiều đâu, còn thua ba em. – Thư Lộ cười nói: – Mấy năm nữa thì anh bốn mươi?

- Ba, bốn năm nữa.

- Thì ra, đã già thế rồi cơ à. – Cô ngừng động tác lau, ló đầu nhìn anh.

Mặt anh thoát cái đã ngột ra, anh ngập ngừng hỏi:

- Già lắm à?

- So với em thì rất già. – Vốn chỉ nói bông đùa, thế mà ánh mắt tối sầm của anh khiến cô hồi hận ngay tức thì.

Chưa bao giờ hai người đã động tới vấn đề cách biệt tuổi tác, song trong lòng mỗi người đều hiểu, không phải nó không tồn tại, mà chẳng qua, tạm thời nó chưa ảnh hưởng tới cuộc sống của họ mà thôi. Có lẽ, một ngày nào đó, tuổi tác sẽ tạo ra khoảng cách giữa họ, nhưng Thư Lộ luôn tin rằng, chắc chắn anh già sẽ có cách rút ngắn khoảng cách đó.

Thế mà, ánh mắt mới rời của anh đã nói với cô rằng, thực ra anh cũng để ý nhiều lắm, lẽ đó mà anh cũng tổn thương rất nhiều.

- Em xin lỗi. – Thư Lộ ôm lấy anh từ đằng sau: – Em chỉ đùa thôi, anh không già đâu.

- ... – Anh vẫn im như thóc.

Thư Lộ lay nhẹ vai anh, tưởng như an ủi mà lại giống nũng nịu.

Người luôn bình tĩnh, điềm đạm như anh già, hoá hoàn toàn Thư Lộ mới bắt gặp dáng vẻ ảo não của anh. Lần duy nhất anh hồn bay phách lạc cũng do cô giầy vò. Cô từng gật gù đắc ý vì điều đó, bởi lẽ Gia Tu là người thông minh, lại vô cùng tự tin, nhưng trong chuyện tình cảm, cô là người được yêu trước, đương nhiên cũng là người chiếm lợi thế hơn.

Thế mà, khoảnh khắc ánh mắt anh tối dần đi, Thư Lộ mới vỡ lẽ, nếu anh hạnh phúc, vậy “ai yêu ai trước”, “ai lợi thế hơn ai” – có là gì với cô đâu. .

Cô hầy bờ vai chắc nịch của anh, anh vẫn im lìm như một tảng đá. Cô sợ hãi ôm chặt anh, toan nói gì đó, mà chỉ sợ lỡ mồm nói linh tinh.

- Ngốc. – Ngón tay anh quệt nhẹ chóp mũi cô: – Ồ với em, anh trẻ hơn nhiều rồi.

Chẳng rõ vì ngón tay của anh hay vì những lời anh nói, mà tự nhiên Thư Lộ thấy mũi mình cay cay, cô hít mạnh mấy lần, nước mắt đua nhau trào ra.

- Sao... em lại... – Gia Tu sững sốt nhìn cô, anh cầm khăn quệt dòng nước mắt lăn dài trên má cô.

- Sau này có khi nào anh chết trước em... – Thư Lộ buồn bã hỏi trong cơn sục sùi.

- Ồm... – Anh già ra bộ “để anh nghĩ cái đã”.

- Có phải anh già hơn rồi sẽ chết trước không, anh chết rồi, em phải làm sao... – Nói rồi cô càng khóc tợn hơn.

- Không, anh không chết trước em đâu. – Anh chỉ có thể an ủi cô. Trước giờ anh chưa từng hứa những việc nằm ngoài khả năng của mình, nhưng giờ đây anh đã có ngoại lệ.

- Anh chắc không... – Thư Lộ chăm chú nhìn anh, tưởng như quên cả khóc.

- ... – Anh cũng nhìn cô, rồi bất chợt cười nói: – Anh hứa.

Rất ít khi anh cười, nhưng lần nào thấy vẻ mặt rạng ngời của anh, Thư Lộ cũng nghe lòng bình yên đến lạ. Cô ôm cổ anh thật chặt, tự mình kéo khăn lau nước mắt, dường như chỉ cần một câu hứa của anh, là cô đã yên tâm lắm rồi. Cô nghĩ thầm, người đàn ông này chẳng đời nào lừa cô.

Gia Tu cười khỏ, vòng tay siết chặt, nhẹ nhàng ghi nụ hôn lên trán cô. Nếu trong hai người, bắt buộc có một người phải đau khổ, vậy anh tình nguyện chịu phần khổ ấy.

Nhờ Gia Tu thu xếp mà Thư Lộ đăng ký một khoá luyện khẩu ngữ tiếng Anh. Thứ Ba và thứ Năm hằng tuần, sau giờ tan làm, cô lại hốt hải chạy tới lớp học, thậm chí cô chẳng có thời gian để mà ăn tối. Mỗi lớp có khoảng bốn, năm học sinh, phần nhiều là dân văn phòng, lúc Thư Lộ giới thiệu mình làm ở đài phát thanh, không một ai nhận ra giọng cô. Cô cười gượng gạo, bụng bảo dạ, thôi thế cũng tốt, đỡ áp lực.

Giờ tan học, Gia Tu tới đón cô, anh nói:

- Vừa này anh đi thăm Thư Linh.

- Chị ấy khoẻ không?
- Khoẻ, nhưng tình hình đứa bé không ổn lắm.
- Sao lại... – Thư Lộ tròn tròn mắt.
- Bác sĩ nói có khả năng thằng bé bị hen suyễn bẩm sinh.
- ... – Mà cô nhủ lại, chẳng nhẽ số trời đã định sinh mệnh bé nhỏ này phải chịu khổ từ đây?
- Đừng lo. – Gia Tu cầm tay cô: – Ổi hiền ắt gặp lành.
- Không biết bây giờ chị thế nào, hẳn phải buồn lắm...
- Ngược lại đây. – Anh dắt cô tiến về phía trước: – Chị ấy nói, không thấy buồn cho lắm, ai mà chẳng từng đau khổ, bình an vô sự hạ sinh thằng bé đã đủ để chị ấy mãn nguyện lắm rồi.
- ... – Thư Lộ bần thần nghĩ, nếu đổi là mình, chắc chẳng thể nào nghĩ được như Thư Linh.

Họ cứ lặng im như thế suốt đường về, dường như cả hai đều đang bận lòng với những suy nghĩ riêng tư. Gần về đến cổng nhà, Gia Tu bỗng khựng bước chân:

- Hay...
- ?
- Chúng mình cũng sinh một đứa...
- ...
- Không muốn à? – Anh nhìn cô, chẳng nói gì thêm.
- Không... chỉ là... – Cô ấp úng: – Hơi đột ngột.
- ...
- Em chưa sẵn sàng.
- Không sao, anh chỉ hỏi vậy thôi... – Lần đầu tiên, anh ngần ngại nhả chữ, chẳng rõ đang an ủi cô hay tự vỗ về chính mình.

Khóe môi Thư Lộ mấp máy đôi lời toan nói, nhưng bụng bảo dạ, nói gì cũng bằng thừa. Cô sợ nếu họ tiếp tục đào sâu thảo luận, cô không thuyết phục nổi anh, cũng không thuyết phục nổi mình, nên đành chọn cách im lặng.

Nếu lúc đó hai người thật sự có một đứa trẻ, có lẽ giờ đây cô đã là bà mẹ hạnh phúc, ngắt nổi những chuyện chưa xảy ra, không một ai có thể biết trước kết quả. Cô vẫn ỉ ạch học cách trưởng thành, có lúc cô ước mình không phải lớn lên, để anh già mãi mãi chăm bẵm, cưng nựng cô.

- Cậu biết không?
- Thư Lộ rời mắt khỏi quyển sách tiếng Anh, nhìn Tiểu Man đang nằm bò trên bàn. Đạo gần đây cô nàng ngấm máu văn thơ, hớ ra là chêm câu “Cậu biết không?”.
- Vì sao con người ta lại thay đổi nhỉ. – Tiểu Man hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thay vì nhìn cô.
- ...
- Rõ ràng một người vốn ghét bánh hành từ nhỏ, tại sao ăn xong một miếng, lại thích cái vị đó nhỉ...
- ...
- Rõ ràng một người vốn ghét mặc váy từ nhỏ, tại sao thử xong một lần, lại thích cái cảm giác tà váy đung đưa nhỉ...
- ...
- Rõ ràng một người vốn dị ứng nước hoa từ nhỏ, tại sao ngửi xong một mùi hương lại...

- ... Lại yêu cái người dùng mùi hương nước hoa đó? – Thư Lộ ngắt lời cô nàng.

- Sao cậu biết... – Tiểu Man mắt tròn mắt dẹt nhìn cô.

Bỗng dưng, Thư Lộ có cảm giác mình không quen cô Tiểu Man này, cô nàng Tiểu Man quả cảm thông minh, mà đành đành đành đá kia chết dấp ở đâu rồi?

- Lí trí của người phụ nữ đang yêu, quả nhiên lùn tịt. – Thư Lộ ngáp dài, tiếp tục xem quyển sách khẩu ngữ nhạt nhẽo.

- Rõ rệt thế à... – Tiểu Man ló đầu qua, lảo đảo hỏi.

- ?

- Tớ nói chuyện “đang yêu”...

- ... hơi hơi. – Thư Lộ đáp lại cô ấy cũng bằng giọng lảo đảo y chang.

- Nhưng tớ không dám xác định, có phải yêu thật không nữa.

- Ồ, không sao, cậu có rất nhiều thời gian để xác định.

- Hiện tại, quả thực tớ đang nghi ngờ không biết cậu và anh giáo sư từng yêu nhau thật chưa nữa. – Tiểu Man nói.

- Tại sao?

- Vì tớ chưa thấy cậu đau đầu với lão bao giờ.

- Chưa thấy bao giờ, không có nghĩa chưa từng. – Cô bắt chước Gia Tu, lườm Tiểu Man qua kẽ hở lật sách.

- Nhưng chí ít cũng chứng tỏ người khác không hề biết cậu yêu anh ấy.

Thư Lộ á khẩu, Tiểu Man nói hình như cũng có lý, nhưng chẳng nhẽ tình yêu lại cần một hình thức câu nệ nào đó chẳng? Cô từng làm gì, cô chưa làm gì, không đại diện cho việc cô yêu hay không yêu một người, bởi tình yêu rất khó định nghĩa.

- Á, đến giờ rồi. – Đột nhiên, Tiểu Man giơ tay xem đồng hồ.

- Giờ gì... – Thư Lộ hoang mang nhìn cô nàng, cho tới khi tiếng chuông êm ái ngoài hành lang vang lên, cô mới sực nhận ra, đã tới giờ tan làm.

Hôm nay là thứ Sáu, cô dọn dẹp đồ đạc, đi nhờ xe đồng nghiệp tới ngân hàng đón Gia Tu. Rất hiếm khi cô phải đợi Gia Tu, thường thì Gia Tu sẽ đợi cô. Kể từ lần đầu tiên gặp nhau, dường như đã xác định sẵn vai trò của mỗi người rồi, chuyện về sau, cứ yên tâm mà làm thôi.

Cô từng có cho rằng, để yêu được Tiểu Man, ắt phải có một tấm lòng bao dung, nhưng sao bản thân cô lại không thể nhỉ? Hoặc mỗi cô gái đều cần một vòng tay bao dung, như thế cô ấy mới sẵn sàng tháo bỏ lớp phòng ngự, bằng lòng yêu thương.

Thư Lộ đứng đợi trong gió rét một lúc, bỗng có người lên tiếng gọi cô.

- Hey! – Từ đằng xa, Jessica vẫy tay với cô.

- Chào bạn. – Thư Lộ không quen với kiểu “thân mật” của cô ấy, bèn ngượng ngùng gật đầu.

- Đợi Harry hả? Lúc tôi ra ngoài, anh ấy vẫn đang họp. – Cách cô nàng nói chuyện vẫn vênh váo như bữa nọ, mà có lẽ đây là kiểu thường thấy của cô ta.

- À... không sao, anh ấy nói sẽ ra muộn một lát.

- Cô có thể qua quán cà phê bên kia ngồi đợi một lát, đứng đây lạnh đấy. – Cô nàng chỉ cho Thư Lộ xem, rồi nói bằng vẻ bí mật: – Phục vụ ở quán đó đẹp trai lắm, dù cô gọi một cốc nước ấm, cậu ta vẫn nhiệt tình như thường.

- Ồ... – Quả thực Thư Lộ không biết phải trả lời ra sao.

- Thôi đi nào, ở đây lạnh lắm. – Cô nàng khoát tay, ý bảo Thư Lộ qua quán cà phê mà cô nàng chỉ.

Thư Lộ lưỡng lự một lúc, sau đó bấm bụng nghe theo lời khuyên kia.

Nói xong câu tạm biệt, Jessica liền chạy xuống bậc tam cấp, chặn một chiếc taxi.

Vừa đi, Thư Lộ vừa nghĩ, có lẽ đúng như anh già nói, con người cô ấy không hề ác ý, chẳng qua thẳng tính quá mà thôi, thẳng tính đến nỗi phát ghét, song cũng có chỗ dễ thương.

Quán cà phê vắng người, chắc bởi đám nhân viên văn phòng đều tan làm về nhà cả rồi.

Một cậu nhân viên đẹp trai tiến tới, hỏi cô cần gì. Thư Lộ trù trù một lúc, bèn gọi một cốc nước ấm. Mặt mũi cậu chàng lập tức đanh lại, song vẫn vâng dạ đi chuẩn bị.

Tự Thư Lộ thấy mình đúng là nực cười, cái cô cần đâu phải một cốc nước ấm, mà là khuôn mặt tươi tắn của trai đẹp. Song cuộc đời, thường xuyên đong đầy những thất vọng.

Cô lấy chiếc di động mới mua ra, soạn tin nhắn báo với Gia Tu: “Em đang ngồi ở quán cà phê dưới lầu.” Từ ngày China Mobile tuyên bố khai thông chức năng gửi tin nhắn, cô đã chết mê chết mệt cách “bày tỏ bản thân” này, thậm chí cô đã cất luôn chiếc điện thoại mà Gia Tu tặng vào ngăn kéo, để sắm một em khác gỗ được tiếng Trung.

Rất nhanh anh già đã nhắn lại, và theo lệ vẫn là một chữ “Ồ”. Cô thường soạn một tin rất dài gửi anh, song nhận về chỉ có một, hai chữ cụt lủn. Cô than phiền anh không có máu lãng mạn, thế mà anh thẳng thừng đáp rằng: Tại phiền quá đó mà, có gì cứ gọi điện hoặc gặp mặt nói chẳng như nhau à.

Cô buộc phải thừa nhận, giữa hai người có một sự khác biệt khá lớn về tư tưởng: cô bạo dạn thử nghiệm những cái mới mẻ, còn anh lại khăng khăng với những thói quen.

- Mấy cô đồng nghiệp đều nói... – Không biết bao lâu sau, Gia Tu mới hờn hển xuất hiện trước mặt Thư Lộ, tay nói lỏng cả vạt trên cổ: – Quán này có một cậu nhân viên rất đẹp trai, dù gọi một cốc ấm, cậu ta vẫn tươi cười đón tiếp.

Thư Lộ phì cười, không kể với anh mình vừa “gọi một cốc nước ấm” xong. Hoá ra, anh cũng hóng hớt ra phết.

Tuy khoảng cách về thế hệ là không thể phủ nhận, nhưng chẳng phải hai người đang cố rút ngắn khoảng cách đó thôi?

Tối thứ Bảy, Nhã Quân và Nhã Văn tới trễ, vừa bước vào cửa, Thư Lộ đã loáng thoáng ngửi thấy mùi thuốc súng.

- Thím ạ... – Hai đứa đồng loạt cúi đầu chào Thư Lộ.

Thư Lộ cất tiếng cười gượng gạo, đoạn ngo sang Gia Tu đang chăm chú xem tivi trên sofa. Anh thông thả đứng dậy, gọi hai đứa qua ăn cơm, phớt tỉnh như không thấy gì.

Bọn nhỏ cúi gằm mặt, ngồi xuống bàn ăn cơm mà im im như hai cái miệng hén. Thư Lộ hích củi trở sang phía Gia Tu, song anh cũng chẳng màng để tâm.

- Úi... cà chua hôm nay ngon nhỉ... – Thư Lộ sang sảng nói, ra vẻ thật thoải mái.

- ... – Dù ba người kia vẫn cặm cụi và cơm.

- Ồm... Canh sườn cũng ngon chưa này. – Thư Lộ vẫn tiếp tục nói.

- ...

- Này... Không biết tối nay có phim gì hay không nhỉ.

- ...

- Ồm...

- ... Hỏi khí không phải em đang diễn “tấu nói” đấy à? – Gia Tu lạnh lùng nhìn cô.

- Em... – Thư Lộ trợn trừng mắt, hết đường chối cãi.

- Phụt... – Hai anh em không nhịn được cười, bắn cả thức ăn ra ngoài, mới đó đã phá lên cười như nắc nẻ.

Gia Tu buông đũa, xoa đầu cô, không quên cười phụ hoạ với bọn nhỏ.

Thư Lộ chỉ còn nước cất tiếng cười khan, tự nhạo mình, chí ít, không khí đã bớt phần căng thẳng.

Hai đứa nhỏ ăn xong bữa cơm rồi ra về, từ đầu chí cuối không ai nói với ai nửa câu, được cái Nhã Quân vẫn chủ động xách cặp hộ em gái. Thư Lộ bầm bụng nghĩ, chắc về nhà là làm lành ngay thôi.

Tắm rửa xong, bước ra ngoài, thấy Gia Tu vẫn nằm trên giường đọc sách tiếng Anh như mọi khi. Thư Lộ liền nói.

- Nói thực, lúc Nhã Quân đánh mặt, trông nó đáng sợ y như anh.

- Anh từng đánh mặt với em à. – Anh liếc xéo cô.

- Lúc anh muốn dọa em ấy, anh toàn đánh mặt thôi.

- Vì sao anh phải dọa em. – Gia Tu hờn hờ nói.

- Bao giờ anh không nói nổi em, là anh sẽ hậm hoẹ cho coi. – Thư Lộ nhảy lên giường, chống nạnh lên mặt.

Gia Tu nheo mắt nhìn cô, không thẳng thắn thừa nhận, song cũng không hùng hồn phủ nhận, anh chỉ hỏi:

- Vậy em có sợ không?

- Không? – Cô cười khúc khích.

- Tại sao?

- Bởi em biết anh chỉ dọa thôi.

Anh già thả quyển sách trên tay xuống, bất thành linh ôm chầm lấy eo cô. Thư Lộ hét lên, toan vùng vẫy, song tiếc thay, cô đã bị anh già đè bẹp dưới thân mình.

Môi anh thoáng phớt nụ cười nham hiểm, nghiêng răng nói.

- Nào, cô bé quàng khăn đỏ, đêm nay anh sẽ dọa em biết sợ thì thôi.

Bỗng dưng Thư Lộ có cảm giác, vẻ mặt cười cợt của anh nom đáng sợ hơn cả lúc nghiêm nghị.

Sáng sớm Chủ nhật, lúc khi tỉnh dậy, Thư Lộ thấy anh già ngồi đọc báo trên sofa kê sát cửa sổ trong phòng ngủ. Cô nghiêng đầu nhìn anh, chợt nhận ra, mình đã quen lần tìm bóng hình anh mỗi khi mở mắt thức giấc.

- Dậy rồi à? – Anh nói khi lật trang báo.

- Ừm... anh đang xem gì thế. – Thư Lộ cuộn tròn trong chăn, tưởng tượng cảnh anh vất tờ báo xuống, chạy lại ôm mình.

Song anh vẫn vùi đầu vào tờ báo.

- Xem nhà.

- Nhà?

- Căn nhà này là của ba mẹ, anh nghĩ... – Ngừng một lát, anh nói tiếp – Chúng mình nên có một căn nhà riêng.

Chưa một lần Thư Lộ nghĩ đến vấn đề này, nhưng một khi anh già đã nói “nên có”, vậy tức là cần phải có thật rồi.

Anh đặt tờ báo xuống, bước đến bên giường:

- Không nỡ rời ngôi nhà này à?

Thật khó để nói rõ ràng, cô chỉ nhớ nơi đây lưu giữ biết bao kỷ niệm giữa họ: hai người từng ăn một bữa lẩu thịnh soạn nơi phòng khách, tủ lạnh dưới bếp là nhân chứng cho nụ hôn quẩn quít giữa họ, và gian phòng ngủ tối tăm từng chứa đựng hai người ôm nhau sát sao... quan trọng nhất là, cô yêu anh ngay chính tại căn nhà này.

- Nhưng mà, anh muốn có một căn nhà, của riêng hai đứa. – Vừa nói, Gia Tu vừa vuốt ve mặt cô: – Chúng ta có thể chọn diện tích nhà, chọn hướng cửa sổ cho phòng ngủ, chọn màu sắc đồ đạc, em sẽ có giá sách riêng, em có thể lắp loại bồn cầu em thích...

- ... – Thả trí tưởng tượng bay theo lời anh nói, tức thì, cô thấy lòng mình rạo rực.

- Chúng mình phải dành phòng cho con cái nữa chứ, bên trong không bày gì cả, tường cứ sơn màu cam trước đã, thích hợp cả gái lẫn trai.

Thư Lộ ngồi bật dậy, hỏi:

- Vậy phòng chúng mình sẽ sơn màu gì?

- Trừ màu hồng ra, màu gì cũng được.

- Em muốn màu vàng nhạt cơ.

- Được, tùy em. – Anh mỉm cười xoa đầu cô.

- Thư phòng xếp mỗi bên một giá sách, sau đó ở giữa kê hai cái bàn, em và anh có thể ngồi đối diện nhau.

- Em không thấy làm thế giống với phòng làm việc của thư ký Đảng uỷ à? – Gia Tu cười méo xệch.

- Phải để không gian bếp mở, để lúc nấu cơm, em vẫn nhìn được anh. – Thư Lộ ngây thơ nói.

- Được, được hết.

Hai người thảo luận rôm rả về căn nhà mới và mọi thứ trong đó, mà quên bém mắt rằng, căn nhà trong mơ kia đang ở phương trời nào còn chưa rõ. Cho đến sau này, khi đã mua được nhà mới, họ cũng quên luôn mọi ý tưởng về căn nhà mà hai người từng vẽ lên trong buổi sáng nọ.

Bấy giờ Thư Lộ chỉ nhớ Gia Tu đã nói:

- Cuối cùng, tiền của mình đã được giữ giá.

Tháng Tư ấm áp thanh bình, vợ đi cái tính đông đảo lúc nóng lúc lạnh của tháng Ba, mà chẳng hề oi ả hầm hập như tháng Năm.

“Hoàng tử bé” nhà Thư Linh và Kiến Thiết tổ chức tiệc đầy tháng. Và như Gia Tu từng nói, họ vẫn vui vẻ bằng lòng với cuộc sống, thay vì ủ rũ chán chường do bệnh tật của con. Thư Linh nói, thằng bé đã là món quà quá tuyệt vời mà ông trời dành cho họ, còn gì phải bất mãn nữa đâu.

Khi ngắm nghía “Hoàng tử bé”, nét mặt Gia Tu dịu dàng hơn rất nhiều. Thư Lộ dựa vào vai anh, trộm nghĩ, có lẽ thực lòng anh khát khao một đứa con, bằng không anh đã chẳng nghĩ sẵn màu sơn cho phòng trẻ con.

“Đường sách thên thanh” đang dần đi vào ổn định nên Thư Lộ cũng rảnh rang hơn, thậm chí mấy lần còn thảnh thơi đi ăn cơm tối với Tiểu Man trước giờ lên lớp luyện khẩu ngữ. Cuối cùng, Tiểu Man đành thú nhận mình đang yêu. Mặt mũi cô nàng lúc nào cũng tươi hơn hớn, mọi người như bị cảm hoá mỗi lần bắt gặp nụ cười tươi roi rói ấy. Thư Lộ nghĩ thầm, có khi đây chính là ma lực của tình yêu cũng nên.

Tối đến, thay vì ôm khư khư mấy cuốn tiểu thuyết tiếng Anh, Gia Tu đã bắt tay nghiên cứu tin tức địa ốc. Anh thuộc tuýp người năng động, trái ngược với cô, một kẻ mộng mơ biếng nhác.

- Xem ra, cuối này này phải mượn một chiếc xe rồi. – Gia Tu lăm bắm một mình.

- Chỉ hai chúng ta đi xem thôi à?

- Ồ... – Anh đáp quấy quá một câu, sau bỗng nói: – Lần trước nghe phong thanh Thư Linh và Kiến Thiết cũng muốn mua nhà, chỉ bằng em hỏi hai người đó coi.

Thư Lộ bèn bốc máy gọi Thư Linh. Kiến Thiết nhận điện, giọng thì thào nói:

- Chuyện gì đó dì út, bé bi đang ngủ.
- Gia Tu hỏi anh chị cuối tuần đi xem nhà không?
- À được... nhưng mà chỉ xem một lát thôi, bé bi không rời mẹ đâu. – Tiếng xuýt xoa của Thư Linh ở gần đó vọng vào ống nghe.
- Vậy hai đứa em hẹn lịch, rồi tới đón anh chị sau nhé.
- Đón anh chị á?
- Gia Tu nói sẽ mượn xe?
- Hả... mượn xe? – Giọng Kiến Thiết bổng cao vút lên tận quãng tám.
- Vâng...
- Ai... ai lái? – Thậm chí anh còn lắp ba lắp bắp.
- ... Thì Gia Tu, dĩ nhiên.
- ... – Đầu máy bên kia chìm trong im lặng trong vài giây, sau đó là một giọng quả quyết: – Vậy bọn này không đi đâu.
- ... Sao lại thế? – Thư Lộ sững sốt.
- Em hỏi Harry ấy. – Có lẽ âm thanh đường đột khiến thằng bé con giật mình thức giấc, Kiến Thiết nói nhanh câu “Tạm biệt” rồi lật đật đi dỗ con trai.

Nhìn điện thoại trong tay mà cô có cảm giác ù ù cạc cạc.

- Bên đó đi không? – Gia Tu lật trang báo, đoạn hỏi cô.
- Không đi... – Cô ngỡ ngàng lắc đầu: – Anh rể nói, nếu anh lái xe thì anh ấy quyết không đi.

Anh già cười khẩy bảo:

- Cái thằng nhát cáy...
- Có phải anh từng lái xe rồi làm gì đó khiến anh ấy có ác cảm đúng không?
- Anh nghĩ... – Hình như anh đang nghiêm túc suy nghĩ: – Không, chỉ ít anh chưa từng bị cảnh sát chộp.
- Chộp?

Anh già như một cậu trai ngỗ ngược, thậm chí chẳng buồn ngược mắt nhìn lên, anh nói:

- Anh không có bằng.
- ...
- Nói chính xác hơn là, không lấy được bằng.
- Tại sao... – Cô sững sốt nhìn anh. Nhớ lại cái hôm đưa Nhã Văn lên trường, hoá ra bữa đó cô không biết gì mà cứ điềm nhiên ngồi trên xe của một người không có bằng lái xe ư.
- Bởi vì... anh bị “khuyết sắc giác”[i]. – Anh nhún vai, như thể đang nói, hăng may chưa bị mù màu.

Cô chết lặng người, phải nói đây là câu chuyện ly kỳ nhất cô từng nghe: một người có thể vẽ ra những bức tranh sắc sỡ, mà lại “khuyết sắc giác” ư.

Cô lơ mơ nhớ lại những lời anh nói trong lễ cưới: cô ấy biến thể giới vốn chỉ hai màu đen trắng của tôi trở nên rực rỡ...

Cô, thật sự có thể ư?

Cuối tuần đó, Thư Lộ vẫn điềm nhiên ngồi trên xe do anh già cầm lái để đi xem nhà. Cô cố ý ăn mặc thật già dặn, cốt kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Thế mà anh lại cười bảo:

- Không sao, em có thể mặc áo thể thao có in hình chuột Mickey trước ngực, anh sẽ bảo với mấy cô bán nhà, em là con gái anh.

- Anh sinh con hồi lên mười hả? – Thư Lộ nhăn mũi cãi trả.

- Đừng khinh thường anh, anh dậy thì hơi bị sớm đấy. – Anh khoá cửa xe, ôm cô, tranh thủ hôn chụt lên má cô một cái.

Lâu dần cô đã hình thành thói quen được anh cưng nựng, cô nghĩ bụng bảo, có lẽ đây là cái lợi khi lấy chồng già. Trái tim anh đủ bao la để chứa đựng cô, đồng thời, anh luôn dành cho cô sự nâng niu, chiều chuộng.

- Đang nghĩ gì thế? – Anh nhéo má cô.

- Em đang nghĩ... nếu lấy người khác, không biết sẽ thế nào. – Cô thành thực trả lời.

Anh cười nói:

- Dĩ nhiên không sướng bằng lấy anh rồi.

Cô cũng phì cười: về chuyện này thì khoảng cách giữa họ là bằng không...

Nhân viên nhà đất dẫn hai người đi tham quan nhà mẫu. Gia Tu quần quăn giữa phòng khách và phòng ngủ, hồi ký càng phương hướng và thời gian đón nắng. Thư Lộ chẳng màng bận tâm, cô chỉ say sưa tưởng tượng cách bài trí của mỗi gian phòng, mà trước đó, cô không nhận ra mình lại ham thích đến thế.

Buổi tối về nhà, Gia Tu hỏi ý kiến cô, cô ôm vai anh, lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Anh quyết định đi, anh mua cho em căn nào, thì đó cũng là nhà cả mà.

Anh già ngậy người, ra chiều cảm động hỏi cô:

- Không sợ anh mua cho em cái nhà tranh vách đất hà?

- Nhà tranh á... – Mắt cô lảo liên một vòng: – Cũng được, nhưng mà trước cửa phải có bãi cát trắng, trước bãi cát phải có biển xanh... nhà như thế, có là nhà tranh em cũng ưa.

Anh mỉm cười, hôn lên trán cô. Đó là nụ cười cưng chiều mà Thư Lộ yêu nhất ở anh.

- Cậu biết không? – Tiểu Man lại bắt đầu cái giọng điệu văn thơ của cô nàng: – Con mụ dở hơi kia lại đến tìm cậu đấy.

- Mụ dở hơi? – Thư Lộ ngẩng lên nhìn cô bạn một thoáng, rồi lại cúi xuống quyển sách trên tay.

- Thì... Peter Pan ấy.

- Phan Bĩ Đắc?

- Ồ! – Tiểu Man gật đầu, đoạn bóc một túi lạc, cô nàng ăn nhiều đến nỗi, trên bàn làm việc rơi đầy vỏ lạc.

- Lúc nào cơ?

- Hình như hôm qua.

- ...

- Đúng lúc cậu tới thư viện.

- Bà ấy có nói tìm tở làm gì không?

- Không. – Cô nàng nhún vai: – Mụ ta chỉ nói, lúc nào cậu ở đây, mụ ta lại tới.

Thư Lộ không đoán nổi bà ấy tìm mình có việc gì; biết đâu, bà ấy lại đến tham dự tiết mục khác rồi tiện đường ghé qua tìm mình mà thôi. Và đúng như Tiểu Man vừa nói, bà ta đích thị là người dở hơi.

Tối đó, Gia Tu gọi điện thoại thông báo, anh phải tăng ca. Thư Lộ bèn ăn cơm ở căng tin rồi về nhà một mình.

Tuy anh già ở nhà lúc nào cũng im thin thít như thịt nấu đông, song lúc vắng mặt anh, căn nhà lại càng thêm mấy phần trống vắng. Thư Lộ ngồi viết bản thảo trên bàn làm việc của anh, ngọn đèn bàn hơi tối, cô phải nhờ tới đèn trần trong phòng. Chiếc bàn làm việc ít khi được anh trưng dụng, thư phòng ngày nay dường như đã trở thành thuộc địa của cô.

Cô vô tình mở ngăn kéo của anh, bên trong chứa toàn đồ đạc có vẻ cũ kỹ, được cái ngăn nắp gọn gàng. Cô lấy một quyển sổ, bìa đen đã loang lổ, hình như từng thấy ở đâu rồi thì phải.

Ở chỗ Tâm Nghi, chiếc túi sang trọng của chị ấy cất một quyển sổ y chang, nhờ thế mà cô có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Thư Lộ lưỡng lự một lúc, vốn chỉ định viết bản thảo, vô tình mở ngăn kéo của anh, chứ không cố tình rình mò “bí mật” của anh già. Thế mà lòng hiếu kỳ đã đánh gục tất cả, cô cẩn thận mở cuốn sổ ra, lật từng trang một.

Đây là cuốn sổ ghi nhớ thời cấp ba của Gia Tu, trong đó ghi lại những việc hằng ngày muốn nhắc mình phải làm. Thú vị ở chỗ, trang nào anh cũng vẽ một ký hiệu lên góc giấy, phân biệt có hình ngũ giác, khoanh tròn và dấu gạch chéo. Trực giác mách bảo cô rằng, ký hiệu ấy đại diện cho tâm trạng anh. Nửa trước quyển sổ, phần nhiều là hình ngũ giác, sau đó là một loạt dấu gạch chéo, sau cùng những khoanh tròn đứt khoát.

Điều gì đã khiến lòng anh từ náo nức chuyển sang chán chường và rồi lại khôi phục dáng vẻ tĩnh lặng?

Bụng bảo dạ, hẳn là tình yêu, thất tình, cuối cùng là tha thứ.

Tự nhiên cô thấy bứt rứt khó chịu, cuốn sổ này lặng lẽ ghi chép dĩ vãng đã qua giữa Gia Tu và Tâm Nghi, một quá khứ mà cô không cách nào chen chân vào được.

Thư Lộ không dần được tò mò, hai người họ giữ gìn hai quyển sổ giống nhau cho đến tận bây giờ, tại sao?

Khi Gia Tu tan làm trở về nhà, Thư Lộ đã đặt quyển sổ vào vị trí vốn thuộc về nó, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô vẫn bình thường như mọi khi, nũng nịu ôm vai anh, trách anh sao tầm này mới về, rồi lon ton đi chuẩn bị nước tắm cho anh.

Nhưng, khi khuất khỏi tầm mắt anh, cô lại sa vào mớ bòng bong không đầu không cuối của mình. Cô rất muốn hỏi vì sao, rất muốn biết câu trả lời. Nhưng rốt cuộc, cô không hỏi, bởi cô biết, không phải câu hỏi nào cũng thoát được ra lời, và không phải mọi câu hỏi đều có lời giải thích.

Thậm chí, cô thấy sợ đáp án đó.

- Muộn rồi, ngủ thôi. – Bước ra khỏi nhà tắm, anh vội xua cô lên giường, rồi tắt đèn.

Cô chui vào chăn, anh cũng chui vào chăn, mái tóc còn ướt nguyên.

- Tối nay em đã làm gì. – Anh ôm cô từ phía đằng sau, giọng ra chiều mệt mỏi.

- Viết bản thảo. – Cô khẽ đáp.

- Sao có vẻ uể oải thế?

- Đâu có... buồn ngủ thôi. – Giọng cô ào ào.

- Sao không ngủ sớm đi.

- ... Tại đợi anh mà.

Anh hôn lên tóc cô từ đằng sau, se sẽ nói:

- Sau này đừng đợi nữa, cứ ngủ trước đi.

Thế còn mỗi lần cô về muộn, chẳng phải anh vẫn đợi cô đó thôi? Anh luôn là người đợi chờ, đợi cô trưởng thành, chờ cô xác định tình cảm của mình. Cuối cùng, cô đã hiểu ra, đợi chờ, cần nhiều dũng cảm và kiên định biết bao.

Cô xoay người nằm đối diện với anh, bóng đêm che phủ tầm nhìn, chỉ loáng thoáng thấy được đường nét bờ vai rần rỗi. Cô lần mò tìm môi anh, và không nhận được một phản ứng nào từ anh.

Thư Lộ cười buồn: Mới đó đã ngủ ngay được rồi.

Trung tuần tháng Tư, mưa dầm không hện ngày tạnh, quần áo ẩm sì giăng kín ban công trong nhà, thậm chí Thư Lộ bắt đầu vô đoán, hay mùa mưa dầm đến sớm trước hện.

Thứ Bảy, tiếng chuông điện thoại dồn dập chói óc đã kéo tuột vợ chồng Thư Lộ ra khỏi giấc mơ êm đềm.

- Chuyện quái gì... – Gia Tu cúi bấn lằm bằm.

Thư Lộ lật người, kéo chăn trùm kín đầu, thế mà gió vẫn luồn được vào trong, thì ra lúc vươn tay tìm điện thoại, Gia Tu vô tình kéo theo chiếc chăn.

Cô mới sực nhớ ra, tối qua hai vợ chồng đắp chung một tấm chăn...

- A lô... – Giọng Gia Tu gắt gỏng ra chiều cáu kỉnh.

Thư Lộ chỉ nghe đầu dây bên kia lú lú ríu ríu một thôi một hồi, sau cùng anh già buông một câu dứt khoát “Chú qua bây giờ” rồi cúp máy.

- Sao thế anh. – Thư Lộ dụi mắt.

- Nhã Văn gọi, tối qua Nhã Quân và bố nó cãi nhau, sáng nay không thấy đâu.

- Không thấy ai?

Khuôn mặt căng thẳng của anh bỗng giãn ra:

- Đương nhiên là Nhã Quân, nếu là Gia Thần, anh đã chẳng lo.

- Nó đi đâu được nhỉ? – Vừa hỏi, cô vừa rờ rẫm tìm quần áo của mình.

- Không biết, nhưng anh nghĩ chắc Nhã Văn biết. – Anh chòng chiếc áo polo vào người.

- Hai cha con... – Mắt cô mở tròn xoe, thực ra cô muốn hỏi có gì mà hai cha con lại cãi nhau, nhưng nghĩ lại thì có hỏi cũng như không.

Không để cô nói trọn câu, Gia Tu đã bước nhanh vào nhà tắm.

Cô nhìn ra màn mưa ngoài cửa sổ, tự nhiên đâm lo.

Một tiếng đồng hồ sau, họ mới thấy được khuôn mặt tèm lem nước mắt của Nhã Văn.

- Chú ơi, tối qua hai người cãi nhau trong thư phòng hăng lắm, còn đập đồ đạc nữa. Con muốn vào can và ba không cho.

- Không thấy Nhã Quân từ bao giờ? – Gia Tu không hỏi nguyên do cãi vã, dường như vấn đề đó chẳng hề quan trọng.

- Lúc năm giờ, con dậy đi vệ sinh đã không thấy ai trong phòng rồi.

- Ba con đâu?

- Đi tìm anh ấy rồi. – Nhã Văn ngồi bó gối trên ghế.

- Con biết nó sẽ đi đâu không? – Gia Tu ngồi xuống cạnh con bé.

Ngẫm ngẫm một lúc, Nhã Văn bèn lắc đầu:

- Con không biết...

- Liệu nó có đến trường không nhỉ?

- Sáng nay đáng lẽ anh ấy phải đi học thêm, nhưng ba vừa gọi điện hỏi thầy giáo, thầy nói anh ấy nghỉ học. Gia Tu và Thư Lộ đưa mắt nhìn nhau, tuồng như đã bó tay.

- Chú thím nói... – Nhã Văn quệt nước mũi: – Anh ấy có bỏ nhà đi không?

Thư Lộ toan nói: “đó là điều không thể,” nhưng Gia Tu lại hỏi một câu vô cùng nghiêm trọng:

- Quần áo và đồ đạc cá nhân của nó vẫn còn chứ?

Nhã Văn lập tức nhảy dựng khỏi ghế sofa, chạy vào phòng Nhã Quân, sau một hồi lục lạo xem xét, nó mới ngơ ngác nói:

- Anh ấy không mang theo thứ gì cả...

Thư Lộ thấy bồn chồn trong dạ, cô nhú chặt mày rồi chợt nhận ra, dù sắc ình đáng vẻ bình tĩnh, song Gia Tu cũng nóng ruột như cô. Ba người đăm chiêu ngồi trong phòng khách, ai nấy đều nặng nề tâm sự. Qua hồi lâu, Gia Tu mới sực nhớ ra điều cần hỏi:

- Sao ba con và Nhã Quân lại cãi nhau.

- ... Hôm qua cả nhà ăn cơm, Nhã Quân đưa đơn đăng ký nguyện vọng đại học cho ba con xem. Ba nhìn rồi bảo, điểm anh ấy vốn cao, nên đăng ký trường tốt hơn. Nhưng Nhã Quân không chịu, ba sa sầm mặt mày, bỏ luôn bữa cơm, gọi anh ấy vô thư phòng. Nói một hồi rồi con nghe thấy họ to tiếng với nhau, còn đập đồ đạc nữa. Từ thư phòng đi ra, Nhã Quân về phòng luôn.

- Hả... – Thư Lộ kinh ngạc nói: – Chỉ vì nguyện vọng đại học á? Nó đăng ký trường gì?

- Trường của con. – Nhã Văn tủi ra mặt.

Chẳng hiểu điều gì mách bảo mà Thư Lộ lại cảm nhận được, hình như có nụ cười bất lực thấp thoáng trên gương mặt anh khi nghe Nhã Văn trình bày.

- Chú, thím. – Nhã Quân bỗng xuất hiện lù lù sau lưng họ.

- ... – Ba người chết sững không nói nổi câu nào, cứ như thể thằng bé không thể có mặt ở đây.

Nhã Văn lao tới kéo cánh tay Nhã Quân như một mũi tên bắn:

- Anh từ đâu chui ra vậy hả!

- Cửa không đóng mà... – Nhã Quân ngơ ngác.

Quả thực Thư Lộ không nhớ nổi lúc vào nhà mình có đóng cửa không nữa.

- Em... em tưởng anh bỏ nhà đi rồi... – Nhã Văn khóc văng lên, Nhã Quân ngẩn to te nhìn con bé, lúng túng như gà mắc tóc.

Lần đầu tiên Thư Lộ thấy Nhã Văn khóc. Gia Tu thường nói: Nhã Văn là cô gái mạnh mẽ giống Thư Lộ, mạnh mẽ đến mức cũng không tránh khỏi những giây phút yếu lòng để lệ tràn mi. Thế mới có chuyện, người đàn ông thường hoang mang bối rối trước giọt nước mắt của người phụ nữ mạnh mẽ.

Té ra Nhã Quân thấy buồn bực trong người nên mới dậy sớm chạy bộ. Trên đường về tiện thể ghé siêu thị mua ít đồ, thành thử bị trễ giờ. Hải kịch đến đây là hết, lúc Gia Thần trở về, Nhã Quân xoi một trận mắng té tát là điều khó tránh khỏi. Được cái, có vẻ như hai ba con đã quẳng vụ “nguyện vọng” sang một bên.

Sau bữa cơm trưa, hai anh em Gia Thần vào thư phòng đóng cửa bàn bạc mất một lúc. Trên đường về, Thư Lộ hỏi anh già đã nói những gì mà anh không chịu khai, chỉ bảo, có những chuyện sau này cô khắc hiểu.

Thư Lộ bĩu môi không thèm gặng hỏi thêm nữa. Anh rất cái kiêu đó, dù thế nào đi chăng nữa, anh không muốn nói thì đồ ai cạy được miệng anh.

Bấy lâu cô luôn nghĩ, anh thích kiểm soát mọi thứ, từ cuộc sống của anh cho đến cuộc sống của người, bao gồm cả cuộc sống của cô, nhưng chưa bao giờ quan tâm xem người khác đồng ý để anh kiểm soát hay không.

Lớp khẩu ngữ vào thứ Ba và thứ Năm hằng tuần đã trở thành thứ “bỏ thì thương, vương thì tội” đối với cô. Người đến học lay lắt vật vờ, lần nào cô cũng phải đếm thời gian chờ lớp tan học. Số người vắng mặt mỗi lúc một nhiều, trụ vững đến sau cùng, thường chỉ có một hai người. Mà có khi thầy giáo đã quá quen với chuyện “thường tình” này nên chẳng hề tỏ thái độ phật ý.

Có hôm, Thư Lộ là học viên duy nhất tới lớp. Lúc thấy bước vào, tự nhiên cô thấy hối hận vì mình đã không xin nghỉ. Thế mà thầy dẫn theo một cô gái nom vẻ như sinh viên, cũng bởi lớp kia chỉ còn lại mình cô ấy nên thầy gộp hai lớp làm một.

Cô ấy cười thân thiện, khoe hai cái má lúm đồng tiền dễ thương:

- Em là Viên Thế Phân, em không có tên tiếng Anh đâu, chị cứ gọi là A Phân.

Rất nhanh Thư Lộ đã có cảm tình với cô bé, bởi lẽ, chính cô cũng không có tên tiếng Anh, lần đầu tiên cô giới thiệu bản thân mình trước lớp, đám dân văn phòng ai nấy đều nhìn cô chăm chăm.

- Chị là Tào Thư Lộ. – Cô tươi cười nói.

- Thư Lộ? – A Phân ngạc nhiên ra mặt: – Là Thư Lộ trong “Đường sách thên thang” phải không ạ?

Đến lượt Thư Lộ kinh ngạc thốt lên:

- Đúng rồi...

Cô bé ré lên “Á” rồi chớp lấy tay cô::

- Thật ạ, hay quá! Em là thính giả trung thành của các chị! Tuần nào em cũng nghe hết á!

Lần đầu tiên giao lưu với fan ở khoảng cách gần thế này, thành thử Thư Lộ khó tránh khỏi bỡ ngỡ, khi bình tĩnh trở lại thì người cũng thấy hồi lòng hồi dạ.

Tuồng như ông thầy chưa nắm rõ tình hình, nhất thời cứ đứng ngây ra trước bức giảng, có vẻ chưa định lên lớp.

Tự nhiên, Thư Lộ thấy cái số mình may phết, vì vẫn lết đi học ngày hôm nay. Đoạn cô lại nghĩ, có lẽ A Phân cũng ghét cay ghét đắng cái lớp này, đến nỗi chỉ bỏ quách đi cho xong, nhưng hôm nay gặp được mình, biết đâu cô bé lại chẳng thiết tha cái lớp này hơn, thậm chí khả năng lớn là sẽ thay đổi cuộc đời cô bé...

- Chị có thể giúp em xin chữ ký của chị Man Man được không ạ? – A Phân háo hức nhìn Thư Lộ.

- Được chứ, chuyện nhỏ... – Nụ cười tươi rói rọi trên mặt Thư Lộ bỗng vụt tắt. Man Man? Đợi tẹo, nói vậy, cô bé muốn xin chữ ký của Tiểu Man...

- Bạn bè em trong ký túc xá đều nói chị ấy rất xì-tai. Trong chương trình chị ấy hay nói mấy câu bông đùa thâm thúy vô cùng á. – A Phân hớn hờ nói.

- À... phải... – Thư Lộ có cảm giác trán mình đang vã mồ hôi, Tiểu Man từng nói mấy câu như vậy trong chương trình à?

Bấy giờ ông thầy kịp thời thông báo lên lớp, nhờ vậy mà Thư Lộ mới thôi sượng sùng. Lần đầu tiên cô nở nụ cười cảm kích với thầy.

Về đến nhà, Thư Lộ bèn kể chuyện này cho anh già nghe, anh già đang tập trung nghiên cứu tin tức địa ốc, liền cười bảo:

- Có thể mấy cô bé con thích tuýp người dám nói dám làm như Tiểu Man.

- Ý anh là, em thì được mấy cậu choai choai hâm mộ nhiều hơn? – Thư Lộ gặng hỏi.

Gia Tu đẩy gọng kính lão chỉ đeo lúc xem báo, đoạn trả lời bằng vẻ thành thực:

- Tin anh đi, một thằng con trai đang phát triển bình thường không đời nào nghe những tiết mục như “Đường sách thên thang” đâu.

- ... – Cô bĩu môi, quảng cho anh cái gối tựa.

Hôm sau, dù lòng không hề muốn, song Thư Lộ vẫn đưa một tấm bưu thiếp cho Tiểu Man, đề nghị cô nàng ký vào đó.

- Cháu gái tớ đòi. – Cô bịa đại ra một lý do.

- Cháu gái cậu có mắt nhìn người đấy. – Vừa ký, Tiểu Man vừa nói: – Nó nhiều tuổi rồi?

- Ba tuổi. – Thư Lộ giật lại tấm bưu thiếp, vẩy thật mạnh cho khô mực rồi bỏ vào túi xách.

- ...

Lần đầu tiên Thư Lộ ý thức được rằng, có lẽ Tiểu Man được nhiều fan ái mộ hơn mình thật. Nhiều năm sau, khi cô thực sự chấp nhận sự thật này, thì Tiểu Man lại lên xe về nhà chồng ở tận nơi xa.

- À phải rồi, con mụ điên dở kia lại đến tìm cậu đấy. – Thông qua thói quen thích đặt biệt danh cho người khác, có thể nhận ra Tiểu Man là người có suy nghĩ chủ quan.

- Ờ? – Thư Lộ đợi cô nàng nói tiếp.

- Nhưng cậu vắng mặt, tớ hỏi có việc gì không, mụ ta không nói rồi bỏ đi luôn.

- Ờ.

Thư Lộ nghĩ bụng bảo, mặc xác bà ta, chắc chẳng có việc gì quan trọng đâu, mà có khi đến để hóng hớt chuyện giữa cô và Dịch Phi cũng nên. Bà ta vốn điên sẵn thì chớ, thôi cách tốt nhất là cứ đợi xem sao.

Vợ chồng Thư Lộ dắt díu nhau đi xem nhà suốt tháng Tư và cho đến tận cuối tháng Năm. Càng ngày, cô càng lười tưởng tượng cách bài trí cho căn nhà mới, thậm chí, công việc tưởng tượng đã bắt đầu gây cho cô sự phiền toái. Từ đầu chí cuối, Gia Tu chỉ quần quanh với những bản khoả nào là hướng phòng, nào là ánh sáng, rồi lại đến diện tích sử dụng, vân vân và mây mây. Một là, cô mù tịt những chuyện đó; hai là, cô cũng đâu đòi hỏi gì nhiều. Vậy là việc mua nhà nghiêm nhiên trở thành một cái chân gà, bỏ thì tiếc, mà cố gặm thì xương.

Sau rốt, có một căn nhà mà khi họ vừa đặt bước vào, cảm giác đầu tiên đó là vô cùng kinh ngạc. Bởi lẽ, phòng ngủ quay về hướng Nam, hướng Tây có cửa sổ nối liền sát đất, giây phút đó dường như họ đã phải phải lòng nơi này.

Và thế là, ngày Chủ nhật thứ ba của tháng Năm, cũng là dịp kỷ niệm ngày cưới, đôi vợ chồng son đã có được một ngôi nhà đầu tiên của riêng mình.

Nhân dịp kỷ niệm một năm ngày cưới, Thư Lộ đã sắm hai cặp kính mát tình nhân để làm quà tặng Gia Tu.

- Đây nhé. – Thư Lộ và Gia Tu cùng đeo thử cặp kính: – Thế giới trong mắt chúng mình, có màu giống nhau rồi đó.

Do đeo mắt kính nên Thư Lộ không thấy được mắt anh, cô chỉ thấy hình ảnh phản quang của mình trên mặt kính, nhưng cô vẫn nghe được giọng xúc động của anh già:

- Cảm ơn em...

Sau đó, Thư Lộ cứ ung dung đợi quà anh tặng, song nhận được chỉ có cái nhún vai của anh:

- Cho em một căn nhà thuộc về riêng mình, không phải món quà to nhất rồi à?

Cho đến tận lúc đi ngủ, Thư Lộ mới dám tin: Ô lão không chuẩn bị quà ỉnh thật này.

Cô ảo não nghĩ, sao mình lại quên bég mất nhỉ, lão có phải anh chàng Frank đẹp trai phóng khoáng đâu, lão là Mr.Knightley khô như cục gạch cơ mà.

Có điều, cô nàng Enma Thư Lộ sánh vai cùng Mr.Knightley, lại hợp mới chết chứ.

Bước sang tháng sáu, bỗng đâu trời quang mây tạnh, thời tiết tuy nóng nhưng không hề oi ả.

Nhã Quân vẫn khăng khăng đăng ký nguyện vọng theo ý mình, chính việc này đã đẩy mối quan hệ giữa hai cha và con lâm vào tình trạng căng thẳng nhất trong lịch sử. Nhã Văn kể, hai người chẳng ai nói năng câu

nào, chiến tranh lạnh vẫn tiếp tục kéo dài. Nhà Văn bí mật liên hệ với mẹ, mẹ con bé đồng ý cuối tháng sáu sẽ về.

À... Thư Lộ nghĩ, Tâm Nghi sắp trở về...

Cuốn sổ kia lại hiện lên trong tâm trí cô, sau đó, cô bèn vẽ về chính mình, biết đâu mình nhìn nhầm, có lẽ hai cuốn sổ chẳng hề giống nhau, hoặc do mình quá đa nghi. Mọi chuyện giống như Ginny nhặt được cuốn nhật ký kì lạ trong “Harry Potter và căn phòng bí mật”, nó ám ảnh cô mãi không nguôi, đồng thời, trở thành một “bóng ma vô hình” bám rễ trong tim.

Hằng tuần Thư Lộ vẫn kiên trì theo đuổi khoá học khẩu ngữ kia, học viên còn sót lại đến nay chỉ có cô và A Phần. Lần nào trò chuyện, chủ đề cũng hướng về “Đường sách thên thang”. Thư Lộ nghĩ thầm, tuy A Phần không thần tượng mình nhưng chí ít cô bé vẫn là thánh giả trung thành, đối với cô mà nói, như vậy cũng đáng mừng lắm rồi.

Hoạt động giải trí hằng ngày của Gia Tu lại quay về với nếp sống cũ: đó là nằm ườn trên giường nghiền ngẫm sách tiếng Anh. Thậm chí Thư Lộ không rõ, anh quẳng cái thú vui nghiền cứu báo chí bất động sản đi đâu rồi, phải chăng bóng dáng nó chưa từng hiện hữu quanh quẩn đâu đây trong ngôi nhà này.

Nhà mới phải cuối năm mới hoàn tất bàn giao, thỉnh thoảng hai người vẫn bàn bạc vấn đề trang trí nhà cửa, nhưng cả hai đều nghĩ thầm trong bụng, bao giờ cần sửa sang rồi trao đổi sau cũng chưa muộn. Nhờ cái suy nghĩ ấy mà cuối tuần hai vợ chồng vẫn đứng đỉnh đồi nhà hoặc hẹn hò nơi thư viện như trước kia.

Trời nắng ráo được hai tuần, bỗng một ngày, trời chiều chuyển mưa đột ngột, chính vào buổi chiều đó, một lá thư bất ngờ đến tay Thư Lộ.

Nhận thư từ tay Phan Bĩ Đắc, lần đầu tiên Thư Lộ đọc được nét đa cảm trên gương mặt bà. Thay vì đông dài như trước kia, bà ta chỉ nói ngắn gọn rằng, nhân đến thu tiết mục, tiện thể chuyển thư cho cô.

- Tôi đến tìm cô hai lần mà không gặp, tôi không biết trong thư viết gì, nếu có làm lỡ làng thì mong cô thông cảm. – Ngưng một lúc, bà ta lại tiếp: – Nhưng tôi tin, nếu có gì gấp gáp, thằng bé đã chẳng biết thư. Hẹn gặp sau vậy.

Nhìn phong thư trắng tinh mà Dịch Phi viết cho cô, Thư Lộ thoáng phân vân chẳng biết nên mở chẳng, song bụng bảo dạ, anh đã viết ỉn, vậy mình cũng nên đọc cho biết.

“Thư Lộ:

Chào em.

Anh đoán, khi em cầm bức thư này trên tay, hẳn đã trễ lắm rồi. Nhưng không sao, bởi chính anh cũng lần lựa rất lâu, nên không bận tâm quãng thời gian ít ỏi này.

Mùa hè năm ngoái, trước khi gặp em ở đảo Bali, anh đã xin thuyền chuyển công tác tới Singapore, nhưng sau lần trở về Thượng Hải, anh lại nấn ná trì hoãn thời gian khởi hành. Ngày mai, cuối cùng anh phải rời Thượng Hải rồi, bèn lấy hết can đảm viết gửi em lá thư này.

Nếu anh nói, hành lý anh mang theo bao gồm cả bức ảnh chúng ta chụp chung vào ngày Hội khoa học của trường, phải chăng em sẽ nghĩ anh rất khờ? Thực ra, tự anh cũng thấy mình rất khờ. Bởi lẽ, mãi đến khi mất đi em rồi, anh mới nhận ra, đối với anh, em quan trọng nhường nào.

Bất kể chuyện xưa là thật hay giả, là ai đúng, ai sai, thì cũng không thể phủ nhận, anh đã phụ lòng em. Khi nói với anh toàn bộ sự thật, cô ấy nói, anh nhất định phải tìm em về, nhưng anh biết, anh không thể tìm em quay về bên anh được nữa rồi. Chắc bởi nỗi day dứt trong lòng khiến anh không quên được em. Gặp được em trên đảo Bali, cứ tưởng đó cánh cổng mở ra hy vọng, ngờ đâu, lại là cánh cổng khép lại hy vọng.

Thời đại học, tình yêu của anh ích kỷ quá độ, anh luôn độc chiếm em, anh muốn chúng ta phải hạnh phúc, hoặc có khi chỉ là thứ hạnh phúc của riêng anh. Nhưng giờ đây, anh lại kinh ngạc phát hiện ra rằng, tình yêu là không vụ lợi, dấu thấy em cười bên người khác, dù lòng khó chịu, nhưng nếu đó là nụ cười hạnh phúc, vậy anh cũng mừng thay em.

Ngày đó ở nhà dì anh, những gì anh nói cùng em đều xuất phát từ tận đáy lòng, sau khi em ra về, dì quay lại nói với anh, anh đã trưởng thành thật rồi. Có khi thật vậy, em có nghĩ thế không? Vậy mà anh vẫn đắm mình trong mơ mộng, cho tới khi em đánh thức anh dậy.

Ngày xưa, anh hay nói, em là cô bé ngốc nghếch, anh từng nghĩ rằng, em dựa dẫm vào anh đã thành thói quen mất rồi, chẳng phải anh từng hỏi, nếu không có anh, em biết phải làm sao. Nhưng nói thực, em vô cùng mạnh mẽ, và cũng rất kiên định. Những gì em nói với anh ở văn phòng, khiến anh vỡ lẽ, anh không nên tự huỷ hoại chính mình nữa, giờ đây em đã là vợ người ta, chúng ta không nên gặp nhau nữa.

Anh nghĩ, giờ đây anh mới hiểu ra, phải chăng đã quá muộn?

Bức ảnh kia, anh coi nó như một vật kỷ niệm, khi nó thật sự không còn ý nghĩa nữa, anh sẽ cất xuống đáy hòm. Nói không chừng, mấy chục năm sau, con cái anh sẽ lật ra và hỏi, đến lúc đó, có khi cô gái trong ảnh đã chẳng còn ấn tượng gì trong anh.

Bức thư này anh viết không dài, nhưng đã bày tỏ trọn vẹn những vui buồn mừng giận của anh trong suốt những năm qua. Giờ đây, anh quyết tâm nói lời chia tay với nó, đồng thời, cũng muốn gửi tới em lời tạm biệt.

Mong rằng, em có thể tha thứ cho những tổn thương anh từng mang tới, nếu quên đi anh có thể khiến em vui sống, vậy đừng chần chừ.

Anh cũng mong, mình sẽ quên được em.

Tạm biệt.

Dịch Phi.”

Thư Lộ kinh ngạc nhận ra, đọc xong lá thư này cũng là lúc nụ cười hiện lên vành môi không sao kìm được. Cô nhớ lại một Dịch Phi năng nổ hoạt bát của thời dĩ vãng, một Dịch Phi từng mang đến cho cô niềm hạnh phúc lớn lao cũng như nỗi đau bất tận.

Lá thư chia ly, song cô tin, kể từ này, cuộc sống của cả hai sẽ khá hơn. Khi anh mở ra một lối thoát, cũng là lúc cô thấy mình thật sự được giải thoát.

Trở về nhà, Thư Lộ cất thư vào ngăn kéo bàn làm việc. Biết đâu một mai kia, bức thư được ai đó mở ra, và cái người viết thư đã không còn tồn tại trong tâm trí cô.

Nhưng họ vẫn lấy làm mừng vì hạnh phúc của người kia.

Cuối tuần, Thư Lộ và Gia Tu đến nhà Thư Linh thăm cháu trai, bất ngờ gặp Điền Tâm Nghi ở đó.

Nom Tâm Nghi có vẻ bồn chồn lo lắng, Gia Tu và chị ra ngoài ban công nói chuyện. Thư Lộ bấm bụng nghĩ, hẳn nói đến Nhã Quân và Gia Thần.

- Mấy người quen nhau à? – Thư Lộ chợt hỏi chị gái mình.

- Chị ấy là chị họ của anh rể em. – Thư Linh ngạc nhiên nói: – Em không biết à?

- Có ai kể với em đâu. – Thư Lộ cũng kinh ngạc chẳng kém.

- Chắc bởi vợ chồng chị lần Harry cứ tưởng em biết rồi nên không ai dám động đến. – Thư Linh cúi đầu, âu yếm nhìn đứa trẻ.

- ...

- ... Nhờ Tâm Nghi, bọn chị mới quen Harry đây.

Hướng mắt về phía ban công, Thư Lộ thấy Tâm Nghi châm điếu thuốc, rít vài hơi rồi dụi tắt.

Tối đến, tắm rửa xong, nằm trên giường, Thư Lộ hiếu kì hỏi Gia Tu:

- Thì ra Tâm Nghi là chị họ của anh rể.

- Giờ em mới biết à. – Quả nhiên, anh già cũng ngạc nhiên ra mặt.
 Cô gật đầu, xem chừng mọi người đều tưởng cô đã biết, trừ bản thân cô là không biết tí gì.

- Thế nên, trên thực tế, anh là em trai của anh-rể-họ cũ, của anh rể em.

Anh già gật gù trong lúc đọc sách:

- Phải rồi, em là em vợ của em họ, của chị dâu cũ nhà anh.

- ... Nghe có vẻ loằng ngoằng nhỉ.

- May mà bây giờ, mối quan hệ giữa chúng ta đã được đơn giản hoá.

- ... – Thư Lộ đang băn khoăn không biết phải tiếp lời thế nào, song nhất thời không tài nào nghĩ ra.

- Sao thế nhóc, kẹt đĩa à? – Anh đùa cợt mà không hề nhìn cô.

- Hả?...
 - Không phải em đang nghĩ, làm sao để lái chủ đề sang chuyện chiều nay, anh và Tâm Nghi đã nói gì ngoài ban công đấy chứ? – Anh nhà hấp háy mắt.

- Gì chứ, đâu có... – Cô bèn ra vẻ “Đấy chưa bị nắm thóp đâu”.

- Cứ nhận đi, bằng không còn lâu anh mới nói với em.

Đắn đo một lúc, sau cùng Thư Lộ đành toét miệng cười xun xoe coi như đã đầu hàng:

- Hì hì, không ngờ mới đó đã bị nắm thóp rồi.

Gia Tu lắc đầu bất lực rồi lại tiếp tục đọc sách.

- Anh có thể kể với em, hai người đã bàn những gì rồi đấy.

- Anh chỉ nói, em không thừa nhận thì anh không kể, chứ có bảo, em thừa nhận thì anh nhất định phải kể đâu. – Anh nhún vai.

- ... – Thư Lộ trợn ngược mắt nhìn anh, uất quá nhả không ra lời.

Tuần thứ ba của tháng Sáu, khoá học của A Phân sắp sửa kết thúc, Thư Lộ thở vắn than dài, hai tháng tiếp, chắc cô là học sinh duy nhất còn trụ vững ở đây quá.

- Tiết lộ cho chị một tin vui. – Cô bé hớn hở nói. – Khoa đề cử em tham gia chương trình trao đổi du học sinh, hạn một tháng.

- Chúc mừng em. – Thư Lộ nói chân thành từ tận đáy lòng.

- Cảm ơn chị, em có thể tham gia cuộc thi viết cảm nhận năm nay không?

- Được chứ, chỉ cần bọn chị vẫn tổ chức.

- Nếu em giành giải nhất, vậy có được phần thưởng đặc biệt không? – A Phân hỏi.

- Thường gì giờ?

- Em muốn làm khách mời của chương trình.

- Được, nếu em giành giải, chị sẽ đồng ý thôi. – Thư Lộ cười nói.

- Chị hứa nhá?

- Chị hứa.

- Vậy ngoéo tay nào.

Lúc đó Thư Lộ đâu có ngờ, người không giữ lời hứa chính là A Phân.

[i] Bệnh rối loạn khả năng nhận biết màu sắc, nếu một số màu không phân biệt được thì người ta gọi là khuyết sắc giác; nếu gần như không phân biệt được tất cả các màu thì gọi là mù màu. Người mắc các chứng mù màu, rối loạn sắc giác sẽ không được phép lái xe.

11. Chương 11: Love In A Fallen City (1)

Tôi hằng nhớ, lần đầu tiên chương trình phát động event “Cuốn sách tôi yêu thích nhất”, phần thưởng đã thuộc về một bạn thính giả yêu thích Trương Ái Linh. Và năm nay, độc giả của bà lại một lần nữa giành giải đặc biệt, tác phẩm đạt giải có tên gọi “Love in a fallen city”. - Bài văn được đăng tải trên website chính thức của chương trình, tôi tin chắc rằng rất nhiều bạn thính giả đã xem qua, và muốn tìm hiểu đôi điều về người viết có bút danh “Gió nhẹ mây bay” này. Sau đây, chúng ta hãy cùng kết nối điện thoại với “Gió nhẹ mây bay”.

- A lô, xin chào. – Thư Lộ chống cằm, giọng ôn tồn hoà nhã.

Đầu dây bên kia, một giọng nam trầm khàn cất lên:

- Chào chị.

- Trước tiên, chúc mừng bạn đã giành giải nhất cuộc thi viết về “Cuốn sách tôi yêu thích nhất” kỳ này, bạn có thể giới thiệu đôi chút về mình được không?

- ... – Chàng trai trầm ngâm một lát, sau đó mới hóm hỉnh nói: – Chào mọi người, tôi là “Gió nhẹ mây bay”.

- Cảm ơn bạn đã giới thiệu về mình. – Thư Lộ cười nói: – Chỉ ít bạn đã cho chúng tôi biết cảm nhận của bạn về khâu “giới thiệu” này.

Cô ngừng một lúc rồi tiếp lời:

- Tôi luôn nghĩ, đàn ông rất ít người đọc Trương Ái Linh.

- Vâng, đúng là hiếm thật, nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ.

Thư Lộ nhạy bén nhận ra, đó là một người đàn ông vô cùng miễn cảm và thông minh, song cũng thú vị không kém.

- Tôi rất thích cách bạn phân tích tác phẩm này, bạn nói “Trước Phạm Liễu Nguyên và Bạch Lưu Tô, mọi nhân vật nam nữ chính trong tiểu thuyết đều yêu nhau say đắm mà không cần đến một lý do, thứ duy nhất có thể chia cắt họ, đó là gia đình và vận mệnh. Thế rồi kể từ Phạm Liễu Nguyên và Bạch Lưu Tô, người ta đã biết trên đời còn có một thứ khác nữa, ngoại trừ sự phản đối của gia đình lẫn số phận, đó là chiến tranh – một cuộc chiến giữa đàn ông và đàn bà.”

- Cảm ơn chị. – Chàng trai đáp ngắn gọn.

- Bạn đã đọc hết mọi tác phẩm của Trương Ái Linh? – Thư Lộ đột ngột chuyển giọng, không có vẻ gì là đang hỏi.

- Thực ra... tôi chỉ đọc duy nhất một cuốn này.

- Điểm gì ở cuốn sách khiến bạn yêu thích?

- À. – Tuồng như ở đầu dây bên kia, chàng trai vừa cười không thành tiếng, cậu đáp: – Không hẳn là thích, mà câu chuyện này khiến tôi nhận ra một điều, vào rất nhiều năm sau đó.

Thư Lộ nhìn chằm chằm tập bản thảo trên tay, không nói năng gì nhưng lòng âm thầm phỏng đoán con người kia.

Đường dây điện thoại im phăng phắc, anh Triệu thắc mắc nhìn Thư Lộ, chưa bao giờ cô để chương trình bị trống như ngày hôm nay. Anh đợi mấy giây, bèn giơ tay gọi cô, đầu dây bên kia bỗng vang lên tiếng cười rất khê.

- Mới rồi trong lúc chờ đợi kết nối điện thoại, tôi nghe chị nói, người thắng cuộc ở kỳ thứ ba đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong chị.

- ...

- Tôi rất ngạc nhiên, chị vẫn nhớ tên cô ấy.

- ... – Khóe môi cô mấp máy đôi lời mà không sao thốt được thành tiếng.

- Có lúc tôi thấy nghi hoặc, chúng ta thường nhớ những người không hề quan trọng, song lại quên mất người thực sự quan trọng.

- Và chúng ta thường “biết trước phần mở đầu nhưng không đoán được kết thúc” – Thư Lộ nói bằng chất giọng bình tĩnh và chắc chắn đến lạ thường.

- ... Cuối cùng tôi đã hiểu, vì sao Viên Thế Phân lại trở thành thánh giả trung thành của chị.

Khi mọi người còn đường đắm chìm trong kinh ngạc, thì hai người lại thẳng thắn đối đáp.

- Cảm ơn bạn. – Thư Lộ mỉm cười, mắt rơm rớm hơi sương.

- ... – Đầu dây bên kia tạm thời im lặng, sau cùng chàng trai cất giọng nhẹ nhõm nói: – Hay cắt đoạn hội thoại vừa này đi vậy.

- Xin lỗi. – Cô cười gượng: – Đây là chương trình trực tiếp.

- À phải. – Dường như cậu cũng đang cười: – Tôi quên mất. Vậy, gửi tới các bạn đang nghe chương trình “Đường sách thanh thanh”, mong sang năm, các bạn cũng tham dự cuộc thi này, biết đâu sẽ giành chiến thắng.

- Cảm ơn cuộc trò chuyện của bạn, cũng rất cảm ơn bạn đã cố vũ thánh giả hăng hái tham gia event. Do thời lượng chương trình có hạn, có lẽ chúng ta đành kết thúc cuộc gọi tại đây.

Nghe Thư Lộ nói vậy, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, chẳng rõ cứ đông dài mãi thế này, liệu có bị liệt vào sự cố phát sóng không?

Chàng trai chưa vội nói lời tạm biệt, thay vào đó, cậu nói:

- Rất cảm ơn chị, đã bầu bạn với những người cô đơn vào mỗi ngày cuối tuần, để họ tạm thời quên đi quãng thời gian buồn chán. Cảm ơn.

Nói rồi cậu liền cúp máy, thậm chí đoạn nhạc nền vốn để lấp khoảng trống trong chương trình vẫn chưa kịp giống đến nốt cuối cùng.

Thư Lộ mỉm cười nói:

- Nếu có thể lãng quên, dù chỉ là tạm thời, thì tôi cũng lấy làm mừng.

oOo

Tháng Bảy năm 2001, khi trời hầm hập oi ả, mối quan hệ giữa hai cha con Gia Thần vẫn chưa đạt được sự cải thiện. Nhã Quân tham dự kì thi đại học chính trong bầu không khí ngột ngạt này. Vì lo lắng cho cậu con trai, Tâm Nghi đã xin nghỉ dài hạn, vé bay chặng về đặt vào ngày hai mươi tháng Bảy.

Ngày thi đầu tiên, Gia Tu lại mượn một chiếc xe, đưa cả nhà đến trường thi, chỉ trừ Gia Thần còn bận trực ban ở bệnh viện.

- Rõ thiên vị. – Ngồi lên xe, Nhã Văn liền bĩu môi: – Đặn con đi thi, chú thím đều tới bệnh viện thăm Nhã Quân, một thân một mình con lặn lội tới trường thi.

Thế mà không một ai lên tiếng đáp lời con bé. Thư Lộ nghĩ, chắc nóng quá đây mà.

Đến nơi, cả nhà mới giặt mình sũng sột, các bậc phụ huynh đưa con em mình đi thi với vẻ lo âu hằn sâu trên nét mặt, đang tập trung đông nghịt trước cổng trường, còn những vị sĩ tử chủ chốt lại mang trên mình khuôn mặt ngơ ngáo, tuồng như mọi sự chẳng hề liên can tới họ.

Mặt Nhã Quân cũng nghệt ra, nó nói câu tạm biệt với cả nhà rồi rào bước đi vào. Có lẽ thằng bé hơi căng thẳng.

Bốn người đành ra xe ngồi đợi, Gia Tu mở radio, tin tức về kỳ thi đại học phủ sóng mọi tần số.

- Anh đi mua đồ ăn. – Gia Tu bỗng lên tiếng.

- Con đi với. – Nhấp nhồm này giờ, Nhã Văn nghe vậy liền chui ra khỏi xe.

Nhờ gương chiếu hậu mà Thư Lộ thấy đôi lông mày Tâm Nghi đang xô lại gần nhau, chị ngồi hàng ghế sau, ánh mắt bồn thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Chị đang lo gì ạ? – Thư Lộ cất tiếng hỏi hiếu kỳ, sau hồi im lặng khá lâu.

Tâm Nghi kinh ngạc nhìn cô qua gương chiếu hậu, cười nhẹ nhàng nói:

- Rõ thế cơ à?

- Cũng bình thường ạ. – Thư Lộ nhoẻn miệng cười: – Ai làm mẹ mà chẳng vậy.

Ánh mắt chị lại hướng ra ngoài cửa xe, hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Em biết không, chị là một người mẹ thất bại.

- ...

- Lần nào cũng vậy, chỉ cần trách nhiệm bày ra trước mặt, là chị sẽ chọn cách tránh né.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của chị, quả tình Thư Lộ không biết nói gì.

- Anh ấy nói, nhiều khi, càng đắn đo càng gò bó, trái lại cứ sống theo cái kiểu bất cần như chị mới là hạnh phúc.

- Anh ấy?

Tâm Nghi quay đầu nhìn Thư Lộ, mỉm cười hoà nhã:

- Gia Thần.

- À...

- Trước kia chị luôn có cảm giác, chị và anh ấy sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, cùng một chuyện đấy, nhưng luôn bất đồng trong suy nghĩ. Chính bởi sự cả nể của anh ấy, mà chị càng trở nên “bất cần” như ngày hôm nay.

Thư Lộ không thể ngờ được rằng, Tâm Nghi sẽ trải lòng với mình.

- Cho đến một ngày, anh ấy không thể nhân nhượng mãi được, và thế là mối quan hệ giữa hai người đi tới hồi kết.

- ... – Thư Lộ ngạc nhiên nhìn chị.

- Bất ngờ phải không, anh ấy là người nói lời chia tay. – Chị cười khổ.

- ...

- Đó là cuộc chiến giữa đàn ông và đàn bà, cứ tưởng mình là kẻ chiến thắng, nhưng sau mới biết mình thua, thậm chí thua thảm bại.

- Em thấy, không ai thắng cả...

- Em nói đúng. – Tâm Nghi nhìn cô bằng ánh mắt sắc sảo: – Nhưng lúc đó, cả hai vẫn chưa nghiệm ra.

- Nhiều người nói chị là người phóng khoáng, dám yêu dám hận, cầm lên được ắt đặt xuống được. – Chị lại quay mặt nhìn ra cửa sổ, đoạn tiếp lời: – Nhưng chỉ mình chị biết, chị không tuyệt vời như họ vẫn tưởng.

- Mọi thứ đạt được, đều có giá của nó.

Thốt ra được câu đó, tự cô cũng thấy hơi lạ, dường như cô đang là người đàn bà am hiểu nhân tình thế thái, cái cô gái ở giữa độ tuổi hai mươi kia đã biến mất khỏi cô.

- Em rất thông minh. – Tâm Nghi nói một câu thật lòng: – Em và Gia Tu đều là những người thông minh. Phải mất nhiều năm sau, chị mới hiểu lúc đó bản thân mình đang làm gì, nhưng có lẽ hơi muộn.

Nhìn chị qua gương chiếu hậu, ngẫm lại mình ngờ vực chị có gì đó với Gia Tu, bỗng Thư Lộ thấy mình phải chẳng có phần hèn mọn?

Chị chỉ là một người mẹ khổ tâm, một người phụ nữ mang trong mình nỗi day dứt, dù chị ấy khó hiểu, nhưng ánh mắt ấy lại chân thành hết mực, sự chân thành không dễ phủ nhận.

Thư Lộ xua ngay cái ý nghĩ muốn hỏi về cuốn sổ ra khỏi đầu, đáng lẽ cô phải vui vẻ mà sống, bởi cô có một người đàn ông luôn nâng niu cưng chiều mình, thậm chí cô bắt đầu tha thiết muốn sống bên anh đến đầu bạc răng long. Còn gì để cô bất mãn, vì sao hăng còn nghi kỵ chồng mình có gì đó với người phụ nữ bộ tộc trước mặt?

Thư Lộ sực nhận ra, từ lúc nào cô bắt đầu câu nệ chuyện quá khứ của mình và Gia Tu một cách ngu si như vậy. Cô từng nghĩ, cách cư xử của mình dành cho Dịch Phi là vô cùng thẳng thừng, dứt khoát, cô làm điều đó bằng sự nỗ lực và gắng gỏi của bản thân. Cô chỉ là đứa nhóc tí mọn cây kẹo ngọt để quên đi chú gấu Teddy mà mình không thể có. Cho đến sau này, cô nhận ra, có lẽ kẹo mới hợp với mình, và thế là bằng tất cả sức lực của mình cô muốn được giải thoát khỏi sự hấp dẫn của gấu Teddy.

Thế mà, từ tận xương tủy, cô vẫn chỉ là một đứa bé ngu dốt, chỉ bởi, giờ đây cô lại bắt đầu nghi ngờ kẹo ngọt.

- Không. – Thư Lộ nhướn miệng cười thật tươi với Tâm Nghi qua tấm gương chiếu hậu: – Em nghĩ, hiểu ra không bao giờ là muộn, dù lúc nào đi chăng nữa.

Nhìn cô, cuối cùng Tâm Nghi cũng phải bật cười.

Hai người không ai nói gì sau đó, dường như cuộc đối thoại đã đạt được mục đích của nó. Cả hai đã hiểu nhau, và cũng hiểu chính mình hơn thông qua cuộc trò chuyện.

- Có lẽ em sẽ bảo chị khờ. – Tâm Nghi mở túi lấy ra một món đồ: – Nhưng đến giờ mà chị vẫn giữ nó, chắc bởi, chị không thể nào quên được người đó...

Thư Lộ quay đầu nhìn, lại là quyển sổ sờn rách đó.

Thư Lộ hằng nhớ, Tâm Nghi đi được mấy ngày thì cô ngã bệnh. Thoạt đầu chỉ cảm xoàng, rồi bệnh tình nặng hơn qua từng ngày, cô bắt đầu phát sốt, Gia Tu cho cô uống mấy thang thuốc bột trị cúm, thêm cả thuốc giảm sốt. Trước lúc đi ngủ, nhiệt độ đã hạ, thế mà bước sang ngày hôm sau, người cô lại nóng hầm hập. Li bì suốt một tuần trời, thu xong chương trình với giọng khê đặc, cô liền choáng váng mặt mũi.

Gia Tu đưa cô tới bệnh viện, sau nửa tiếng đồng hồ xếp hàng, bác sĩ chỉ hỏi qua loa triệu chứng rồi nói:

- Sốt virus rồi, truyền nước biển sẽ mau hơn, cô truyền không?

Thư Lộ đành gật đầu bất lực, nhẽ nào còn sự lựa chọn khác nữa?

- Được rồi, cô đi thử máu rồi quay lại đây lấy thuốc. – Dứt lời, bác sĩ liền xua cô đứng dậy, người xếp hàng phía sau lật đật bước lên.

Trong lúc đợi kết quả, Thư Lộ ngả người vào vai Gia Tu, bỗng đâu nước mắt muốn ứa ra. Thì ra ốm đau cũng có khả năng đẩy dọa con người.

Thư Lộ buộc phải nghỉ phép một tuần để nằm nhà dưỡng sức. Anh Triệu gọi điện nói, may mà trước đó đã thu dôi ra một kỳ, bằng không, cô có cầm dây dợ đẩy mình, anh vẫn lúi cô tới phòng thu bằng được.

Thư Lộ cười khổ sở, có lẽ người làm “sếp” là phải có tính độc đoán như vậy đây.

Mà điều bất ngờ nhất là, Gia Tu cũng xin nghỉ để ở nhà chăm cô. Mỗi đêm sốt nhẹ, cô thường choàng tỉnh lúc nửa đêm rồi đập chăn do quá nóng. Không biết Gia Tu dậy từ lúc nào, anh trừng mắt nhìn cô trong đêm:

- Đừng đập chăn, đắp vào, ra mồ hôi mới tốt.

Và thế là, cô lại quần chân kín mít, miên man thiếp đi với thân mình nhóp nhép mồ hôi. Sớm hôm sau tỉnh dậy, thấy người ngợm khô ráo, thậm chí cô còn không phân biệt nổi, chuyện đêm qua là mơ hay thực.

Khi bệnh tình khá khẩm hơn, cũng là lúc công bố kết quả thi đại học. Nhã Quân đỗ nguyện vọng một với số điểm cao, hiển nhiên trở thành đàn em khoá sau của cô và Nhã Văn.

Lạ ở chỗ, Gia Thần chẳng hề lấy làm mừng, hai cha con vẫn hết sức căng thẳng. Đó là lần duy nhất Thư Lộ thấy người nhẹ nhàng ôn tồn như Gia Thần mà cũng nổi giận lôi đình. Bộ mặt xăm xì của đàn ông nhà họ Bùi quả nhiên khiến người ta thấy mà chùn.

Gia Tu nhận được thông báo đi công tác ở tổng bộ, nhưng hộ chiếu chơi trò mất tích ở đâu không rõ. Cuối tuần, anh lục tung cả nhà, mồ hôi mồ kê nhễ nhại suốt một ngày, sau cùng mới phát hiện đồng chí ấy bị anh kẹp trong quyển sách đặt chỗ bồn cầu.

Gia Tu cười trừ:

- Xem ra, cái tật tiện thứ gì cũng lấy làm kẹp sách của anh phải sửa mới được.

Thư Linh bắt đầu đi làm trở lại. Cô hồi phục khá tốt, vóc dáng so với hồi chưa sinh em bé, xem chừng không biến đổi gì mấy. Mỗi lần về nhà, thấy mẹ và chị vất vả chăm sóc đứa bé, nhưng mặt vẫn tươi roi rói, gọi cô suy nghĩ, thì ra sau khi có con, người mẹ sẽ hoàn tất một quá trình trưởng thành khác trong cuộc đời mình.

Ngồi bên mép giường, Thư Lộ hỏi mẹ:

- Mẹ, hồi con còn nhỏ, mẹ cũng chăm sóc con như vậy à?

- Chẳng nhớ nữa... – Mẹ cô đáp bằng quơ: – Hồi con còn nhỏ, một tay bế con chăm mà.

- ... Không thể nào. – Thư Lộ trợn mắt, cứ làm như “Nghìn lẻ một đêm” vậy.

- Hồi con chưa tròn một tuổi, đúng lúc mẹ phải tham gia lớp bổ túc đại học, tối nào cũng phải lên lớp, chỉ có ba và Thư Linh ở nhà chăm con.

- Thế à? – Thư Linh tức cười nói: – Sao con chẳng nhớ gì nhỉ.

Bà Tào hừ mũi nói:

- Bởi lúc đó con mới bốn, năm tuổi thôi, không phá phách là may lắm rồi.

Trên đường về nhà, Thư Lộ cứ ngẫm mãi lời mẹ nói, từ lúc biết ghi nhớ sự việc đến giờ, hình ảnh dịu dàng của mẹ lấp đầy ký ức cô, còn ký ức về ba chỉ có khuôn mặt khó đoán. Chưa bao giờ cô nghĩ, ba lại chăm bẵm mình như lời mẹ nói. Hoặc có lẽ, ba không chăm sóc nổi trẻ con, nên trong lúc cô mặc sức khóc quấy thì ba quyết định dành tình cảm cho cô con gái lớn.

Nghĩ tới đó, bất giác cô bật cười, Gia Tu cầm tay cô:

- Cười gì vậy?

- Có gì đâu, em chỉ đang tưởng tượng cảnh ba thay tã cho em hồi nhỏ, tự nhiên thấy hài quá.

- Tại sao?

- Bởi ba là người nghiêm khắc, gần như chưa từng cười đùa với em. – Thư Lộ ngả vào vai Gia Tu, sự nhận ra, mình thấp hơn anh không chỉ nửa cái đầu.

- Nhưng đó là ba em mà, không phải à?

Thư Lộ nghiêng đầu nghĩ, cuối cùng đành chấp nhận hình ảnh một người ba từng thay tã, từng mớm sữa cho cô, một người ba khác hoàn toàn với ký ức của cô.

- Yêu có rất nhiều cách để biểu lộ, có người thường chọn cách khó hiểu, nhưng nói chung, họ vẫn biểu đạt ra ngoài. – Anh vòng tay ôm eo cô.

Nhờ ánh đèn đường, cô thấy đường nét khuôn mặt đang nghiêng nghiêng của anh, bỗng mường tượng cảnh anh làm cha.

- Có khi anh sẽ là một người ba tuyệt vời. – Thư Lộ choàng tay ôm ngang thắt lưng anh. – Nhưng em đảm bảo, anh cũng khiến bọn trẻ con sợ cho coi.

- Tại sao? – Anh liếc xéo cô, ra chiều phật ý.

- Là bởi... – Thư Lộ nhát gừng mãi mới lấy đủ can đảm để nói: – Lần đầu tiên gặp anh, em thấy anh có vẻ bề ngoài y chang bọn buôn người mà hồi nhỏ mẹ hay dọa em.

Sinh nhật Gia Tu vào cuối tháng Tám, họ lại không giống những cặp tình nhân hay những đôi vợ chồng khác, thay vì tổ chức sinh nhật rầm rộ cho nhau, hai người chỉ bày một bữa cơm đơn giản, và năm nay cũng không ngoại lệ.

- Cần ước gì không? – Sau bữa cơm, Thư Lộ hỏi.

- Từ hồi tám tuổi trở đi, anh đã thôi cái trò này rồi.

- Hồi tám tuổi, có chuyện gì xảy ra với anh à?

- Nội anh nói, sáng sớm ngày Giáng sinh, chính nội thả kẹo vào tất đặt đầu giường anh.

- ... – Về kỳ quái hiện rõ trên mặt Thư Lộ: – Hồi anh còn nhỏ đã có lễ Giáng sinh rồi à?

- Ông bà nội anh là tín đồ Cơ đốc giáo, hồi anh còn nhỏ, lễ Giáng sinh bị hạn chế. – Anh ngừng một lát đoạn nói: – Nhưng tín ngưỡng vẫn thúc chúng ta làm việc không được phép.

Thư Lộ tròn tròn mắt, rồi mới phát hiện ra, quả thực hai người sống ở hai thời đại hoàn toàn khác nhau. Tuổi thơ trong ký ức của cô vô cùng tươi vui thoải mái, còn anh lại bị kiềm hãm áp chế.

- Em từng trải qua điều tương tự chưa? – Đặt ly rượu trên tay xuống, dường như Gia Tu đang dẫn đo: – Là vậy, giả sử, ngay từ lúc đầu em đã tin tưởng tuyệt đối vào một việc nào đó, nhưng khi em biết thực ra điều đó chỉ là giả tạo, và rồi em nghi ngờ mọi chuyện.

- ... – Thư Lộ không biết phải nói gì, bỗng trong đầu cô hiện lên hình ảnh cuốn sổ của Tâm Nghi, mà mấy tuần trước cô từng cố gắng quên.

- Từng có một dạo, anh lún sâu trong thứ cảm xúc đó. – Gia Tu nhìn cô.

- ...

- Nhưng sau này, có một ngày anh hiểu ra, tin hay không, không hề quan trọng, cái chính là, em đang đeo đuổi điều gì.

- Đeo đuổi?

- Khi biết được, kẹo trong tất là do ông nội thả vào, anh đã nghi ngờ mọi thứ liên quan tới lễ Giáng Sinh. Nghi ngờ ông già Noel phát kẹo cho những em bé ngoan vào đêm Bình an, phải chăng ông ta không có một cỗ xe thật sự, nghi ngờ bộ đồng phục đỏ trắng của ông ta, nghi ngờ bộ râu trắng muốt... Sau cùng, thậm chí anh bắt đầu nghi ngờ, phải chăng ông già Noel không thực sự tồn tại trên đời.

- Tám tuổi mà anh đã nghi nhiều thế rồi à.

Anh già hóm hỉnh cười nói:

- So với đám nhỏ không nhớ nổi mình ăn gì vào bữa trưa, thì đúng là anh dậy thì hơi sớm.

- ...

- Sau này lớn lên, những câu hỏi thắc mắc kiểu này ngày một nhiều. Nhiều chuyện vốn tin tưởng tuyệt đối, sau này đều được chứng thực là giả, thế rồi, quá nhiều nghi ngờ, đến nỗi bắt đầu hoài nghi bản thân.

- ... – Thư Lộ nhìn anh, tưởng như đang nghe một bậc thầy phát biểu.

- Nhưng mà. – Anh mắt anh ầm ập và cũng vô cùng kiên định. – Không phải mọi câu hỏi đều có câu trả lời, và không phải mọi câu trả lời đều đúng. Thế nên, nếu em bắt đầu hoài nghi, vậy trước tiên, chí ít em cũng phải biết mình đang đeo đuổi điều gì.

- Anh từng nghi ngờ mọi thứ về lễ Giáng Sinh, nhưng anh quên mất rằng, nhiệm vụ của ông già Noel là động viên và giúp đỡ mọi đứa trẻ. Nên với tư cách một đứa trẻ, anh chỉ cần tin rằng sẽ có người tới động viên, giúp đỡ anh là đủ rồi. Thậm chí người đó là ông già Noel hay không, cũng chẳng hề quan trọng.

- Thế nên, ông già Noel của anh chính là ông nội. – Thư Lộ nhoẻn miệng cười.

- Phải. – Đường như anh đang nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc.

Thư Lộ nghĩ, nói vậy phải chăng là, khi cô nảy sinh nghi ngờ, cô nên biết mình đang tin tưởng điều gì? Vậy, đối diện với hai cuốn sổ ghi chép quá khứ, cô nên tin vào cái gì đây?

Là niềm tin đặt vào người đàn ông ngồi trước mặt cô? Hay là niềm tin vào tình yêu tốt đẹp?

Cô không biết, cô không biết mình nên tin vào điều gì? Và làm thế nào để khẳng định.

Tối đó về nhà, Thư Lộ viện cớ phải viết bản thảo để trốn vô thư phòng, khoá trái cửa lại, tranh thủ lục tìm cuốn sổ của Gia Tu.

Cô không rõ ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại làm vậy, nói thực ra, khi kéo tay cầm của ngăn tủ, cô thấy tay mình run run.

Nhớ lại những gì Tâm Nghi từng nói trên xe, nhớ lại ánh mắt lưu luyến của chị dừng trên quyển sổ, và nhớ tới Gia Tu, nhớ tới niềm tin và nỗi hoài nghi anh nói. Cô không rõ đáp án nào sẽ dành ỉnh. Hoặc không hề có câu trả lời, như Gia Tu từng nói. Bỗng cô nhận ra, khi cô ngờ vực, đến chính cô cũng không rõ, mình muốn một lời giải đáp ra sao. Cô cứ thả mình theo nỗi hoài nghi, giống như Gia Tu để mặc cái tình tùy hứng của cô được đà phát triển.

Cô trù trừ giây lát, rồi kéo nhẹ ngăn tủ.

Vậy mà, nơi quyển sổ vốn thuộc về lại trống trơn hoàn toàn.

Quả thực Thư Lộ không thể ngờ, lòng cô dấy lên nghi hoặc, đi kèm theo đó là thứ cảm giác hoang mang. Cô bắt đầu trở nên miễn cảm, tưởng như mọi việc đều có khả năng kích hoạt óc liên tưởng của cô hoạt động hết năng suất. Hằng đêm, nhắm mắt nhìn người đàn ông quen thuộc nằm bên, sao cô có cảm giác xa lạ quá.

Cô thấy sợ sự thay đổi của bản thân, cũng sợ ý định truy tìm lời giải đáp. Cô muốn hỏi anh, nhưng không biết phải mở lời ra sao.

Cô bắt đầu lấp liếm, che giấu nỗi lo của mình trước mặt anh. Nhưng đôi khi, cô có cảm giác, ánh mắt anh nhìn cô thẳng hoặc đôi chút bất an, chắc bởi khả năng lấp liếm của cô không đủ tài tình.

Giờ cơm trưa, Tiểu Man bỗng hỏi:

- Có tin vào tình yêu vĩnh cửu không?

- Sao lại hỏi vậy. – Vừa định đưa miếng thịt gà lên miệng, Thư Lộ liền đặt xuống đĩa.

- Ồ, đừng xoắn, không hỏi cậu, là tự hỏi mình. – Tiểu Man gấp miếng thịt gà mà Thư Lộ vừa đặt xuống, bỏ tọt vào miệng.

- ...

- Không có gì... chắc bởi những người đang yêu say đắm luôn tự hỏi mình câu này.

- ...

- Đã bao giờ cậu tự hỏi như vậy chưa?

- ... Hình như chưa. – Thư Lộ ra chiều bần thần.

- Chứng tỏ cậu chưa đủ chín chắn. – Tiểu Man rút ra một kết luận ngắn gọn rồi vui đầu ăn cơm.

Thư Lộ hỏi:

- ...Vậy cậu tin chứ?

- Không biết nữa. Tin, hoặc chưa hẳn là tin. Tùy lúc.

- ?

- Lý trí mách bảo tớ đừng tin, nhưng tế bào lãng mạn trong tớ lại nói, tớ bắt buộc phải tin.

- Thế mà gọi là câu trả lời à? – Thư Lộ cười méo xệch.

- Thế cứ phải có câu trả lời mới được à? Mà, lắm việc đâu phải chỉ có một đáp án.

- ...

- Yêu hay không, chỉ mình cậu biết. Thậm chí đôi khi, đến chính cậu cũng không biết nữa là; còn anh ta yêu hay không, cũng chỉ mình anh ta biết, hoặc anh ta chẳng biết một cái gì cả. Thế mới nói, tốt nhất đừng dùng quan điểm cá nhân để vô đoán xem người ta yêu cậu hay không, bởi chỉ mình anh ta biết, hoặc đến chính anh ta cũng không biết, thì cậu biết kiểu gì?

- Tình yêu vĩnh cửu, không phải không tồn tại, chỉ là xác suất hơi bị ít mà thôi. Cơ mà, chẳng phải đó là thứ chúng ta hằng theo đuổi đó sao?

- ... – Thư Lộ chợt nghiệm ra một điều, Tiểu Man thích hợp làm MC mấy tiết mục tâm sự yêu đương hơn đó.

Chiều ngày hôm đấy, cô cân nhắc rất lâu, có lẽ đúng như Tiểu Man nói, cô không thể vô đoán anh, vô đoán bất kì ai bằng thứ quan điểm cá nhân của bản thân mình. Cô quyết định trò chuyện thẳng thắn, mặc kệ đáp án ra sao, có một điểm mà cô luôn tin tưởng, đó là: Anh không bao giờ lừa cô.

Tối đó, cô về nhà sớm hơn Gia Tu, cô ngồi trước bàn làm việc trong thư phòng, dường như nơi đây đã trở thành địa điểm cố định trong nhà để cô suy nghĩ mọi vấn đề.

Trên bàn đặt ảnh cưới của hai người, là bức ảnh “Nữ hoàng Elizabeth và hoàng thân Philip”, gương mặt họ có phần căng thẳng, nhưng ánh mắt thần nhiên và ấm áp lắm thay.

Cô chợt nhận ra, sự nghi ngờ của mình trở nên bĩ lậu quá. Nếu anh biết cô từng nghi ngờ anh, anh sẽ nói gì nhỉ, sẽ giận, sẽ tức chẳng? Hay anh nói, cô là con bé ngớ tồ...

Cô mở ngăn kéo của mình, trong đó cất lá thư Dịch Phi viết gửi cô. Cô không dám tưởng tượng, nếu có một ngày, lá thư đến tay Gia Tu, anh sẽ thế nào.

Ấy thế mà, cô lục lại một hồi, lá thư của Dịch Phi đã chẳng thấy đâu...

Tiếng bước chân cất lên sau lưng, đi liền giọng Gia Tu:

- Anh về rồi.

Anh thần nhiên đặt cặp tài liệu xuống sô pha. Lăn cởi áo sơ mi bỏ vào máy giặt, mở tủ lạnh lấy lon nước. Vừa nhấp ngụm nước mát lạnh sảng khoái, vừa tiến vào thư phòng như bao lần.

Nhưng rồi sau đó, tiếng bước chân bỗng khựng lại. Thư Lộ đỡ đầu quay đầu nhìn anh, mắt ánh dấn vào ngăn kéo trước mặt cô.

- Anh vất rồi.

Ba từ ngắn gọn buột khỏi miệng anh, như thể đó chỉ là một chuyện cón con. Liền đó, anh quay gót ngồi xuống sô pha, tận hưởng lon nước ngọt mát lạnh trên tay.

Thư Lộ nhảy dựng lên, xăm xăm lao tới trước mặt anh:

- Anh... anh có quyền gì?

Gia Tu ngẩng đầu nhìn cô, dường như không thể ngờ vụ việc có khả năng nhen lên ngọn lửa giận dữ trong cô, khiến anh nhất thời chẳng biết phải nói gì.

- Đó là ngăn kéo của em! Là thư của em! – Cô trợn ngược mắt, không khác nào đứa nhỏ bị lộ bảng điếm.

Mãi lúc sau, anh mới gượng gạo nói:

- Vậy em giữ lá thư đó làm gì, hoài niệm quá khứ à? Hay muốn nhắc mình, từng có một người ái mộ em?

- Đó là việc của em, anh khỏi lo! – Thư Lộ gắt lên.

Gia Tu bất ngờ xốc cổ áo cô, anh gần từng chữ:

- Em là vợ anh.

- Phải, em là vợ anh. – Cô văng khỏi anh: – Nhưng em không phải đứa con nít! Anh muốn em tan làm, ngoan ngoãn đợi anh tới đón; anh muốn em tham gia lớp khẩu ngữ tiếng Anh; anh muốn em kiến lập lý tưởng đời mình; anh muốn truyền đạt mọi cảm ngộ đời người của anh sang em, rồi anh còn muốn em phải đi theo con đường anh chỉ định, phải sống theo cách anh muốn.

- ...

- Em biết, anh muốn tốt cho em, nhưng cái kiểu “nhìn thì có vẻ dân chủ, nhưng thực chất phải gọi là chế độ tập quyền khắt khe” của anh khiến em ngán tận cổ rồi. Em cũng có cách nghĩ của riêng mình, cũng có nhận định của riêng mình, dù trong mắt anh, nó ấu trĩ, nó vô vị, nhưng nó là của em, chứ không phải những thứ anh cố nhồi cho em.

- Anh không biết... – Hồi lâu sau, anh mới từ tốn cất tiếng, vẻ mặt rầu rầu: – Anh lại khiến em có ấn tượng như vậy, và càng bất ngờ hơn là, mọi thứ anh làm đều khiến em phản cảm.

- ...

- Anh chỉ cảm thấy, em không nên giữ lá thư kia. – Anh nói bằng một giọng lạnh như băng.

Thư Lộ gườm gườm nhìn anh, lần đầu tiên cô có cảm giác người đàn ông này quá bị bảo thủ.

- Vậy sao anh còn giữ cuốn sổ ngày xưa của mình, sau đó lại len lút giấu nó đi.

Anh cười khổ, bảo:

- Có thể bây giờ, em sẽ không tin nếu anh giải thích, mình tình cờ đọc được lá thư kia. Nhưng nếu em đã lục lọi ngăn kéo của anh, vậy anh nghĩ mình chưa hề làm gì quá đáng. Chính bởi đọc được nó, nên anh mới nghĩ, mình nên vứt bỏ những thứ không cần thiết phải cất giữ đến tận bây giờ, kéo có một ngày, cuốn sổ đến tay em, em sẽ tức giận y như lúc anh đọc được lá thư kia.

- Giận?! – Thư Lộ rướn giọng: – Sao phải giận, nó chỉ là một bức thư tạm biệt quá đổi bình thường.

- Vậy cuốn sổ của anh, không hề ghi chép bất cứ điều gì khiến anh phải chột dạ cả. – Anh đứng phắt dậy.

- Nhưng Tâm Nghi... – Cô rất muốn nói với anh về Tâm Nghi và cuốn sổ của chị, nhưng thoáng lưỡng lự đã ngăn cô lại.

- Anh không nghĩ, cuốn sổ của anh thì mắc mớ gì tới cô ấy. – Mặt anh vẫn lạnh tanh từ bấy đến giờ.

- Nếu không mắc mớ gì, có sao anh phải vứt nó đi, trong đó viết gì mà anh cảm thấy mình không nên giữ nó?

- ... – Anh á khẩu nhìn cô. .

- Tâm Nghi có một cuốn giống anh, chị ấy nói, chị ấy không quên được cuốn sổ này, không quên được người đó! Anh nói không mắc mớ gì tới anh à? – Cô nói bằng một giọng điệu gần như tra hỏi.

- Xem ra, em giỏi cãi nhau hơn anh. – Gia Tu không trả lời câu hỏi của cô, cứ như thể cô đang nói những chuyện dớ dẩn từ trên trời rơi xuống.

- Anh nghĩ em đang làm mình làm mẩy à?

- Trên nguyên tắc thì... – Anh đành mặt nói: – Phải.

- Anh... – Cô cắn chặt răng: – Anh là đồ ngang như cua!

Cô phăm phăm xộc vào phòng ngủ, sập mạnh cánh cửa. Sau lưng vang lên tiếng của anh:

- Còn em là con bé xốc nổi!

Đó là cuộc cãi vã đầu tiên trong lịch sử giữa hai người. Anh không còn là một Bùi Gia Tu điềm đạm nho nhã, không còn là người đàn ông luôn nhường nhịn yêu chiều cô nữa, thay vào đó, anh trở thành một gã bảo thủ, luôn áp đặt cuộc sống cô.

Nước mắt cứ thế đua nhau ngấn dài trên má, cô đưa tay quệt vội. Tối đó, cô thiếp đi với cảm giác thất vọng dâng đầy. Trong mê man, cô vẫn nghe thấy bước chân lặng lẽ của anh bước vào, nằm xuống cạnh cô. Thế mà sáng hôm sau tỉnh dậy, nửa giường bên kia trống trơn, chăn gấp gọn gàng đặt một bên, như thể, anh chưa từng ngủ mình nằm xuống.

Trên đường tới cơ quan, Thư Lộ lấy gương ra soi, thấy đôi mắt sưng húp, cô bèn tìm trong túi, lấy kính ra đeo chữa cháy. Cô cận nhẹ, đeo ra ít khi đeo kính, nhưng lúc nào cũng chuẩn bị sẵn một cặp. Bụng bảo dạ, hôm nay, cặp kính này mới được thực thi sứ mệnh của nó.

Vừa ngồi xuống chỗ của mình, Tiểu Man liền sấn tới, nhìn cô bằng vẻ thắc mắc ra mặt

- Làm sao? – Cô cúi bản nói.

- Không, không sao cả. – Tiểu Man cười giả lả, lĩnh về chỗ của mình.

Cả ngày hôm đó, người cô chơi với chồng chênh, ử rữ nào nề. Cô chợt nghĩ, chẳng nhẽ ma lực của tình yêu đã cạn rồi sao? Không khí nồng nàn từng bao bọc hai người, đồng thời cũng mang lại bao điều hạnh phúc đã tiêu tan rồi sao?

Cô chủ động ở lại làm thêm, cô không muốn về nhà, không biết phải đối mặt với anh ra sao. Có lẽ, Gia Tu cũng tăng ca như cô, vậy chỉ ít, suy nghĩ của hai người vẫn còn một điểm giao nhau.

Thư Lộ mở đài, giọng Lạc Lạc liền vang lên:

- Ngày hôm nay chúng tôi hân hạnh được mời tới chương trình, nữ nhà văn nổi tiếng Phan Bĩ Đắc...

Thư Lộ thoáng kinh ngạc, nhưng không để ý lắng nghe câu chuyện giữa họ, cô chỉ thử người nghĩ suy chuyện mình.

- ... Tôi cứ tưởng mình là Bạch Lưu Tô, anh ấy là Phạm Liễu Nguyên. Nhưng sau cùng, chúng tôi chả là ai cả. – Phan Bĩ Đắc nói.

- Có lẽ đây là một mối tình vô vọng. – Lạc Lạc nói.

- Ôi trời, cô mới hai mấy tuổi đầu, chưa đủ hiểu biết về tình yêu. – Giọng điệu của Phan Bĩ Đắc vẫn sắc sảo như ngày nào. – Đến tôi còn mù mờ nữa là cô. Cho nên, đừng phiến diện nghĩ rằng, điều hiển hiện trước mắt mình chính là tình yêu, cũng đừng tưởng mình hiểu tình yêu. Tình yêu không đơn giản như chúng ta vẫn tưởng. Nó không chỉ chứa đựng niềm vui, mà còn chất chứa cả những nỗi buồn, song chúng ta thường chỉ thấy hạnh phúc mà quên chấp nhận nỗi đau. Thậm chí, trong lúc đau khổ, rất nhiều người từng muốn bỏ cuộc.

- Tiếp theo đây, mời các bạn lắng nghe một ca khúc của Vương Phi có tên gọi “Ánh trăng lúc đó”, sau đó chúng sẽ quay lại với chủ đề này.

Hình như Thư Lộ đã nghe thấy điệu cười gượng gạo của Lạc Lạc. Mời Phan Bĩ Đắc làm khách mời, đối với một MC mới vào nghề mà nói, đúng là khổ.

Theo điệu nhạc dẫn trôi, cô ngược nhìn thình không, vầng trăng chưa đến độ tròn đầy, nhưng sáng vằng vặc. Bạch Lưu Tô và Phạm Liễu Nguyên, gần như đã trở thành đại diện cho sự lãng mạn. Dưới ánh trăng vàng, nơi hoang tàn đổ nát, cuối cùng họ đã yêu nhau. Nhưng tình yêu của hai người có thể vượt qua sự sống và cái chết giữa đồng hoang tàn không? Khi ánh trăng héo tàn, liệu cả hai còn ngược đầu thưởng trăng hằng tối không? Hoặc đến một ngày, như Phan Bĩ Đắc từng nói, họ chẳng là ai cả.

Thư Lộ bỗng bật chợt đến nỗi toan nhắc máy gọi cho Gia Tu. Muốn hỏi, phải chăng anh cũng đang ngắm trăng. Song cũng đành dần lòng, và đúng như Gia Tu từng nói, cô chỉ là một con bé xốc nổi.

Tối đó, mười rưỡi cô mới mò về nhà. Đèn phòng khách sáng trưng, Gia Tu ngồi đọc báo trên ghế. Hai vợ chồng không trao đổi lấy nửa câu, việc ai người nấy làm, trong bầu không khí câm lặng.

Thư Lộ tắm rửa xong xuôi, lên giường nằm trước, lần này cô không khoá cửa. Trong bóng tối, cô trần trọc suy nghĩ rất lâu, miết rồi lịm dần vào giấc ngủ. Lại một lần nữa, trong lúc dật dờ mộng mị, cô cảm nhận anh nằm xuống, quay lưng về phía cô. Ánh trăng choàng lên bờ vai anh, những đường nét từng gợi nỗi si mê say đắm trong cô. Sáng ngày hôm sau, chăn gối của anh vẫn xếp gọn gàng ở đầu giường.

Thứ Ba, Thư Lộ thu xong tiết mục trong tình trạng lơ đãng, cô mở máy, có vài cuộc gọi nhờ từ số máy nhà Gia Thần. Cô thoáng phân vân, sau cùng vẫn gọi lại.

- Thím. – Đầu bên kia, Nhã Quân bắt máy: – Dưới nhà con có một quán cà phê hết sẩy, tầm chiều, con mời thím uống trà sữa nhé.

Hắn đây là lần đầu tiên Thư Lộ nghe có người mời cô đi uống trà sữa ở quán cà phê, song cô vẫn chần chừ tinh thần, vui vẻ tới chỗ hẹn.

Lúc tới nơi, Nhã Quân đã yên vị bên cửa sổ, trước mặt đặt hai ly trà sữa đá.

- Thím, con hẹn thím ra ngoài thế này, chắc thím phải ngạc nhiên lắm. – Nhã Quân nói mà không hề tỏ ra lúng túng: – Đáng nhẽ con và Nhã Văn nên cảm ơn thím mới phải lẽ, thím đã giúp đỡ bọn con rất nhiều, song bấy lâu nay chưa có dịp bày tỏ, hôm nay nhân hẹn thím ra...

- Thím nghĩ, con khỏi mất công dông dài nữa, nói thẳng vào đề đi. – Thư Lộ cười khỏ, nhìn thẳng bé.

- Vậy con nói luôn. – Thăng bé gật gù: – Thím và chú cãi nhau à, hơn nữa, còn cãi nhau rất to..

- Ủa cãi nhau. – Thư Lộ thở dài: – Nhưng... to hay không thì thím không rõ.

- Hôm qua, chú tới tìm ba con. Mặt mày tệ lắm. Con thấy, chú đang rất buồn.

- ... – Nhớ tới dáng vẻ anh lần đầu đứng đợi dưới lầu, lòng cô bỗng nhói lên.

- Chú út... – Nhã Quân ngập ngừng toan nói, dường như đang tìm từ để hình dung ông chú mình: – Thực ra, chú ấy là người lương thiện, nhưng bởi vì quá thông minh, nên nhiều khi, không được hoà nhã cho lắm, và cũng hơi bị kiêu.

- ...

- Với cả, chắc thím cũng biết rồi, cái tính chuyên chế của chú ấy rất là dữ dội, rất thích sắp đặt người khác. Có lúc chú ấy không thích việc thím làm, chú ấy sẽ kịch liệt phản đối, sau đó bắt thím phải làm theo cách chú ấy muốn.

Thư Lộ ngẩng phắt đầu nhìn đứa cháu, cô nhếch miệng cười khỏ sở. Thì ra, không chỉ cô, mà những người khác cũng “chịu thiệt nặng nề”.

- Nhưng con cũng nhận ra, chú ấy càng muốn kiểm soát thím bao nhiêu, chứng tỏ chú ấy càng yêu thím bấy nhiêu... – Thăng bé mỉm cười bên lên, đoạn tiếp: – Thực ra, cả con và ba rất đồng tình với cách nói của Nhã Văn.

- ?

- Từ lúc chú thím quen nhau, chú út cười nhiều hơn, vui vẻ hơn.

- ... Thím thật sự có ảnh hưởng to thế cơ á? – Thư Lộ ngỡ ngác nói: – Thi thoảng thím có cảm giác, chú con chỉ muốn tìm lại quãng thời gian đã đánh mất từ thím thôi.

- Không, thím nhầm rồi. – Ánh mắt Nhã Quân cực kỳ nghiêm túc: – Chú út không phải người vẫn vương quá khứ đâu, chú ấy luôn tiến về phía trước. Dù trước kia, chú ấy từng trải qua bất kỳ thất bại nào, thì chú ấy cũng chỉ coi như một sự từng trải để có kinh nghiệm sống. Chú ấy hay tổng kết quá khứ, nhưng không phải người đắm chìm trong quá khứ.

- ...

- Có lẽ chú ấy không còn trẻ nữa, nhưng mà chú ấy không hề muốn tìm lại cái cảm giác trẻ trung, mà nhất là tìm qua thím.

- Xem ra... – Thư Lộ nhếch miệng cười gượng: – Con hiểu chú con hơn cả thím.

Nhã Quân nhún vai:

- Đứa trẻ có hoàn cảnh như con, thường chú ý quan sát mọi thứ xung quanh, nhất là đối với mọi người.

- Hả... – Thư Lộ á khẩu.

- Không sao, con không thấy mình tội nghiệp. Cũng không thấy khó xử khi nói về chuyện này, bởi ba mẹ và chú thím, cả Nhã Văn nữa, đã cho con biết, mình không phải một đứa trẻ bị bỏ rơi. – Ánh mắt thẳng bệ trong veo mà chân thành hết mực.

- Con đúng là chàng trai dũng cảm. – Thư Lộ khâm phục nói.

- Hôm nay con hẹn thím ra, không phải để tìm hiểu nguyên do hai người cãi nhau. Con chỉ muốn nói, có lẽ chú út đã làm chuyện gì đó khiến thím bất mãn, nhưng thím là người rất quan trọng với chú ấy. Con nghĩ, hẳn hiện giờ, chú út phải buồn lắm.

- ...

- ...

- ... Nói gì thì nói, cảm ơn con đã quan tâm chú thím. – Bấy giờ Thư Lộ mới nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi nhất trong mấy ngày qua: – Chỉ ít không phí công chú con phát lì xì.

Nói rồi, cô liền hấp háy mắt, khiến Nhã Quân bật cười.

Thư Lộ nhấp ly trà sữa mát lạnh, bụng bảo dạ, có lẽ hôm nay nên về sớm một chút.

Chuông tan tầm reo vang, Thư Lộ rề rà thu dọn đồ đạc, rồi tà tà về nhà. Quãng đường vốn chỉ bốn mươi phút, bữa nay cô mất hẳn một tiếng đồng hồ. Tối mùa hạ oi bức, gợi cô nhớ những đêm Bali lồng lộng gió biển đầy sắc khoáng, khiến cô cảm lòng không đành, muốn ngược nhìn trời cao.

Đứng dưới tầng trệt, ngó lên thấy đèn phòng khách sáng trưng, cô bèn hít một hơi thật sâu, chậm chậm bước lên.

Khoảng khoắc tra chìa vào ổ, hình như cô lảng máng nghe thấy tiếng bước chân. Thế rồi khi cánh cửa mở toang, cô lại thấy Gia Tu đang ngồi chễm chệ đọc báo trên ghế sofa, chào đón cô bằng tầm lưng anh.

Thầm buông neo tiếng thở dài, cô xoay lưng đóng cửa rồi hướng về phía phòng ngủ, đi lướt qua anh.

- Mặc kệ em tin hay không. – Gia Tu bất ngờ lên tiếng, giọng khàn khàn: – Hôm qua anh tới hỏi Gia Thần, anh ấy cũng có... một cuốn sổ. Hồi tốt nghiệp cấp ba, học sinh nào cũng được phát một cuốn, đó là sổ lưu niệm của trường anh.

- ... – Cô quay người nhìn anh.

- Ba người bọn anh... học chung một trường cấp ba. Cho nên, anh nghĩ người Tâm Nghi nói không phải anh. – Bỏ sung xong, anh lại tiếp tục cắm cúi vào tờ báo.

Thư Lộ nhớ, hồi chiều Nhã Quân nói, bữa qua anh tới tìm Gia Thần, thì ra là vì chuyện này.

- Ồm... – Cô rất muốn nói chi đó với anh nhưng ngó nét mặt nghiêng nghiêng của anh, cô lại bất lực buông xuôi. Cô từng bồn chồn phỏng đoán, nhưng nghe xong câu trả lời, cô nhận ra mình chẳng hề bận tâm cho lắm. Giống như anh từng nói, tin hay không, không hề quan trọng như cô vẫn tưởng, quan trọng là, cô luôn đeo đuổi điều gì.

Cô im ỉm làm thinh, bởi khi nói ra chuyện của Tâm Nghi, cô đã hiểu, cô vô duyên vô cớ nghi ngờ anh, còn anh lại chưa từng nghi ngờ cô và Dịch Phi.

Cô dám khẳng định Gia Tu chưa từng ngờ vực cô, nhưng anh quen áp đặt suy nghĩ của mình trong mọi chuyện, bao gồm cả chuyện của cô. Anh là chồng, là thầy, đồng thời cũng là tay độc tài chuyên chế; anh diu dắt cô, động viên cô trưởng thành, đồng thời anh cũng giới hạn quỹ đạo sống của cô.

Cuộc cãi vã này xuất phát từ hoài nghi, sau cùng cũng kết thúc khi mọi ngờ vực tan biến. Nghi ngờ, chẳng qua chỉ là một phần trong mâu thuẫn hôn nhân. Tuy hai người yêu nhau đấy, song họ vẫn là hai kẻ bướng bỉnh, muốn giữ gìn cái tôi hoàn chỉnh.

- Còn về cách anh đối xử với em. – Đường như anh đã nói sau ít phút đắn đo, cân nhắc – Anh không nghĩ mình đã làm gì sai.

Và thế là, căn phòng khách vốn sáng sủa điện đèn đóm bỗng chìm ngấm trong bầu không khí lạnh lẽo.

Thư Lộ nhếch miệng cười, cô không hề kinh ngạc, quả thực anh yêu cô, nhưng đồng thời, anh cũng là người vô cùng cố chấp. Nếu anh gặp một người không có chứng kiến, một cô gái vì tình yêu, vì anh có thể bất chấp mọi thứ, vậy có lẽ cuộc cãi vã này đã chẳng xảy ra, hoặc cả hai đã có một cuộc sống “hạnh phúc như công chúa và hoàng tử”

Nhưng cô không phải người đó. Vì tình yêu, cô sẵn sàng làm nhiều việc, nhưng cô không phải là một con rối để anh giật dây.

Hai vợ chồng không còn cãi vã nữa, nhưng Thư Lộ có cảm giác, cuộc chiến này khiến người ta phải khó chịu, bứt rứt hơn cả. Chợt nhớ tới một câu mà thầy dạy chính trị thời cấp ba từng nói: Đây là mâu thuẫn không thể hoà giải.

Hằng sáng, khi cô mở mắt, mép giường bên kia luôn trống trơn, và trái tim cô cũng rỗng tênh theo đó.

Chủ Nhật, không rõ Gia Tu đi đâu, Thư Lộ ngắm mình trước gương, bỗng nhận ra cái tôi trước mắt có phần xa lạ. Cái cô Thư Lộ lí lắc không biết trời cao đất dày chạy đi đằng nào rồi?

Trong lúc cả hai dầy vò lẫn nhau, thì đồng thời, họ cũng dần vật chính mình.

Buổi trưa, cô nhận được một tin nhắn từ Gia Tu. Cũng là lần đầu tiên, anh soạn gửi cô một đoạn tin nhắn dài quá năm chữ:

“Anh đi công tác, máy bay sắp cất cánh rồi. Đến nơi anh sẽ mail về cho em. Trước lúc đi ngủ, nhớ kiểm tra cửa sổ, gas và điện nước. Ra ngoài nhớ khoá cửa, về nhà nhớ khoá chốt an toàn. Không được để điều hoà thốc vào chân, nhớ lau chiếu mỗi ngày. Thuốc men các loại cất ở ngăn kéo đầu tiên bên trái, chỗ kệ tivi. Đừng nấu cơm ở nhà, ăn mì xong nhớ vất bát vào thùng rác. Chuyện em nói, anh sẽ suy nghĩ cẩn thận, đợi anh về rồi bàn.

Thư Lộ thờ người nhìn di động, đoạn thơ dài thườn thượt. Như vậy, phải chăng anh đã chịu nhượng bộ?

Sáng hôm sau đi làm, Thư Lộ mở máy tính, thấy bức mail Gia Tu gửi cô vào lúc rạng sáng, chỉ vồn vện bốn chữ: “Anh đến nơi rồi.”

Cô ưỡ oải cười một cái, thế này mới là phong cách của anh chứ nhỉ.

Tầm trưa, bác bảo vệ xách một túi thư lên, Thư Lộ mới sực nhớ ra, tiết mục phát sóng tuần trước vừa tuyên bố khởi động cuộc thi “Viết về cuốn sách tôi yêu nhất” lần ba. Nhìn tập thư dày cộm trên tay, Thư Lộ không khỏi bùi ngùi, thời gian trôi nhanh vậy đó. Hai năm trước, cô vẫn là một đứa vô tích sự, giờ đây, cô đã có sự nghiệp và gia đình, sống tự tin hơn trước, song phiền não ôm vào người cũng nhiều hơn.

Có lẽ, đây là cái giá của trưởng thành, mà người đời vẫn nói.

- Cậu và anh giáo sư vẫn chưa làm lành à?

Đang mải nhai thịt gà, chỉ vì câu nói của Tiểu Man mà Thư Lộ ho sặc sụa.

- Đừng xoắn. – Tiểu Man ngồi xuống, tiện thể vỗ lưng Thư Lộ: – Tổ không định bức cung đâu, bằng không đã hỏi từ sớm rồi.

Thấy Thư Lộ không trả lời, cô bèn nhún vai nói:

- Không nói thì thôi, coi như tớ chưa hỏi.
- Không phải... – Thư Lộ cố nuốt miếng thịt nghẹn ngang họng: – Tớ đang nghĩ, phải trả lời thế nào.
- Nếu ậm ờ cho qua thì thôi khỏi.
- ... Không phải ý đó. – Thư Lộ chẳng khác nào một đứa nhỏ bị bóc mẽ.
- Vậy cứ xỏ toẹt ra, hai người cãi nhau hả? – Tiểu Man gác chân, tập trung vào câu hỏi.
- Ừ.
- Bao lâu rồi.
- Một, hai tuần rồi.
- Tính ly hôn không?
- Ồ... không, chưa tính đến chuyện đó.
- Hử. – Tiểu Man trợn ngược mắt kiểu opera soap: – Thế cậu đang bày cái trò gì vậy, tưởng mình là đại tiểu thư thật đó à.

Thư Lộ cười nhạt, câu này nghe ở đâu rồi thì phải. Chắc trong mắt Tiểu Man, hoặc an phận sống qua ngày, hoặc ly hôn xừ nó đi. Hôn nhân và cuộc đời kiểu này, hoá ra cũng đơn giản.

Song cô không làm được, bởi họ có những yêu cầu khác nhau đối với bản thân, với người kia, với cuộc sống và cả hôn nhân. Có lẽ cái cả hai cùng thiếu đó chính là sự dứt khoát, dám chấp nhận bản chất của cuộc sống.

- Tớ không phải cậu, tớ không biết, đồng thời cũng không muốn biết chuyện đã xảy ra giữa hai người. Với cả, tớ cũng không thể hiểu được, cảm nhận của cậu và anh xã nhà cậu. – Tiểu Man bĩu môi: – Nhưng tớ biết cả hai không bỏ được nhau, vậy sao còn làm khổ lẫn nhau.
- Tớ đâu biết... – Thư Lộ ngậm ngẫn nói: – Thực tình tớ không biết. Anh ấy muốn tớ thay đổi, tớ cũng muốn cải biến anh ấy. Giữa hai người, ắt có một người phải sửa đổi, nhưng không ai muốn làm kẻ đó.
- Thế việc gì cứ phải thay đổi. – Tiểu Man trợn trừng mắt, như thể vừa nghe một cách nghĩ nực cười: – Hồi mới cưới, hai người có muốn sống chung với cái kẻ-sau-này-ắt-phải-sửa-đổi đó không?
- ... – Thư Lộ á khẩu không giải thích nổi. Cô chưa từng nghĩ mình muốn lấy ai, lấy người đàn ông luôn nhường nhịn cưng nựng cô, hay lấy người đàn ông khẳng khăng muốn kiểm soát cô? Có lẽ, cô đơn thuần chỉ muốn lấy Bùi Gia Tu mà thôi.
- Nếu phải, vậy tớ không còn gì để nói, các cậu quá ấu trĩ.
- ...
- Nếu không phải, tớ nghĩ hai người nên chuẩn bị tâm thế sẵn sàng chấp nhận người kia.
- ... Thực tình tớ nghĩ cậu nói nói thẳng với anh ấy mới phải. – Thư Lộ cay đắng nói.
- Tớ nghĩ đây đâu phải vấn đề của một mình anh ấy. – Tiểu Man dẩu mồm, rồi chẳng thiết nói thêm, hình như vấn đề mới rồi đã đặt dấu chấm hết tại đây.

Nhưng mà, Thư Lộ nghĩ, thật khó để thuyết phục được Gia Tu chấp nhận quan điểm trên. Có lúc cái tính ngoan cố, bảo thủ của anh lên tới đỉnh điểm. bấy lâu nay, họ sống trong hoà bình được, là nhờ núp bóng cái áo tình yêu. Nhưng rồi họ quyết định cởi phất chiếc áo ra, nghỉ ngơi lấy hơi một thời gian, kéo theo những mâu thuẫn, bất mãn tiềm ẩn bên trong cũng lộ ra ngoài.

Có lẽ, anh không hề sai, song vẫn gây cho cô nỗi thương tổn.

Tối đó, Thư Lộ lại nhận được mail của Gia Tu. Trước kia mỗi lần đi công tác, anh thường gọi điện thoại, lần này thì không. Chắc bởi đang thời kì cãi nhau, chỉ câu chữ mới đủ sức giữ cho họ sự bình tĩnh.

“Nhớ lời anh dặn, anh không muốn mười ngày sau, lúc trở về, phải nhìn thấy một cái nhà bừa bãi. Có việc cứ gọi anh, anh luôn mở máy.”

Thư của anh không mở đầu, cũng chẳng kí tên. Nhưng lòng cô bỗng le lói một dòng nước ăm, như Tiểu Man từng nói, họ không thể xa rời nhau.

Cô bắt đầu tha thứ cho anh, à mà không thể gọi là tha thứ được, bởi anh có sai gì đâu. Cốt là, cô bỗng hiểu anh, hiểu cách làm, hiểu tâm tình, nhận ra những thứ anh trao từ con chữ anh viết, giống những gì cô dành cho anh, tình yêu.

Trước lúc đi ngủ, cô chỉnh hướng gió điều hoà, để tránh thốc vào chân. Sau đó, cô rúc vào tấm chăn thuộc quyền sở hữu của anh, lãng đãng cái mùi rất riêng của anh, đó là mùi hoà quyện giữa kem cạo râu và Cologne[i]. Chẳng mấy chốc, cô thiếp trôi vào giấc ngủ, trong vòng một tuần trở lại đây, lần đầu tiên cô có cảm giác, anh chưa từng rời bước khỏi cô.

Thứ Ba là thời gian thu âm cố định của Thư Lộ và Tiểu Man. Và khi lên sóng, cô vẫn là cô MC Thư Lộ đỉnh đạc trong cách ăn nói. Cái vĩ hực hực chưa từng khiến cô uể oải mất tinh thần, cái tính gàn bướng của Gia Tu chưa từng khiến cô bó tay, và cũng chưa hề thấy cô thất vọng về mình. Trên sóng phát thanh, cô là người tự tin nói về Salinger[ii]; là người âm thầm kéo Tiểu Man quay lại chủ đề chính khi cô nàng quá lan man, cô cũng là người đọc một mạch cuốn “Đi tìm thời gian đã mất”[iii] mà không hề gật gù buồn ngủ.

Cô là một ai đó, một ai đó đến chính cô cũng phải kinh ngạc.

Nhưng một khi bước ra khỏi phòng thu, cô lại quay về với con người bình thường, biết ử rữ, biết bó tay chịu chết, và cũng thấm cả thất vọng. Không biết khi Gia Tu trở về, cô phải đối diện với anh ra sao, không biết cô nên nói gì. Có lẽ, chẳng cần nói gì và cũng chẳng cần làm gì, việc cô cần làm bây giờ là đợi anh về, sau đó tiếp tục sắm vai một người vợ hạnh phúc, cho tới khi bùng nổ cuộc cãi vã tiếp theo.

Cô chào anh Triệu rồi ra về trước giờ tan làm. Khi gõ cửa nhà ba mẹ, đón chào cô là vẻ kinh ngạc hiển hiện trên mặt ba, nhưng chỉ một giây vút qua, nụ cười hoà nhã đã nở trên môi, ông điềm đạm nói:

- Về rồi đấy à, để ba bảo mẹ con thêm một bát cơm.

Buồn cười thật, Thư Lộ nghĩ thầm, ba chưa từng đụng tay vào việc nhà, nên không thể biết rằng làm gì có chuyện chỉ “thêm một bát cơm”.

Mẹ đang chăm cháu ngoại, thấy cô về cũng ngạc nhiên ra mặt, liền đó là nụ cười ra chiều băn khoăn. Đường như chỉ cần nhắc thấy cô, mẹ đã biết ngay trong lòng cô nghĩ gì.

- Thằng bé vừa ngủ. – Mẹ đóng cửa, đoạn thì thào: – Cũng biết nhớ ba mẹ rồi đó hả.

- Đâu mà... – Thư Lộ hậm hực trả lời: – Mẹ bận chăm cháu, nên bọn con không muốn phiền ba mẹ

- Gia Tu đâu?

- Qua tổng bộ bên Mỹ công tác rồi ạ. – Giọng cô êm như ru.

- Con về phòng nghỉ một lát đi, để mẹ bảo dì múc cho con bát chè đậu xanh.

Bấy giờ Thư Lộ mới sực nhớ ra, lâu lắm rồi chưa ăn bát chè đậu xanh mẹ nấu. Dạo nhỏ cô thích dầm kem vào chè đậu xanh, cô yêu cái vị sữa đường quyện lẫn ngọt lịm đó.

Lát sau, mẹ bưng một bát chè đỗ xanh đầy ụ bước vào, Thư Lộ nhìn loáng thoáng, trong bát thả một miếng kem cỡ trung thật này.

- Thư Linh nói hai đứa mua nhà rồi hả.

- Vâng ạ. – Cô xì xụp ăn mà không cần làm khách – Phải sáu tháng nữa mới giao nhà, bao giờ nhận nhà, con dẫn ba mẹ đi xem.

- Thời gian hừng sáng thế nào, hướng Nam Bắc thông gió chứ, có ban lơn không?

Thư Lộ tròn tròn mắt. Mẹ cô tuôn một tràng câu hỏi dài như súng liên thanh, cô không đỡ nổi bất kỳ câu nào.

- Mấy cái đó là do Gia Tu xem, con không chú ý. – Cô bẽn lễn nói.

Mẹ cô thở dài, cứ như thể cô khiến bà thất vọng lắm lắm vậy:

- Con cũng phải giúp nó chứ, đừng việc gì cũng đùn đẩy cho thằng bé.

- Dạ... – Cô ậm ừ theo thói quen.

- Ba và mẹ là lo lắm, lấy chồng ở cái tuổi này đúng là hơi sớm. Nhưng ba con nói, Gia Tu vốn chững chạc, ba mẹ nên yên tâm mới phải.

- ...

- Nhưng mẹ vẫn lo ngay ngáy. – Mẹ nhìn cô.

Ánh mắt đó gợi Thư Lộ nhớ cảnh mình cầm bảng điểm đã bôi sửa, mang về nhà xin chữ ký hồi còn bé. Mẹ cô vẫn đặt bút ký, nhưng ánh mắt bà lại khiến cô rợn tóc gáy.

- Hai đứa cách biệt tuổi tác quá lớn, thành thử khó tránh khỏi mâu thuẫn. – Mẹ nói: – Con phải học cách thông cảm, đừng giữ cái tật quen được nuông chiều như ở nhà.

- Vâng... – Thư Lộ vẫn hời hợt đáp lại.

Bà Tào không nói gì sau đó, còn Thư Lộ cứ mãi mê suy nghĩ chuyện mình, băng đi một lúc mới nhận ra căn phòng lặng phắc như tờ từ bấy đến giờ. Cô ngược đầu, bắt gặp ánh mắt mẹ, chẳng rõ lòng bà đang giận hay lo.

Thư Lộ không biết phải nói gì, cô không muốn kể mẹ nghe những chuyện gần đây. Thực lòng cô chỉ muốn gặp ba mẹ, dường như việc đó sẽ trao cô dũng khí, để mà đối diện với cuộc sống tương lai còn là ẩn số chưa biết.

Không biết bao lâu sau, bà mới nhẹ buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Mẹ kể con nghe một chuyện, về ba mẹ thời trẻ.

Thư Lộ lấy làm lạ, bởi theo cô nhớ, ba mẹ rất ít khi ôn lại chuyện xưa trước mặt con cái. Mà trong mắt Thư Lộ, mẹ cô là người phụ nữ bình thường, sống vô tư tự lự.

- Ba con từng mến một người con gái. Cô gái này vào thời đó tuy không thuộc hàng “đại mỹ nhân” nhưng ai nấy đều phải công nhận, cô ấy rất đẹp, được nhiều người theo đuổi, cũng gọi là có tiếng trong bệnh viện nhỏ của thành phố. Ba con xuất thân là con em cán bộ, tính khí vốn ngang tàng, dù một dạ yêu mến người ta nhưng ngoài mặt cứ đứng đưng như không.

- Thoạt đầu cô gái kia không biết ba con mến thầm cô ấy. Ngày dài tháng rộng sau này mới dần nhận ra, ngặt nỗi cô ấy không hề tha thiết, bởi lúc đó, cô ấy đang mến một bác sĩ thực tập trẻ trung...

- ... Bác sĩ thực tập kia hẳn phải đẹp trai lắm ạ. – Thư Lộ tò mò nói chen vào.

Mẹ cô nhoẻn cười, đôi lúm đồng tiền thấp thoáng ẩn hiện:

- Ủ, hồi đó, mấy cô y tá bọn mẹ ai cũng khen anh ta tuấn tú phong độ.

- Ôi, con có thể hình dung... – Thư Lộ sờ mũi mình, cố nén tiếng cười.

- Sau đó, cô gái này và anh bác sĩ yêu nhau, cô ấy lấy làm hạnh phúc mãn nguyện, chỉ tiếc do quá nhiều nguyên nhân, khiến họ không thể công khai yêu đương. Đương nhiên ba con cũng nằm trong số “chẳng biết một cái gì”, thậm chí còn tự kiêu tưởng mình chẳng bao lâu nữa sẽ rước được nàng về dinh.

- Khoảng nửa năm sau đó, một ngày, bác sĩ thực tập kia hồ hởi nói với cô gái rằng, anh ta có cơ hội thăng chức, nhưng bị điều tới vùng khác. Tuy cô gái cũng buồn nhưng nghĩ tới tương lai hai người, cô vẫn vui vẻ một cách ngô nghê. .

- Nhận được lệnh điều động, bác sĩ liền chuyển công tác. Trước lúc ra đi, anh ta nói đến nơi sẽ liên lạc với cô gái ngay, thế rồi...

Mẹ thoáng ngừng lại, tưởng như đang hồi tưởng lại rất nhiều việc:

- Sau đó, cô gái không nhận được bất kì một cuộc điện thoại hay một lá thư nào từ anh chàng bác sĩ.

- ... Có phải anh bác sĩ chết giữa đường không ạ? – Thư Lộ hỏi.

Mẹ cô cười bảo:

- Con tưởng mình đang xem phim truyền hình à?

- ...

- Chẳng những không chết, mà còn sống khá vui vẻ là đằng khác.

- Hay anh ta lấy con gái viện trưởng ạ?

Mẹ cô lắc đầu:

- Mẹ đã bảo đây không phải phim truyền hình mà.

- Vậy tại sao...

- Không biết. Thực ra, sau này mọi người mới biết, anh ta chẳng bị sao cả, chỉ an phận thủ thường tại bệnh viện đó, sau đó lấy vợ sinh con. – Mẹ cô khẽ thở dài: – Có thể mối quan hệ này khiến anh ta có cảm giác phiền toái, nên khi được giải thoát, anh ta không còn muốn quay đầu, chui trở vào cái lồng cũ.

- À... – Thư Lộ ngây ngẩn chẳng biết phải nói gì. Cô chỉ nghĩ rằng, nếu đã yêu thì phải yêu đến cùng, trừ phi tình yêu đã hao mòn. Nhưng cô quên mất tình yêu còn một nhân tố có tên “mệt mỏi”. Có lẽ yêu một người cũng là căn nguyên gốc rễ của mọi đau khổ, cô nhớ tới Tâm Nghi và Gia Tu, bỗng thấy mình hẫng may chán, chí ít, sự mệt mỏi chưa tìm đến cô.

Mẹ cô tiếp tục câu chuyện:

- Cô gái rất đau khổ. Cô từng mơ tưởng về đám cưới và những đứa con, cùng cuộc sống yên bình trọn đời bên anh chàng bác sĩ, thậm chí cô còn muốn rời bỏ quê hương vì anh ta, chỉ cần được ở bên nhau. Nhưng... hiện thực khiến cô thất vọng nặng nề, đó là lần đầu tiên cô gái đơn thuần biết đau khổ. Nhưng rất nhanh sau đó, một chuyện khác mới thực sự khiến cô đau khổ tột cùng, cô đã có thai.

- ... Cái này hơi giống phim giống phim truyền hình rồi mẹ ơi. – Thư Lộ le lưỡi.

Mẹ quát mắt nhìn cô:

- Đừng nói leo!

- Dạ...

- Con biết rồi đấy, thời mẹ, không chồng mà chứa là một chuyện vô cùng bẽ mặt. Cô gái kia không biết phải làm sao, sau cùng, cô quyết định đi tìm anh chàng bác sĩ thực tập.

- Cô viết cho cha mẹ mình một bức thư rất dài, cảm ơn công sinh thành dưỡng dục, rồi nói với họ, mình sắp phải đi xa, có lẽ sẽ phải ly biệt từ đây, vân vân. Sau đó cô gái mua vé xe lửa, mang theo ít quần áo, lặng lẽ lên đường. Thực ra cô cũng không biết, tìm được anh bác sĩ kia, liệu có giải quyết được gì. Thậm chí cô đã loáng thoáng nghĩ rằng, có lẽ kết quả cô nhận được không phải thứ cô muốn, nhưng lúc đó cô không còn sự lựa chọn nào khác, đành nhắm mắt đưa chân.

Tuy bụng bảo dạ tình tiết hơi cũ nhưng Thư Lộ vẫn thắc mắc.

- Sau đó thế nào ạ?

- Sau đó, vừa ra khỏi bệnh viện, cô ấy gặp ba con... và kết quả là, ba con đã thay đổi cả cuộc đời cô ấy.

- Ba con? – Thư Lộ nhìn mẹ mình bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Ủ... – Mẹ cô gạt đầu, miệng tủm tủm cười nói: – Ba con kể, hôm đó tới bệnh viện có việc, tiện thể muốn đi thăm cô gái kia, không ngờ lại gặp cô ấy đang bồn thần trên đường.

- Lúc đó, ba con nhận ra cô ấy đang có tâm sự nặng nề, ba con mới hỏi thẳng rốt cuộc có chuyện gì. Cô gái đó... chẳng biết là do tâm tình kiềm nén quá lâu hay sao mà vừa nghe ba con hỏi vậy, đã bật khóc nức nở. Ba con sợ quá, luyến quỳnh kéo cô ấy vào phòng nghỉ cạnh bên, hỏi han đầu đuôi sự việc.

- Thế rồi, như phải bùa, cô ấy thuật lại đầu đuôi ngọn ngành cho ba con nghe. Nói xong, tự nhiên cô ấy có cảm giác như được giải thoát, không còn thấy sợ hãi nữa, bất kể hậu quả có thể nào. Nhưng bất ngờ nhất là, ba con đăm chiêu một lúc rồi nghiêm túc nói: Hay chúng ta lấy nhau, làm vậy cả em lẫn đứa trẻ đều được nhờ.

- Hả... – Thư Lộ ngẩn tò te nhìn mẹ mình đang cười rạn rở trước mặt.

- Nói tới đây, chắc con cũng đoán ra, cô gái ấy chính là mẹ.

- Mẹ không đùa con đấy chứ... – Thư Lộ không nhếch nổi môi cười.

- Mẹ nghĩ, chẳng ông bố bà mẹ nào lại lấy chuyện này ra làm trò đùa đâu. – Mẹ xoa đầu cô, tưởng như muốn bảo, cô đúng là con bé ngốc.

- Vậy đứa trẻ kia...

Mẹ gật đầu nói:

- Con mới là con ruột của ba... còn chị con thì không.

- Nhưng mà... – Thư Lộ lúng túng như gà mắc tóc, rõ ràng cô có cảm giác ba thiên vị chị Thư Linh hơn mà.

- Ba con coi hai đứa như con ruột, không thiên vị ai cả, ông ấy thương cả hai đứa như nhau.

- ...

- Nhưng ba con quan tâm Thư Linh hơn. Bởi trong lòng ông ấy, Thư Linh cũng như mẹ, từng chịu nỗi đau bị bỏ rơi, nên ông ấy mới dành nhiều tình thương để bù đắp cho hai người. – Mắt mẹ rơm rớm ánh lệ.

- Vậy... chị biết không ạ?

- Không, ba mẹ đã hứa, không nói với ai cả... bây giờ, con là người thứ ba trên thế giới này biết chuyện. Con phải hứa với mẹ, nếu ba mẹ chưa cho phép, con không được nói với ai, nhất là Thư Linh.

- Vâng con hứa... – Thực ra Thư Lộ còn đang thẳng thốt chưa thôi, tướng mạo hai chị em cô khá giống mẹ, nhưng ai cũng nói, tính tình Thư Linh giống ba hơn cả. Cô từng nghĩ, chắc bởi vậy mà ba quý chị hơn mình.

Thế rồi lòng cô dần dấy lên một thắc mắc:

- Nhưng mà, sao mẹ lại kể với con.

Mẹ cô mỉm cười, rồi giọng bỗng nghiêm nghị hẳn:

- Mẹ kể với con, không phải để con thông cảm với mẹ và Thư Linh. Mà mẹ chỉ muốn nói với con rằng, tình yêu đích thực vô cùng đáng quý và bọc trức, nhưng nó có nhiều cách bày tỏ khác nhau.

- Ba con chưa bao giờ thổ lộ câu “anh yêu em” với mẹ, cũng chưa từng nói như vậy với mấy đứa. Bên cạnh đó, mẹ và ba đều hiểu, từ bé con luôn mặc cảm ba quý chị Thư Linh hơn mình. Nhưng không có nghĩa ba không yêu con, không yêu chúng ta, trái lại, mọi tình cảm của ba đều cất giấu trong lòng, ba luôn che chở mẹ, che chở các con. Bất kể trước kia con chưa hiểu điều đó, nhưng đây là cách biểu lộ tình yêu của ông ấy.

- ... – Thư Lộ thấy mắt mình cay xè, lần đầu tiên cô có cảm giác, ba mình vĩ đại và đáng yêu đến thế.

- Mỗi người có một cách giải bày tình cảm khác nhau, có người hằng ngày nhìn vào mắt con và nói “anh yêu em”; có người chẳng nói với con lấy một câu; thậm chí có người sẽ nói “anh chẳng thích em một tẹo nào”. Nhưng có lúc, ngay cả bản thân anh ta cũng chẳng chú ý tới cách thể hiện của mình, thậm chí cũng không nghĩ đến việc – người mà anh ta muốn bày tỏ, có hiểu được anh ta không.

- ...

- Nhưng mẹ mong rằng, con đã là phụ nữ có chồng rồi, hơn nữa đã từng thề: dù có chuyện gì xảy ra, tình yêu của con sẽ không bao giờ thay đổi, vậy chỉ ít con cũng nên hiểu cách biểu đạt của chồng con. Con phải nhìn vào bản chất của nó chứ không phải vẻ bề ngoài.

Lần đầu tiên Thư Lộ được mẹ đích thân chỉ bảo chuyện gia đình. Trước nay, hai mẹ con vốn ít khi rủ rỉ tâm sự, nhưng lại hiểu nhau vô cùng. Sau đó, Thư Lộ không nói năng gì, cô ngấm ngơi cặn kẽ lời mẹ dạy. Ngấm cái tính cố chấp của Gia Tu, cái thói gần bướng của anh, đồng thời cũng nhớ lại: anh từng hân hoan khi cô vui mừng, từng chán chường khi cô ủ rũ. Anh làm nhiều thứ vì cô, có những việc mang tới niềm vui, thì thoảng có vài việc đáng kinh ngạc, song cũng có những việc khiến cô phải giận, và cả những thứ đúng là bó tay với anh – nhưng vì cô, anh đã làm mọi việc trong khả năng có thể, dấu cách làm có anh khiến cô bất mãn, nhưng nhẽ nào nó không biểu lộ tình yêu của anh hay sao?

Thư Lộ sực nhận ra, cái tính cố chấp gần bướng của anh già, hoá ra cũng đáng yêu thiệt.

Để hoá giải mâu thuẫn giữa hai người, phải chăng anh đang vắt óc nghĩ cách, phải chăng anh đã bó tay đầu hàng với sự phản kháng của cô? Nhưng anh lại không hề biết rằng, ở bờ bên kia đại dương, lòng cô đã thâm tha thứ cho anh, thậm chí còn thấy mình yêu anh tha thiết hơn. Nghĩ tới đó, cô không khỏi tủm tỉm cười vụng, thôi cứ để anh tự đầy đoạ mấy ngày cái đã.

Đến tối, vợ chồng Thư Linh ghé nhà ngoại, đại gia đình cùng nhau ăn bữa cơm ấm cúng. Thư Lộ nghĩ, mấy chục năm sau, phải chăng cô và Gia Tu cũng vậy. Anh sẽ là người cha nhân từ, kiệm lời. Cô sẽ là bà mẹ rạng rỡ cả ngày. Con cái của họ có thể rất ngoan, mà cũng có thể siêu nổi loạn, nhưng tóm lại, họ là một gia đình. Tuy ai nấy đều tập trung vào mâm cơm, song trong tim luôn ẩn chứa thứ cảm giác lệ thuộc mãnh liệt mà ấm áp.

Cơm nước xong xuôi, cô và Thư Linh ru em bé ngủ. Ánh mắt thẳng bé gọi Thư Lộ nhớ tới ánh mắt cha dành cho hai chị em thời nhỏ.

Thế rồi, bỗng nhiên, việc ba yêu ai hơn – không còn đeo bám cô nữa. À không, cứ coi như ba quý chị Thư Linh hơn, nhưng ba mẹ vẫn thương cô cơ mà, hơn nữa, cô và Thư Linh đều yêu ba mẹ mình.

Ngắm đứa cháu trai ngáp dài rồi thiêm thiếp say ngủ, Thư Lộ quyết định về nhà. Có lẽ bình minh đang ló dạng ở bờ bên kia đại dương. Nói không chừng, Gia Tu đã gửi mail cho cô trước giờ đi làm. Vậy cô sẽ hồi âm cho anh một đoạn không dài không ngắn, không quá xoắn xít, mà cũng không đến nỗi lạnh nhạt.

Cô muốn nói với anh, hằng tối trước khi đi ngủ, cô đều kiểm tra cửa sổ, gas và điện nước. Trước lúc ra ngoài luôn nhớ khoá cửa. Khi về nhà, việc đầu tiên cô làm là khoá chốt an toàn. Trước lúc lên giường, cô chỉnh hướng gió điều hoà, tránh thổi vào chân. Đồng thời cô luôn chăm chỉ lau chiếu mỗi ngày. Sáng sớm ngày hôm nay, thậm chí cô đã tìm ra một tá ugo trong tủ kệ tivi. Cô không nấu nướng ở nhà, cũng không ăn mì, nhưng cô luôn nhớ vắt lon nước uống thừa vào thùng rác. Cô còn muốn kể với anh...

Giai điệu “Hồ thiên nga” bỗng vang lên, đó là đoạn nhạc chuông cô cố tình lưu lại. Màn hình màu xanh hiển thị số máy bàn nhà ba mẹ.

- A lô?

- Thư Lộ à. – Giọng mẹ lú quú qua điện thoại: – Mới rồi ba con xem thời sự, New York bị khủng bố.

- Dạ. Nước ngoài thường xuyên bị khủng bố mà, mẹ không phải lo cho Gia Tu đâu. – Cô thấy kiểu lo xa của mẹ đúng là nực cười.

- Ba con nói, máy bay đâm vào cao ốc.

- Dạ? – Thư Lộ thắc mắc trong bụng, không phải quay phim đấy chứ? – Đâm vào cao ốc nào ạ?

- Trung tâm thương mại thế giới.

Khoảng khắc ấy, Thư Lộ có cảm giác máu huyết toàn thân như đông đặc lại, cô nhấc tay xem đồng hồ, nhưng mắt chẳng thấy gì. Một lúc lâu, cô mới nghe thấy giọng mình:

- Mẹ, mẹ chắc chứ? Là Toà tháp đôi ạ? Đâm vào toà nào ạ?

Đầu dây bên kia, cô nhận ra giọng nói văng vẳng của Thư Linh và Kiến Thiết, nối theo đó, là âm thanh đầy lo âu của mẹ:

- Mấy đứa... mấy đứa nó bảo con mau gọi cho Gia Tu.

Thư Lộ lấy bẫy ngắt điện thoại, sau đó cô mở danh bạ. Tên Gia Tu hiển thị ngay đầu tiên, cô ấn phím gọi. Tín hiệu báo bận lòng bùng trong cái đầu trống rỗng, cô bèn nhấn nút gọi lại, cứ gọi...

Điện thoại không hề kết nối, Thư Lộ vô thức chạy về nhà. Chẳng rõ lâu hay chóng, sau đó điện thoại cầm tay của cô vang lên một một tràng âm thanh quái đản, thế rồi tự động ngắt máy. Cô tuyệt vọng ngẩng đầu lên, nhận ra mình đã đứng trước cửa nhà.

Cô sục sạo tìm chìa khóa, nhưng tra vào ổ hết lần này đến lần khác đều không được. Sau cùng mới nhận ra, mình lấy nhầm chìa, cô lại lúi húi tìm, bao lâu sau mới mở được cửa.

Căn nhà lặng ngắt như tờ, cô tưởng tượng ra cảnh đèn điện bùng sáng, Gia Tu xuất hiện lù lù ngay trước mặt, anh nói: “Anh nhớ em quá, nên bắt chấp tất cả để quay về.”

Nếu được vậy, cô sẽ thét lên, rồi nhảy bổ vào lòng anh, sau đó ôm riết anh mà khóc. Cô thề sau này cô sẽ nghe lời, đồng thời cô sẽ sinh ngay cho anh một đứa con...

Nhưng anh không hề xuất hiện, căn phòng vẫn tối như hũ nút, chỉ thấy ánh đèn lập loè chớp tắt của máy điện thoại có chức năng trả lời tự động trên bàn uống nước.

Thư Lộ rảo chân chạy tới bên chiếc máy để bàn mà Gia Tu mua, nhưng cô chưa một lần sử dụng, thậm chí không biết phải ấn nút gì để có thể nghe được. Cô lần mò bật đèn, rồi ấn bừa một phím, băng từ bắt đầu chuyển động.

Cô nghe thấy rất nhiều âm thanh hỗn loạn, trong một khoảng thời rất dài, chỉ có tiếng la hét mà không một ai lên tiếng. Thế rồi, tiếng nói khàn khàn của Gia Tu truyền tới tai cô.

- A lô?....

[i] Cái hiệu này chắc ít người để ý nên tớ chú thích, Eau de Cologne là một trong số ít thương hiệu lâu đời và là thương hiệu nước hoa lâu đời nhất. Thậm chí, nhiều người nghĩ Eau de Cologne là “nước hoa” chứ không phải là một thương hiệu riêng.

[ii] Jerome David Salinger – tác giả của tiểu thuyết nổi tiếng “Bắt trẻ đồng xanh”

[iii] Đi tìm thời gian đã mất (tiếng Pháp: À la recherche du temps perdu) là bộ tiểu thuyết gồm 7 tập của nhà văn Pháp Marcel Proust.

12. Chương 12: Love In A Fallen City (2)

Từ phòng hội nghị đi ra, Gia Tu nghe Jessie thì thào với đồng nghiệp:

- Hôm nay trông Harry không vui ha.

Anh phớt tỉnh đi thẳng vào văn phòng, chỉnh điều hoà xuống mức thấp nhất mà vẫn thấy nóng nực. Anh treo áo khoác lên móc, lần đầu tiên trong đời, anh có cảm giác ghét cái việc phải khoác lên mình bộ vest dưới tiết trời cuối tháng tám.

Đứng trước vách kính, anh thở hắt ra. Jessie nói không sai, hôm nay anh rất không vui, rất rất không vui. Tối qua, hai vợ chồng anh vừa cãi nhau một trận nảy lửa. Bây giờ anh mới nhận ra, cô nhóc bướng hơn anh tưởng nhiều.

Anh giận điên lên được, sự nghi ngờ của cô, những gì cô phản kháng, chúng khiến anh phẫn nộ.

Đứng trước bệ cửa sổ trong bếp, anh làm vài điều thuốc rồi mới đi ngủ. Bây giờ cô đã say giấc nồng, miệng đang lẩm bẩm chi đó, à không, anh bấm bụng nghĩ, phải là “dương dương tự đắc” mới đúng.

Anh ngã người nằm xuống, giấc ngủ ủa về rất nhanh, nhưng đến sáng sớm ngày hôm sau, khi tia ban mai đầu tiên lọt vào phòng, cũng là lúc anh bừng tỉnh. Sở dĩ lúc mua nhà, anh kiên quyết chọn một căn có

hướng đón nắng sau tầm trưa là bởi anh rất mẫn cảm với ánh sáng. Sau đó, anh rời giường, gấp gọn chăn, mặc quần áo và đi làm. Anh đến cơ quan từ sớm, không ngờ quán cà phê dưới lầu đã mở cửa. Nhớ đồng nghiệp từng nói, nhân viên quán này lúc nào cũng tươi cười niềm nở, anh bèn sải chân bước vào. Vào một buổi sáng ngọt ngào, thứ anh cần nhất chẳng phải một khuôn mặt rạng rỡ ư?

Song anh không có được thứ mình muốn, bởi lẽ anh chỉ gọi một cốc nước muối. Bất chợt anh nhếch môi cười, cái cười đắng chát, nhưng chỉ ít anh cũng có cảm giác mình bị lôi tuột trở về cuộc sống thực tại. Anh mở tờ “Nhật báo Tài chính” mà anh mua đều đặn vào mỗi sáng ra, và bắt đầu nghiên cứu thông tin trên mặt báo. Nếu có thể, anh mong mình có thể tạm thời quên đi mọi phiền não mà cô nhóc kia dúi cho anh, nhưng chỉ nửa tiếng đồng hồ sau, anh đã nhận ra, hiệu quả không rõ rệt như mong muốn.

Gần đến giờ làm việc, anh có cảm giác mình bước vào thang máy với cảm giác mơ màng. Đặt chân vào văn phòng rồi mới sực nhận ra, mình bỏ quên tờ báo ở quán cà phê rồi còn đâu. Anh bèn gọi điện cho thư ký, dặn cậu ta mua tờ khác, không ngờ thang ranh đó xin nghỉ buổi sáng.

Anh đau khổ chà xát da đầu, cái ngày lảm chuyện chẳng ra gì này, anh chỉ muốn hét lên thật to.

Điều anh canh cánh bên lòng không phải cái sự nghi ngờ ấu trĩ của cô, mà chính bởi cái thái độ cô phản kháng, dường như nó chứng tỏ cô không còn đủ kiên nhẫn. Cô không còn đủ kiên nhẫn để nghe một lão già như anh cảm râm khuyên nhủ, không còn đủ kiên nhẫn để đi theo con đường anh sắp đặt, phải chăng, cô không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi cái ngày hai người già nua bên nhau?

Anh không biết, mà cũng không muốn biết. Bởi anh hiểu một điều, trên thế giới này rất nhiều câu hỏi không có câu trả lời, hoặc giả, không có lời giải mà anh mong muốn.

- Hey!

Jessie bất ngờ xuất hiện trước cửa phòng anh, vẻ sầm soi nói:

- Đây là văn kiện lần trước anh hỏi em. Em không thấy thư ký của anh đâu, nên mới đưa vào cho anh.

- Cứ đặt trên bàn. Cảm ơn. – Gia Tu gật đầu, ngỏ ý cảm ơn.

Jessie ngó nghiêng mấy giây rồi xoay người đi mất. Thậm chí Gia Tu có thể tượng tượng ra cảnh, chỉ một phút sau đó, cô ấy sẽ đứng giữa một đám đồng nghiệp, mặt hơn hớn nói: “Chị nghĩ Harry cãi nhau với vợ là cái chắc rồi...”

GiaTu thấy đầu đau nhói, tính tìm thuốc uống mà không tài nào tìm ra. Cơ giận bất ngờ trào lên, anh giận mình đã quá yêu cô nhỏ bướng bỉnh kia. Nếu anh trẻ hơn năm đến sáu tuổi, có lẽ khoảng cách giữa họ đã ngắn hơn chút đỉnh.

- Em đến rồi đây. – Cậu thư ký bỗng đứng đỉnh bước vào: – Hình như Jessie đang buồn đưa lê ngoài kia.

Gia Tu nhắm nghiền mắt, anh có cảm giác hai bên thái dương đang nói bùng lên:

- Không phải cậu xin nghỉ phép à?

- À... sau đó em lại tìm thấy một đôi tất có thể xỏ vào chân, nên em tới đây luôn.

- ... – Anh nhận ra mình không tài hiểu nổi đám thanh niên ngày nay cả. Bọn họ như một ẩn số khiến người ta đoán mãi không ra. So với đám trẻ bây giờ, anh thấy mình lạc lõng và đối chọi.

- Phải rồi, báo anh cần đây. – Cậu thanh niên bỗng lôi đâu ra một tờ báo, đặt xuống bàn làm việc của anh.

- Cảm ơn. – Con đầu đầu dường như đã thuyên giảm chút ít, xem chừng bọn họ cũng có mặt đáng yêu.

Cậu trai quay người dợm bước ra ngoài, bỗng trù trù một thoáng, đoạn xoay lưng hỏi anh:

- Hôm nay, anh... ốm ă?

- Không... không hề. – Gia Tu mở báo, đọc lướt qua tiêu đề trên trang báo.

- À, vậy em ra ngoài đây.

Thật sự lộ liễu đến thế ư? Gia Tu tức tối nghĩ thầm, chẳng nhẽ trông anh lạ quá, đến nỗi mọi người đều nhận ra...

Anh đặt tờ báo trên tay xuống, quả thực không một chữ nào chen nổi vào đầu. Bỗng anh thấy mình không thể tiếp tục thế này được, anh bèn nhắc điện thoại trên bàn và bắt đầu ấn số.

Tối nay, Gia Tu quyết định không tăng ca, cậu thư ký chào tạm biệt anh bằng giọng phấn khởi. Buồn cười thật, anh nghĩ, có lẽ đám thành niên còn có một đặc điểm đáng yêu khác, đó là: dễ cảm thấy thoải mái.

Anh về nhà, cô nhỏ kia vẫn chưa thấy mặt mũi đâu. Anh không lấy làm thất vọng, trái lại, còn thấy may mắn vì tìm được không gian yên tĩnh để tĩnh tâm suy nghĩ.

Anh trở thành vị chủ nhân lâu ngày mới xuất hiện trong căn phòng đọc sách này.

Kể từ lúc cưới vợ, anh kê thêm một bàn giấy mới toanh trong thư phòng, khiến căn phòng trông chật chội hơn, nhưng anh lại thấy, thế này mới ra dáng thư phòng chứ bày biện như trước kia nom trống trải qua. Sau đó, anh tìm quyển tranh của mình, lật giở từng trang giấy.

Đối với anh mà nói, lần thất bại thứ hai đặt dấu ấn trong cuộc đời là trước kì thi đại học, kết quả xét nghiệm cho biết anh bị khuyết sắc giác, mà trước đó, anh không hề biết mình mắc căn bệnh này. Anh không quan niệm đó là một “căn bệnh”, cũng lắm, nó chỉ được coi như một “khiếm khuyết”. Song nó đã thay đổi cả cuộc đời anh vào thời điểm đó, bởi cái chuyên ngành đại học anh ao ước nhất lại từ chối tuyển một sinh viên “khuyết sắc giác”. Và thế là, anh buộc phải sửa lại nguyện vọng, đồng thời bốn năm khổ sở sau đó, anh vẫn gắn bó với sự lựa chọn của mình. Khi cận kề tốt nghiệp, lại lần nữa, bởi cái khiếm khuyết này mà anh mất đi công việc yêu thích, tuy sau cùng anh vẫn tìm được một công việc khiến người ta phải ngưỡng mộ, nhưng chung quy, nó vẫn là nỗi thất bại ê chề trong anh.

Vào lúc đó, Gia Thần động viên anh đi du học, lão giúp anh liên hệ với trường bên Mỹ, và hào phóng hùn tiền với chị cả giúp đỡ khoản học phí. Đương nhiên, anh biết Gia Thần đang cố gắng “đền bù”, bất kể anh đã quên cái thằng tôi thời cấp ba từ lâu. Song anh vẫn nhận sự giúp đỡ của lão, bởi anh biết, chỉ làm vậy mới khiến Gia Thần tự tha thứ cho bản thân.

Những tháng ngày vất vả hồi mới sang Mỹ, về vơi giúp anh tìm thấy niềm an ủi. Anh không hoàn toàn phân biệt được mấy màu với nhau, nhưng anh luôn có trực giác. Anh thích quét đủ màu sắc lên tranh, thế giới trong mắt anh sặc sỡ vậy đó, nó trở thành nơi gói gắm nhỏ nhỏ cho cuộc đời giản đơn của anh.

Sau khi lấy vợ, anh về vơi ít hơn, bởi anh tìm được nơi ký thác quan trọng hơn. Anh có một gia đình, hằng đêm, mỗi khi buông quyển sách trên tay, ngã người nằm xuống bên cạnh vợ, anh có cảm giác mình như trẻ ra, mãn nguyện như nằm trong tầm tay.

Anh ngồi xuống, trước bàn làm việc của cô. Mấy người trước, vì muốn tìm một cây kéo mà anh mở ngăn kéo này ra, một lá thư không đề tên đặt dưới cây kéo anh muốn tìm. Không hiểu vì sao, có thứ trực giác kì lạ nhộn nhạo trong anh, kêu gọi anh mở lá thư đó. Anh chần chừ đắn đo rất lâu, sau cùng quyết định mở ra. Lá thư viết bởi bạn trai cũ của Thư Lộ, một lá thư tạm biệt. Đáng nhẽ anh phải đặt nó về chỗ cũ, rồi coi như chưa từng đọc nó, song anh đã không làm được.

Bởi anh cảm lòng không đành, bất giác vo lá thư thành một cục rúm rỏ. Còn trái tim anh lại bực bội cái kính như chưa từng có trước đó.

Anh từng gặp gã trai đó tại sân bay đảo Bali. Bây giờ, anh cố gắng giữ im lặng ngoài bình tĩnh, thậm chí còn rặn cười, nhưng trời mới biết, anh muốn sấn tới, giáng một cú đấm “thôi sơn” vào giữa mặt thằng lỏi con đó. May sao, anh đã không làm vậy, bởi lý trí luôn đi đôi cho con người anh.

Anh nghĩ, cô không nên giữ lá thư kỷ niệm một thời đã qua này, nó như một trái bom vô hình, rồi một mai kia sẽ nhắc cô nhớ ra một quá khứ xa xưa, và một người đàn ông từng sẵn lòng đợi cô. Cô chưa đủ chín chắn, cái đầu nhỏ nhắn của cô luôn ẩn chứa trăm ngàn cách nghĩ kỳ quặc. Thi thoảng anh thấy mình mất đi khả năng đọc thấu tâm tư cô, chính điều đó tạo cho anh một cảm giác nao nao.

Anh muốn nhét cục giấy này vào một chỗ nào đó an toàn. Anh thử tìm một chỗ như thế trong ngăn kéo của mình, và tình cờ phát hiện ra quyển sổ ghi chép thời cấp ba, chính anh cũng quên khuấy đi mất, rằng mình vẫn đang giữ nó.

Anh mở quyển sổ, bên trong chẳng có gì ngoài những ghi chép thường nhật. Nhưng mỗi trang đều đánh dấu một ký hiệu, lúc thì sao năm cánh, lúc thì hình tam giác, và cả những dấu gạch chéo. Anh ngồi vắt óc một lúc, mà không tài nào nghĩ ra những ký hiệu đó đại diện cho điều gì. Thế rồi anh bật cười, thì ra, ký ức cũng bị gạch xoá. Nhiều chuyện vào ngay lúc ấy thì như khắc đến tận xương tuỷ, nhiều năm sau, có vắt óc cũng chẳng ra.

Anh vuốt phẳng lá thư, kẹp trong quyển sổ, rồi cất vào một ô tủ trên giá sách. Lúc đó anh nghĩ, có lẽ nhiều năm sau, mình sẽ quên sạch chuyện này, song đời người cứ vút qua những chuyện “nhớ rồi để quên” thế này, chưa hẳn đã một việc hay ho.

Buổi tối, khi đặt chân về đến nhà, thấy Thư Lộ ngây người nhìn ngăn kéo, bỗng cơn giận trong anh bốc lên, nhưng anh vẫn đứng đờ người nói:

- Anh vắt đi rồi.

Lúc anh quay người, ngón tay cầm lon nước hơi siết lại.

Cô ấy chưa hề quên, có lẽ, nhân lúc anh vắng mặt, cô ấy vẫn tranh thủ đọc lại lá thư, lá thư chết tiệt...

Đúng mười giờ, đồng hồ quả lắc trong phòng khách giống giả điểm chuông, cuối cùng, anh đã nghe thấy tiếng chìa khoá tra ổ. Tắt đèn trong thư phòng, anh hốt hải chạy ra ghế sofa ngồi, giả dò đang xem báo. Anh không muốn cô biết, mình cũng có lúc bần thần.

Anh nín thở, Thư Lộ bước vào. Thế rồi, lại một bầu không khí trầm lặng đến ngột ngạt.

Gia Tu ngã đầu vào lưng ghế da dày dặn mềm mại, anh nhận ra mình đang quay về cái thời du học bên Mỹ. Những ngày tháng ấy, anh thường hay lẩm bẩm tự nói một mình, dạo gần đây tưởng như bốn cũ soạn lại.

Anh nhắc máy bàn, gọi lại một lần nữa vào số máy của Gia Thần.

- Ô, được. – Giọng Gia Thần nghe có vẻ mơ màng: – Đợi anh dậy rồi chú hăng tới. Bye bye.

Gia Tu gượng cười nhìn đồng hồ, đã một giờ chiều rồi còn gì. Anh xoay ghế về phía tường kính, hình như bầu trời bên ngoài có phần âm u, giờ này cô nhỏ đang làm gì nhỉ?

Anh day huyệt thái dương, miễn cưỡng cầm tài liệu trên bàn, cố gắng nhét chữ vào đầu.

Đến giờ, đồng hồ điện tử trên bàn liền réo vang, Gia Tu đứng bật dậy, sắp xếp đồ đạc rồi thoăn thoắt rời văn phòng. Anh thấy cậu thư ký mắt tròn mắt dẹt nhìn mình, toan mở miệng nói, song anh đã không để cậu ta có cơ hội làm điều đó.

Thấy Gia Thần ngáp ngắn ngáp dài ra mở cửa, Gia Tu bèn lạnh lùng nói:

- Thật mừng vì cuối cùng, anh đã dành thời gian tiếp em.

- Ô, dạo này bận ghê ấy. – Gia Thần sượng sùng sờ mũi, đoạn lấy dép cho cậu em.

Sau đó, Gia Tu kéo tuột lão anh vào thư phòng.

- Chú sao đó? – Gia Thần nhìn cậu em bằng ánh mắt ngờ vực.

- Em ổn. Chẳng nhẽ anh không thấy thế à? – Gia Tu khoát tay khó chịu.

- Ô, chú trông có vẻ... – Gia Thần gật gù: – Chưa bao giờ ổn hơn lúc này.

- Cảm ơn. – Gia Tu cười khẩy bằng giọng mũi.

- Khách sáo chi... tìm anh có việc à? – Gia Thần khoanh tay lùi về phía sau mấy bước, thủ thế như một bác sĩ khoa thần kinh, đã lên dây cót tinh thần chờ cơn bệnh lên cơn.

- Em muốn hỏi anh một việc.
- Ồ, hỏi đi. – Gia Thần cười mím chỉ một cái.
- Song trong mắt Gia Tu, nụ cười của lão giả tạo kinh khủng. Anh bèn quắc mắt, uể oải nói:
- Em không phải thằng dở hơi, được chưa thưa ông anh. Em chỉ muốn hỏi, anh còn giữ quyển sổ thời cấp ba không?
- Ồ... – Gia Thần lúng túng như bị nắm phải đuôi: – Không, sao anh lại bảo chú là thằng dở hơi được. Anh là anh trai của chú cơ mà. Nhưng mà...
- Anh ngập ngừng, nghi ngờ nhìn cậu em:
- Sao chú lại hỏi anh về cuốn sổ...
- Anh chỉ cần trả lời em, còn hay không, vậy thôi được chưa? – Gia Tu nghiêng răng nói.
- ... Còn. – Gia Thần trả lời gọn lỏn khác hẳn bình thường.
- Tâm Nghi cũng có một quyển, đúng không? Quyển sổ đó liên quan tới thứ gì đó? Nó rất quan trọng với hai người, phải không? Hoặc nói cách khác là, nó đã từng rất quan trọng.
- ... – Gia Thần cảm như hén, anh nhìn cậu em bằng ánh mắt trân trối đầy khó hiểu một lúc lâu, sau đó mới nói: – Sao chú biết?
- Ồ... – Gia Tu cười khỏ: – Em bị hai người hành chết mất thôi...
- Là sao...
- ... Thư Lộ. – Anh ử rử nói: – Nghi ngờ em và Tâm Nghi.
- Hả? – Gia Thần trợn ngược mắt.
- Được rồi, em thừa nhận...
- ... Thừa nhận cái gì? – Gia Thần nhìn cậu em, mặt cắt không còn giọt máu.
- Thừa nhận giữa em và Thư Lộ có khác biệt sâu sắc về tư tưởng. Em không biết trong đầu cô ấy nghĩ gì nữa.
- Ồ... – Mặt Gia Thần chuyển sắc khá khảm hơn.
- Anh tưởng em thừa nhận cái gì à? Thừa nhận em và chị dâu trước có bí mật không thể nói? – Gia Tu gườm gườm nhìn lão anh, nói rành rọt từng chữ.
- Không, không, không. – Gia Tu cười giả lả: – Anh tuyệt đối không nghi ngờ chú, chưa từng luôn.
- Anh cười trông giả tạo lắm.
- ... Thế á? – Gia Thần ngập ngừng lên tiếng, đoạn xoa mặt, giả nụ cười khác: – Vậy thế này thì sao?
- ... Cảm ơn. – Gia Tu nhếch mép cười, tay đỡ trán mình.
- Chú thím cãi nhau à?
- Vâng, cãi nhau to là đằng khác.
- Ồ... đến mức ly hôn chưa? – Lời chưa dứt, cổ áo Gia Thần đã bị cậu em xách ngược lên.
- Chẳng nhẽ anh không thấy em đang rất bức à?
- Xin lỗi, anh chỉ... tiện mồm hỏi thôi. – Gia Thần cố gắng toe toét hết cỡ.
- ... – Gia Tu trừng trộ lườm lão anh, đoạn buông tay mình.
- Cậu định giải quyết thế nào?
- Thế nào là thế nào?

- Thì... làm hoà thế nào.
- Tạm thời chưa nghĩ ra.
- Thực ra đơn giản lắm, con gái ấy mà, dễ mấy câu là xong.
- Xin lỗi, hình như em không có thói quen đấy. – Gia Tu bướng bỉnh nói.
- Ôi trời... – Gia Thần vỗ vai cậu em: – Chú ấy à, bướng từ bé.
- ...
- Đừng lầm tưởng cái vẻ bề ngoài ngoan ngoãn của chú, nói thực ra, trong nhà mình, tính khí tệ nhất phải luận tới chú.
- ...
- Chú nghe anh nói đã. – Gia Thần ra vẻ người từng trải: – Anh biết, thím ấy còn trẻ, chưa đủ chín chắn, có thể tính tình còn hơi bốc đồng. Nhưng chú không thể lấy cách dạy dỗ Nhã Văn ra, để áp dụng lên người thím ấy được, hai người nên bình đẳng.
- Nhưng mà... – Gia Tu ngập ngừng toan nói rồi lại thôi.
- Anh không biết chú đối xử với Thư Lộ ra sao, nhưng anh biết, chú thích áp đặt Nhã Văn và Nhã Quân làm một số chuyện mà chú cho rằng có lợi cho chúng. Anh biết, chú muốn tốt cho lũ nhỏ. Anh rất cảm ơn chú, hai đứa nó cũng nên cảm ơn chú. Nhưng, chú đã từng đặt mình vào vị trí chúng nó để mà nghĩ chưa?
- ...
- Ai cũng có yêu ghét cá nhân, anh chưa từng ép bọn nhỏ phải làm những việc chúng không thích, đấy là lý do hai đứa nó vẫn mến anh, dù anh không có thời gian trò chuyện với con.
- Thế á? Đó là bởi vì, lúc nào cũng có người sảm phai phản diện hộ anh, trước kia là Tâm Nghi, bây giờ là em. – Gia Tu cau bần nói.
- Dạy dỗ là bắt buộc phải có rồi, nhưng không thể áp đặt cuộc sống của chúng được. Chú phải để hai đứa nó tự lựa chọn! Với bọn nhỏ mà chú đã thế, huống hồ là vợ chú. Chú không thể, và cũng không nên kiểm soát cuộc sống của thím ấy.
- ... – Dù rất muốn cãi trả Gia Thần, nhưng anh không làm được, bởi anh biết lão nói đúng. Có lẽ, đây là lý do vì sao Tâm Nghi rời bỏ anh để đến với Gia Thần. Ngay từ đầu anh đã sai, nhưng chỉ có mình anh là không biết.
- Chú cứ từ từ suy nghĩ. – Gia Thần nhún vai: – Thực ra những mặt khác anh không thể bì với chú, nhưng giải quyết quan hệ nam nữ thì sành hơn nhiều.
- Gia Tu phì cười nhìn ông anh, lão đúng là người dễ tự mãn.
- À, vậy chứ ông bố tân tiến, xin hỏi anh định giải quyết chuyện Nhã Quân thế nào đây.
- Việc này... anh sẽ thử thuyết phục thằng bé.
- Gia Tu lắc đầu, dù thông minh đến mấy cũng không thể giải quyết ổn thoả mọi mối quan hệ. Nhưng bắt buộc họ phải học, học cách không làm tổn thương người khác, và không để người khác tổn thương mình.
- Anh quyết định về nhà suy nghĩ cẩn thận như lời Gia Thần nói. Hôm sau phải đi công tác rồi, có lẽ đây là một cơ hội tốt để xoa dịu không khí căng thẳng giữa hai vợ chồng. Bất kể thế nào đi chăng nữa, từ xưa đến nay anh chưa từng trốn tránh sự thật, mà anh luôn đối diện bằng thái độ tích cực.
- Anh có thể hỏi chú... hoặc Thư Lộ... vì sao lại biết về cuốn sổ, được không? – Gia Thần bất ngờ hỏi.
- Gia Tu nhướn mày, dừng dừng đáp:
- Tâm Nghi kể với cô ấy, Tâm Nghi vẫn giữ cuốn sổ kia, đồng thời bảo, vẫn nhớ tới người đó.
- Hả...

Phớt lờ lão anh đang ngẩn tò te, Gia Tu mở cửa bước thẳng ra ngoài.

Thế mà tối đó, hai vợ chồng son vẫn im thin thít không một lời trò chuyện. Anh bắt đầu ghét cái sự cam lạng này, tuồng như anh đang sống chung một mái nhà với kẻ dưng, thực sự nó khiến anh phát điên lên được.

Ngặt vì, cả hai đều là những người bướng bỉnh và kiêu lời, thành thử một đêm im lìm là điều khó có thể tránh khỏi.

Những gì Gia Thần nói luôn đọng trong đầu anh suốt một ngày làm việc. Phải, trong nhận định của Gia Tu, Thư Lộ hẳn trẻ người non dạ, chưa đến độ chín chắn, nên ngoài việc làm chồng ra, anh còn là tự phong mình chức “thầy hướng dẫn”. Anh muốn cô vui vẻ, đồng thời không muốn cô lầm đường lạc lối. Anh muốn truyền toàn bộ kinh nghiệm của mình cho cô, song lại quên mất một điều, chẳng biết cô chịu tiếp nhận điều đó không.

Cuối cùng, anh đã vỡ lẽ, ngờ vực chỉ là một cái móng tay trong cuộc cãi vã này, và cự nự cũng chỉ là cái vể ngoài bao bọc mối mâu thuẫn giữa họ. Mâu thuẫn đích thực là, anh muốn thay đổi cô, còn cô không muốn bị thay đổi.

Trước giờ tan ca, cậu thư ký bước vào nhắc anh máy bay sẽ cất cánh vào chiều mai. Anh gật đầu quấy quá rồi rảo bước thật nhanh ra ngoài.

Vẫn như mọi khi, anh về nhà từ rất sớm, và căn nhà đều hiu không bóng người. Anh lấy vali, bắt đầu thu vén đồ đạc, mười ngày không quá dài nhưng cũng chẳng hề ngắn. Cả hai thực sự cần không gian để tĩnh tâm và cũng cần thời gian để suy nghĩ mọi chuyện.

Đặt được vali vào góc tường thư phòng, lại lần nữa, anh nghe tiếng chìa khoá tra ổ. Theo bản năng, anh chạy vọt đến ghế sofa, hít hải nhắc tờ báo lên, đến chính anh cũng ngạc nhiên về tốc độ lẫn sự giả tạo của mình.

Dường như cô nhỏ đã thôi ử rử như mấy ngày trước, cô đi lướt qua anh tiến về phòng ngủ. Anh buột miệng nói:

- Mặc kệ em tin hay không. Hôm qua anh tới hỏi Gia Thần, anh ấy cũng có... một cuốn sổ. Hồi tốt nghiệp cấp ba, học sinh nào cũng được phát một cuốn, đó là sổ lưu niệm của trường anh.

Thư Lộ khựng lại, nhìn anh, toan nói chi đó.

- Ba người bọn anh... học chung một trường cấp ba. Cho nên, anh nghĩ người Tâm Nghi nói không phải anh.
- Anh nói thêm.

- Ồm...

Anh rất muốn hỏi cô, có phải cô không thích thay đổi; có phải cô thích bị áp đặt. Anh luôn làm người đưa đường chỉ lối, song lại không hề chú ý xem cô có bằng lòng đi theo con đường anh chỉ hay không, và điều đó khiến cô ác cảm?

Bỗng nhiên, cô khẽ cau mày, tuồng như không hề hứng thú với điều anh nói. Thế là anh chẳng hỏi gì sất, anh chỉ lạnh lùng khẳng định:

- Còn về cách anh đối xử với em... anh không nghĩ mình đã làm gì sai.

Ánh mắt cô lướt qua anh thoáng khổ sở, rồi liền đó, cô quay gót trở về phòng.

Gia Tu thâm thở dài, rồi toan phá lên cười. Anh bị cái quái gì vậy, chẳng khác nào một thằng choai choai đang làm mình làm mẩy. Cãi vã lẫn chiến tranh lạnh đối với họ mà nói, đúng là như một cuộc hành xác dài bất tận. Trong lúc bị người kia hành hạ thì đồng thời họ cũng quên rằng, mình đang hành hạ người kia. Và họ cũng quên luôn một điều, hai người yêu nhau cơ mà, hục hặc hay chiến tranh lạnh có lẽ khiến họ mất đi lý trí, song không thể khiến họ ngừng yêu nhau.

Sao anh có thể quên mất một định lý ở đời: giẫy vò người anh yêu, không bao giờ khiến anh vui hơn, nó chỉ mang đến nhiều hơn nỗi đau khổ.

Đêm đó, anh vẫn lẳng lặng nằm xuống cạnh cô. Anh ngắm nhìn khuôn mặt cô, tuy chẳng thấy gì, nhưng anh có thể cảm nhận quãng sáng yếu ớt của tình yêu, thế rồi anh dần thiếp ngủ trong dưới sự bao phủ của quãng hào quang yếu ớt đó. Anh nằm mơ thấy một công viên rực rỡ sắc màu, bầu trời thả đầy bóng bay. Anh tự nhủ, cuối cùng anh đã nhận ra màu sắc của những quả bóng, thế rồi những trái bóng cứ bay mãi về trời, không bao giờ rơi xuống.

Sáng sớm, anh thức giấc dưới ánh bình minh, trong lúc Thư Lộ còn đương say ngủ, một chân thò ra khỏi chăn. Anh tắt điều hoà, không muốn để cô bị lạnh. Rốt cuộc, mười ngày tiếp theo, bên cô đã vắng bóng anh.

Nương theo ánh sáng, anh hôn nhẹ lên má cô. Anh nhoẻn cười nghĩ thầm, anh thích đặt nụ hôn lên má cô, là bởi bờ môi cô bướng bỉnh lắm.

Chuẩn bị hành trang sẵn sàng, anh nhìn cô một lúc lâu rồi mới rời cửa. Đúng chín giờ như thường ngày, anh đến cơ quan, bàn xong hai cuộc họp ngắn ngủi, anh mới đến sân bay. Trước giờ bay hai tiếng, anh nhàn tản ngồi ở phòng chờ, lật xem mấy quyển tạp chí tài chính. Anh thích dành ít thời gian linh động, dù đôi khi cũng chẳng nhiều nhận gì.

Rút điện thoại ra, anh ngắm người ngắm ngời, lần đầu tiên muốn gửi cô một mẩu tin nhắn. Nhìn màn hình trống trơn, dường như anh có nhiều điều muốn nói, mà chẳng biết bắt đầu từ đâu. Anh đắn đo cô trước lúc đi ngủ phải kiểm tra điện nước, khí gas, lúc ra ngoài nhớ khoá cửa nẻo, điều hoà không thốc vào chân... Anh muốn nói nhiều, trăm ngàn điều muốn nói, nhưng thực sự chỉ có một câu, em nhớ chăm sóc bản thân.

Sau đó, anh nghĩ rất lâu, mới bảo cô, đợi lúc anh về, chuyện này nhất định phải có một hồi kết. Công cuộc đầy đoạ này đối với anh mà nói đã chạm đỉnh mất rồi, chính cô tô điểm thế giới của anh, và cũng chính cô, đẩy anh quay về cái thế giới chỉ hai màu đen trắng. Giờ đây anh nghiệm ra, Thư Lộ mà anh yêu vốn kiên cường, vui vẻ, tự tin và lương thiện, dẫu nhiều khi, cô xốc nổi, ngang ngược, tự ti và mẫn cảm, nhưng đã yêu rồi thì phải chấp nhận mọi thứ, bao gồm cả sự lựa chọn của cô.

Anh có thể là người thầy tốt, người bạn hiền, nhưng tốt nhất anh nên trở thành một người chồng yêu thương vợ mình, một người đàn ông luôn tôn trọng cô ấy bất kể lúc nào.

Chuyến bay mười sáu tiếng đồng hồ đưa anh đặt chân lên bờ bên kia địa dương, cách cô ngàn vạn dặm, nhưng hai trái tim đã xích lại gần nhau.

Sáng thứ ba, Gia Tu mới thích nghi được với việc chênh lệch múi giờ. Khách sạn anh ở toạ lạc tại Lower Manhattan, cách công ty không xa, đi bộ là tới. Những tòa nhà chọc trời mọc lên sừng sững khắp bốn bề, phố xá đông đúc người lại qua, song chẳng màng đến việc thưởng thức cảnh sắc. Không như trước kia, anh sống ở quận Queens, có lần đi nhờ xe đồng nghiệp tới công ty, anh bạn đồng nghiệp hay băng qua cầu Brooklyn để tới Trung tâm thương mại thế giới, khi đối diện với cánh rừng bằng thép này, anh lại thấy nó đáng yêu hơn rất nhiều.

New York là một thành phố thần kỳ. Dù Thượng Hải đang trên đà phát triển thần tốc, nhưng tự bản thân nó biến hoá chẳng được bao nhiêu. Còn New York, luôn mang tới sự mới mẻ qua mỗi lần ngắm nhìn. Lần đầu tiên đặt chân tới thành phố này, chị Cả dắt anh lên đài quan sát của Empire State, tại nơi đó, lần đầu tiên toàn cảnh thành phố như thu vào mắt anh. Nhưng mỗi lần sau đó, khi đứng trên đỉnh cao của biểu tượng kiến trúc, dường như New York đã thay da đổi thịt hoàn toàn. Còn bây giờ, anh cười gượng, chắc chẳng mấy ai còn leo lên đỉnh Empire State nữa.

Năm kia, gia đình chị Cả cùng ba mẹ đã chuyển về Boston. New York, rốt cuộc chỉ còn là một thành phố xa lạ. Được cái, con người luôn tiến lên trong sự đan xen giữa lạ và quen. Anh hằng nhớ từng hàng báo, từng quán cà phê, từng tiệm quà lưu niệm, dường như mới chỉ chia ly có một ngày, chứ không phải mấy mùa xuân hạ thu đông.

Anh vào Starbuck mua một cốc Latte, nhân viên thu ngân hỏi anh có lấy thêm một phần sandwich cá ngữ không. Anh đắn đo một lát, rồi mỉm cười gật đầu. Có lẽ, New York vẫn là chốn quen thuộc của anh.

Gia Tu đặt túi đồ ăn sáng lên bàn làm việc. Nhìn đồng hồ trên tường, thấy còn sớm mà đồng nghiệp đã đến hòm hòm rồi. Anh ra quầy tiếp tân lấy một tờ báo, sau đó ngồi về chỗ của mình, vừa nhâm nhi cà phê vừa

ngiên cứu thông tin. Tối qua, anh lại gửi mail cho cô, dẫu cô không hồi âm, thì lòng anh vẫn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tự nhiên anh thấy ghét đợt công tác này, thậm chí thấy hối hận vì trước giờ lên máy bay, mình đã không kiểm có để huỷ lịch trình mười ngày. Anh nhếch môi cười khổ, không, điều anh hối hận nhất chính là, mình không hôn cô ấy sau khi cãi vã nổ ra, biết đâu hai người sẽ bớt hành hạ nhau.

Nhớ tới khuôn mặt bướng bỉnh của cô, anh dám khẳng định cô đã hết nghi ngờ, nhưng cô nhỏ còn giận anh chẳng? Em vẫn ổn chứ, lúc đi ngủ chẳng biết đã kiểm tra cửa nẻo các thứ chưa, buổi tối vẫn úp mì ăn đấy à, chân có thò ra khỏi chăn không...

Lại một lần nữa, anh hiểu ra, nhớ nhung cũng là một căn bệnh.

Đột nhiên, người đồng nghiệp ngồi kế bên hét lên. Anh lại gần, cùng họ hướng mắt sang toà tháp phía Nam ở đối diện đang bốc khói đen ngùn ngụt. Ai nấy đều sửng sốt, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Họ nhón nháo gọi cảnh sát, nhưng điện thoại không sao kết nối được, có người lấy máy bàn ấn số gọi về người nhà hoặc bạn bè.

Gia Tu nhìn đồng hồ trên tường, tám giờ năm mươi sáu phút; khoảng tầm mười giờ ở Thượng Hải. Bỗng anh thấy người bồn chồn không yên, lòng chỉ muốn gọi điện cho vợ, bất kể cô đã ngủ hay chưa, bất kể cô muốn nghe hay không. Anh chỉ muốn, nghe giọng cô mà thôi.

Có kẻ hô hào khuyên mọi người nên rời khỏi đây, một số đồng nghiệp bắt đầu thu vén đồ đạc, một số khác nghĩ thầm “có gì đâu mà cuống cả lên”. Gia Tu nhắc cặp, theo đám đồng nghiệp chạy về phía thang máy. Văn phòng nằm trên tầng cao, đợi thang máy mất rất nhiều thời gian. Một số người vẫn đang cố liên lạc bằng điện thoại, Gia Tu cũng không ngoại lệ, anh lấy điện thoại ra, gọi vào máy nhà, và cũng như bao người, anh không kết nối được. Bỗng anh có cảm giác, chưa bao giờ mình thèm được nghe giọng vợ như lúc này. Anh bèn nói với đồng nghiệp, mình phải gọi một cuộc điện thoại quan trọng, rồi sau đó, anh quay lại văn phòng.

Anh nhắc máy bàn, bắt đầu ấn số, mười mấy giây trôi qua, cuối cùng điện thoại đã kết nối, nhưng chỉ có tiếng máy trả lời tự động. Anh nghĩ, chắc chắn cô nhỏ về đến nhà rồi, song làm biếng không chịu tắt chế độ trả lời tự động của điện thoại. Anh bèn đợi vậy, đợi đến lúc cô nhắc máy. Thế mà, cô không hề làm vậy.

Anh buông điện thoại xuống, bụng bảo dạ, chắc cô đi đâu đó. Có lẽ, anh nên gọi vào di động của cô, dù anh có thể mừng tượng trong đầu, cô sẽ tá hỏa giục anh cúp máy trong vòng một phút nói chuyện, khi cô biết đây là cuộc gọi đường dài từ Mỹ. Nhưng chẳng sao cả, anh chỉ muốn nghe thấy giọng cô, dù một phút, cũng mãn nguyện lắm rồi.

Khi anh nhắc ống nghe lên, cả toà nhà bất ngờ rung lắc dữ dội, bụi bặm và đèn đuốc trên đầu ập xuống, chẳng khác nào một trận động đất. Bên tai là tiếng nổ cực lớn, đồng nghiệp cùng tầng với anh kinh hãi hét lên. Chỉ trong nháy mắt, cả toà nhà bắt đầu bốc cháy, Gia Tu theo đám đồng nghiệp túa về phía hành lang, khói mù mịt toả khắp, chẳng nhìn thấy một cái gì. Ai đó hét ré lên:

- Lối thoát hiểm đằng này! Mau lên!

Anh bị đám đông lôi tuột về phía trước, cuối cùng đã thấy bảng hiệu phát quang, bất thành lình một ngọn lửa bùng lên, những người chạy đằng trước gào thét: cháy rồi. Mọi người bèn lui về phía hành lang, toan tìm lối thoát hiểm khác. Lát sau, một người bắt ngờ phát hiện ra, lửa đang cháy hừng hực ở lối thoát hiểm còn lại. Về tuyệt vọng hiện trên khuôn mặt mỗi người.

- Tôi tin nhân viên cứu hoả đã đến rồi, chúng ta phải giữ bình tĩnh, cố gắng đừng để khói xộc vào. – Một người đàn ông cao to lên tiếng.

Mọi người thi nhau lấy khăn quàng, quần áo, nhúng nước bịt những nơi có khả năng phả khói. Dẫu lòng ai cũng hoang mang, song vẫn động viên an ủi lẫn nhau. Gia Tu và bạn đồng nghiệp dìu một bà bị sái chân ngồi xuống ghế sofa. Bà cụ ôn tồn cảm ơn, sau nói:

- Tôi không lo cái thân mình, chỉ sợ ông xã ở nhà sốt ruột...

Mọi người bắt đầu nhón nháo nhấc máy gọi điện. Gia Tu ngồi về chỗ, gọi vào số di động của Thư Lộ, song vô ích, không thể kết nối được. Anh cười khổ, cô nhỏ đang làm gì vậy, nhẽ nào cô không biết anh nhớ cô đến phát điên ư.

Ngọn lửa lớn kèm theo khói đen dày đặc ập tới, toà nhà vẫn nghiêng ngả, mọi người tuyệt vọng dập lửa, có người thút thít thành tiếng. Ai nấy đều hiểu ra, cái chết đang cận kề ngay trước mắt họ. Có người đánh bạo lao ra lối thoát hiểm đang phừng phừng bốc cháy, một số khác bắt đầu lăm rằm cầu nguyện.

Gia Tu và vài anh bạn đồng nghiệp động viên những người phụ nữ đang hoang mang. Nhưng chính họ cũng hiểu rằng, mọi việc rất tệ. Vẫn có người mạo hiểm xông vào lối thoát hiểm, và những tiếng khóc lóc gào thét không ngừng vọng lại, dội vào tai từng người, đó là thứ âm thanh đau đớn, tuyệt vọng cùng cực.

Cuối cùng, anh nhận ra, mình đã chấp nhận sự thật này – bọn họ, chưa chắc đã thoát được. Lại một lần nữa, anh gọi vào di động của vợ. Đầu bên kia liên tục báo máy bận. Anh đặt máy xuống, không hề do dự, bấm một dãy số khác.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng máy trả lời tự động, là giọng của anh: “Xin chào, hiện giờ chúng tôi không có nhà, bạn có thể để lại lời nhắn sau tiếng bíp, chúng tôi sẽ gọi lại ngay khi có thể. Cảm ơn.”

Một tiếng “bíp...” đi liền sau đó, là tiếng của Thư Lộ, hai người từng thu rất nhiều thẻ lần, sau cùng chọn cái này. Anh bỗng phá lên cười, cười thật dịu dàng, cuối cùng, anh đã nghe thấy giọng cô.

Toà nhà bắt đầu rung lắc, đám người la thất thanh, buộc anh phải vịn vào ghế, mới giữ được mình không phát ra tiếng hét tuyệt vọng. Qua một lúc, anh nắm chặt điện thoại, đầu bên kia vẫn im phăng phắc.

- A lô?... Thư Lộ, là anh.

Khoảng khắc ấy, anh bỗng bình tĩnh trở lại:

- Anh có rất nhiều điều muốn nói cùng em, nhưng sợ thời gian không cho phép. Anh từng thể, bất luận xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn ở bên em, bảo vệ em, ủng hộ em, nhưng anh lại quên mất lời thề của mình, chỉ muốn em sống theo cách mà anh cho là đúng. Anh là một gã bảo thủ, nếu anh đã khiến em đau khổ, xin hãy tha thứ cho anh.

- Còn nhớ anh từng hứa với sẽ ra đi muộn hơn em chứ?... E rằng, anh phải nuốt lời mất rồi, xin lỗi em. Nhưng quan trọng là, dù không có anh, em vẫn phải sống thật tốt, nếu quên đi anh có thể khiến em hạnh phúc hơn, vậy hãy cứ làm vậy, bởi đây là tâm nguyện của anh.

Toà nhà rung lên bần bật, tiếng nổ không ngừng dội vào tai. Ngón tay nắm chặt ống điện thoại đã cứng đờ, thế mà anh vẫn nén đau thương, nói với cô bằng giọng điệu lạc quan, dịu dàng:

- Sau cùng, anh muốn nói với em rằng... anh yêu em, yêu em vô cùng, em là tất cả của đời anh... tạm biệt em.

Anh cúp máy, giọt nước trào qua khoé mắt. Cuối cùng, anh không phải Phạm Liễu Nguyên, cô không phải Bạch Lưu Tô, họ chỉ là một cặp đôi sắp phải chia ly hết sức bình thường.

Nếu số phận đã bắt anh phải chết, vậy anh không muốn để cô nghe thấy giây phút định mệnh này.

[hết]

13. Chương 13: Ngoại Truyện

- Chương trình phát thanh trực tiếp cuối cùng đã đến hồi kết, hôm nay thực sự cảm ơn mọi người đã sánh vai bên tôi trong rất nhiều đêm của bảy năm dài. Lời tạm biệt của kỳ này, tôi sẽ không nói: “Hẹn gặp lại các bạn vào tuần sau”, mà tôi muốn nói với mọi người rằng: “Tạm biệt”. Bởi lẽ, đây là tiết mục cuối cùng của tôi.

Thư Lộ thu dọn bản thảo trước mặt, khẽ đặt sang một bên, giọng bình tĩnh khác thường:

- Ổi, bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn. Trong chương trình tạm biệt Tiểu Man, tôi đã khóc rất nhiều, dù những ngày tháng mới bắt đầu, tôi không hề thích chương trình này. Thế rồi khi cô ấy nghỉ làm, tôi mới nhận ra, Tiểu Man và tôi đã chung bước bên nhau, vượt qua rất nhiều chặng đường gập gềnh.

- Mọi người còn nhớ chứ, khi đó Tiểu Man không hề khóc, tôi đã nghĩ, cô ấy thật kiên cường. Nhưng hoá ra, khi đặt chân ra khỏi phòng thu, cô ấy ngồi xuống băng ghế ngoài hành lang và bắt đầu oà khóc... – Cô thoáng ngừng lại, đoạn tiếp: – Đáng yêu thật, chẳng phải sao? Cô ấy vốn là người bộc trực.

Cạnh bên, Lạc Lạc rơm rớm nước mắt trong cảm lặng, Thư Lộ bèn rút tờ giấy ăn đưa cô ấy, đồng thời vén lọn tóc đang loà xoà, ra sau tai cho Lạc Lạc.

- Hôm nay, cuối cùng tôi đã hiểu được tâm trạng của Tiểu Man. Nhưng tôi cũng giống như cô ấy, không hề khóc, bởi giây phút này, trái tim tôi vô cùng bình yên, tôi vẫn ở bên các bạn.

Nhìn anh Triệu và các bạn đồng nghiệp bên ngoài cánh cửa kính, Thư Lộ thấy vành mắt họ hoen đỏ, anh Triệu chậm chậm quay lưng về phía cô.

- “Đường sách thênh thang” giống như đứa con của cả tổ chương trình. Chúng tôi chứng kiến con mình trưởng thành, từ đó cũng học được nhiều điều. Hôm nay sắp phải xa con mình, xa cách các bạn ngồi trước radio, tôi thực không nỡ. Nhưng chúng ta cũng phải học cách trưởng thành, học cách gạt hái, và học cách buông tay.

- Tôi muốn gửi lời cảm ơn tới các bạn đồng nghiệp và cả Tiểu Man. Cảm ơn dì quản lý thư viện đã chịu đựng cái sự om sòm của tôi vào vô số buổi chiều tĩnh lặng. Cảm ơn bà chủ quán cơm đã nhiệt tình giao hàng cho tôi mỗi khi tôi mải mê viết kịch bản tới mười hai giờ đêm. Cảm ơn bác bảo vệ đã không ngại phiền hà, giúp chúng tôi sắp xếp thư của thính giả... Bên cạnh đó, cũng phải cảm ơn các bạn thính giả đang ngồi trước radio, một lần nữa, cảm ơn các bạn.

Thư Lộ quay đầu, hít một hơi thật sâu rồi hồ hởi nói:

- Cuối cùng đã tới thời khắc nói câu tạm biệt. Từ số sau trở đi, Lạc Lạc sẽ là MC chính của chương trình. Khi mọi thứ đều có sự thay đổi thì duy nhất một điều không bao giờ biến mất, đó là cái tên “Đường sách thênh thang”. Có lẽ từ nay về sau, các bạn thính giả sẽ không hiểu nguồn gốc của cái tên này, nhưng tôi nghĩ, luôn có người nhớ về nó, phải không nào? Chương trình phát thanh trực tiếp số ngày hôm nay xin được dừng tại đây. Các bạn nghe đài thân mến... tạm biệt!

Bước ra khỏi phòng thu, Thư Lộ thở phào một hơi thật dài. Lạc Lạc vẫn cầm giấy dụi mắt. Thư Lộ vỗ vai cô nàng:

- Sao đó, có phải mình tới Bắc cực rồi không về nữa đâu.

Lạc Lạc lắc đầu nói:

- Thoạt đầu cứ tưởng mình sẽ không khóc, lúc Tiểu Man ra đi, mình có khóc đâu.

- Ồ... – Thư Lộ học cái giọng điệu opera soap của Tiểu Man: – Mình nghĩ Tiểu Man mà nghe thấy ắt sẽ vui lắm đấy.

Chào tạm biệt các bạn đồng nghiệp xong, Thư Lộ liền xách túi rời văn phòng. Cơm chia tay thì đã ăn một tuần trước đó rồi, bữa ấy, anh Triệu say lúy túy, sau còn khua tay múa chân, khiến ai nấy ôm bụng cười suốt buổi tối. Ánh đèn hành lang sáng trưng, phần lớn những căn phòng đều tối như bưng. Ra đến cổng, Thư Lộ quay đầu nhìn lại toà nhà phát thanh thật lâu, sau đó cô cất bước dọc theo lối vỉa hè.

Leo lên một chiếc xe du lịch màu đen, thắt đai an toàn cẩn thận, cô nói giọng nhẹ nhõm:

- Đi thôi.

- Tuân lệnh thím. – Nhà Quân tinh nghịch nháy mắt.

Chiếc xe chạy về phía Từ Gia Hối, nhìn xe cộ phóng như bay trên đường, Thư Lộ cảm khái nói:

- Mười hai giờ đêm rồi mà ngoài đường vẫn nhiều người đi loanh quanh thế này cơ à?

- Nếu chở thím đến đường Hằng Sơn ngay bây giờ, thím sẽ nhận ra cuộc sống mới bắt đầu thôi. – Nhã Quân nói.

Thư Lộ ngẩn người nghĩ, thì ra, cuộc sống vừa mới khởi đầu. Xe chạy vào đường cao tốc, thẳng hướng Phố Đông. Chuyến bay của cô cất cánh vào lúc bốn giờ sáng.

- Cảm ơn con. Muộn thế này rồi còn phải chở thím ra sân bay. – Thư Lộ nói.

- Thím nói gì vậy. – Nhã Quân giả vờ bực mình: – Thím nói vậy cứ như người ngoài không bằng.

Thư Lộ bật cười, đàn ông nhà họ Bùi, ai cũng “trong nóng ngoài lạnh”.

Nhã Quân vừa tốt nghiệp năm ngoái, hiện đang làm trong ngành kiến trúc. Hồi tốt nghiệp, cô đưa nó đi mua kính không độ, nó nói đeo kính nhìn chuyên nghiệp hơn hẳn. Thư Lộ kinh ngạc nhận ra, khuôn mặt Nhã Quân lúc đeo kính có nét nhang nhác Gia Thần. Đôi khi, hai cha con gần bó không nhờ huyết thống mà thông qua tình cảm.

Gia Thần vẫn làm ở phòng cấp cứu. Công việc bận lu mờ trong mắt người khác, còn anh lại tận tụy, đầy nhiệt huyết. Có lẽ đúng như Huệ Tử từng nói: Không phải là cá, sao biết cá vui?

Hiện giờ, tình cảm cha con giữa Gia Thần và Nhã Quân đã gần bó hơn, có lẽ, chỉ khi mất đi, con người mới nhận ra tình cảm trong mình.

Tâm Nghi vẫn tiếp tục công việc trên những thảo nguyên tươi đẹp tuyệt trần của Châu Phi. Lần nào về Thượng Hải, họ cũng gặp gỡ chuyện trò, trước kia cô từng coi Tâm Nghi như tình địch thì nay Tâm Nghi đã trở thành người chị gái thân thiết.

Thằng bé con nhà Thư Linh dù mắc thêm bệnh tim bẩm sinh nhưng hai anh chị vẫn an nhàn thoải mái như ngày nào. Thư Linh nói, chị và Kiến Thiết sẽ yêu con như ba mẹ từng yêu mình. Thư Lộ mừng thầm, ba mẹ họ đúng là những người vĩ đại, bởi cô và Thư Linh đã học được cách yêu thương từ ba mẹ.

Còn Nhã Văn, sau khi tốt nghiệp, con bé dứt áo ra nước ngoài làm việc. Thỉnh thoảng nó vẫn liên lạc với Thư Lộ, Gia Thần, hoặc Tâm Nghi, trừ Nhã Quân. Trước mặt Nhã Quân, Thư Lộ và Gia Thần không bao giờ hề dả động đến Nhã Văn, cũng giống như, họ rất ít khi nhắc tới Gia Tu trước mặt cô.

Gia Tu... Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thầm nghĩ, anh đã nhìn thấy chưa, mấy năm qua, mọi người sống rất hạnh phúc, anh cứ yên tâm.

- Số di động và số máy bàn của bác, cháu đã lưu cả rồi. – Nhã Quân nói trong lúc đập ga.

- Ừm.

- Nếu làm mất, thím cứ liên lạc với cháu.

- Được. – Thư Lộ gật đầu.

- Lúc lấy hành lý, thím nhớ đếm cho kỹ. Cả lúc gửi đồ, phải nhớ cài thêm khoá.

- Ừm.

- Còn...

- ... Thưa anh Bùi Nhã Quân, anh rầy rà y chang chú anh vậy. – Thư Lộ bèn lên tiếng.

Nhã Quân đưa tay xoa mũi:

- Thì đàn ông nhà họ Bùi đều thế cả mà thím...

Hai thím cháu bốn mắt nhìn nhau mà không nén được cười, chẳng cần nói năng gì thêm nữa. Có lẽ “ăn ý” là thế này chăng. Tâm Nghi từng than phiền trong ghen tỵ rằng: Nhã Văn và Nhã Quân cứ hở ra là lại “thím út”.

- Hình như thím... đã vui vẻ hơn nhiều. – Nhã Quân bắt ngờ lên tiếng.

Thư Lộ nhìn khuôn mặt đeo kính của thằng bé, nó không hề ngoài lại nhìn cô, thậm chí cô thắc mắc, phải chăng nó vừa nói vậy.

- Thím vốn yêu đời mà. – Thư Lộ ngồi thẳng lưng dậy, mắt nhìn về phía trước.
- Không, mấy năm gần đây đâu có vậy. – Nhà Quân vẫn chăm chăm nhìn cảnh trước mặt: – Cho đến mới rồi, con mới khẳng định thím đã lấy lại tinh thần...

- Tại sao? – Cô hỏi nhẹ tênh.

- Bởi thím nhắc tới chú út.

Cô mỉm cười, hồi lâu mới nói:

- Sức quan sát của con nhạy bén thật.

- Cảm ơn thím đã khen.

Thư Lộ đưa tay chống đầu, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Có thể, sau đợt tháng chín tới New York, đã kích lệ thím rất nhiều.

- ...

- Mấy năm qua, thím luôn nghĩ, chỉ cần không gọi tên là sẽ quên được, dần dà rồi sẽ nguôi ngoai. Chỉ khi hoà vào đám đông thân quyến của những người bị nạn, thím mới nhận ra, đa số họ đều lấy làm hãnh diện vì cái chết của người thân, họ viết tên và dán danh thiếp của người đã khuất lên giấy, cho tất cả cùng xem. Thế rồi thím chợt hiểu ra, lãng quên không phải cách tốt nhất, ghi nhớ mới giúp người ta thoát khỏi khổ đau. Đứng trước bia tưởng niệm màu xám ấy, thím có cảm giác chú con đang đứng ngay trước mặt mình...

Nói đến đó, cô liền ngưng ngang. Cái đêm Gia Tu ra đi, cô ôm diên thoại khóc tưởng như lả đi. Rồi sau đó rất nhiều đêm, cô gồng mình cố cầm giọt nước mắt. Bởi Gia Tu nói, cô phải sống thật hạnh phúc.

Ngày mười một, tháng chín năm 2006, đứng trước bia tưởng niệm của Trung tâm thương mại thế giới, cô ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời. Hôm ấy, bầu trời vẫn mây xám xịt, mọi người tổ chức lễ tưởng niệm tại quảng trường, thân nhân của người đã khuất sẽ lần lượt bước lên lễ đài, đọc tên người thân của mình. Được Gia Thần cùng mẹ chồng hết lời động viên, Thư Lộ bèn tới tham dự buổi lễ này.

Trong điện thoại, mẹ chồng cô đã nói:

- Mẹ muốn con tới đó, đọc tên Gia Tu.

Bác sĩ tư vấn tâm lý cho Thư Lộ từng nói, người phụ nữ dễ kìm nén nỗi đau hơn đàn ông, câu nói này đã được thẩm định thông qua ba mẹ Gia Tu. Phải ba năm sau ngày anh mất, cha anh mới vượt qua được nỗi đau, còn mẹ anh, chỉ cần một năm. Nhưng điều đó không có nghĩa, ông cụ thương con trai hơn bà cụ, có lẽ bởi người phụ nữ có nghị lực vượt qua cửa ải khó khăn này, hơn người đàn ông.

Bãi đất trống trước mặt cô từng tồn tại hai toà tháp sừng sững, rồi biến mất chỉ trong một ngày, mang theo người cô yêu. Bác sĩ tâm lý từng nói, nếu cô tìm được đối tượng thù hận, có lẽ, nó sẽ giúp cô xoa dịu nỗi đau mau hơn. Thế nên vào mỗi đêm thao thức, cô tưởng tượng mình sẽ cầm thù kẻ đầu sỏ gây ra vụ tàn sát này, thế nhưng... người cô căm ghét nhất, không ai khác ngoài bản thân mình.

New York ngày đó nổi gió to, tám giờ hơn, xe chạy trên đường phố Mahattan đã bắt đầu ùn tắc. Cô lấy bẫy bỏ khỏi taxi, bần thần đứng rất lâu, cuối cùng đành lấy dũng khí bước tới đài tưởng niệm. Nhiều gia đình mang theo ảnh của người thân, thu vào mắt cô là những khuôn mặt hao hao người trong bức ảnh. Cô không đem theo bất kỳ bức ảnh nào của Gia Tu, thứ duy nhất cô mang bên mình, là tập vẽ của anh, những bức tranh rực rỡ sắc màu.

Dưới đài tưởng niệm, cô tình cờ bắt gặp một gương mặt thân quen.

- A Phân... – Cái tên buột khỏi miệng cô.

Cô gái kia kinh ngạc nhìn cô, tưởng như đã nhận ra, mà hình như chưa hẳn là vậy.

- Không... em là em gái song sinh của chị ấy, tên em là Thế Vân. – Khoé mắt cô bé bỗng ngân ngấn nước.

Thư Lộ mỉm cười khích lệ, sau đó cô mới biết, thì ra A Phân tới New York tham gia chương trình trao đổi lưu học sinh, đồng thời cũng qua đời trong vụ tai nạn này.

Cô bé gật đầu với cô rồi thoăn thoắt rời đi.

Họ không nói gì mà dường như đã nói thật nhiều. Thảm họa này khiến cô có cảm giác tất cả những ai có mặt tại đây đều là thân thích với mình.

Cùng với hàng dài những người chuẩn bị bước lên bục đọc tên, cô quên đi nơi mình đang đứng, và quên đi, rốt cuộc mình phải làm gì. Một lần nữa, cô ngược đầu nhìn lên cao, không hề muốn tìm kiếm thứ gì ẩn trong màn trời xám xịt kia, cô chỉ muốn ngăn giọt nước mắt tràn mi, cốt không muốn Gia Tu trông thấy.

Đến lượt cô, khăn lụa quàng cổ bay phấp phật trong gió, cô vén mái tóc loà xoà ra mang tai, bình thần mỉm cười

- Bùi Gia Tu.

Rời lễ đài, cô nhận được một tin nhắn. Cô đoán chắc mẹ chồng gửi tới, hẳn mọi người đang xem truyền hình trực tiếp: “Con rất dũng cảm, cả nhà tự hào vì con.”

Không, cô không hề dũng cảm, bằng không, cô đã chẳng mất ngủ hằng đêm, đã chẳng giấu ảnh cưới đi, đã chẳng...

Cô nép vào góc tường, nhắm nghiền mắt, bỗng cảm nhận, anh đang ở bên.

Thư Lộ nói lời tạm biệt với Nhà Quân trong khi thằng bé còn đương lải nhải dặn dò. Lại một lần đơn độc, mình ta cất bước lên đường. Người đáp máy bay đi New York chuyến này không nhiều, cô check in từ sớm, xung quanh đã chẳng có một ai.

Cô lấy headphone, đeo lên tai, run run ấn nút bật.

“A lô?... Thư Lộ, là anh.”

Vâng, Gia Tu. Đúng là anh.

“Anh có rất nhiều điều muốn nói cùng em, nhưng sợ thời gian không cho phép. Anh từng thể, bất luận xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn ở bên em, bảo vệ em, ủng hộ em, nhưng anh lại quên mất lời thề của mình, chỉ muốn em sống theo cách mà anh cho là đúng. Anh là một gã bảo thủ, nếu anh đã khiến em đau khổ, xin hãy tha thứ cho anh...”

Nếu anh có thể thực hiện lời thề, vậy, em sẽ tha thứ cho anh.

“Còn nhớ anh từng hứa, sẽ ra đi muộn hơn em chứ?... E rằng, anh phải nuốt lời mất rồi, thật xin lỗi em. Nhưng quan trọng là, dù không có anh, em vẫn phải sống thật tốt, nếu quên đi anh có thể khiến em hạnh phúc hơn, vậy hãy cứ làm vậy, bởi đây là tâm nguyện của anh.”

Em từng nghe lời anh, từng muốn quên đi tất cả, thế rồi rốt cuộc, mình chưa bao giờ thôi nhớ về anh.

“Sau cùng, anh muốn nói với em rằng... anh yêu em, yêu vô cùng, em là tất cả của đời anh... vĩnh biệt em.”

...

Nước mắt cứ thế đua nhau trào khỏi bờ mi, nghe đoạn băng này từng là nỗi sợ hãi trong cô, thậm chí năm năm qua, cô chưa nghe quá hai lần. Vậy mà hôm nay, cô vẫn nhờ A Khoan chuyển đoạn thu âm vào m3 (music card) ình.

Cô nhớ anh da diết, cô muốn nghe giọng anh, muốn nghe anh nói “anh yêu em”. Nếu cô từng là một con bé ngang ngược xốc nổi, vậy hôm nay cô đã trở nên kiên cường, độ lượng. Chính anh đã thay đổi cô, dấu cô từng kịch liệt phản đối sự biến hoá đó.

Dần lòng khôngặng, cô mới bật khóc thành tiếng, trong dòng nước mắt nghẹn ngào cô thấm thía nỗi tuyệt vọng của bản thân, đó là nỗi tuyệt vọng mà cô không dám thừa nhận với mình. Hạnh phúc từng cận kề bên cô, song cô chẳng hề nhận ra, cô biết cách yêu một người, nhưng không biết làm thế nào để được yêu thương.

Năm năm qua, cô từng cố quên, từng cố chấp nhận, nhưng cô đã quên mất lời Gia Tu dặn, cô phải sống thật hạnh phúc, cô không nên phó mặc số mệnh an bài, mà phải chủ động bước đi bằng chính đôi chân mình. Thế nên, cô đã quyết định khởi hành chặng đường của mình, theo đuổi lộ trình in dấu chân anh.

Nước mắt ràn rụa bôi nhoà tầm nhìn, lần đầu tiên cô thấy mình gần anh đến thế. Cô vẫn không ngăn được mình oà khóc, dường như cô sắp vấp cấn số nước mắt chưa kịp hao kiệt trong năm năm, dường như cô đang lên án cái sự thất hẹn của anh, dường như cô sắp để anh biết được, dấu khoắc trên mình vẽ bề ngoài kiên cường mạnh mẽ nhưng cô vẫn chỉ là đứa nhóc con quen được anh cưng chiều.

Máy bay từ từ cất cánh, Thư Lộ sắp đặt chân lên một chặng đường mới trong cuộc đời mình. Trong lần khởi hành mới này, cô muốn tìm lại dấu vết của người đàn ông cô hết mực yêu thương. Đồng thời cũng tìm lại chính mình, tìm cái tôi biết yêu và được yêu.

Ngày mười một, tháng chín năm 2008, trên kệ trưng bày của tiệm sách bất ngờ dôi ra một quyển sách. Với tên gọi “Hạnh phúc tình yêu côi bờ bên ấy”, đó là cuốn sách tổng hợp hình ảnh, tranh vẽ, tản văn và du ký. Bên cạnh mỗi bức tranh được vẽ bằng màu chì rực rỡ là ảnh chụp phong cảnh đồng nhất. Người xem không khỏi kinh ngạc, thế giới trong mắt hoạ sĩ lại đặc sắc thế này ư. Tác giả đăng kèm theo mỗi bức ảnh là nhật ký hành trình và tản văn tâm tình, một cuốn sách tự do bay bổng giữa hiện thực và mộng mơ, tuồng như là vậy.

Độc nhất, bức hoạ tô màu chì nằm cuối trang sách, miêu tả một đám cưới sắc sỡ, bầu trời phát phơ cờ đuôi cá ngũ sắc, khách khứa ăn vận lộng lẫy, đang đợi cô dâu chú rể bước qua cánh cổng hoa kết bằng bóng bay nhiều màu.

Một bé trai tò mò lật ra, nó lẩm bẩm tự nhủ:

- Đẹp quá đi thôi.

Cậu bé vội ba mua ột quyển rồi hồ hởi rời tiệm sách.

Ngày hôm đó, cuốn sách cũng đặt trước mộ Gia Tu. Thư Lộ móc từ trong túi chiếc bật lửa thỉnh thoảng anh vẫn dùng châm thuốc trước kia. Cuốn sách bùng cháy, bên trong kẹp một lá thư viết rằng:

“Gia Tu:

Anh khoẻ không!

Em rất ổn.

Khi Hiroko có cơ hội bày tỏ lòng mình với Itsuki Fujii, song chỉ lập lại hai câu đơn giản, em từng thất vọng, phải chăng điều đó đã nói lên tình yêu của cô ấy không đủ đậm sâu. Nhưng giờ em đã biết, thực ra đó là lời mà ai cũng muốn nói với người mình nhớ nhung da diết.

Bằng không, dĩ nhiên em vẫn còn nhiều điều muốn nói cùng anh vào ngày hôm nay.

Hôm qua, mẹ nói, mấy năm gần đây em bỗng chín chắn hơn rất nhiều, em nghĩ công là nhờ anh cả đấy. Anh biết không, ấn tượng đầu tiên của em về anh, là một lão cổ chấp, tự phụ và ngang như cua, giống Mr. Darcy không được các cô gái yêu mến. Còn không biết em đã để lại ấn tượng gì trong anh, có được thông minh, hoạt bát và thú vị như Elizabeth không? À, anh đừng trả lời, cứ để em tự cho là vậy.

Nhưng điều khiến em ngạc nhiên nhất là, anh đã yêu em, một cô bé mà đến chính em cũng phải công nhận, mình quá tệ hại, thậm chí chẳng có một cái gì. Hơn nữa, anh còn yêu em tha thiết, yêu một cách vô điều kiện. Em nghĩ, đó cũng là lý do khiến em từng sợ hãi, em sợ mình không thể đáp lại một tình yêu như thế, em sợ rồi một mai kia anh sẽ thất vọng.

Em nghĩ, người thông minh như anh chắc đã nhận ra từ lâu, thế mà anh vẫn cổ chấp, tự phụ, ngang ngược yêu em, em được anh nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Thế mà tình yêu khiến con người ta mù quáng, lúc đắm đầu vào yêu, người ta bắt chấp mọi cái giá phải trả và cả những thứ nhận được. Chúng ta từng là ví dụ điển hình, phải không anh? Những cái vãi, ngờ vực giữa chúng ta, chung quy chỉ bởi chúng ta muốn được yêu nhiều hơn, song lại quên đi tình yêu vốn có giữa hai người.

Tiểu Man từng hỏi em, khi chúng ta đọc lời thề sẽ yêu thương, sẽ ở bên nhau đến trọn đời, liệu hai người đã từng cân nhắc ý nghĩa của câu nói đó một cách nghiêm túc hay chưa...

Em nghĩ, mình chưa từng làm vậy.

Khi em mỉm cười máy móc tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người, em chỉ nghĩ đến những mệt mỏi, phiền hà mà đám cưới mang tới, song lại quên đi ý nghĩa đích thực của hôn lễ – đó là lời thề em đọc trước mặt anh và tất cả mọi người, đồng thời từ đó về sau, phải ghi nhớ nó mỗi ngày.

Em muốn nói với anh rằng, em xin lỗi.

May mắn là, dẫu chúng ta buộc phải chia xa, nhưng cả hai đã hiểu ra ý nghĩa của tình yêu và hôn nhân. Dù nhận ra trong muôn ngàn và cũng chẳng đúng lúc cho lắm.

Anh có nhớ, em từng khẳng định đòi anh phải rời thế giới này muộn hơn em không? Em không biết anh đã nghĩ gì khi đồng ý với em điều đó; và cũng không hiểu sau cùng, khi nói “Anh buộc phải nuốt lời” lòng anh đã mang cảm nghĩ gì, nhưng mà em biết mọi thứ anh làm đều bởi yêu em. Hôm nay, đã bảy năm ngày anh rời xa em, cuối cùng em đã hiểu mình là người hạnh phúc, bởi em có cơ hội trải nghiệm nỗi đau mất mát. Nếu bắt buộc một trong hai ta phải trải nghiệm điều này, vậy em lấy làm mừng vì người đó là em, mà không phải anh.

Có lẽ, đây là việc cuối cùng em có thể làm cho anh.

Mấy năm qua, em cố gắng sống thật tốt, bởi đó là ý nguyện của anh. Những lúc nhớ anh, em thường nghe lại lời trần trối của anh, tuy lần nào cũng rầm rứt, nhưng khóc xong, dường như em lại có thêm dũng khí.

Anh biết không, em cũng yêu anh, yêu anh nhiều lắm.

Em từng là cô bé nghi ngờ mọi điều trong cuộc sống, em luôn cố tìm lời giải thích cho tất cả, em muốn biết bờ bên kia cuộc sống rốt cuộc có những gì. Nhưng giờ em đã hiểu ra, câu trả lời không hề quan trọng.

Là bởi, nơi đó có anh.

Vậy nên, mỗi lần nhớ về anh, lòng em luôn đang đầy hy vọng.

Yêu anh.

Thư Lộ.

11/09/2008”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tinh-yeu-coi-bo-ben-ay>